

SEGA

Namaste

Un roman de aventuri spirituale în India

EDITURA HUMANITAS

— 2012 —

Sacru e lăcaşul din tine unde sălăşluieşte universul întreg. Din iubire¸ înţelepciune şi pace e locul acela. Când şi tu¸ şi eu suntem acolo¸ amândoi suntem unul. Eşti în inima mea¸ sunt în inima ta¸

NAMASTE

Musonul cu parfum de tei

E trecut de miezul nopții şi liniştea mirosind a flori de tei se furişează în casă pe uşa deschisă de la balcon. În penumbra din hol, chiar la intrare, aşteaptă cuminte rucsacul albastru, pe care îl am dintr-a şasea. E un rucsac mare şi zdravăn, nepăsător la trecerea timpului, dar bucuros să fie umplut din nou, ca pe vremuri. 15 kilograme cu totul. Nu înțeleg ce atârnă aşa greu. Sunt doar trei cămăşi subțiri, două tricouri, o jachetă de trening, două perechi de pantaloni scurți şi două de pantaloni lungi, o pereche de şlapi, o periuță de dinți, un aparat de bărbierit, o trusă cu medicamente (că nu se ştie) şi alte câteva mărunțişuri. Rucsacul albastru se sprijină de alt rucsac, micuț şi cenuşiu, care adăposteşte un kilogram de ghid *Lonely Planet*, câteva cărțulii, un caiet pentru însemnări, două pixuri şi mai multe nu, că nu mai încape. Rucsacul cel mare şi rucsacul cel mic aşteaptă aventura – un cuplu încremenit

de teamă să nu rupă vraja nopții. Un Don Quijote şi un Sancho Panza dintr-un alt basm. Rosinanta fiind eu.

Călătoria se aşterne în fața ochilor. Nu e o cale, ci o sumă de căi posibile. O întindere albă, căreia nu îi întrezăresc marginile. Ar însemna că m-am rătăcit din nou dacă pe întinderea asta m-aş întâlni cu urmele paşilor mei... E teama din stomac care mă trage înapoi, spre lucrurile ştiute pe jumătate, dar e şi zbaterea inimii care mă îmboldeşte înainte, spre cealaltă jumătate, a lucrurilor neştiute şi imposibil de intuit. Mi-a fost frică multă vreme să mă desprind şi să pornesc în necunoscut. E un drum abrupt, care trece drept prin această frică. Nu am însă alternative. Toate celelalte variante m-au adus în acelaşi punct: pe marginea prăpastiei. Poate că şi calea asta duce tot acolo. Deocamdată, e doar o posibilitate. Nu şi o realitate.

Las în urmă o lume de care m-am înstrăinat încetul cu încetul. Ce mai las în urmă sunt nişte reclame din care mi-am câştigat dozele de existență. Plec să îmi caut propriul slogan. *Slaugh ghairm*, în galeză. Strigătul de luptă. Plec să îmi caut strigătul de luptă, cu toată disperarea adunată într-o bocceluță de curaj. Astăzi, 11 iunie 2008, peste numai câteva ore, voi zbura spre Londra şi de acolo mai departe, spre Mumbai, unde plouă întruna de câteva zile. În India, țara misterioasă de la capătul pământului, a început potopul. Şi nu-mi pot imagina decât un muson cu parfum de tei.

Zborul

Mă zvârcolesc după încă o gură de aer, agățat de marginea vieții cu cârligele fragile ale nebuniei. Sunt pe moarte. La căpătâiul meu veghează cineva, însă nu văd cine. Îi simt

doar prezența. Copleşit de groază, urlu după ajutor. Sfârşitul mi-e aproape. Mă scufund în moarte. Ca un susur intermitent la început şi apoi din ce în ce mai desluşit, ca o ploaie de lumină peste firea întunecată a urgiei care mă locuieşte, şoaptele celui care mă veghează ajung la urechile mele. Blânde, ca ale unui chirurg liniştindu-şi pacientul înaintea unei operații complicate. Nu te teme, vei învia imediat după ce vei muri, ai să vezi, vei învia imediat, nu te teme... Şoaptele coboară odată cu mine, acolo unde mă duc. Închid ochii şi mor.

Plămânii îmi ard ca după o lungă repriză de înot pe sub apă. Mă trezesc trăgând în piept aerul rece, fără să mă mai satur. Confuz şi speriat, mă chircesc în scaunul capitonat cu pluş albastru. Scâncesc ca un nou-născut. Sunt un nou-născut. În jurul meu, realitatea se asamblează cu repeziciune, particulă cu particulă, noțiune cu noțiune, până când toate sunt aşa cum au fost şi totuşi un pic altfel. Până când simțurile țipă la mine: Gata, ai înviat!

Lumea doarme dusă. Obloanele hublourilor sunt trase. Lumina de ambianță încălzeşte atmosfera înghețată de aerul condiționat. Afară, motoarele uriaşului Boeing 777 al companiei British Airways zumzăie ca doi bondari, pe spinarea cărora zburăm noi, ca o povară. Mă şterg de transpirația rece şi mă aşez mai bine în scaunul confortabil. Nu ştiu cum, dar visul mi-a alungat spaima din sinapsele. Nu-mi mai e frică. În urechi aud cu ecou vorbele părintelui Arsenie, pe care l-am vizitat în martie, la Techirghiol. Îi cerusem un cuvânt de folos. Trebuie să mori în fiecare clipă ca să învii, mi-a spus el. Moartea înseamnă viață... Trebuie să mori ca să învii. Acuma nu ştiu dacă mă înțelegi matale, însă mi-ai cerut un cuvânt de folos şi eu ți l-am dat... Surâsul hâtru al bătrânului călugăr, ca şi vorbele rostite prin barba lungă şi albă se evaporă lent, făcând loc

întrebării: Cine mă veghea în vis? Nu părintele Arsenie, asta ştiu sigur. Atunci cine? Caut răspunsul în fărâmele de vis pe care mi le mai amintesc, cu ochii la ecranul îngropat în spătarul scaunului din față. Asia digitală e tăiată de o line roşie, de capătul căreia trage tare spre Mumbai un avion mititel. Sunt de zece ore în aer. Am traversat o noapte şi două continente. Am sărit peste cinci fusuri orare. Am visat că mor şi m-am trezit din nou la viață. Căpitanul aeronavei anunță 20 de minute până la destinație. Încă n-am aflat cine veghea la căpătâiul meu.

Ieşim din norul cenuşiu şi continuăm coborârea. Încă puțin şi ajungem. La 500 de metri dedesubt, gunoaie împrăştiate pe kilometri pătrați. Imaginea devine tot mai clară, pe măsură ce ne apropiem de pământ. M-am înşelat. Nu este o ghenă, ci o mare de maghernițe înghesuite unele într-altele, până în buza pistei de aterizare. La câteva aripi distanță, copii în zdrențe ne fac cu mâna de pe acoperişurile învelite cu folii de plastic de toate culorile.

Parfumul Indiei

În *1492*, Gérard Depardieu alerga în *slow motion*, pe muzica lui Vangelis, prin apa până la glezne. Alerga împleticit, lăsându-le în urmă pe *Niña*, *Pinta* şi *Maria* pentru limanul visat în toate nopțile de groază ale traversării marelui ocean. La capătul puterilor, uriaşul cu suflet de copil se prăvălea voluptuos pe nisipul fin – tot în *slow motion* – sărutând pătimaş țărmul Indiilor de Vest.

Primul lucru pe care orice Columb îl face când păşeşte în India de Est este să sărute pătimaş văzduhul. Parcă toate mirodeniile pământului s-au strâns deasupra acestui loc, revărsându-se apoi ca o ploaie de miresme. Închid ochii.

Nările se deschid larg, ca porţile unei cetăţi străvechi, primind acest sol nevăzut al lumii noi. Parfumul... Deci aşa miroase musonul indian, mă pomenesc gândind. Şi gândesc în continuare, e un reflex de fost creator de reclame... *Indian Monsoon*, 150 ml. Un flacon sferic închizând un lichid roşu coral, ţinut în palme de Aishwarya Rai, însemnată cu o bulină la fel de roşie între sprâncenele arcuite aristocratic. Aishwarya Rai zâmbeşte enigmatic, din semiprofil, privind pe sub genele lungi cu ochii ei de safir (lentile de contact) în obiectivul aparatului de fotografiat. Aishwarya Rai poartă un sari de mătase vernil şi e luminată de o lună plină aurie, pe jumătate ascunsă de norii unei nopţi violet... India se dezvăluie călătorului sosit din Vest ca o amantă plină de promisiuni, în preludiul lung al unei nopţi fierbinţi de iubire.

Ţara din care am plecat acum 15 ore e deja o amintire inodoră şi incoloră, parcă dintr-o altă viaţă. Iar musonul nu miroase câtuşi de puţin a tei. Deschid ochii. Îmbătat de cel mai năucitor parfum pe care l-am cunoscut vreodată, fac primul pas, împleticit, pe pământul Indiei.

Adil şi musonul

La ieşirea din Aeroportul Internaţional Chhatrapati Shivaji sunt luat pe sus de o mulţime agitată de oameni cu feţe tuciurii şi haine murdare. *Taxi, sir? Taxi? Here, sir! Yes, taxi?* Băieţi, vin din România, aşa că nu mă impresionaţi voi cu una, cu două. Fără să îmi pierd cumpătul, scot telefonul din buzunar şi sun.

Hello! Naqiya? I’ve just landed în Mumbai şi nu ştiu ce să fac, *I’m feeling totally lost...*

Respir adânc şi îmi şterg broboanele de transpirație de pe frunte. Aerul e fierbinte şi umed.

Wow! Sega? You are here already? Oh, I am so happy! Am crezut că ajungi ceva mai târziu. Iartă-mă, cred că am încurcat puțin borcanele. Îmi pare tare rău că nu te-am întâmpinat la aeroport, *as promised*. Dar nu-ți face griji. *Please take a pre-paid taxi to Super Cinema*, te aştept acolo...

Naqiya – se pronunță Nakaia – vorbeşte o engleză impecabilă, colorată melodios cu inflexiuni indiene. Din mulțimea de pensiuni prospectate pe internet înainte de plecare, am ales-o pe a ei dintr-un motiv cât se poate de simplu: Naqiya m-a ajutat să-mi înving teama de grozăvii, molime mortale, malarie şi diluvii închipuite. Când priveşti cu ochiul minții peste mări şi țări, totul capătă proporții înfricoşătoare. *Don't worry, you'll be just fine*, îmi scrisese ea în emailul de răspuns, reducând distanța de 5 155 km dintre Bucureşti şi Mumbai la o reconfortantă apropiere umană.

Ținând strâns biletul *pre-paid* cumpărat cu 350 de rupii de la ghişeul indicat de Naqiya, ajung la taxiul alocat. Parcă m-am întors în timp. Bondocul negru cu acoperiş galben este un Tata care seamănă leit cu Fiatul din anii '60. M-aş mira să funcționeze. *Namaste, sir, my name is Adil*, se recomandă şoferul făcând o plecăciune cu palmele împreunate în dreptul inimii. Îmi preia apoi rucsacul albastru şi îl depune cu pioşenie în portbagaj, ca pe-o ofrandă la picioarele unei zeități hinduse. Mă înghesui pe bancheta din spate, cu genunchii la gură şi cu rucsacul cenuşiu în brațe. *You big guy, sir! This small car, nah?* râde Adil, aruncându-se la volan, pe scaunul din dreapta. Îşi netezeşte apoi părul cu palmele şi îşi îndreaptă cămaşa kaki peste maioul cândva alb. Parcă s-ar pregăti pentru cine ştie ce misiune înaltă, nu

pentru o banală cursă de taxi. *We go!* mă anunță el binedispus, răsucind cheia în contact.

Pornim la drum pe banda stângă, printr-o lume întoarsă parcă pe dos. *Welcome to Mumbai, sir! First time India, nah? What country are you from, sir? What is your good name, sir?* După ce îi dau răspunsurile cuvenite, discuția lâncezeşte. De fapt, se împotmoleşte definitiv. Adil nu ştie mai multă engleză de-atât, iar eu nu ştiu hindusă. Când îl mai întreb de una, de alta, ascultă încordat, fără să spună nimic, zâmbind galeş din oglinda retrovizoare. Apoi clatină repede din cap, stânga-dreapta, precum cățeluşul cu arc de pe bordul maşinii. Răspunde după un răstimp, ca fulgerat de o revelație: *A-cha! A-cha!*

Cursa nu e chiar aşa banală pe cât am crezut. În jurul meu, haos dezlănțuit. Pietoni, ricşe, motociclete, automobile, autobuze galbene şi camioane colorate strident, polițişti, vaci, capre, câini jigăriți şi cocoşi înfoiați se amestecă pe străzile întortocheate ale Mumbaiului ca într-un blender supraturat, înălțând spre cerul plumburiu o simfonie distonantă de claxoane, strigăte, mugete, cotcodăceli, hămăieli şi răpăieli de motoare fără tobe de eşapament. Adil nu semnalizează când depăşeşte. Îşi ia pur şi simplu avânt şi se înfige nonşalant în breşa ochită dinainte să se formeze. Sunt convins că e doar o chestiune de timp până la accident, dar îl aud chicotind. *No problem, sir, don’t worry...*

Adil a folosit ştergătoarele o singură dată, când a atins accidental întrerupătorul. Şi-a cerut scuze. A mai făcut-o o dată cu bună ştiință, iar ştergătoarele au revenit, ascultătoare, pe chederul din josul parbrizului, unde au rămas de atunci înțepenite. Acum plouă cu spume, însă Adil preferă să conducă ieşit pe jumătate afară din maşină, gesticulând şi claxonând, ca un mare dirijor, compozitor şi

balerin al celui mai bizar spectacol rutier din câte am văzut până acum.

Profitând de faptul că rulăm în spatele unei cirezi de ricşe leneşe, pe care Adil le mână cu blândețe, îmi mut atenția de la trafic şi arunc un ochi primprejur. Oricum m-aş răsuci, poveştile curg spre mine de la fiecare colț de stradă, de sub fiecare arcadă, din orice gang şi de pe oricare acoperiş. Cadrul nu va fi niciodată gol sau lipsit de expresivitate pentru un fotograf care ar declanşa la întâmplare: femei înfăşurate în sariuri viu colorate, cărând coşuri imense pe cap, bătrâni scheletici tolăniți pe caldarâm, copii neastâmpărați trăgând caprele de coarne, tineri cu ochelari de soare, cămăşi cu sclipici şi pantaloni evazați traversând strada ca nişte vedete de cinema, vânzători ambulanți, cumpărători gălăgioşi, codane sfioase cu sariurile stropite de noroi, câțiva căței aliniați în fața unei tarabe cu peşte, alți căței ajunşi cine ştie cum pe acoperişul unei clădiri dărăpănate, ricşari fără clienți sorbindu-şi ceaiul în fața dughenelor prăpădite. În ciuda freneziei generale, câțiva măturători adună fără grabă gunoaiele de pe stradă în mormane cu miros fetid. Resturi de fructe şi zarzavat, ziare hărtănite, balegă proaspătă, măruntaie amestecate cu noroi şi bâzâite de roiuri de muşte pavează trotuarele din fața clădirilor năpădite de igrasie şi vegetație luxuriantă. Deodată, în toată această vânzoleală fără noimă, între compunere şi descompunere, văd începutul unei vieți noi. Pe străzile metropolei indiene, după atâtea ore de călătorie, nu mă simt deloc obosit. Dimpotrivă. Parcă m-aş fi trezit dintr-un somn adânc. Ochii mei, proaspăt deschişi, au început să vadă şi să se bucure. Mă las moale pe bancheta din spatele lui Adil, inspir adânc aerul ca un ceai fierbinte şi răsuflu uşurat...

India, bine te-am găsit.

Grand Road¸ Super Cinema

Adil opreşte brusc, în mijlocul drumului, blocând circulaţia fără să se sinchisească de claxoanele indignate care izbucnesc în spatele nostru. Cobor din maşină pregătit să încasez câteva înjurături, însă marea de claxoane amuţeşte ca prin minune. Probabil avantajul feţei-palide, îmi trece prin cap, dar nu stau să analizez prea mult. Încerc să mă mişc cât pot de repede. Îmi iau în grabă rucsacul albastru la spinare şi traversez strada, petrecut cu privirea de Adil. O privire tandră, de profet care a despărţit apele pentru poporul său. Ajung pe partea cealaltă şi el e tot acolo, făcându-mi semne de rămas-bun. Răbdarea celorlalţi a ajuns însă la capăt. Strada vuieşte. Claxoanele s-au dezlănţuit din nou. Talazul nu mai poate fi stăvilit. Momentul de glorie al lui Adil s-a consumat. Mai apuc doar atât, să-l văd suindu-se la loc în taxiul lui, înainte să dispară cu totul în vâltoarea pietonilor, ricşelor, motocicletelor, automobilelor, autobuzelor galbene şi camioanelor colorate strident, de parcă n-ar fi fost.

Super Cinema nu e super deloc. Din resturile de afişe care decorează faţada clădirii muşcate de vreme până la armătură, Aishwarya Rai, Amitabh Bachchan, Shahrukh Khan, Aamir Khan şi Akshay Kumar zâmbesc seducător poporului refugiat de ploaie sub copertina care stă să cadă. Zeii Bollywoodului înfruntă musonul cu zâmbetul pe buze. *Welcome to Mumbai, Sega!* Naqiya?! Cum de m-ai recunoscut? o întreb surprins pe tânăra în veşmânt trandafiriu, purtat după moda musulmană. Sega, uită-te puţin în jurul tău, chicoteşte ea amuzată. Mai vezi tu vreun european înalt, cu rucsacul în spate? Mă uit în jur. Alt european înalt, cu rucsacul în spate nu mai văd. De fapt, nu văd nici un alt european. Sunt singurul. *Come with me now*,

zâmbeşte Naqiya ca o mamă, *you must be very tired. Your room is ready and waiting for you.*

Naqiya Yusuf s-a născut şi a crescut la Londra, dar a ajuns la Mumbai acum nouă ani, după ce s-a căsătorit. Are grijă de afacerea părinților ei, care au rămas în Anglia. Afacerea este de fapt o casă transformată într-o pensiune cochetă, chiar pe aleea de lângă Super Cinema, la mică distanță de Grand Road. După ce achit cele 1 600 de rupii pentru prima noapte, Naqiya îmi explică pe îndelete cum să pornesc aerul condiționat şi cum să îl opresc (nu e totuna!), cum să dau drumul la boiler, cum să trag apa la WC, de unde să pornesc ventilatoarele (asta dacă mă satur de aer condiționat), cum să aprind luminile şi unde să depozitez (dacă am nevoie) hainele pentru spălat. Sega, îmi cer scuze pentru introducerea asta aşa de lungă şi atât de amănunțită, dar mulți turişti nu se descurcă prea bine şi strică mereu câte ceva. Acestea fiind zise, *I wish you a very pleasant stay in Mumbai*, îmi urează ea, retrăgându-se discret.

Rămas singur, privesc în jur fără grabă. Parcă aş fi nimerit în căsuța piticilor. Camera e atât de mică, încât bagajele mele, trântite pe pat, par mult mai mari decât sunt în realitate. Dar nu mă deranjează. Mult mai important e faptul că locul străluceşte de curățenie, în ciuda aşteptărilor mele sumbre. Am şi uitat de mizeria de dincolo de fereastră. N-am uitat însă de umezeală. Ca nu cumva să răcesc, mă dezbrac iute de cămaşa de in şi de pantalonii scurți de bumbac. Hainele sunt jilave. Le bag în sacul de plastic pentru spălat, aşa cum m-a instruit Naqiya, şi intru la duş. Regret amarnic că n-am fost prea atent la celelalte instrucțiuni, căci acum sunt nevoit să fac studii aprofundate despre întrerupătoare. Aşaaa: de la ăsta se trage apa, de la ăsta pornesc ventilatorul mare, ăsta e

pentru priză, de-aici ventilatorul mic, de-aici lumina, unde-o fi boilerul... După ceva chinuială, am, în fine, apă caldă. Mă spăl îndelung de cele 16 ore de drum şi las primele impresii indiene să se decanteze. Apoi încerc să trag un pui de somn, dar fără să reuşesc. Nu mă simt deloc obosit, aşa că mă ridic din pat hotărât să ies în oraş. Aleg să îmbrac o cămaşă cu mânecă lungă şi o pereche de pantaloni lungi. Nu vreau să expun prea multă piele, pentru că în continuare mi-e frică de ţânţari, deşi n-am văzut încă nici unul. Mi-e frică de malarie, cu toate că Naqiya m-a asigurat că nu e cazul.

Verific atent să fie închise toate întrerupătoarele, apoi ies din cameră. Trag zăvorul şi pun lacătul lăsat pe măsuţă. Lacătul e mare şi greu, o garanţie solidă a faptului că „la noi totul e în siguranţă”. Mă îndrept spre ieşire, unde nu ştiu cum să procedez: să sar peste omul care doarme pe trepte, de-a curmezişul, sau să îl trezesc? *Don’t worry, he is our doorkeeper and bodyguard*, mă lămureşte Naqiya apărută în spatele meu. Îl cheamă Sabal. Sabal înseamnă „putere”, îmi traduce ea. Nu înţeleg de unde atâta putere. În faţa mea doarme un omuleţ pricăjit, cu pielea încreţită şi întunecată, cu mâini şi picioare subţiri ca nişte vreascuri. Zgâlţâit de Naqiya, Sabal sare în picioare ca un iepure speriat, bâiguind în hindusă. Naqiya îmi traduce: Sabal va avea grijă ca nimeni să nu se apropie de camera ta. Sabal încuviinţează dând din cap în stilul lui Adil, taximetristul. Îi întorc un zâmbet recunoscător. Naqiya îi spune ceva credinciosului Sabal, iar acesta îmi dă de înţeles că mă va însoţi cu o umbrelă până la şosea. Mulţumesc, dar am umbrela mea... Asta însă nu îl descurajează pe vajnicul Sabal. Degeaba îi explic. El doar dă din cap, fără să se dezlipească de mine, ţinându-mi umbrela lui cea mare şi neagră deasupra capului. Ajunşi pe Grand Road, portarul pensiunii opreşte un taxi, blocând circulaţia. Se pare că aşa e obiceiul pe-aici.

După ce se asigură că m-am instalat confortabil, puternicul Sabal închide mulțumit umbrela. Nu îl sperie pe el câțiva stropi de ploaie. Încotro? mă întreabă şoferul. Mumbai CST, îi răspund.

Poarta Indiei

CST vine de la Chhatrapati Shivaji Terminus, Chhatrapati Shivaji fiind numele unui maharajah faimos din secolul al XVII-lea, după cum scrie în ghidul *Lonely Planet*. Localnicii îi mai spun Victoria Terminus, adică Terminalul Victoria. Mumbai CST este o gară care înghite zilnic peste 1 000 de trenuri şi peste 3 milioane de suflete, pe care le scuipă apoi în toate părțile Indiei. Închid ghidul *Lonely Planet* şi urc unde mi se spune, adică la etajul întâi, ca să cumpăr un bilet până la Pune. Estimez că aş petrece minimum două ore, la oricare dintre cozi m-aş aşeza. Nu-i nimic, vin din România şi sunt înarmat cu răbdare. Un soldat cu o carabină pe umăr arată cu degetul spre mine. Simt că mi se înmoaie picioarele. *Who, me? Yes, you, sir;* mergeți vă rog la ghişeul special pentru călătorii străini. Ghişeul... special pentru călătorii străini?! Da, ghişeul special pentru călătorii străini. Nu îmi vine să cred. La tejgheaua din spatele căreia o indiancă durdulie îmi face semne prietenoase nu se înghesuie nimeni. Sunt singurul privilegiat. Prin urmare, un bilet pentru poimâine până la Pune mă costă doar două minute. Şi vreo 400 de rupii, cam 8 dolari, pentru un loc într-un vagon de clasa a II-a, cu aer condiționat. Mulțumesc, domnule soldat. Cu multă plăcere, Sega.

Gara e foarte aproape de Colaba, centrul turistic. După nici zece minute cu motoricşa, am şi ajuns în fața hotelului Taj. Pe la intrarea somptuoasă, ca o poartă spre grădina desfătărilor, se perindă limuzine luxoase, angajați ai

hotelului în costume de servitori coloniali, trăgând cărucioare aurite pline cu genți de voiaj marca Louis Vuitton, oameni de afaceri îmbrăcați simplu, dar impecabil şi femei răpitoare, în urma cărora aerul tremură. O lume atât de diferită față de cea pe care tocmai am descoperit-o, încât am impresia că mă uit la o piesă de teatru. Lumi paralele. Lumea din care priveşti pare întotdeauna cea reală. Lumea spre care priveşti pare mereu ireală. Să fie asta poarta spre paradis? Când simt că mi se apleacă de la atâta lux, îmi întorc privirea la 180 de grade, către o altă poartă, care se înalță imediat peste drum, pe malul Mării Arabiei: The Gateway of India.

„Ridicată pentru a celebra sosirea în India a Maiestăților lor Imperiale Regele George al V-lea şi Regina Maria, la data de 2 decembrie MCMXI", scrie în piatră, deasupra Marii Porți, cum priveşti dinspre Marea Arabiei. Dar asta e istorie. Prezentul e mult mai colorat şi Poarta Indiei cam distrusă. Astăzi, în fața monumentului încorsetat în schelărie pentru reparații, sute de vânzători de hărți, acadele, mărunțişuri, baloane galben-portocalii cu picățele roşii şi *iarbă* iau cu asalt turiştii care vin în valuri.

Mă îndepărtez de Poartă ținând în stânga o hartă cu locurile de văzut neapărat în Mumbai şi în dreapta un balon galben-portocaliu cu picățele roşii. Fug de toți vânzătorii de *iarbă*, dar de el nu scap. Îl cheamă Michael şi e din Kerala. Cred că s-ar îmbogăți dacă ar ține seminarii despre arta persuasiunii în afaceri. Jur că n-am vrut să cumpăr. Peste numai zece minute însă, la un delicios ceai *masala*, achiziționez de la Michael 5 grame. Mi-a cerut 1 500 de rupii. I-am dat 1 000, ferm convins că am făcut o tranzacție excelentă. *Best smoke quality*, îşi laudă Michael marfa despre care îmi spune că e furnizată de frate-său rămas în Kerala. Beau repejor deliciosul ceai brun amestecat cu lapte

fierbinte, după care mă uit cu luare-aminte la punga plină: ce naiba să fac cu *iarba* asta? Fumez foarte rar, niciodată singur şi de obicei nu cumpăr aşa ceva. Şi nicidecum n-am venit în India pentru asta. N-am nevoie de asta acolo unde mă duc... Ce m-o fi apucat? Şi poliția? N-ai treabă cu poliția, suntem prieteni. Diavolul de Michael se maimuțăreşte şi scoate limba. Izbucnesc în râs. Chiar e dat naibii băiatul ăsta. Oare ce mai vrea să-mi vândă? O fată, bineînțeles. Ştie el un loc, la 150 de rupii distanță cu taxiul, hai să mergem, n-o să-ți pară rău. Mă opun cât pot, dar nu reuşesc să fiu decât penibil şi rigid ca o scândură. Sunt mai degrabă speriat decât moral. Până la urmă, cedez. Ei bine, Michael, hai să vedem, poate-o găsesc pe Maitreyi într-un bordel.

„The Congress House" e numele conspirativ al hotelului de plăceri. În aparență, o casă ca oricare alta, pe o străduță lăturalnică din Colaba. Nimic special pe dinafară. Ca în filmele de duzină, Michael bate de trei ori la poartă. Deschide un indian cu ochi bulbucați şi injectați. Injectați e puțin spus, par făcuți din acelaşi material galben-portocaliu cu picățele roşii ca balonul din mâna mea. Omul are o față complet lipsită de expresie, de parcă ar fi înghițit un sac de tranchilizante. Îl recunoaşte vag pe Michael. Pe mine mă măsoară din cap până-n picioare, din picioare până-n cap, din cap până-n picioare... Michael deblochează situația, şoptind împăciuitor: *bade bhai, bade bhai* şi nu mai ştiu ce. I-am spus că eşti frate-meu mai mare, îmi strecoară el în timp ce intrăm în curte. Şi adaugă, strâmbându-se ca un clovn: *He crazy, smoke too much.*

În cadru intră alt personaj, un mustăcios fioros. Totuşi, nu mă simt amenințat. Aşa arată el, fioros, dar eu bănuiesc că e un om bun. Omul cel bun mă pofteşte într-o cămăruță goală, de vreo şapte metri pătrați, în care singura piesă de mobilier e un pat dublu, cu lenjeria cândva curată. Pe pat,

un prosop la fel de jegos. Mă lasă singur. Ca să nu deranjez, aştept cuminţel pe marginea patului, mai spre fereastră, cu palmele puse frumos pe genunchi, numărând picăturile de apă care se cad în chiuvetă. 1, 2, 3... La 17, uşa se deschide din nou. Pentru o clipă îl întrezăresc pe Michael, făcându-mi semne de încântare. Surlele şi trâmbiţele nu se aud, în schimb se aud paşii ei. Şi, mai ales, se simt. Mici cutremure succesive, care înspăimântă arcurile patului pe care stau. Şi iată că în scenă intră graţios cea hărăzită. Un trup copleşitor, ambalat într-un sari semitransparent, sub care observ imediat nişte chiloţi pesemne croiţi pentru un elefant. Fata lui Ganesh, probabil... Îi lipseşte trompa, în schimb are de toate, din belşug. Ştie şi e mândră de asta. Mă evaluează printre gene, în timp ce se aşază alături, făcând patul să geamă de plăceri numai de el ştiute. Are păr pe antebraţe şi deasupra buzei superioare. Îmi ia mânuţa într-a ei. Geamurile zornăie când fătăloaica vorbeşte: *Hello, my name is Lakshmi*. Aha, zeiţa prosperităţii, întruchiparea frumuseţii... *What is your name?* tună ea. Deşi aerul e fierbinte, mintea mi se decongelează enervant de lent. Sloiurile de gânduri se topesc cu greu în idei şi ideile în cuvinte. Noroc că există instincte şi reflexe. Sar ca un arc în picioare: sunt încântat, pe mine mă cheamă Sega şi ăăă trebuie să plec pentru că am întârziat ăăă la întâlnirea cu grupul de turişti cu care am venit, nu credeam că o să dureze atât de mult să ajung aici, dar acum îmi pare sincer rău, ăăă trebuie să o lăsăm pe altă dată, bla, bla, bla, ăăă. Lakshmi se ridică şi ea, cu o încetineală grea, plină de semnificaţii. E cât mine de înaltă. Sper să nu mă strângă de gât. Aruncându-mi o privire dispreţuitoare, zeiţa se îndreaptă către ieşire. Răsuflu uşurat, în timp ce Lakshmi trânteşte uşa cu zgomot. Capul mustăciosului cel fioros se strecoară în cameră: *No problem, sir, you don't like, we have more, no problem, come to see.*

Mă simt tratat ca un client cu pretenții, care nu se lasă înduplecat așa, cu una, cu două. E nevoie de un *casting* mai amplu. Sunt acum într-un salon, tolănit pe un divan, între Michael și mustăcios. Prin fața mea defilează vreo 25 de fete și femei, între 14 și 40 de ani, în sariuri transparente, provocatoare. Numai că singura provocare pe care o simt eu este să fug cât mai repede de aici. Michael mă îmboldește să aleg, punctând talentele ascunse ale fiecărei candidate, iar mustăciosul completează: 3 000 de rupii ora, oricare dintre ele, 5 000 dacă vrei două, 6 000 dacă vrei trei, he-he-he, nu-i așa că-s splendide? Mi-e dor de Lakshmi, oarecum. Mă obișnuisem cu frumusețea ei tumultuoasă. În cele din urmă, mustăciosul înțelege că dragoste cu sila nu se poate. Asta e. Îi mulțumesc pentru privit și îi pun în palmă 100 de rupii. Simbolic. Atât cât mi-a cerut. Și... valea!

Nu ne-am oprit decât în fața primului restaurant ieșit în cale. Delhi Darbar. Cam scump, dar bun, îmi spune Michael. Oricum ar fi, intrăm, decid eu, căci după atâta *iarbă* și de la atâta sex mă roade aprig foamea. Michael comandă pentru mine niște specialități vegetariene cu nume și gusturi ciudate, iar pentru el, ceva simplu, orez și *daal*, un fel de linte. În total 250 de rupii. Bun, ieftin și pe săturate.

Ne despărțim ca doi buni prieteni, îmbrățișându-ne strâns, în același loc unde ne-am cunoscut acum câteva ore. Știu că aș fi putut trece pe lângă el fără să îl bag în seamă, mai preocupat să fac poze clădirilor. Aș fi putut să îl ocolesc, dar n-am făcut-o. Mă uit acum în ochii acestui băiat al străzilor din Mumbai și nu văd acolo nici bani câștigați, nici bani pierduți, nici *iarbă* și nici fete. Văd doar o oglindă în care privește sufletul meu. *Good bye, Michael,* mă bucur că te-am cunoscut, zău că da. *Follow your heart, bhai,* îmi zâmbește el cu blândețe. *India has opened the gate for you.*

E noapte de-acum. Şi nu mai plouă. Oraşul ațipeşte, răcorit, visându-şi parfumul de a doua zi. Sunt în taxiul condus de Sami, în drum spre cămăruța mea de lângă Super Cinema. Sami nu poate să țină banda drept, circulă cu farurile stinse, nu depăşeşte 30 kilometri la oră şi la fiecare intersecție îi înjură pe cei care ne taie calea, *you, motherfucker,* fără patimă, cu o voce firavă, de om care n-ar putea să facă rău nimănui, niciodată. La despărțire îi las lui balonul galben-portocaliu cu picățele roşii.

Mumbai pe repede înainte

Poftă bună, Sega! Dacă mai vrei ceai, sună aici, îmi spune Naqiya lăsându-mă singur, la măsuța pregătită pentru micul dejun. Lângă ceaşca de ceai, ziarele de azi în limba engleză: *Mumbai Mirror, The Times of India* şi *Indian Express*. Cum nu sunt un cititor pasionat de presă, mă arunc flămând asupra primului fel de mâncare – o omletă din două ouă combinate cu ceva mirodenii dintre care disting şofranul şi cardamonul. Zâmbesc. Parfumul care m-a întâmpinat ieri la aeroport e acum în omleta mea. O omletă *masala,* remarc amuzat, după prima înghițitură. Cu o oarecare reținere, atac şi terciul de ovăz. *Simple porridge,* cum l-a numit Naqiya. Îmi amintesc recomandarea ei: tai o banană în felii pe care le amestec cu terciul, apoi presar puțin zahăr brun şi un pic de scorțişoară. Rad tot din farfurie. Cea de-a doua banană o pun la păstrare, în rucsacul cenuşiu, lângă o sticlă cu apă, pentru mai târziu. Mai vreau puțin ceai, aşa că sun la soneria indicată. Peste câteva secunde, Naqiya îşi face apariția cu un ceainic imens. Şi cam pe unde ai vrea să te plimbi astăzi, Sega? mă întreabă ea curioasă, în timp ce îmi umple ceaşca. Poate îmi spui tu, zâmbesc eu. Dar te previn că nu-mi plac muzeele şi

nici zonele aglomerate, aşa că poate îmi recomanzi pur şi simplu câteva locuri pe unde să pierd vremea. Cum să-ți spun, Naqiya, n-am venit nici pentru turism, nici pentru shopping. Sunt doar în trecere, mâine trebuie să ajung la Pune. În cazul ăsta, surâde ea, du-te la plajă. Asta e cea mai bună perioadă a anului. E un pic mai răcoare, nu e foarte aglomerat şi încă nu plouă cu nemiluita. Ia o motoricşă, ba nu, mai bine un taxi, că e mai ieftin. Zi-i şoferului să te ducă până la Juhu Beach, apoi du-te să vezi şi Chowpatty Beach.

De parbrizul taxiului în care m-am urcat nu atârnă nici cruciulițe şi nici iconițe lipite cu ventuze, ci Sai Baba din Shirdi, Krishna şi Ganesh. *Juhu Beach, please*. Omul nu ştie deloc engleză, dar e bun la religie. Se închină cu evlavie în dreptul templelor pe lângă care trecem, povestindu-mi, pătruns, câte ceva despre fiecare, în hindusă. Nu înțeleg nimic, fireşte. În rest, acelaşi stil de condus ca al lui Adil, acelaşi trafic. Mă las în voia sorții. Ştiu că accidentele care par iminente sunt doar nişte iluzii menite să mă înfricoşeze. Krishna, Sai Baba şi Ganesh au grijă să nu ne alegem nici măcar cu o zgârietură.

Se spune că plaja Juhu e locul favorit al stelelor de la Bollywood, că aici îşi fac ele veacul când nu sunt pe platourile de filmare. Adevărul e altul. Singura vedetă de pe toată plaja sunt eu. Cu mic, cu mare, indienii m-au petrecut de la ieşirea din taxi până pe malul mării. Dacă ar fi fost mai puțin timizi, poate că m-ar fi purtat pe brațe, ca pe un trofeu. Aparatele foto au țăcănit fără încetare, întrebările au curs şuvoi, telefoanele mobile au filmat întruna. Ghinion. Extrasezon. Sunt singurul alb de pe toată plaja. După câteva autografe, simt nevoia să mă bucur din nou de singurătate. Îmi iau la revedere de la alaiul de fani şi pornesc agale, prin nisip. La câțiva metri în spatele meu, un

grup mai fidel mă urmăreşte cu îndrăzneală. Sunt toți băieți. Parcă ar fi frați. Poartă acelaşi model de cămaşă cu mânecă lungă şi guler lat şi acelaşi tip de pantaloni lungi, evazați. Când le arunc priviri prietenoase pe deasupra ochelarilor de soare, leşină de bucurie. Apoi dau din cap, ca Adil şi Sabal.

10 rupees, sir, 10 rupees! Privesc în jos: o fetiță cu piele cafenie şi ochi negri ca tăciunele îmi zâmbeşte cu mâna întinsă. *10 rupees, please, 10 rupees*, insistă ea, văzând că nu schițez nici un gest. Câți ani ai tu? o întreb, lăsându-mă pe vine în fața ei. Şapte. *10 rupees, sir.* Asta e cumva o taxă? *No, sir, a present*. Un cadou?! Cum adică un cadou? Adică îmi faci cadou 10 rupii, uite-aşa. Se preface că scoate din pantalonaşii ei un portofel gros, pe care îl deschide cu gesturi exagerate, numărând apoi câteva bancnote invizibile. Vezi că ai numărat mai mult de 10 rupii, o atenționez eu în glumă. Şi, ia spune-mi, de ce ți-aş face cadou banii ăştia? Fetița ridică din umeri. Pentru căăă... şi eu îți fac ție un cadou. Sunt puțin derutat, dar îmi revin repede. Zău?! Ce cadou îmi faci tu mie? Îți fac cadou scoica asta. Culege din nisip o scoică mititică. Poftim, cea mai frumoasă scoică de pe toată plaja! Scoica ajunge în palma mea. E o scoică banală şi un pic ciobită. Îi dau 5 rupii. Fetița se încruntă: *10 rupees, sir, 10 rupees*... OK, încă 5 rupii, dacă stai să îți fac o poză. Îşi dă ochii peste cap, ca un fotomodel. Bine, fie, acceptă ea târgul. Câteva secunde mai târziu, fetița zburdă fericită, fluturând victorioasă cele 10 rupii. Tocmai a vândut una dintre milioanele de scoici de pe plaja Juhu. Plaja e averea ei şi s-ar putea ca ea să fie cea mai bogată fetiță din lume.

300 de rupii şi 45 de minute cu motoricşa până la Chowpatty Beach. Mai scump, dar mai repede. Cu taxiul n-aş fi ajuns nici mâine. Am parte de aceeaşi primire

entuziastă ca la Juhu Beach. Ghinion. Extrasezon... În fața mea, prin pâcla umedă şi poluată, disting formele zvelte ale clădirilor ridicate pe dealul Malabar. Acolo sus trăieşte lumea bună, ascunsă după grămezi de bani, geamuri fumurii de limuzine şi ferestre mari de birouri. Aici jos trăieşte o lume care vrea să se atingă pe ea însăşi, care are nevoie să se pipăie, să se vadă, să se guste, să-şi vorbească tare şi să se cânte. Contemplu minute în şir acest circ vesel de după-amiază: vânzători de zmeie, vânzători de înghețată, vânzători de sucuri naturale şi mâncăruri ciudate, ghicitori în stele şi în palme, fete şi băieți azvârlindu-se îmbrăcați în valuri, grupulețe cântând şi bătând din palme şi câte şi mai câte. Stors de energie, o iau la pas de-a lungul plajei, pe Marina Drive. Mi s-a făcut foame. Scot banana păstrată în rucsacul cenuşiu şi o mănânc cu greutate, pentru că am gura iască. Apa s-a terminat de mult şi am uitat să îmi mai cumpăr o sticlă. Cred că m-am deshidratat puțin. Am senzația că oraşul trece repede pe lângă mine şi că numai eu stau pe loc. Grăbesc pasul, dar e ca în vis. Merg în gol. Oraşul mă striveşte cu zgomotul, poluarea şi umezeala lui fierbinte. Cu ultimele puteri, mă târăsc până în dreptul motoricşei oprite la marginea drumului. Şoferul doarme dus. Îl trezesc. Ce-i? tresare el speriat, zărind o arătare albă, cu ochii holbați. Vreau să mă duci înapoi în Colaba, îi spun cu limbă de moarte. Vreau să mă duci la Delhi Darbar, unde mâncarea e bună, Pepsi e rece şi aerul e curat şi condiționat!

După o porție de *malai kofta* – chiftelușe din legume scăldate într-un sos bine condimentat – şi două sticle de Pepsi, prind din nou curaj să mă aventurez în oraş. Şi nu oriunde, ci exact peste drum, în cel mai popular loc din *Lonely Planet*: Leopold’s Café, locul unde turiştii străini îşi împărtăşesc entuziaşti experiențele de călătorie. Eu nu am ce împărtăşi.

Cer însă o bere Kingfisher. Şi nota. S-a făcut târziu, e timpul să plec.

Maximum-maximum-maximum-maximum-maximum 50 de rupii, să nu care cumva să dai mai mult pe un taxi până la Super Cinema, repetă el pentru a nu ştiu câta oară. Cine îți ia mai mult e un escroc, să ştii. Bătrânul care tocmai m-a agățat are un picior mai scurt şi se ajută la mers cu un baston de bambus. Poartă o cămaşă simplă, albastru-deschis, şi o pereche de pantaloni albi, strânşi pe gambe şi bufanți în jurul coapselor. E încălțat cu o pereche de pantofi negri, scâlciați, fără şosete. Aranjându-şi părul alb în stil eminescian, îmi spune că a fost profesor de drept şi că actualmente e pensionar. Mai multe îmi va spune la o bere, dacă îl invit. Ştie el un loc cu bere ieftină, tot Kingfisher, dar unde plăteşti sticla cu maximum-maximum-maximum-maximum-maximum 70 de rupii, nu 170 ca la aştia, la Leopold's, cârciuma turiştilor fraieri. Fiecare „maximum" vine într-o altă tonalitate, de parcă bătrânul ar rosti o mantră sau o incantație. Sunt vrăjit la maximum-maximum-maximum-maximum-maximum, aşa că îl urmez supus până la bodega de după colț.

După maximum-maximum-maximum-maximum-maximum două minute, chelnerul mă trage, discret, deoparte. Ai grijă că moşul e un escroc renumit, să nu rămâi fără bani. Hai, lasă-mă! Nu e fost profesor de drept, actualmente pensionar? Ei aş, râde chelnerul, în fiecare zi e altceva: ieri muzician, alaltăieri biolog, acum trei zile jurnalist, să-ți mai spun? Maximumurile se aud până la mine. Bătrânul are acum drept interlocutor un bărbat taciturn cu mustață stufoasă, păr atent pieptănat pe spate, bulină roşie în mijlocul frunții şi privire fixă. E momentul potrivit să mă retrag onorabil. Pretextez ora târzie. Bătrânul îmi reaminteşte că pe taxi trebuie să dau maximum-maximum-

maximum-maximum-maximum 50 de rupii. Poate a exagerat chelnerul sau poate că l-a confundat cu altcineva, eu, unul, nu simt nici un pericol venind de la omul acesta. Profesorul îmi cere 20 de rupii, pentru autobuz. Îi dau. Vede în portofelul meu 2 lei noi. Îi vrea, pentru colecție. I-i dau şi pe ăştia şi plec. Privesc în urmă: taciturnul nu pare să fie pe lumea asta. În timp ce fostul profesor îi vorbeşte, mustăciosul cu părul atent pieptănat pe spate şi bulină roşie în frunte nu clipeşte şi nu respiră. Pare mort de-a binelea. Mă aştept să se prăbuşească dintr-o clipă într-alta de pe scaun şi să descopăr că bulina roşie e de fapt o gaură de glonț. Dar nu. La un moment dat, omul începe să clatine repede din cap. Privirea în schimb îi rămâne fixată undeva, într-un punct situat la maximum-maximum-maximum...

Mai picură puțin, câțiva stropi răzleți. Am observat că mă zvânt repede când nu mai plouă. Din această cauză nici n-am mai scos umbrela. Am atârnat-o de rucsacul cenuşiu, plimbându-mă fără griji şi fără țintă pe bulevardul încă aglomerat. Noaptea s-a lăsat din nou peste oraşul frământat. Pentru mine e ultima noapte la Mumbai. De mâine voi fi la Pune, unde... *Hello, sir!* Doriți să vă duc acasă? Smuls din gânduri, mă răsucesc pe călcâie. E Sami, taximetristul de aseară! Nici că se putea nimeri mai bine. Pe drum îi povestesc despre profesorul de drept. Îl ştie, e un escroc care agață turişti dându-se când ghid, când avocat, când ziarist, când profesor, bine am făcut că am plecat, rău am făcut că i-am lăsat 20 de rupii şi din nou bine am făcut că l-am ales tot pe el, pe Sami, să mă ducă acasă, motiv pentru care o să îmi facă o reducere consistentă: 65 de rupii! Dar, Sami, ieri m-ai dus cu 50! *Oh, really?* Hm, înseamnă că v-am făcut ieri reducerea, când mi-ați dat cadou balonul acela. Până să râd sau să protestez, Sami schimbă repede subiectul, trecând firesc de la afaceri la

religie. Îmi vorbeşte despre cele 33 de milioane de zeităţi hinduse. 33 de milioane, Sami? Aşa multe? Eşti sigur? Foarte sigur. Şi tu în care crezi, Sami? Ei bine, la cât sunt de multe, nu m-am hotărât întru totul. Încă mai tatonez. De ce să mă grăbesc?

Sami nu ţine banda, circulă tot cu farurile stinse şi nu depăşeşte 30 la oră. Pentru că ne cunoaştem deja şi pentru că, nu-i aşa, suntem prieteni, îmi mărturiseşte că noaptea nu vede prea bine, de-aia merge aşa încet. Dar să stau liniştit că ştie el drumul la perfecţie, o să ajungem fără probleme, nu vă faceţi griji, *sir*. La cum se circulă prin Mumbai, nu văd de ce n-aş avea încredere într-un şofer aproape orb. Maximum-maximum-maximum-maximum-maximum de încredere.

Bye bye¸ Mumbai

Hainele spălate, uscate, călcate, împăturite şi parfumate le pun cu grijă peste celelalte, în rucsacul albastru. Trag pe mine o cămaşă subţire cu mânecă lungă şi o pereche de pantaloni scurţi cadrilaţi. În picioare iau crocşii roşii, ideali pentru o vreme ploioasă ca asta. Salt în spate rucsacul albastru şi atârn la piept rucsacul cenuşiu. Turistul perfect e gata de drum. E timpul să îmi iau la revedere de la gazdele mele. Allah să fie cu tine, îmi urează Naqiya din prag, iar Sabal cel puternic deschide umbrela cu un zâmbet servil. Mă va conduce până la taxi, fără doar şi poate. Nu am cum să mă opun. Plouă cu spume, dar ploaia e caldă şi fină. Musonul a început să îmi placă.

La gară ajung pe la 12. Trec de soldaţii care păzesc intrarea, păşesc cu grijă printre oamenii care dorm întinşi direct pe pardoseala de marmură, mă strecor printre ceilalţi călători

cu căței, purcei, capre, oi, baloți, cufere, saci sau genți voluminoase şi ajung fără probleme la linia 11, unde e tras trenul meu, Hyderabad Express, cu destinația Pune. Mă urc în vagonul de clasa a II-a cu aer condiționat. Gândaci maronii şi lunguieți fug sperioşi din calea mea, ascunzându-se în spațiile înguste şi întunecoase dintre banchete. În afară de mine şi de micii călători clandestini mai sunt câțiva indieni şi doi conductori. Pornim la 12.45 şi pentru vreo jumătate bună de oră ne târâm prin oraş ca un şarpe mare şi leneş. În drumul nostru, ne intersectăm cu trenurile care transportă navetiştii dintr-o parte în alta a metropolei. Vagoanele sunt arhipline şi oamenii stau atârnați în afara uşilor deschise, formând ciorchini compacți, de parcă ar fi lipiți unii de alții cu un adeziv misterios. Curând, peisajul urban este înlocuit de coline domoale, acoperite cu vegetație abundentă, iar expresul de Hyderabad prinde viteză, gonind spre sud. Ploaia se întețeşte, acoperind geamul cu o peliculă groasă de apă, dincolo de care lumea începe să îşi piardă contururile. Simt cum mă fură somnul. Pleoapele coboară grele peste ochii obosiți. Ațipesc, murmurând: *bye bye, Mumbai...*

Mă trezeşte unul dintre conductori pe la 16.30, în apropierea gării din Pune.

Întrerupătoarele

Parcul Koregaon, numărul 17, îi spun şoferului de motoricşă. *Acha, Osho Ashram, nah?* clatină indianul din cap, făcându-mi complice cu ochiul. Da, *ashramul* lui Osho, îi răspund. *Veeeery good place Osho Ashram*, continuă omul, conducând ricşa printr-un trafic de zece ori mai aglomerat decât cel din Mumbai, printr-un aer de zece ori mai poluat. *Osho bhagwan, Osho saint, Osho my guru*, se

împărtăşeşte el cu candoare, arătându-mi mândru colecția lui de fotografii. De-abia acum remarc pozele lipite pe parbriz, pe bord şi pe ghidon. Din toate mă priveşte un indian frumos, cu trăsături fine şi pielea aproape albă. În ciuda vârstei destul de înaintate, judecând după barba lungă şi albă, chipul este perfect neted, probabil retuşat în Photoshop. Sau nu, cine ştie. Nici un rid pe fruntea înaltă şi nici vorbă de obraji scofâlciți. Fața ovală, luminoasă, păstrează urma unui zâmbet cu tâlc. Sprâncenele ca două săgeți cu vârful spre cer se arcuiesc deasupra pleoapelor uşor alungite, de sub care privesc doi ochi negri, strălucitori. Nu sunt ochi blajini. Sunt ochi care sfredelesc şi de care nu te poți ascunde. Poate că ochii aceştia privesc direct în suflet, în adâncul ființei tale, arzând toate minciunile cu care te-ai acoperit. Odată ce-ai privit aceşti ochi, nu îi mai poți uita niciodată... Căciulița însă e ridicolă. E o căciuliță dichisită, cu pretenții, de pe care doar mărgăritarele mai lipsesc. După mine, căciulița strică tot. Să fie o chestie indiană? Oricum ar fi, aerul de prinț împopoțonat mă deranjează. Şi totuşi, omul acesta m-a adus în India. Nu prin forța magnetică a privirii, ci prin cuvinte simple. Cuvintele au pătruns adânc în mine, ca semințele într-un pământ reavăn, vorbind inimii mele într-o limbă tainică, de mult uitată. Osho mi-a vorbit dintr-o carte, dar aşa cum nimeni n-o făcuse vreodată.

Am ajuns. Intrăm pe prima alee a Parcului Koregaon, îndepărtându-ne de bulevardul zgomotos, înecat în fum. Lianele care atârnă din copacii uriaşi râcâie acoperişul motoricşei. Plouă din toate puterile şi din toate părțile, dar m-am obişnuit cu asta. De-o parte şi de alta a aleii, dincolo de zidurile înalte sunt fostele reşedințe ale maharajahilor, pe care vegetația luxuriantă le ascunde de ochii curioşilor. Oprim. Plătesc cele 150 de rupii, cobor şi îmi iau din nou

desagii la spinare. Sunt doar la câteva zeci de metri de locul unde voi sta trei luni, începând de mâine.

Câțiva oameni în robe stacojii traversează aleea, pendulând între cele două curți străjuite de porți negre, mari şi groase. Parcă m-aş apropia de un alt tărâm. Un univers paralel, din zona crepusculară. Genunchii mi se înmoaie. La naiba, mi-e greu să mă stăpânesc. Inima îmi bate cu putere. Calc pe speranță, pe frică, pe îndoială, pe disperare, pe clipe iluzorii de extaz, pe beznă şi chin, pe viața asta şi pe moartea aia. Ai grijă, Sega. Pe muchia cuțitului, echilibrul e fragil. Dacă rămâi pe loc, te tai. Dacă alergi, iar te tai. E atât de greu... Şi totuşi sunt aici. Chiar dacă nu sunt gata să accept întru totul această realitate, sunt aici. Ca să înțeleg bine unde am ajuns, privesc în trecutul meu. Nu văd nici o discontinuitate. Paşii mi se înlănțuie firesc, unul după altul, de la începutul începuturilor şi până acum. Nu m-am trezit aici. Am venit aici să mă trezesc.

Ce te-a adus prin locurile astea? mă întreabă cu voce aspră, fără nici o introducere, omul de la poartă. E un bărbat trecut binişor de 60 de ani, tuns milităreşte, cu ochelari rotunzi, mustață groasă şi bărbie proeminentă, având alura unui fost luptător în legiunea străină. Roba stacojie fără mâneci lasă să i se vadă tatuajele de pe brațele musculoase. Musonul, îi răspund. Musonul m-a adus aici. Râde oarecum surprins, dar devine un pic mai prietenos. Musonul e bun, îmi răspunde el, musonul răcoreşte, musonul primeneşte. De-asta am şi venit, îi zic. În partea mea de lume nu există musoni. Ei bine, în cazul ăsta ai venit exact unde trebuie, aici avem din plin, nu ne putem plânge... Îmi spune că îl cheamă Wajid. Îi spun şi eu cine sunt şi că am venit aici pentru trei luni, la programul *Work As Meditation*, care începe de mâine. Ca un fel de Sfânt Petru la poarta unui alt rai, Wajid scormoneşte atent în dulăpiorul plin cu chei din

spatele pupitrului. Wajid e păstrătorul cheilor. Hm, se pare că va trebui să te întorci mâine-dimineață, camera ta nu e încă pregătită. Nu găsesc nici o cheie pe numele tău. Şi până mâine ce fac? întreb eu cu inima strânsă. E destul de neplăcut să nu fii primit în paradis. Wajid zâmbeşte. Hai, că nu te lăsăm noi aşa, de izbelişte. Vezi că e un hotel la doi paşi de-aici, condiții bune, preț rezonabil.

Hotel Sunderban, camera 058, la parter, prima pe stânga. 3 850 de rupii. Un preț uriaş. Mi-au cerut 7 000 la început, dar am negociat fără milă, fiind singurul client din tot hotelul. Cine să se mai aventureze pe o ploaie ca asta? Primul lucru pe care îl fac când ajung în cameră este să las rucsacurile în hol. Al doilea, să mă trântesc în patul regal. Al treilea, să dau drumul la televizor. Pe jumătate dintre cele câteva zeci de canale se difuzează filme indiene. Mai vechi sau mai noi, în tot cazul, foarte bine făcute. Scenografie impecabilă, coregrafii uluitoare, prestații actoriceşti convingătoare. Tema e mereu aceeaşi: binele învinge răul şi iubirea triumfă prin muzică şi dans. El cântă cu o voce caldă, frumos timbrată, pusă şi mai bine în valoare de un strop de reverb, iar ea ciripeşte ca o ciocârlie. Ciocârlanul şi ciocârlia îşi împletesc armonios destinele şi rămân să cânte o viață împreună. Sfârşit. Urmează videoclipurile muzicale: megaproducții cu decoruri şi costume de vis, mişcări îndrăznețe şi spectaculoase de cameră, artişti arătoşi, artiste seducătoare, dansuri mai ceva ca în filmele de adineauri. Imaginația creatorilor de la Bollywood nu are limite. De unde s-or inspira? Universul de pe micul ecran nu are nici în clin, nici în mânecă cu universul de care am dat cu nasul la Mumbai sau aici, în Pune. Schimb canalele, unul după altul. Regăsesc actorii principali din filme în roluri de invitați la emisiuni sau moderatori de showuri, ca subiecte de ştiri sau personaje în reclame. Sunt peste tot. India TV a

mai adăugat câteva zeci de zeități la cele 33 de milioane despre care îmi vorbea Sami.

Sting televizorul şi fac un duş fierbinte, după care mă arunc din nou în pat. În pat nu mă aşteaptă nimeni. Doar nişte gânduri pe care le-am lăsat la plecarea din România. Ca să mă țin departe de ele, mă joc cu întrerupătoarele de lângă tăblia patului. Atmosfera se schimbă de fiecare dată când apăs. Aprins. Stins. Aprins. Stins. Aprins. Stins. Reuşesc nişte combinații rafinate: veioză cu lustră, lustră cu baie, veioză cu hol, aplică cu veioză, lustră cu aplică, aplică, aplice, balcon, hol, baie, birou, veioze, spoturi ascunse în scafă. Aprins. Stins. Țac, țac. Aprins. Țac. Stins. Țac. Deschide-ți inima şi primeşte-L acum pe Isus, declamau evangheliştii într-o română cu accent american pe la începutul anilor ’90. Aprins. Stins. Isus iartă şi vindecă pe Stadionul Municipal între orele 18 şi 21, intrarea liberă, anunțau tot ei prin afişe lipite pe stâlpi. Stins. Țac. Ai mei, care se adunau pe ascuns cu prietenii lor ca să citească din Biblie, căutându-l pe Dumnezeu în anii cenuşii ai comunismului. Oițele-tovarăşi. Stins. Sexul din mână, frica din stomac. Aprins. Osânda veşnică. Stins. Speranța. Aprins. Întunericul. Aprins. Lumina. Stins. Păcatele. Pierzania. Aprins. Patimile. Stins. Crucea. Aprins. Stins. Țac, țac. Fundăturile. Țac. Orice drum sfârşeşte într-o fundătură. Țac. M-am împotmolit de fiecare dată pentru că am ajuns la capăt. Stins. Am văzut prăpastia. Aprins. Am fost pe margine. Stins, țac. Sunt pe margine. Țac, aprins. Ajung acolo mereu. Țac, țac. Capăt de drum. Țac. Capete de drumuri. Țac, țac. Stins. Aprins. Orice drum apuc, acelaşi capăt. Stins, țac. Şi iar prăpastia. Aprins, țac. Frica. Fuga. Stins. Mă iubeşti? Aprins. Nu ştiu, cred că da. Nu mă iubeşti. Ai dreptate, nu te iubesc. Stins. Țac, țac. Ce e iubirea? Aprins. Nu putem rămâne împreună, n-am ce să îți

ofer, n-am nimic, sunt un nimic, un nimeni, un ratat. Țac. Ba nu, eşti cineva. Țac. Sunt doar un hău şi n-ai vrea acolo unde sunt eu. Stins. Pentru că nu mă iubeşti, de-aia. Stins. Mi-e frică de singurătatea ta. Aprins. Bani mulți. Aprins, stins. Poate că aşa n-o să mai ajung pe marginea prăpastiei. Țac, țac. Aprins. Stins. Mi-am cumpărat o existență, am un job respectabil, de ce nu pot şi eu să rămân pe o canapea confortabilă, ca toți ceilalți? Cu toți ceilalți? Stins, țac. Aprins. De ce alunec? De ce cad mereu? Stins. Unde mă duc? Aprins. De ce mă simt atât de rupt de lumea asta? Țac, țac. De ce mă simt atât de rupt de mine însumi? Țac. Parcă altcineva mi-ar trăi viața, în timp ce eu nu reuşesc decât să mor. Țac. Unde sunt eu?? Stins. Ajută-mă, Doamne, mă prăbuşesc. Aprins. Se poate cădea din minciună spre adevăr? Stins. Ajută-mă, Doamne, nu mă lăsa în iad. Țac, stins. Dacă nici aici, pe Muntele Sfânt, nu L-ai găsit pe Dumnezeu, apăi unde o să-L găseşti? Țac, țac. Dacă totul nu e decât o păcăleală, părinte? Dacă totul nu e decât... Aprins. Doar micile minciuni ne ajută să nu ne sinucidem dis-de-diminețile. Stins. Sau poate că, de fapt, ele ne împing de la spate să o facem. Aprins. Fă cunoştință cu Dezamăgirea. Şi cu sora ei, Deznădejdea. Țac, țac, țac. Şi cu mă-sa, Lehamitea. Stins. Țac. Îi dăm înainte. Aprins, stins. Țac. Țac. Avem un scop, avem o familie, avem o firmă. Avem. Stins. Avem şi o idee. Merită să luptăm pentru ceva, mai ales pentru o idee. Aprins. Țac. Merită să murim pentru cineva. Merită să ne jertfim pe crucea noastră. Țac. Aprins. Stins. Privim semeț înainte, dar evităm să ne uităm în oglindă. Aprins. Dacă ne-am vedea, am încremeni de groază. Stins. Țac, țac. Sunt un nimic care a avut totul. Aprins, stins, aprins. În numele acestui tot vei da tu socoteală, nimicule. Țac, țac, țac. Avem un scop, avem un sens. Țac, țac. Eu nu am nimic, eu nu sunt nimic. Stins. Minți. Ai şi eşti. Țac. Avem un Dumnezeu. Dumnezeu e cu noi. Trăiască

Dumnezeu. Aprins. Minciunica de a doua zi. Aprins, stins. Pastiluța de a doua zi. Să nu rămână moartea gravidă cu mine, să nu mă nasc în moarte din nou. Acolo e rău, vai, cât e de rău! Stins. Țac. Orice drum te duce spre prăpastie, nu ai scăpare. Aprins. Stins. Mai devreme sau mai târziu vei cădea. Țac, țac. Şi nu te vei mai ridica. Țac, țac. Aprins. Totul pare şi nimic nu e. Pa... Pa... Paranoia. Țac. Plapuma călduroasă pe care ți-ai tras-o peste ochi, ca să nu vezi realitatea. Stins. Poți schimba trecutul, amintindu-ți-l aşa cum vrei. Aprins. Poți schimba viitorul. Stins. Chiar poți? Aprins. Răul fără intenție, o făcătură a binelui. Țac. Răul, iluzia binelui. Țac. Mintea mea e încurcată. Stins. Mă descurc eu. Aprins. Ies eu din încâlceală. Stins. Au făcut tot ce s-a putut şi uite-aşa am apărut eu. Țac. Țac. Produsul dorinței lor, împlinirea lor. Stins. Un măr putred. Țac. Țac. Mărul ăsta i-a salvat şi le-a dat un sens. Aprins. Au muşcat din el, l-au pus în vitrină şi mărul a putrezit. Aprins. Stins. Dragostea se revarsă, dragostea sufocă, dragostea posedă, dragostea pedepseşte, dragostea vrea răsplată. Dragostea nu iartă totul. Dragostea nu iartă nimic. Aprins, stins, aprins, stins. Fiul nostru cel iubit. Țac. Habar n-aveți cine sunt. Țac, țac. Habar n-am cine sunt. Țac. Cine iubeşte pe cine? Țac. Iubiți o coajă lucioasă, dar sub ea mărul e putred. Aprins, stins. Mort pe jumătate, sau viu pe jumătate? Aprins. Țac. Stins. Odată rupt, odată desprins, nu mai pot fi lipit la loc. Şi asta e bine de ştiut. Cel puțin să nu existe regrete. Aprins, stins. O alchimie inversă, care transformă viața în moarte, aurul în noroi şi nectarul în otravă. Stins. Ştiu că sunt o minciună, dar nu ştiu de unde începe adevărul. Țac, țac, țac. Evident că o minciună care caută adevărul este un paradox, o contradicție, o imposibilitate. Țac. O minciună moare atunci când trece granița, în țara adevărului. Stins. Aprins. Trebuie să mor pentru că vreau să trăiesc. Aprins, stins, aprins. Țac. Nu sunt mort, dar nici

viu. Sunt doar amorțit. Nici trecutul şi nici viitorul nu mă mai mişcă acum. Trecutul l-am vândut pentru speranța unui viitor. Poate că şi asta e tot o fugă. Poate că fug, amăgindu-mă că voi găsi adevărul undeva, cândva şi că acest adevăr mă va elibera. E un fel de a ieşi din încurcătură. Sper să găsesc capătul firului, ca să mă descâlcesc. De-abia atunci, la capăt, o să ştiu dacă a fost căutare sau fugă. Aprins, țac, stins.

Acum sunt aici.

Țac.

Şi asta e tot ce contează.

Țac, țac.

Acum e bine.

Țac. Stins.

Haide, linişteşte-te. E doar un proces de curățare, atâta tot.

Țac, țac, țac. Stins. Stins. Stins.

În cameră e întuneric. În față e beznă. În spate mai pâlpâie luminița roşie a întrerupătorului, să văd de unde am plecat. Luminița se va stinge şi ea în curând, ca să nu mă mai pot întoarce niciodată, niciunde. E mai bine aşa, ca să pot merge înainte. Înainte, dar... încotro? Dacă mă învârt de fapt în cerc? Dacă o să ajung iar în acelaşi punct? Strâng în pumn cruciulița de la gât, să mă apere. E cruciulița din lemn pe care am primit-o de la Cătălin, după ce ne-am întors de la Athos. Mă agăț de ea ca de o creangă, suspendat în gol, deasupra abisului căscat în mine însumi. Dacă voi cădea, mă voi pierde în mine însumi pentru totdeauna. Sunt o gaură neagră, asta sunt eu.

Afară în noapte, ploaia prevesteşte potopul. Dar în hotelul ăsta nu e nimeni care să intre în panică. Nimeni în afară de mine. De mâine, călătoria continuă. Spre interior. Fie ce-o fi.

Alb şi roşu şi negru

La ora 9 fix sunt din nou în faţa porţii. Fac o poză, dar mâna îmi tremură de emoţie. Poza iese mişcată. Deasupra intrării, sub un acoperiş cu streşini curbate în sus, stă scris Osho International cu majuscule aurite. La poartă nu e Wajid, ci un indian blajin, care mă trimite în dreapta, la Welcome Center. Bine ai venit, Sega, te rugăm să aştepţi puţin pe banca aceea. Las rucsacurile pe pardoseala de marmură neagră şi mă aşez pe scândura lăcuită, perfect netedă. Sunt într-o mănăstire zen, îmi zic, admirând arhitectura aerisită, cu forme simple, reduse la esenţă. Sau mai degrabă într-o mănăstire zen *hi-tech*, cu atâtea calculatoare la care butonează oamenii în robe stacojii.

Centrul de bun-venit e un spaţiu deschis către un mic lac artificial, acoperit cu frunze de lotus dintre care iese statuia lui Buddha adâncit în meditaţie. Din ghivecele mari, aşezate pe marginea lăcuşorului, plante exotice îşi revarsă parfumul, iar prin copertina susţinută de coloane metalice rotunde creşte nestingherit un copac. O cascadă artificială îmbracă peretele opus, răspândind în aer un susur cristalin. Un păun şi o păuniţă trec făloşi prin faţa mea. Mă ciupesc să văd dacă nu visez. Unde altundeva decât în grădina raiului se mai plimbă păunii printre oameni ca găinile prin bătătură? Nu visez. Totul în jurul meu e aievea. Paradis sau nu, mă simt cuprins de o pace adâncă, vecină cu moleşeala. O iau ca pe un semn bun. Încordarea a dispărut cu totul şi teama din stomac s-a risipit precum ceaţa dimineţii, lăsând loc unei senzaţii ciudate, asemănătoare unui surâs. Încerc

să-mi pun acest surâs pe buze, dar nu am o oglindă la îndemână să văd dacă îmi şi reuşeşte.

Bine ai venit la Osho International Meditation Resort! Eu sunt Suzanne şi o să am grijă de tine... Rămân cu gura căscată. Femeia în robă stacojie, cu ochii verzi şi părul roşcat tuns scurt, e leit fosta mea educatoare de la grădiniţa germană. Ăăă... vorbeşti nemţeşte? articulez în sfârşit. *Natürlich*, sunt din Africa de Sud şi familia mea e de origine germană. *Also... kommst du aus Deutchland?* mă descoase ea. Aş putea să jur că e Misskiess *Tante*. Neschimbată, aşa cum am cunoscut-o când aveam 5 ani. Ăăă... *nein*, nu, Suzanne, vin din România. Semeni foarte bine cu cineva şi de aceea... Ei bine, mă întrerupe ea nerăbdătoare, acum că ne cunoaştem, hai să începem cu testul SIDA, care e obligatoriu.

Din peretele lateral, placat cu marmură neagră lucioasă, se deschide o uşă pe care n-am remarcat-o până acum. În cadrul ei apare un indian rotofei, cu mustăcioară şi ochelari cu ramă groasă, într-un halat alb. Indianul se apropie de mine. Pe ecusonul de la piept citesc „Dr. Suresh Agarwal". Întind mâna, însă doctorul îmi cere doar un deget. O înţepătură nedureroasă şi Dr. Suresh dispare cu o picătură din sângele meu după uşa care se închide fără zgomot, lăsând peretele perfect neted, de parcă... Suzanne, ce-a fost asta?! Visez?

Sega, trebuie să îţi facem o poză, nu te mişca! Aşa. Semnează aici. Bun. Şi acum să-ţi introducem datele personale în baza noastră de date, care dă eroare, *damn it*. Să mai încercăm o dată. Vai, ce calculatoare de rahat. Offf... Mi-a mâncat nervii hardughia asta. În sfârşit, hai că te-am salvat. Uite, e gata şi legitimaţia. Suzanne îmi pune în palmă o bucată caldă de plastic, proaspăt imprimată cu

chipul unui om care nu ştie ce i se întâmplă. Dedesubt, numele meu şi semnătura.

Iese şi Dr. Suresh cu verdictul. Sunt un personaj negativ. *We all are here negative persons, he-he-he, no positive persons inside the premises*, glumeşte el în engleză lui peltică şi caraghioasă. Cu noi ai terminat, răsuflă Suzanne uşurată. Testul ți-a ieşit bine, legitimație ai, în baza noastră de date eşti. Testul şi înscrierea te costă 800 de rupii. Şi, dacă tot vorbirăm de bani, de-acum încolo nu o să mai ai nevoie de ei. Adică o să mai ai, dar sub formă de cartoane valorice pe care va trebui să le cumperi de la ghişeul acela. Pentru început ia-ți un carton de 1 000 de rupii, o să te prinzi tu repede cum merge treaba pe aici. Şi acum te rog să mai aştepți puțin pe banca asta, imediat vine Kalakeli să te preia.

Kalakeli apare la scurt timp, aducând cu ea un zâmbet cald, de bun-găsit. Olandeza în vârstă, stabilită aici de 11 ani, se poartă cu mine ca o bunică grijulie şi mă invită la o scurtă plimbare de familiarizare cu locul. În timpul musonului e mai puțină lume ca de obicei, îmi spune bunicuța olandeză. Ceea ce înseamnă mai puține bătăi de cap, zâmbeşte ea cu subînțeles. Şi chiar dacă umezeala ne mai face probleme din când în când, lunile astea sunt cele mai plăcute, cu 28 de grade Celsius şi ziua, şi noaptea. Tot restul anului ori e prea cald, ori e prea aglomerat, eh...

Kalakeli, de ce toate sunt negre? o întreb eu cu ochii la clădirile pe lângă care trecem. Pentru că toate sunt *nothingness*, Sega. *Nothing, no thing*... Încă neînvățat cu nimicul, eu nu văd decât o prisacă întinsă pe câteva hectare, cu stupi negri în jurul cărora zumzăie harnice albine stacojii. Stupii au nume grele: Chuang Tzu, Lao Tzi, Omar Khayyam, Jesus, Kabir, Meera, Myrdad, Rinsai,

Naropa, Tilopa. Ne oprim la primul etaj al blocului Rinsai 1, în dreptul primei camere de pe partea stângă. *This is your room*, mă informează Kalakeli, descuind uşa. Cămăruța e simplă şi curată ca o chilie. Îmi place. O fereastră cu geamul albăstrui, un pat, un fotoliu, un şifonier, o oglindă pătrată deasupra patului, o baie micuță şi cam atât. Deşi marmura neagră şi lucioasă acoperă în întregime pereții şi pardoseala, nu mă simt ca într-un cavou. Şi de-ar fi un cavou, e unul zen. Să putrezească aici ce trebuie să putrezească... Ai grijă, dacă vrei să nu îți putrezească hainele din cauza umezelii, va trebui să le speli des, intervine Kalakeli. Avem o spălătorie bine pusă la punct, nu trebuie să le speli tu cu mâna ta. Să treci numaidecât pe acolo ca să primeşti un număr şi un sac. Numărul îl vei scrie cu markerul pe bucățele de pânză, pe care le vei prinde de rufe cu ace de siguranță. Rufele le vei pune apoi în sac şi sacul îl vei duce la spălătorie. O să-ți spună ei cum să procedezi mai departe... Patul trebuie făcut în fiecare zi şi lenjeria trebuie dusă obligatoriu la spălat o dată pe săptămână. Să ştii că verificăm asta, mă previne ea. E un regulament care trebuie respectat, dacă vrei să rămâi în programul *Work As Meditation* până la capăt. O, nu îți face probleme, Kalakeli, sunt un tip destul de ordonat. Mă bucur, zâmbeşte ea mulțumită, o bătaie de cap mai puțin... Ah, era să uit: după ce te instalezi, du-te la Galleria să îți cumperi robele. Două stacojii şi două albe. Când unele sunt la spălat, le porți pe celelalte, îmi explică ea metodic. Ei, cam asta ar fi, Sega. *This is your key from now on*. Arunc o privire asupra brelocului de care atârnă cheia: Rinsai 1 – 110. Camera 110... Kalakeli, îmi amintesc eu dintr-odată, am observat că multe evenimente legate de călătoria mea sunt marcate de numărul 11: pe 11 noiembrie anul trecut mi-am luat biletul de avion, pe 11 iunie am decolat spre India, trenul spre Pune a plecat din Mumbai de la linia 11, tu stai aici de 11

ani şi, iată, numărul camerei e 110... Crezi că sunt simple coincidențe? Kalakeli face ochii mari. Ştii ceva despre Kabala? Nu, recunosc eu. Deşi nu prea crede în numerologie, Kalakeli îmi spune că 11 e un număr norocos. *So... good luck for the next 3 months*, îmi urează ea cu acelaşi zâmbet cald, de bun-găsit, lăsându-mă singur în noua mea cameră. Poate că o să am, într-adevăr, nevoie de mult noroc, îmi zic, trântindu-mă în patul primitor. Învins de moleşeală, corpul meu se scufundă în aşternuturile jilave de parcă ar fi umplut cu nisip. Afară a început să plouă mărunt. Nu mai am putere nici cât să trag o pernă sub cap. Cad pradă unui somn adânc, liniştitor, fără vise.

Mă trezesc după vreo oră în aceeaşi poziție, dar plin de energie. Sar din pat şi mă apuc să desfac bagajele. Pun pe umeraşe cămăşile şi pantalonii, iar tricourile împăturite cu grijă le aşez pe policioară. Închid şifonierul. De acum încolo n-o să mai am nevoie de hainele astea. Golesc apoi conținutul rucsacului cenuşiu într-un sertar încăpător şi, înainte să ies din cameră, fac patul cât pot de bine, să nu se supere Kalakeli dacă vine în inspecție. E timpul să îmi cumpăr robe, să fiu şi eu în rând cu lumea.

Ploaia a stat. O adiere face bambuşii să scârțâie ca o corabie veche la încheieturi şi flori necunoscute îşi aruncă spre mine parfumul amețitor. Ies pe Poarta Myrdad, traversez a doua alee a Parcului Koregaon şi ajung la Poarta din Spate, unde trebuie să arăt legitimația ca să îmi pot continua drumul. Paznicul în robă stacojie se uită atent când la mine, când la legitimație – doar sunt o figură nouă. Apoi mă lasă să trec, cu un surâs binevoitor.

Trec de Info Plaza, Multiversitate şi Cafenea şi pornesc pe aleea care înconjoară platforma întinsă, pavată cu marmură albă şi mărginită de bambuşi înalți de peste zece metri,

unde oameni în robe stacojii dansează extaziați pe o melodie indiană cu tentă disco. Buddha Grove.

Ies pe Poarta Principală, traversez prima alee a Parcului Koregaon şi intru pe la Poarta Meera, după ce arăt din nou legitimația. Trec pe lângă altă statuie a lui Buddha în mijlocul unei fântâni pline cu flori şi ajung în sfârşit la Galleria, de unde cumpăr patru robe cu 400 de rupii bucata. Două robe stacojii – una ca un kimono, alta ca o cămaşă simplă, fără guler – şi două robe albe identice, ca nişte cămăşi lungi de noapte.

După shopping urmează prânzul. În drum spre restaurant, trec prin dreptul marii piramide placate bineînțeles cu marmură neagră şi lucioasă. Kalakeli mi-a zis că se numeşte Osho Auditorium, însă eu i-aş spune Templul pentru că seamănă foarte bine cu un templu păgân. Oare câte inimi au fost sacrificate în ritualuri sălbatice şi câte capete s-au rostogolit pe treptele din fața intrării? N-am îndrăznit să o întreb aşa ceva pe Kalakeli. Mi-a fost teamă să o întreb, iar acum mi-e teamă să mai zăbovesc. Mai bine mă grăbesc să ajung la restaurant.

În scurt timp, tava mea neagră e plină de caserole triunghiulare negre cu bunătăți. Nimicuri din plastic umplute cu nu ştiu ce. Mă orientez strict după aspect, căci denumirile sunt imposibil de digerat. Ştiu doar atât, că meniul e exclusiv vegetarian. Plătesc la casă 270 de rupii cu cartonul valoric şi ies pe terasă. Caut un loc liber. Îl găsesc lângă un indian bătrân, cu barba şi pletele dalbe. Parcă ar fi Moş Crăciun, aşa cum e îmbrăcat în roba stacojie. Scufia îi mai lipseşte. Şi sacul. *Where is your sack?* îl întreb. *Sorry?!*... Unde ți-e sacul? Nu eşti Moş Crăciun? Moşul rămâne câteva secunde cu furculița în aer, după care izbucneşte în râs. E ştirb. Râd şi eu de râsul lui. *You... you...*

you are very funny! face el, înecându-se. Pe Moş îl cheamă Shyaamala Giri. *Swami* Shyaamala Giri. *Swami* înseamnă „om liber”, pe care nu îl stăpâneşte nimeni şi nimic. Shyaamala Giri înseamnă „muntele negru”. Râsul îmi îngheață pe buze. Simt un fior urcând pe şira spinării. Cred că am înghițit prea mult negru pe ziua de azi.

Swami Shyaamala Giri a fost profesor de liceu, iar acum e pensionar. Înainte să îl cunoască pe Osho, era alcoolic, fumător şi afemeiat. Le avea pe toate. Acum nu mai are nimic. A renunțat până şi la el însuşi, devenind un *sannyasin*. Shyaamala Giri este numele pe care i l-a dat chiar Osho. Prin Osho, îmi spune bătrânul *sannyasin*, am cunoscut *satori*, iluminarea. *And you*, împunge el aerul cu degetul în direcția mea, *you are Santa!* De data asta eu sunt cel nedumerit. Adică... *Santa Claus? No, no*, se amuză el, *you are Santa, Ananda Santa*. *Swami* râde acum din toată ființa. După ce se mai linişteşte, îmi explică: *Santa* înseamnă sfânt. Ai față de sfânt. Iar *Ananda* înseamnă binecuvântat. Eşti un sfânt binecuvântat. Îmi cere să îi arăt palma, ca să citească ce scrie acolo, printre linii. Întind mâna dreaptă, cu palma deschisă în sus. Hm, Sega, eşti foarte aproape de Dumnezeu. Dar tu cauți... cauți... cauți... De abia când o să te opreşti, ai să găseşti. Râde iarăşi, ca un copil poznaş. *Swami*, îi zic, mie mi-e cam frică să nu dau de dracu’. Râde şi mai tare, bătându-se peste burta rotundă. Dacă ți-e frică, mergi înainte şi vezi. S-ar putea ca dracu’ să nu fie decât o nălucă. Şi în locul nălucii s-ar putea să nu fie decât o cămaşă pusă la uscat, pe care o flutură vântul. Şi când te apropii mai mult, s-ar putea să vezi că acea cămaşă e chiar a ta, ha-ha-ha. Mă îmbrățişează strâns, înainte să reacționez în vreun fel. Apoi mă priveşte drept în ochi, cu bucurie. Ah, Santa, Santa, Ananda Santa... În trei luni te

transformi, dacă îți doreşti din toată inima. Mă-nțelegi? Din *toată* inima!

Ecoul vorbelor rostite de bătrânul *sannyasin* stăruie până dincolo de Poarta Meera, până dincolo de prima alee a Parcului Koregaon, până dincolo de Poarta Principală. Mă bântuie o grămadă de întrebări. Eu, față de sfânt? De unde şi până unde? Şi cum adică să mă transform? Să mă dau de trei ori peste cap şi să mă transform? Să mă transform... în ce?

Nu ştiu când am ajuns lângă piscina în care apa limpede clipoceşte îmbietor. Ştiu doar că mi s-a făcut brusc poftă de o bălăceală. Înainte de toate însă trebuie să fac rost de pantaloni scurți şi stacojii, aşa cum cere regulamentul. Prin urmare mă îndrept spre chioşcul Basho, de unde cumpăr o pereche cu 200 de rupii. Vânzătoarea e Samiti, cea cu o floare roşie în păr. Ce bine că floarea nu e neagră!

Samiti înseamnă „uniune”. *I maky peopl unite, querido,* îmi spune brazilianca sexagenară, stabilită aici de prin ’95. Îşi pronunță numele „Samici”, lungind primul „i” şi scurtându-l pe al doilea. Nu prea înțeleg cum vine treaba cu numele astea, Samiti, poate mă lămureşti şi pe mine. Sunt nume *sannyas*, îmi explică ea. Îți iei un nume *sannyas* când te-ai hotărât să renunți la toate, când te abandonezi cu totul maestrului tău. Mă dau un pas mental înapoi şi mă gândesc la cruciulița de lemn de la gât, care mă va apăra în caz că... Nu te teme, Sega, mă dezarmează Samiti cu un zâmbet. Relaxează-te. Trăieşte cât mai simplu. Şi cât mai intens. *Enjoy! This is just a playground. A biiig playground...* Samiti, eu nu am venit aici să mă joc. De fapt, nici nu ştiu prea bine de ce am venit, oftez eu descumpănit. Sunt oare un laş care a fugit de toate? Sau un om care a sacrificat totul ca să afle adevărul? Sincer, nu prea ştiu nici ce sunt, nici ce caut... O

să afli, *beloved*, ai răbdare. Samiti are un zâmbet molipsitor, neumbrit de nimic. O simt aproape de mine. Samiti. Cea care uneşte.

Plutesc cu ochii închişi, purtat de gânduri călduțe. Un gong tibetan răsună undeva departe, din altă dimensiune. După a doua lovitură, sunetul e ceva mai concret şi un pic mai aproape. După a treia lovitură deschid ochii. Samiti îmi zâmbeşte de pe margine cu un ciocănel în mână, lângă gongul care încă vibrează. Mă uit în jur. Am rămas singur în toată piscina. M-am bălăcit prea mult, Samiti? *No, beloved*, dar e 5 după-amiază, îmi arată ea ceasul cu cadran mare, montat deasupra gongului. Trebuie să închid, *querido*. La 6 începe întâlnirea de seară. Dacă nu ți-au spus până acum, află că trebuie să vii la Auditorium pe la fără un sfert, nu mai târziu. Altfel nu te vor mai primi înăuntru. Să vii cu roba albă. Şi grăbeşte-te. Ai mai puțin de o oră la dispoziție să te pregăteşti.

Am mai puțin de o oră la dispoziție să mă pregătesc. Mă întorc în cameră şi fac un duş fierbinte, după care mai probez o dată, în fața oglinzii, robele cumpărate la prânz: roba stacojie, roba albă, cealaltă robă stacojie, cealaltă robă albă. Nu mai contează cine am fost, ce am făcut şi de unde am venit. De acum nu mai contează nimic. Sunt doar o robă care se va pierde în curând printre celelalte robe. Alb, roşu, alb, roşu.

Alb – culoarea zăpezii, a morții, a unui sfârşit. Roşu – culoarea sângelui, a vieții, a unui început.

Demonii

E şase fără un sfert şi soarele se pregăteşte deja de culcare. Aşa e prin părțile astea. Peste nici două ore va fi întuneric.

Noaptea se apropie cu paşi repezi, dar eu merg încet. Urc sfios treptele marii piramide, las crocşii pe una dintre etajerele de marmură de la intrare şi păşesc desculț în Osho Auditorium. Sunt o robă albă printre celelalte robe albe. O fantomă printre celelalte fantome, în lumina scăzută a neoanelor ascunse în scafe. Doar muzicienii care îşi acordează instrumentele pe scenă strălucesc ca nişte îngeri. Robele lor sunt orbitor de albe în bătaia proiectoarelor.

Mă aşez timid pe unul dintre scaunele de plastic din fundul sălii. Nu ştiu ce să fac, aşa că stau şi privesc în jur. Îl recunosc pe Wajid, undeva în față. Ah, uite-o şi pe Kalakeli, în dreapta. Suzanne e şi ea, lângă coloană. *Swami* Shyaamala Giri nu e, în schimb o văd pe Samiti, chiar în centru. Mă simt mai liniştit, înconjurat de atâta lume cunoscută. Toboşarul loveşte bețele între ele: 1... 2... 3... Şi începe muzica. E o piesă instrumentală, fără vlagă şi personalitate, pe acorduri clasice de rock. Chitara, basul, clapele şi tobele sună dulceag, ca la adunările neoprotestante, numai că mulțimea de robe albe nu ține cont de calitate sau de originalitate. Toată lumea se zbenguie fericită. Fiecare dansează sau mai bine zis se scutură în legea lui. Rămân în continuare singurul care nu face nimic. Mi-e nu ştiu cum să mă ridic şi să încep să mă scălâmbăi aşa, ca un apucat. Îmi simt picioarele atât de grele, încât abia ridic unul ca să îl aşez peste celălalt. Rămân pe loc, nemişcat, ca un soldățel de plumb în rezervă.

După vreo zece minute de zbânțuială, muzica se opreşte brusc şi toată lumea răcneşte cu mâinile ridicate: Oshooo! Părul se zburleşte pe mine instantaneu, iar muzicienii reiau tema în forță, pe un ritm mai alert. Câteva minute mai târziu se opresc iarăşi. „Oshooo!” se aude şi mai tare. Din toți plămânii. Nu şi dintr-ai mei. Eu mă țin deoparte. Muzica porneşte din nou, aducând lumea la incandescență. Cred că

şi marmura s-a încins la cât de frământată e în picioare. Precaut, îmi sprijin călcâiele de marginea scaunului, îmi înlănţui gleznele cu braţele şi pun bărbia pe genunchi. E poziţia ideală pentru întâmpinarea celor trei ovaţii finale: Oshooo, Oshoooo, Oshooooo... Nu ştiu ce fac oamenii ăştia, eu, unul, n-am venit aici pentru osanale. Poate că ar fi mai bine să plec. Curiozitatea mă ţine însă în loc.

În sfârşit, s-a făcut linişte. Muzicienii se retrag la locurile lor răspândite prin sală. Ceilalţi se mai foiesc puţin pe pernele de meditaţie sau pe scaunele fără spătar, rămânând apoi nemişcaţi ca nişte stane de piatră. Doar respiraţia zgomotoasă a câtorva care s-au agitat mai tare la dans şi zumzetul discret al aparatelor de aer condiţionat mai tulbură liniştea altminteri perfectă... Şi muzica începe din nou, maiestuoasă. Din difuzoare se revarsă arpegiile cristaline ale unui sitar, pe care un fluier de bambus le împodobeşte cu volute catifelate. Pe ritmul unei *tabla*, inima începe să bată şi ea. Închid ochii şi mă las în voia armoniilor divine. Ritmul se înteţeşte. Sunt luat pe sus de trilurile fermecate ale fluierului de bambus şi înălţat spre ceva ce presimt că va fi apoteotic. Parcă aş urca la cer cu o viteză nebună. Mă aştept dintr-o clipă într-alta la o epifanie de proporţii. Însă dintr-odată... tăcere. E ca şi cum aş ieşi brusc din câmpul de gravitaţie terestru. Lipsit de greutate, plutesc în derivă printre stele şi mă minunez de măreţia universului. Din păcate, odiseea spaţială nu durează prea mult. Sunt întors brutal pe pământ de o tobă mare, izbită cu sete undeva în spatele scenei. Să-mi sară sufletul, nu alta. Deschid ochii.

Luminile se fac mici de tot, ca la cinematograf, şi deasupra scenei, din tavan, coboară un ecran mare de proiecţie. Ecranul prinde viaţă şi Osho însuşi apare în prim-plan. Arată exact ca în pozele ricşarului care m-a adus aici cu o zi

în urmă. Cadrul se lărgeşte şi observ că nesuferita de căciuliță e asortată acum la un costum impunător, cu umerii lățiți prin două ştraifuri aurii, matlasate. Costumul seamănă cu un kimono de gală. Ca un mare împărat pe tronul său, Osho stă picior peste picior într-un jilț incrustat cu perle, diamante sau poate simple paiete argintii – nu-mi dau seama. Habar n-am despre ce a vorbit timp de o oră şi jumătate. Căciulița, kimonoul şi fotoliul m-au acaparat cu totul. Fascinație şi repulsie, amestecate. Mai mult repulsie. Ce-i cu bâlciul ăsta? Pentru o seară de carnaval am bătut eu atâta drum? Pentru un împărat care îmi vorbeşte de pe un ecran? Şi, la urma urmei, ce caut eu aici, în cămaşa asta albă de noapte? Totul nu e decât o farsă ridicolă, nu-i aşa? Nu-i aşa?? N-are cine să-mi răspundă, pentru că întrebările sunt nerostite. Şi chiar dacă ar fi rostite, puțin probabil să-mi răspundă cineva. Toți ceilalți sunt cu ochii la ecran, ca vrăjiți.

Osho spune un banc pe care numai eu nu îl înțeleg. Ceilalți râd isteric, până când toba răsună din nou, lovită crunt în pântec. Şi iadul se dezlănțuie pe neaşteptate, cu o furie de nedescris. Sega, tu care ai intrat aici, lasă orice speranță... Lasă totul şi fugi, dacă mai poți. *Ceilalți* s-au transformat în demoni care gesticulează haotic şi bolborosesc vorbe fără noimă. Fiori reci mă străbat din creştet până în tălpi. Mă fac mic cât un purice şi îmi acopăr urechile cu palmele. Ce caut aici? Ce caut aici? Ce caut aici? Îmi pun întrebarea în buclă, cu mâinile la urechi, crezând că aşa o să scap de rele. Dar urletele sălbatice, țipetele sfâşietoare, văicărelile, pleoscăielile, chicotelile, mugetele, cotcodăcelile, lătrăturile, miorlăielile, horcăielile şi toate celelalte schimonoseli vocale răzbat până la mine. Intru în panică. *Ceilalți* fac ca toți dracii. La naiba: *ceilalți* chiar *sunt* toți dracii! Împietrit de spaimă, caut chipurile familiare printre *ceilalți*. Nu îmi ia

mult să le găsesc: Wajid se scutură ca un epileptic, Samiti se bălăngăne înainte şi înapoi, Suzanne țipă ca din gură de şarpe şi Kalakeli îşi smulge părul din cap. Mă stăpânesc cu greu să nu o rup la fugă. Inspir adânc şi, pentru a doua oară zilele astea, mă agăț de cruciulița de la gât, ca să nu mă înghită hăul. În gură simt gustul metalic al fricii. O femeie din primele rânduri se ridică în grabă şi străbate sala, alergând spre ieşire. O văd mai bine când se apropie de mine. E lividă la față şi are privirile rătăcite. Când ochii ni se întâlnesc, femeia are o reacție care mă înspăimântă. Parcă ar fi văzut un zombi. Să mă fi transformat şi eu într-un demon?!? Tot sângele îmi fuge în picioare şi groaza îmi muşcă feroce din stomac. Însă, când femeia trece zdupăind pe lângă mine, ştiu că nu o voi urma. Ceva din adâncul meu îmi spune că, dacă o să ies acum pe uşa aia, o să rămân cu hărmălaia diavolească în cap pentru totdeauna, oriunde m-aş duce. Aşa că voi rămâne pe loc, orice ar fi. Trebuie să rămân. Trebuie să ştiu că treaba asta se termină la un moment dat. Că nebunia are un sfârşit. Trebuie să aibă un sfârşit. Strâng şi mai tare în pumn cruciulița de lemn şi aştept, terifiat.

O nouă lovitură în tobă aduce liniştea după care tânjeam. Osho vorbeşte din nou prin difuzoare fără ca vorbele să fie însoțite de imagini, îndemnându-ne cu blândețe să ne abandonăm acestei clipe şi să mergem în adânc, către centrul nostru. Mai adânc, şi mai adânc, cât mai adânc... *Ceilalți* cad lați pe marmura neagră, abandonându-se clipei după sinistra şedință de exorcizare, iar eu rămân vajnic pe scaunul meu, cu ochii cât cepele, veghind cu mâna încleştată pe cruciuliță. Mâna îmi tremură. Şi dinții îmi clănțăne.

...And now, let's celebrate the 10 000 Buddhas... OK, Maneesha? întreabă Osho retoric, dispărând apoi cu totul

din planul sonor. În cinematograful groazei se face lumină ca ziua şi o muzică neutră umple golul lăsat de împărat. Una după alta, fantomele albe, rămăşițe ale celor 10 000 de Buddha, se ridică greoaie şi se îndreaptă încet către ieşire, ca după un film bun. Îmi simt picioarele moi, ca de plastilină, şi în stomac parcă aş avea o ghiulea de plumb. Dar astea nu mă împiedică să ies printre primii din piramidă şi să mă îndepărtez cât pot de repede. Afară picură puțin şi e răcoare. Da, afară e mult mai bine.

Sega, ce mă bucur să te revăd! Unde fugi aşa? E indianca pe care am cunoscut-o azi-dimineață, prin Kalakeli. Încetinesc şi o salut din mers. Ah, bună, Aishwarya, ce mai faci? Sega, mă gândeam să te invit la un ceai, la mine în cameră, dacă ai chef. Aishwarya nu este Aishwarya Rai, după cum nici Sega nu este genul care să refuze aşa o invitație, chiar dacă îi tremură până şi chiloții după balamucul din seara asta. Hei, ce rău poate să facă un ceai?

Aishwarya s-a născut într-o familie tradițională hindusă şi a trăit la Mumbai până acum câțiva ani. Pe lângă cele 33 de milioane de zeități, tatăl ei a obligat-o să-l venereze şi pe gurul familiei ca pe un zeu. Gurul însă era un şarlatan şi un obsedat sexual, care îi făcea avansuri ori de câte ori rămâneau singuri. Când părinții au socotit că e vremea măritişului, Aishwarya a fugit de acasă şi a încercat să-şi croiască un drum, de una singură, ca designer vestimentar. O rebelă într-o lume dură şi conservatoare. Când n-a mai ştiut încotro s-o apuce, a aflat de Osho. Şi asta i-a schimbat viața. Priveşte cu dragoste fotografia de pe noptieră. Nu-i aşa că-i drăguț? Osho, prietenul ei bun, care a ajutat-o să se găsească pe sine. E momentul potrivit să trântesc întrebarea care mă apasă de ceva vreme: Aishwarya, nu ți se pare că era îmbrăcat cam penibil în seara asta? Ca să îmi ascund tulburarea, sorb cu zgomot din ceaiul de muşețel şi mă

prefac că e delicios. Ba da, mustăceşte ea, s-a îmbrăcat aşa special ca să nu-ți facă ție pe plac. Trebuie să recunosc că răspunsul ei mă surprinde plăcut. De liniştit însă, nu mă liniştesc deloc. Aşa că îmi iau inima în dinți şi mai pun o întrebare: Dar cu momentul ăla... Cu momentul ăla de nebunie generală ce a fost? Ah, vorbeşti despre *Gibberish*, cred... Nu ştiu cum îi spui tu, eu vorbesc despre bâiguielile alea fără sens, despre urletele acelea înfiorătoare, despre țipetele de femei isterice sau în orgasm, despre blesteme şi grohăieli, toate de-a valma. *It was really freaking me out*, îi mărturisesc eu rotind concentrat ceşcuța de ceai pe farfurioară. *Oh, I see*, face ea înțelegătoare, se vede că n-ai trecut pe la *Welcome Morning*... *Welcome Morning?!* Am trecut doar pe la Welcome Center, din câte mai țin minte. Cine ştie, poate că am fost spălat pe creier în seara asta şi nu mai țin minte... Aishwarya râde. Are o dantură frumoasă şi un râs sănătos. Acum chiar seamănă un pic cu Aishwarya Rai, zeița Bollywoodului. Ei, lasă că îți vine rândul şi la Dimineața de bun-venit, mă consolează ea, de parcă asta m-ar încălzi cu ceva. Inima începe să mi se zbată iar ca o pasăre în colivie. Chiar nu ți-au spus de *Welcome Morning?* Nu, ridic eu din umeri, nu mi-au spus. *Ssstraaange*, susură ea fără să îşi dea seama ce efecte ssstraaanii produce acest cuvânt lungit în mintea mea. Sau poate că îşi dă seama, cine ştie. Şi se joacă cu mine ca o pisică rea cu un şoricel paralizat de frică. Nu ai primit o foaie cu programul? mă întreabă ea. Am primit o foaie, îi zic, dar n-am apucat s-o citesc. O am la mine, îmi amintesc eu. Scot din gentuța în care îmi țin cheile şi telefonul foaia de hârtie primită azi-dimineață de la Suzanne. Dă-mi să văd, întinde Aishwarya mâna. Îi dau foaia despăturită. Da, face ea, uite, scrie negru pe alb. Mâine la 9.30, Dimineața de bun-venit. De ce n-ai citit programul, Sega? E *obligatoriu* să îl citeşti! mă dojeneşte ea în glumă. Şi uite ce mai scrie.

Mâine, după Dimineața de bun-venit, trebuie să treci pe la biroul *Work As Meditation*, adică pe la mine, să îți spun ce job ai primit. Fac ochii mari. Aha, deci tu eşti... Da, chiar eu, cochetează ea. Scutur din cap, amețit. Să-mi fi pus ceva în ceai? Aishwarya, nu mi-ai răspuns şi văd că nici pe foaie nu scrie: ce a ăla *Gibberish*, cum îi zici tu? Indianca zâmbeşte enigmatic şi în lumina plăcută din camera ei, ochii îi licăresc ca două steluțe. Mai ia o înghițitură de ceai, fără să se grăbească. Mă fierbe la foc mic. Trece o veşnicie până vorbeşte din nou. *Gibberish* e limba minții noastre, începe ea. În acele momente care te-au înspăimântat pe tine ne lăsăm pur şi simplu mintea liberă, să debiteze ce vrea ea. Ai zis tu bine „spălat pe creier". Te-ai prins repede, eşti un tip inteligent, bravo. Despre asta e şi vorba. *Gibberish* ne spală creierul, ne curăță mintea ca un detergent de calitate. Mintea e plină de tâmpenii acumulate, de reziduuri, de gunoaie. Mergem la templu sau la biserică să ne purificăm. Ne spălăm pe dinți, facem baie şi îmbrăcăm haine curate... dar mintea noastră rămâne îmbâcsită. Asta pentru că avem obiceiul adânc înrădăcinat să ascundem mizeria sub preş când facem curat prin casă. Ei bine, aici învățăm să scoatem gunoiul de sub preş şi să îl ducem la ghenă. Asta s-a întâmplat în Auditorium. Piramida e, dacă vrei, lada de gunoi... Bine, Aishwarya, o întrerup contrariat, dar în *Gheena* aia eram şi noi, nu? Ei, şi tu Sega, lăsăm mizeria acolo şi ieşim. Vin ei după aia să care gunoiul (Care *ei*?!? Unde să care gunoiul?!?), glumeşte ea. Osho zicea că dacă participi la o sesiune de *Gibberish*, dar refuzi să te manifeşti, tot gunoiul celorlalți intră în capul tău. Deci secretul e să îți dai drumul, să dai tot afară, aşa, la comun, fără nici o reținere. Să ştii că e o terapie foarte bună, Sega, ai să vezi în timp... Îți dai seama că nu prea îmi dai motive să fiu liniştit, nu-i aşa, Aishwarya? În seara asta am încercat să îmi astup urechile cu palmele, dar şi aşa, tot am auzit cum cântă

iadul. A fost îngrozitor, mă destăinui eu, moleşit de muşeţelul fierbinte. Mi-a fost foarte frică. Parcă nimerisem într-o casă de nebuni... Normal că ţi s-a părut că eşti într-o casă de nebuni, dacă nu te-a pregătit nimeni dinainte. Aşa se întâmplă mereu cu nou-veniţii, până să treacă prin *Welcome Morning*. Pe de altă parte, zâmbeşte ea într-un fel ciudat, nu asta suntem? Ce să fim, Aishwarya? întreb cu vocea sugrumată de emoţie. O casă de nebuni, Sega... Fata asta chiar se joacă cu mintea mea. Înainte să mă retrag, o mai întreb despre abandonul în braţele maestrului. Îmi răspunde că asta e o înţelegere greşită a relaţiei cu Osho, provenită dintr-o condiţionare hindusă puternică. Osho nu şi-a dorit niciodată aşa ceva, nu a vrut să fie venerat sau adulat de nimeni. Osho este exact opusul unui guru şi, crede-mă, Sega, ştiu ce spun. Nici vorbă de abandon, surâde ea senin. Dacă abandonăm ceva, e doar calabalâcul din mintea noastră. Aici învăţăm să fim liberi.

Mă întorc în camera mea 110 din blocul Rinsai 1, aprind lumina şi mă postez în faţa oglinzii. Răsuflu oarecum uşurat. Din oglindă mă priveşte Sega pe care îl ştiu. Nu am devenit o fantomă şi nici nu m-am transformat într-un zombi. Încă. Ies din roba albă şi mă duc la baie. Fac repede un duş şi mă spăl pe dinţi. Sunt curat pe dinafară, dar nu prea ştiu cum sunt pe dinăuntru. Poate că am strâns multă mizerie sub preş.

Mă bag în pat şi sting lumina. Abia a trecut o zi la Osho. Prima zi. Şi atâtea contradicţii. Ce loc straniu... Încerc să îmi pun gândurile în ordine, dar gândurile se împotrivesc, gândurile se învălmăşesc... Am ajuns în iad şi Aishwarya mă minte frumos, ca un diavol împieliţat? Sau spune adevărul, caz în care chiar nu mai ştiu unde am ajuns... Mă ţin de cruciuliţa de la gât cu toată nădejdea şi încerc să mă aşez în punctul în care nu există regrete. Punctul din care ştiu că

nu mă mai pot întoarce nicăieri, punctul din care sunt nevoit să merg doar înainte, mai departe.

Măştile

E ora 7.30 dimineaţa. În Buddha Grove, ceaţa se ascunde printre bambuşi de soarele spălăcit. Păunul şi păuniţa trec mândri prin dreptul celor două oglinzi mari, cu rame negre, care ne cuprind pe toţi cei zece-cincisprezece discipoli în robe stacojii. E ora de Chi-Kung şi Tai-Chi. Instructorul cu robă neagră, încinsă cu o centură albă, este Maneesh, un indian care ne învaţă cum să ne păstrăm echilibrul între *yin* şi *yang*, între plin şi gol. Aşa a început în mod oficial a doua mea zi la Osho. Neoficial, a început acum vreo trei ore, când m-am trezit cu noaptea în cap, apăsat de gânduri grele. Nu am putut nici să adorm la loc şi nici să mă dau jos din pat, rămânând ţintuit între două lumi, până în zori. Acum e mai bine. Între plin şi gol, pe marmura călduţă din Buddha Grove.

E 8.30 dimineaţa. Micul dejun. Mănânc singur, la o masă lângă piscina din Zorba Buddha. Mănânc papaya pentru întâia oară şi gustul nu se compară cu nimic. Mai beau un ceai *masala*. Şi încă unul, căci am devenit dependent... Legenda spune că primele plante de ceai au răsărit din genele pe care Bodhidharma şi le-a smuls într-o noapte şi le-a aruncat cât colo, supărat că moţăia în timpul meditaţiei. Ceaiul a devenit de atunci preferatul celor care meditează, căci îi ajută să rămână treji, vigilenţi, conştienţi... Cel puţin aşa scrie pe blocul de marmură din faţa mea. Cum se face că plantele răsărite din genele acelea care îl trăgeau pe Bodhidharma la somn îi ajută pe meditatori să rămână treji nu ştiu. Legenda nu ne spune.

E ora 9.30 dimineața. Dimineața de bun-venit. Ne-am adunat aici, în Info Plaza, din toate colțurile lumii. Lilian e din Irlanda, Soledad e din Spania, Satto din Franța, Moritz din Elveția, Tom din State, Christian din Germania, Ajay din India. Şi eu, din România. Suntem opt bun-veniți. O femeie în vârstă, cu robă neagră şi centură albă, se apropie de grupul nostru cu paşi elastici, de gimnastă. Ea e „facilitatoarea”. *Ich heisse* Aditi şi vă urez bun-venit. Urmați-mă, vă rog. O urmăm pe Aditi în sala micuță din spatele Librăriei, care se umple de îndată de muzica pregătită din timp. Dansăm aşa, de încălzire, pe două, trei hituri mai vechi. Nu prea sunt eu cu dansul, dar n-am ce să fac, nu e după mine. *Du auch musst tanzen, Sega!* Aditi îi roagă pe câțiva dintre noi să le arate celorlalți dansuri specifice din țările lor. Din fericire, nu mă număr printre aleşi. Din nefericire, încă douăzeci de minute de țopăieli pe muzică irlandeză, de unduiri pe ritmuri de flamenco, de răsuciri pe cântece country şi de sincroane ca în filmele indiene.

Stop joc. Nici n-a fost chiar aşa de rău până la urmă. Ne tragem sufletele îmbujorați, ca nişte prichindei care au alergat prin curtea şcolii, în recreația mare. Acuşi începe lecția. Dragi copii, azi vom vorbi despre con-di-țio-na-reee. Însăşi muzica pe care am dansat până acum este o formă de condiționare. *Na ja*, suntem condiționați de cultura țării noastre. Suntem condiționați de educația pe care o primim, suntem condiționați de un sistem religios sau de altul. Iar ființa suferă, îngropată sub straturi şi straturi de condiționări. Asta v-a şi adus aici... Puneți-vă acum câte o mască din raftul acela. Aşa, foarte bine! Sunteți la o petrecere unde nu cunoaşteți pe nimeni. *Bitte* intrați în vorbă unii cu alții şi prezentați-vă, faceți conversație. Haideți, toată lumea la vals! *Gut*. Poftiți acum la oglindă şi priviți-vă cu atenție. Un chip alb ca varul se uită la mine,

fără viață, fără expresie. Opt chipuri albe ca varul, fără viață, fără expresie. Opt chipuri identice. *Sehr schön*... Şi acum, scoateți-vă măştile încet, cu multă atenție. *What do you see?*

Dragi copii, rosteşte doamna Aditi cu tact, aici învățați să vă dați jos măştile, strat după strat, ca pe nişte foi de ceapă, ca să ajungeți la miez. Ca să aflați cine sunteți cu adevărat. Sunteți oare acest chip? Sau chipul vostru e doar o altă mască? Trasă peste altă mască, trasă peste altă mască, trasă peste altă mască... Demascarea nu e deloc o muncă uşoară pentru că presupune desprinderea de falsul pe care l-ați luat drept adevăr. Când te obişnuieşti prea mult cu masca, uiți că o porți. Atunci devii însăşi masca, te identifici cu ea. *Also*... demascarea e un proces inutil, nu-i aşa? Râsete. La ce bun să te mai demaşti? Eşti bine-mersi. Atunci ce mai cauți aici? Oftaturi. Sigur că da. Demascarea e un proces anevoios, uneori foarte dureros, însă aici sunteți înconjurați de multă dragoste, aici primiți un sprijin real. Atelierele de transformare personală din cadrul Multiversității şi variatele tehnici de meditație vă vor ajuta să vă eliberați de condiționările voastre. Stâlpii de susținere sunt trei: meditația dinamică şi meditația kundalini, cele două tehnici redutabile dezvoltate de Osho, şi meditația de seară. *Sehr gut*, haideți să le luăm pe rând.

Meditația dinamică, dragi copii, durează o oră şi are cinci stadii. În primul stadiu respirăm. Pe nas, rapid, haotic, profund, din toată ființa. De ce? Pentru că există o legătură strânsă între respirație şi stările minții. Poate că ați observat că atunci când sunteți îndrăgostiți respirați într-un fel, când sunteți mânioşi sau când vă e frică în alt fel. Ei bine, respirând aşa cum v-am învățat, treziți toate aceste stări şi le amestecați ca într-o oală. Procesul durează zece minute.

Al doilea stadiu care ține tot zece minute se numeşte *catharsis*. Eliberarea. De mici ni s-a spus ce să facem şi ce să nu facem. De mici am învățat să ne reprimăm emoțiile. Acum e momentul să le eliberăm. Dacă vă vine să urlați, urlați, dacă vă vine să râdeți, râdeți, dacă vă vine să vă tăvăliți pe jos, tăvăliți-vă pe jos. Orice vă vine, faceți din toată inima. S-ar putea să vă surprindă propriile manifestări. Nu vă sfiiți. Nu vă țineți în frâu şi nu vă speriați. *Just let go, ja?* Lăsați-vă mintea şi corpul să se exprime liber, dar observați-vă cu atenție. Doar atunci când deveniți un martor, declanşați procesul de decondiționare.

Also ați dat totul afară, ați aruncat balastul şi acum vă simțiți mai uşori. Ar fi bine să fie aşa pentru că în acest al treilea stadiu veți sări zece minute cu mâinile în sus, aterizând pe toată talpa şi strigând mantra „Hu!". Strigătul trebuie să vină din centrul vostru sexual şi nu din gâtlej. Vi se pare o ciudățenie, nu-i aşa? E normal. Să vă explic: aterizând pe toată talpa şi strigând în acelaşi timp mantra „Hu!" treziți energia care doarme comprimată în centrul vostru sexual. Strigătul o stimulează de sus în jos, iar aterizarea pe toată talpa, de jos în sus. Mâinile trebuie ținute în sus pentru a permite energiei să circule prin tot corpul. *Das ist pure science*. Dacă procedați aşa cum trebuie, trupul vostru va deveni un imens acumulator. *Natürlich*, la început vă va fi mai greu, corpul nu vă va asculta, mintea vă va spune să vă opriți pentru că e o nebunie, pentru că e periculos, pentru că e peste puterile voastre *und so weiter*. Să ştiți că nimeni nu s-a îmbolnăvit şi nu a murit până acum făcând meditație dinamică. Aşa că nu vă ascultați mintea, dragi copii! Săriți până când auziți vocea lui Osho, până când auziți „Stop!". Abia atunci vă opriți.

Rămâneți aşa cum s-a nimerit, nu încercați să vă corectați postura. Nici o mişcare nu mai este permisă acum, în cel de-al patrulea stadiu, meditația propriu-zisă. Din voi nu a mai rămas decât atenția, nu a mai rămas decât martorul. Orice mişcare compromite întregul efort pe care l-ați făcut până acum. Deci nu deschideți ochii să vedeți ce mai fac vecinii, nu vă scărpinați, nu lăsați mâinile jos. S-a înțeles, da? Rămâneți aşa, fără să vă mişcați, un sfert de oră.

Despre al cincilea stadiu, şi ultimul, nu vă pot spune mai nimic pentru că nu e un stadiu. Este însăşi ființa voastră, natura voastră. Dansați şi bucurați-vă că ați reîntâlnit-o. *Celebrate. Sehr gut.*

Aditi face lumina mai mică şi ne împarte legături pentru ochi. Să nu vă risipiți energia privind în jur, ne explică ea. Vă invit acum să degustați o mostră de meditație dinamică, câte două minute pentru fiecare stadiu. Dați tot ce puteți. La treabă!

Aditi dă drumul la muzică. Parcă ar fi dat drumul unei haite de câini turbați, direct din infern. Ritmuri sălbatice de tobe, urlete sinistre mixate pe fundal, instrumente stridente. Iadul pe pământ. De frică, respir pe nas aşa cum mi s-a spus. Respir din toate mădularele, profund, repede şi haotic. Ritmurile variază şi tempoul oscilează ca să nu rămânem în acelaşi tipar mental. Am o nară înfundată, aşa că trişez respirând pe gură. După două minute fondul muzical se schimbă, semn că am intrat în stadiul *catharsis*. Semn că trebuie să dăm totul afară. Zbierăm cu toții, dar nu foarte convingător. E un *catharsis* de începători. Vine acum cel de-al treilea stadiu. Sar cu mâinile în sus şi aterizez pe toată talpa strigând mantra „Hu!”. După câteva salturi o las mai moale. Picioarele nu vor să mă asculte. Îmi simt gura uscată, glasul mi-e hodorogit şi mâinile nu vor să se mai

ridice. Şi, peste toate astea, mintea îmi ordonă să mă opresc. Sega, ce ai de gând să faci? Ai înnebunit? Opreşte-te odată! Opreşte-te, îți spun.

Stop! se aude vocea autoritară a lui Osho şi muzica se opreşte brusc. Rămân aşa cum s-a nimerit: cocârjat, cu genunchii îndoiți spre interior, cu coatele sprijinite în coaste şi cu capul spânzurând într-o parte. Sunt lac de transpirație şi roba stacojie s-a lipit de mine. Nu trece mult şi picioarele încep să-mi tremure. Brațele nu mă mai ascultă. Le simt foarte grele. Număr ca să treacă timpul mai repede, dar mă blochez la 42. Pur şi simplu *am uitat* ce urmează după 42.

Muzica ultimului stadiu se înalță ca un soare fără dinți deasupra unei văi întunecoase. Dansez de bucurie că am scăpat teafăr şi nevătămat şi îmi zic că aici se încheie prima şi ultima meditație dinamică din viața mea. Să nu mai aud de aşa ceva.

Sehr gut, dragilor. Vă recomand să faceți meditație dinamică în fiecare dimineață începând cu ora 6, la Auditorium. Perseverați, nu vă descurajați, chiar dacă acum ați fost cât pe ce să leşinați. Treptat, corpul vostru se va adapta la efort şi vă veți putea concentra mult mai bine. Veți respira mai uşor, vă veți simți mai curați şi mai sănătoşi. Ei, şi-acum să facem o pauză de ceai. Ne revedem aici peste zece minute. Dimineața de bun-venit abia a început, zâmbeşte Aditi cu tâlc. Cu ultimele puteri, ne târâm afară din sală, unde ne aşteaptă un samovar cu ceai *masala* fierbinte. zece minute trec repede, din câteva sorbituri.

Aditi ne mână înapoi în sală ca pe nişte oițe rătăcite. *Guuut*, Dimineața de bun-venit continuă cuuuu... meditația Kun-da-liiiiini. Această meditație durează tot o oră, ca şi meditația dinamică, numai că are patru stadii a câte cincisprezece minute. În primul stadiu ne scuturăm corpul din toate

încheieturile, pornind cu un uşor tremur din spatele genunchilor şi flexând apoi repetat, din ce în ce mai des, până când vibrația cuprinde tot corpul. Ideea e să devenim această vibrație, nu să o controlăm. În următorul stadiu, dansăm. Dacă dansăm din toată inima putem să transformăm în extaz energia pe care am eliberat-o. În cel de-al treilea stadiu stăm nemişcați, în picioare sau aşezați. În tot cazul, coloana trebuie menținută dreaptă, astfel încât energia să poate circula nestingherită. În ultimul stadiu ne întindem pe spate, închidem ochii şi ne relaxăm. Meditația nu trebuie forțată. Lăsați-o să se întâmple. Plutiți în ea, abandonați-vă ei. Lăsați-vă absorbiți, fără să vă impuneți asta. Nu încercați să manipulați, căci vă veți împărți în manipulant şi manipulat. Şi cum v-ați divizat, ați şi creat raiul şi iadul... *Und jetzt*, kundalini pe scurt!

Altă muzică, altă viață. Clinchete de clopoței de toate soiurile mă împresoară din toate părțile, răspândind în tot corpul o vibrație plăcută. Oasele şi muşchii se topesc la căldura acestei vibrații. Urmează simțurile şi mintea. Mă topesc cu totul, ca un țurțure ținut în palmă şi mă prefac într-un abur. Aş vrea să nu se mai termine stadiul ăsta. Dar se termină. Începe un alt pasaj muzical, pe care îmi vine să mă mişc aşa cum am învățat azi-dimineață la Chi-Kung şi Tai-Chi. Nu ştiu cum a trecut încă un sfert de oră. Acum răsună clopote şi gonguri tibetane. Mă aşez şi închid ochii. Mă simt ca un nor alb şi pufos. Ultimul stadiu: mă întind pe spate, fără să deschid ochii. Mintea mea e goală acum ca un cer senin. Norul care eram a dispărut cu totul. Cred că am ațipit, pentru că mă trezeşte Aditi. Sper că n-am sforăit.

Ja, gut... Să vorbim acum despre meditația de seară. Pentru cine participă fără să i se spună la ce să se aştepte, acest eveniment poate părea înfricoşător de-a dreptul, mai ales către final, zâmbeşte Aditi. Parcă mi-ar fi citit gândurile.

Dansați când începe muzica, nu stați deoparte, continuă ea. Închideți ochii şi mişcați-vă în voie. Îngăduiți-vă să fiți liberi, nu vă îngrădeşte nimeni şi nimic. Dansați din toată inima. Cu cât dansați mai intens, cu atât mai profundă va fi experiența meditației. Din când în când, muzica este întreruptă de strigăte „Osho!” cu mâinile ridicate. Asta nu înseamnă că aduceți ofrande maestrului sau că vă închinați lui ori mai ştiu eu ce alte prostii. Nicidecum. Osho însuşi a spus de nenumărate ori că acesta nu e numele lui, ci un sunet vindecător. „Osho” vine de la „ocean” şi sugerează infinitul. *Guuut...* Muzica s-a încheiat, ați dansat până nu ați mai putut şi acum sunteți epuizați. Vă aşezați. Un pasaj de muzică indiană tradițională vă ajută să vă armonizați cu ceea ce urmează după bătaia în tobă. Este foarte important felul în care ascultați discursul lui Osho. Veți observa că, de cele mai multe ori, vă pierdeți în gândurile voastre, în propriul dialog interior, comparând ceea ce aflați cu ceea ce ştiți deja, judecând, aprobând, respingând o idee, îmbrățişând o alta. Momentul când realizați asta e important. Momentul când vă întoarceți la vocea lui Osho. Nu contează dacă sunteți sau nu de acord cu ce zice. Nu contează decât să fiți în prezent. Pe Osho nu l-a interesat niciodată să convingă pe cineva de ceva. Ascultați vocea lui aşa cum ascultați o melodie, susurul unei ape curgătoare sau vântul printre frunzele copacilor. Ascultați şi rămâneți în prezent. Şi fiți atenți la pauzele pe care le face în vorbire. Urmăriți pauzele dintre cuvinte.

Gibberish este un procedeu de curățare a minții. Tot ceea ce trebuie să faceți este să spuneți ce ați vrut să spuneți dintotdeauna, dar nu ați spus încă. Spuneți ce ați ținut în voi, dar nu în limba voastră. Spuneți în chineză, dacă nu ştiți chineză. Spuneți în hindusă, dacă nu ştiți hindusă. Spuneți orice vă trece prin minte, dar într-o limbă pe care

nu o cunoaşteţi. Spuneţi în... *Gibberish*. Şi fiţi sinceri, nu jucaţi teatru. Exprimaţi-vă liber. Daţi-vă voie s-o luaţi chiar un pic razna pentru două minute. Aruncaţi totul. Şi vă veţi simţi mai uşori, mai vii...

And then let go. Abandonaţi-vă. Nu vă speriaţi, nu vă pune nimeni să vă închinaţi unui guru. Când auziţi bătaia de tobă, lăsaţi-vă să cădeţi ca un sac de orez, ca şi cum aţi muri subit. Rămâneţi nemişcaţi, în timp ce vocea lui Osho vă călăuzeşte în continuare, în adâncul vostru.

„*Ok, Maneesha?*" e semnul că meditaţia de seară s-a încheiat. Maneesha nu e o mantră, ci numele unei femei care îi citea lui Osho înaintea fiecărui discurs întrebările puse de *sannyasini*.

Aditi ne invită să ne aşezăm comod, pe pernele de meditaţie, pentru un film de prezentare cu obiceiurile şi regulile casei. Deşi filmul e instructiv şi foarte amuzant, nu sunt atent decât pe jumătate. Mintea îmi zboară la toate cele aflate până acum. Hai, că nu e dracul chiar atât de negru, îmi zic. Filmul s-a încheiat.

Ca în orice călătorie, primul pas este să aflăm unde suntem. Dacă visăm că suntem într-un loc, când de fapt suntem în altul, nu vom afla niciodată unde suntem cu adevărat. Aşa se întâmplă şi în cazul călătoriei interioare. Prin urmare bine aţi venit la Osho International Meditation Resort, încheie ea privindu-ne în ochi drăgăstos, pe fiecare în parte. *Alles klar?*

Da, totul e clar. Ca lumina zilei.

Ieşim afară, unul câte unul. Aditi mai rămâne să pună CD-urile în ordine şi să şteargă cu puţin alcool măştile pe care le-am purtat, pentru grupul de mâine-dimineaţă.

Rămăşiţele zilelor

E timpul să plătesc pentru păcatele mele. Aproape 800 de dolari, prețul celor trei luni de *Work As Meditation*. Cazarea, accesul la toate meditaţiile din timpul zilei şi participarea la câteva ateliere din cadrul Multiversității în calitate de *worker* sau *helper* sunt all inclusive. În rest, şase ore de muncă pe zi. În fiecare zi. Fără zile de odihnă şi weekenduri libere. Norma e stabilită de Osho. Munca nu trebuie privită ca o corvoadă, îmi spune Adhiraj, casierul. Munca este o parte importantă a procesului de transformare. Aici, la Osho International Meditation Resort, munca înseamnă meditație, sintetizează el, închizând cu grijă sertarul în care tocmai a depus teancul de bani primit de la mine. De-abia aştept, sunt gata! îl anunț frecându-mi palmele bucuros. Adhiraj zâmbeşte reținut. În cazul ăsta, du-te la Work As Meditation Office. O ştii pe Aishwarya? O să-ți spună ea ce ai de făcut.

Ajung la biroul ei din câțiva paşi. Aishwarya! Sega! Înainte să schițez vreun gest sunt luat în brațe. Aishwarya s-a lipit de mine de parcă ne-am cunoaşte de când lumea şi pământul. Am observat că îmbrățişările sunt la modă pe aici. În loc de „Bună, ce mai faci?” şi pupături pe obraz, iei persoana în brațe, te lipeşti de ea ca un timbru şi rămâi aşa, câteva secunde. Ca să nu fac impresie proastă, o strâng şi eu la piept pe Aishwarya, cu aceeaşi intensitate. *Mmm, feels good*, gângureşte ea. *You have such a good energy, Sega.* Ia spune-mi, cum ai dormit azi-noapte? mă întreabă după ce ne desprindem unul din brațele celuilalt. Neîntors, ca un buştean, o mint cu neruşinare. Simt cum mi se lungeşte nasul. Ce mă bucur! zâmbeşte Aishwarya. Tare speriat mai erai aseară. Ca un şoricel, hi-hi... Deh, m-am mai liniştit la *Welcome Morning*, răspund eu afişând acum un zâmbet încrezător. Chiar spun adevărul. Ca dovadă, nasul mi se micşorează repede la loc. Uau, sunt încântată să aud asta,

Sega. De fapt… sunt de două ori încântată, face ea pe misterioasa. De două ori? ridic eu din sprâncene. *Oh, you're so cute, Sega, stop looking at me like that*. Ce-o fi apucat-o? mă întreb în sinea mea. Da, de două ori, continuă Aishwarya pe acelaşi ton. Sunt încântatăăă… săăă… teee… aaam… Hopa, ia stai niţel, nu pentru *aşa ceva* am venit aici, îmi spun bătând uşor în retragere… cu mine în biroul ăsta! Pfiuuu, răsuflu eu uşurat, adică o să fim colege? Pardon, colegi? Te-ai priiins, zâmbeşte Aishwarya mulţumită. Uite, aici e masa ta de lucru, ăsta e calculatorul tău şi astea sunt dosarele de care vei avea tu grijă. Dar nu vreau să te stresez prea tare acum. Te mai las să te bucuri încă un pic de libertate. Începem munca de poimâine. Hai, vino să te mai îmbrăţişez o dată, o să-mi fie dor de tine până ne vedem din nou… Hait! gândesc eu.

Ies din Work As Meditation Office şi intru la Cyber Café, cu gândul să sun în ţară. Înăuntru miroase a vopsit proaspăt. Cele şapte calculatoare aliniate la geam nici nu mă bagă în seamă, preocupate să şuşotească între ele, pe frecvenţe joase. Prin uşile întredeschise ale cabinelor private zăresc telefoanele pentru convorbiri naţionale şi internaţionale. În toată încăperea nu mai e nimeni în afară de mine şi de bătrânica din spatele tejghelei, cufundată în lectura unei cărţi. Îi cer femeii permisiunea de a da un telefon, doar nu o să mă strecor în cabină pe furiş, ca un hoţ. *Hello!* Nici o reacţie. *Hello again!* Bătrânica sare în sus, de parcă aş fi împuns-o cu un ac. Cartea îi scapă cu zgomot pe jos. Vai, ce m-ai speriat, face ea ducând mâna la inima. Mă sperii şi eu, să nu facă vreun infarct din pricina mea. Asta mi-ar mai lipsi. Of, se vaită ea, aşa păţesc mereu când citesc ceva cu plăcere, sunt pur şi simplu absorbită cu totul. Îmi cer scuze pentru deranj şi mă aplec după carte. *The Remains Of The Day*, citesc pe copertă. Autorul e Kazuo Ishiguro, un scriitor

japonez care trăieşte la Londra, adaugă bătrânica. Ai citit-o? mă iscodeşte în timp ce îi restitui volumul. Nu, mărturisesc eu, dar ştiu de filmul cu Anthony Hopkins. Mi-am tot propus să-l văd, însă din păcate n-am făcut-o nici până în ziua de azi. Ei bine, îşi drege ea glasul, eu, una, tot recitesc cartea asta. Cred că e a opta oară. De fiecare dată am surpriza să descopăr lucruri noi. Teribil scriitorul ăsta japonez... Adevărul e că din trailerul filmului mi s-a părut mie că Anthony Hopkins e un majordom samurai, remarc eu. Sau un samurai majordom... Ei, să lăsăm literatura, oftează bătrânica închizând cartea şi punând-o deoparte, pe tejghea. Mângâie coperta, în treacăt. Parcă nu te-am mai văzut pe aici, eşti nou-venit, nu-i aşa? Mă studiază cu atenție, mijind puțin ochii. Asta ar fi a doua zi, îi răspund. Sunt Sega şi am venit tocmai din România... Iar eu sunt Jivan şi am venit tocmai din State. *A looong time ago*, se amuză ea. Ştii ce înseamnă Jivan? Nu, recunosc eu, încă nu m-am acomodat cu numele astea ciudate. Bătrânica râde. Jivan înseamnă „dragoste de viață”, îmi traduce ea. Ia ghici, câți ani am. 70? Nț, n-ai ghicit. Tocmai am împlinit 81... Surâde, iar încăperea se umple dintr-odată de lumină, ca şi cum musonul i-ar fi dat voie soarelui să vadă pentru o secundă pământul udat de ploi. Dar lumina nu vine de afară, ci din adâncul ochilor ei mari, azurii şi parcă fără vârstă... Jivan, cum l-ai cunoscut pe Osho? o întreb.

Jivan surâde, mă ia de mână şi mă duce cu ea înapoi în timp. Au trecut 35 de ani de atunci, Sega. 35... îți vine să crezi? Povestea a început în ’72. Crescusem patru copii, duceam în spate două decenii şi ceva de căsnicie şi tot ce îmi doream era o viață nouă, liberă. Nu mi-a fost uşor... Am căutat mult... Am bătut America în lung şi în lat locuind într-o rulotă, de una singură... Şi la un moment dat am ajuns la centrul Living Love din California. Multă lume

venise acolo, ca şi mine, pentru îndrumătorul spiritual, un paraplegic fermecător pe nume Ken Keyes Jr. Ken avea pe atunci 50 de ani şi scrisese o carte impresionantă, intitulată *Ghid către o conştiinţă superioară*. Totuşi, n-am avut încredere în comunitatea lor de la bun început şi am stat deoparte. Mi s-au părut cam prea exuberanţi, prea fără griji. Mai erau şi experienţele cu drogurile psihoactive, în vogă pe vremea aceea. LSD, marijuana, mescalină şi câte şi mai câte, dar pe mine nu mă interesa aşa ceva. Eram o femeie respectabilă, trecută de prima tinereţe. Îmi plăcea totuşi că se purtau drăguţ unii cu alţii şi cântau toată ziua... După vreo două săpămâni, a venit şi seara pe care n-o să o uit niciodată. Era o seară de vineri. Întâi de toate, ne-au cerut să luăm saltelele de pe jos şi să capitonăm cu ele geamurile, pereţii şi uşile sălii unde urma să se desfăşoare meditaţia. După asta, ne-au pus să ne dăm jos hainele, până la piele. Apoi ne-au explicat meditaţia *haotică* a lui Rajneesh, în cinci stadii. Aşa se numea pe atunci meditaţia dinamică... Au stins luminile şi am început. Bum, bum, bum! M-am aruncat în nebunia aia cu totul. Am dat tot ce am putut din mine, iar la capăt nu mă mai reuşeam să mă opresc din plâns. Cred că am plâns toată noaptea, se strânseseră toţi în jurul meu. N-am conştientizat până atunci câtă durere strânsesem în mine... Meditaţia din seara aceea mi-a schimbat viaţa. Am simţit că o mare greutate mi s-a luat de pe suflet. Evident că prima mea întrebare a doua zi a fost: cine sau ce e acest Rajneesh? Răspunsul a venit sub forma unei fotografii înfăţişând un zeu ameţitor de frumos, pe care l-am cunoscut mai târziu sub numele Osho. M-am îndrăgostit la prima vedere. Au mai fost apoi câteva extrase din *Vigyan Bhairav Tantra*, comentate de el. Aceste comentarii au fost adunate ulterior în *Cartea secretelor*. După ce i-am auzit şi vocea într-un discurs înregistrat, am înţeles că destinul meu fusese pecetluit. Îmi găsisem

maestrul. Din ziua aceea nu m-am abătut nici măcar cu un pas de pe calea iubirii şi a recunoştinţei faţă de acest om. L-am cunoscut în persoană abia peste câţiva ani, când am ajuns în cele din urmă la Pune. S-a întâmplat în februarie, 1976. Când m-a privit în ochi pentru prima oară am ştiut că am fost dintotdeauna în inima lui şi el a fost într-a mea. După 30 de ani, lucrurile au rămas neschimbate: sunt a lui Osho, pentru totdeauna... Sega, de atunci trăiesc fiecare clipă a vieţii mele în libertate, încheie Jivan, arzând carapacea inimii mele cu albastrul ochilor ei.

Jivan radiază. Părul ei alb străluceşte ca o aură. Parcă ar fi o sfântă. Un apostol al unei noi ere, aşa mi se pare mie în clipa asta. Azi, la *Welcome Morning* m-am cam speriat de meditaţia dinamică, îi zic. Muzica aia drăcească... Oamenii care urlau... Ca la nebuni... Jivan îmi zâmbeşte blajin, ca unui copil înfricoşat. Dacă faci meditaţie dinamică 21 de zile, în fiecare dimineaţă, cu condiţia să dai tot ce poţi, te vei transforma. Nu-ţi fie teamă şi sari! Doar eşti băiat mare, nu? Surâde şi încăperea se umple din nou de lumină. Afară, soarele a ieşit din nori. Ba nu, mi s-a părut.

Mă îndepărtez de Cyber Café, uitând să mai sun în ţară. Duc în mine cuvintele lui Jivan şi ceva din lumina curată de pe chipul ei... 21 de zile şi voi fi transformat... De transformare vorbeau şi *Swami* Shyaamala Giri şi Aditi şi Adhiraj, casierul... Poate că voi fi transformat, poate că nu, şi cine ştie în ce mă voi transforma dacă mă voi transforma. De dileme filozofice, de-astea ştiu sigur că sunt sătul. Trebuie să văd cum stau lucrurile cu ochii mei. Voi trece prin această experienţă, oricât de înfricoşătoare mi s-ar părea. La naiba, n-am venit aici să tremur ca varga pe ţărm. Am venit să sar în apă şi să o gust, nu să privesc de pe mal, *imaginându-mi* cum ar trebui să fie. Puteam să-mi imaginez şi să mă îndoiesc foarte bine de oriunde altundeva, nici o

problemă. Nu te duce, fiule, în India. Aia-i patria diavolului, ia-ți gândul de la meditație. Rugăciunea e sfântă. Meditația e a dracului. Săru' mâna, părinte, dar eu sunt un rătăcitor care se îndoieşte de toate. Dacă nu fac călătoria asta, o să-mi găsesc justificările necesare, dar mincinoase. O să construiesc un zid gros de minciuni în jurul unei forme false şi fățarnice de credință, ceea ce mi se pare foarte urât, groaznic, de nesuportat. Mă voi ascunde sub o religie ca un copil fricos sub fusta mămichii, un creştin „de mântuială", un alt ortodox care îşi târguieşte mântuirea, aşteptând să fie despovărat ca prin minune. Poate că Dumnezeu citeşte în inima mea şi îmi vede intenția, chiar dacă ea se confundă uneori cu frica şi fuga. Nu din mândrie vorbesc, părinte, ci din disperare. Sunt sigur că nu caut mărire, slavă, putere, glorie sau averi şi nici plăceri îndestulate. Ştiu prea bine că acestea nu sunt decât nişte măşti seducătoare ale cruntei suferințe. Părinte, eu nu mă tem de Diavolul, care l-a ispitit pe Isus în deşert. Diavolul acela era un biet prostuț, e lesne de văzut din ce motive. Mă tem însă de cine ne credem. De cine ne închipuim că suntem. Acela-i Diavolul ce nu are nume şi nimănui nu i se arată, stând pitit acolo, în adânc, de unde izvorăşte cel ce se priveşte în oglindă. Nu există mai mare nebunie decât să fii convins că eşti ceea ce eşti. Să asculți de şoaptele ce par atât de ale tale, aceasta-i marea înşelare... Mi-e tare frică de călătoria asta, părinte, dar nu pot da înapoi. Aici, la Athos, nu am găsit adevărul pe care îl căutam. Căci doar atât vreau eu: să ies din închipuire şi să trăiesc în adevăr. Pentru tot restul zilelor. Iertați-mă, părinte. Vă rog să nu mă afurisiți sau să mă anatemizați.

În sala oglinzilor

Ca să intru în Chuang Tzu, trebuie să îmi pun şosete albe, perfect curate. Le găsesc în cutia de lângă raftul unde mi-am lăsat încălțările. Purtăm şosete, îmi spune supraveghetoarea, ca să nu deteriorăm pardoseala de marmură care nu a fost tratată niciodată cu lacuri de protecție din cauza alergiilor lui la chimicale. De când *he left his body*, continuă ea, nimic nu s-a schimbat în Chuang Tzu. Totul e la fel ca acum douăzeci de ani, când el locuia aici... Dincolo de glasvanduri, ultimul său Rolls Royce perfect întreținut aşteaptă din 1990 să mai iasă o dată la plimbare.

Merg fără grabă pe coridorul îngust care duce la sala de meditație. Sunt multe de văzut. Pereții sunt acoperiți cu oglinzi, picturi abstracte semnate de el, şi o mică parte din cărțile pe care le-a citit de-a lungul vieții. Număr din ochi câteva mii de volume închise ermetic în spatele geamurilor groase, ca să nu le ajungă umezeala.

Mă opresc în dreptul scaunului stomatologic, pe care ajungea adesea. Pe lângă alergii, astm, diabet şi dureri de spate, dinții l-au chinuit mereu. Mi-l imaginez pe scaunul acesta râzând în hohote sub efectul gazului ilariant folosit ca anestezic. Aici, între oglinzile care mă întorc la nesfârşit pe toate fețele, s-au spus lucruri, după care s-au făcut cărți. După care s-a aşezat liniştea. Plec mai departe, în vârful picioarelor.

Pătrund în sala circulară. În loc de ferestre ca să vezi afară, oglinzi de jur împrejur, ca să te vezi înăuntru. În fața mea un pat masiv, din marmură. O altă oglindă acoperă patul ca un cearşaf perfect întins, reflectând chipul celui care se apleacă să citească inscripția de sub bustul de bronz:

Osho nu s-a născut şi nu a murit. Doar a vizitat planeta Pământ între 11 decembrie 1931 şi 19 ianuarie 1990.

Dincolo de oglinda asta e cenuşa lui Osho. Dincoace sunt eu, cel care abia îşi stăpâneşte emoţia.

Ascultăm instrucţiunile aşezaţi pe pernele puse direct pe pardoseala de marmură. Un bătrân în robă neagră ne citeşte cu voce scăzută din *Cartea secretelor*. Dacă suntem atenţi la pauza dintre inspiraţie şi expiraţie, vom putea vedea cine suntem cu adevărat, dincolo de oglinzile deformate ale minţii noastre.

În Chuang Tzu, deumidificatoarele şi aparatele de aer condiţionat continuă să toarcă molcom, în timp ce luminile se sting încetişor. Bătrânul facilitator loveşte clopoţelul de argint, anunţând începerea meditaţiei. Închid ochii. E prima oară când fac asta. Inima îmi freamătă speriată. Sunt pe puntea aceea dintre „sari” şi „stai”, cu 15 litri de aer comprimat în spinare, cu centura de plumb la mijloc şi cu muştiucul regulatorului strâns între dinţi. Perfect echipat pentru prima mea scufundare. Dacă mă arunc, o să mă duc la fund ca bolovanul. Regulatorul o să se blocheze, n-o să mai pot umfla vesta compensatoare ca să revin la suprafaţă şi o să mor sufocat. Da. Evident că aşa o să se întâmple. Sunt prea greu cu toate astea pe mine, n-o să mă pot elibera la timp şi o să mor în chinuri. N-ai să păţeşti nimic. Ba da, o să mor în chinuri groaznice, o să mă înghită adâncul. Nu, n-ai să mori, pentru că ştii foarte bine ce ai de făcut şi aparatura a fost atent verificată. Vei coborî uşor, de-a lungul frânghiei, metru cu metru, reglând presiunea din vesta compensatoare şi respirând calm. Nu sar şi pace. O să mă duc ca bolovanul la fund, cu plumbii ăştia pe mine. Sari! Nu sar. Hai, sari odată! Nu sar. Hai că poţi! Pot sări cu spatele? E mai bine cu faţa sau cu spatele? Cum e mai bine? E bine oricum, numai sari odată! Nţ, nu sar, mă apasă butelia rău de tot şi nu respir bine prin regulatorul ăsta. Simt că mă sufoc. Zici că trag aer printr-un pai... Regulatorul e făcut să

respiri când eşti în apă, nu în afara ei. Sari! Nu sar. Sari, îți spun! Nu. Sari odată! Dacă o să intru în panică şi o să mă înec cu propria spaimă? Concentrează-te la ce ai de făcut, sari şi nu o să pățeşti nimic. Dar... dacă o să înnebunesc? Sari, nu fi paranoic... Dacă zgândăr ce nu trebuie? Dacă trezesc monştrii din adâncuri? Sari, nu sunt decât monştrii din închipuirea ta. Şi crezi că asta mă face să mă simt mai liniştit? Monştrii ăştia se hrănesc din frica ta şi mai ales din fuga ta. Sari, întâmpină-i şi dă-le binețe... Glumeşti, desigur... Nu glumesc. Sari odată, pămpălăule! Nu sar. Dacă o să apară Osho rânjind, să mă anunțe că sufletul meu îi aparține? Sari, paranoicule! Paranoic eşti tu. Nu sar nici în ruptul capului. Atunci rămâi pe punte. Rămâi la suprafață. Şi fugi înspăimântat de toate lucirile şi nălucirile, pentru tot restul vieții tale. Rămâi la suprafață... Rămâi la suprafață...

Salt în gol. Cu toate greutățile care mă trag la fund. Cu toate simțurile încordate. Inspir. Pauză. Expir. Pauză. Calm. Atent. Hai că merge. Mai cobor un metru. Şi încă unul. Şi încă unul...

Clinchetul subțire al clopoțelului de argint mă readuce în Chuang Tzu. Deschid ochii şi privesc în jur. Oglinzile mă privesc înapoi. Nu e chip să trec de ele. Numai cel care ştie că e prizonierul propriilor sale reflexii poate să se elibereze, mă străfulgeră un gând. Da, aici îmi pot afla începutul. Dar şi sfârşitul. Pot afla ieşirea sau pot rătăci în continuare. În Sala Oglinzilor intră cine vrea, dar scapă cine poate. Ieşim pe rând, în tăcere.

„Nu venerați degetul care vă arată luna. Priviți luna, nu degetul", scrie cu litere aurii pe plăcuța de marmură albă de lângă uşa masivă de lemn. Las şosetele în cutia cu şosete purtate şi îmi iau crocşii în picioare. Afară bate un pui de

vânt şi cerul e acoperit de nori. În seara asta nu se vede nici o lună.

Candele pâlpâie printre bambuşi, luminând calea înapoi spre Buddha Grove. Le urmez, fără teama că vântul le va stinge. Păşesc cu încredere pe covorul foşnitor de frunze. N-o să mă rătăcesc, chiar dacă aş merge cu ochii închişi. Primul pas a fost să aflu unde sunt. Şi sunt chiar aici, cu mine.

Muncă şi meditaţie

Ai întârziat, Sega. Parcă şi-ar fi ținut vorbele la gheață până acum. Special ca să mi le toarne mie pe spinare. Ieri m-a îmbrățişat, azi mă ține la distanță. Una caldă, una rece. Ce-o fi cu fata asta? Mă uit la ceasul de pe perete. E ora 9 şi nici 3 minute.

Osho spune că dacă întârzii chiar şi un minut înseamnă că nu-ți pasă, continuă Aishwarya pe acelaşi ton. Brrr... Programul nostru începe la 9 fix, ai înțeles, Sega? Am înțeles, Aishwarya, răspund eu cu un zâmbet docil, ca să o îmbunez. Noua mea şefă se mai înmoaie puțin, dar numai puțin. Vom lucra zi de zi de la 9 la 4, cu o pauză de prânz între 1 şi 2. Iar întâlnirea de seară să ştii că de-acum e obligatorie. Cele două ore în Auditorium sunt esențiale pentru procesul de transformare. În plus vei mai avea un *floating job*, câte trei ore în fiecare săptămână. Semnează aici că eşti de acord să urmezi acest program. Nu, nu trebuie să îmi dai hârtia înapoi. Nu e un contract pe care l-ai semnat cu mine. Contractul l-ai semnat cu tine însuți, Sega. Eşti propriul tău stăpân, nu angajatul meu sau al altcuiva. Aşa, foarte bine, împătureşte hârtia şi bag-o în buzunar. Şi acum hai la Cafenea, îți fac cinste cu un ceai

masala, zâmbeşte Aishwarya pentru prima oară pe ziua de azi.

Suntem un fel de resurse umane, începe ea de îndată ce ne aşezăm la una dintre măsuţele metalice. Am pus la mijloc tăviţa cu cele două ceşti din care ies aburi aromaţi, atent să nu vărs nici o picătură din preţiosul lichid cafeniu. Pe de o parte, ţinem evidenţa celor care muncesc deja şi a celor care vor să muncească în viitorul apropiat, pe de altă parte, ţinem legătură cu toate departamentele, făcându-le recomandări pentru poziţiile descoperite, îmi explică Aishwarya, desfăcând între timp două pliculeţe de zahăr brun şi turnându-le în ceai. Cât a vorbit, eu mi-am şi băut porţia. Delicios mai e ceaiul ăsta *masala*, plescăi mulţumit. Sega, mă urmăreşti? se încruntă şefa mea. Desigur, Aishwarya, sunt numai ochi şi urechi! Nu vreau să o supăr, fireşte. Bine, ufff, am pierdut şirul... Unde rămăsesem? La faza cuuu... recomandărileee... pe care le *facem* noi celor care vor să munceas... Vezi că nu eşti atent, Sega? se enervează ea, lovind farfuriuţa de porţelan cu linguriţa metalică. Zâmbesc placid, aşteptând să se calmeze. Am spus că facem recomandări departamentelor, în caz că sunt poziţii descoperite, asta am spus, Sega, te rog să te concentrezi! Mă concentrez, Aishwarya... Decizia aparţine însă coordonatorilor de departamente, continuă ea mai domol. Excepţie, joburile flotante. Ca şi tine, toţi lucrătorii trebuie să muncească trei ore suplimentare în fiecare săptămână. În cazul acesta noi hotărâm unde. Îi trimitem să vegheze la porţi, îi punem să servească la Cafenea, să aibă grijă de Cyber Café, să pregătească meditaţiile din Chuang Tzu, să ajute la Visiting Center sau la Welcome Center, totul în funcţie de găurile apărute în schemă. Şi găurile astea, Sega, apar mereu, chiar acolo unde te aştepţi mai puţin. Îţi vorbesc din experienţă. Unii abandonează programul pe

nepusă masă, alții uită ce au de făcut şi trebuie să le găsim înlocuitori când nu dăm de ei, câteodată mai greşim şi noi alocând persoane deja alocate. Sarcina noastră e să venim rapid cu soluții în astfel de cazuri. Trebuie să fim inventivi mai ales acum, în lunile astea ploioase, când sunt foarte puțini lucrători. E o artă să roteşti cadrele, ehehei! Suntem nevoiți să facem permutări ingenioase, adeseori în regim de urgență. Şi unde mai pui că trebuie să te mai şi rogi de ei, de parcă ție ți-ar face un serviciu. Oamenii uită că au venit aici să lucreze cu ei înşişi şi nu pentru cineva, ca afară, *in the market place*. Deh, să îi scoți din tipare e cel mai greu. Pe unii trebuie să îi iei cu binişorul, pe alții trebuie să îi iei mai tare. Dar să nu îți faci griji, dragul meu Sega, presimt că tu îți vei găsi repede calea. Te vei descurca de minune, sunt sigură de asta. Ai să vezi că totul merge aici ca de la sine, într-o curgere naturală. E un flux, un curent care mişcă lucrurile pe un anumit făgaş, în direcția potrivită. E... *Osho's drive in everything*. Nu trebuie decât să *let go* ca să simți curentul ăsta.

Aishwarya soarbe puțin din ceaiul *masala* şi muşcă apoi dintr-o *khakra*, un fel de sărățea rotundă, subțire şi crocantă. Pe scurt, rezumă ea după ce termină de crănțănit, noi trebuie să ştim tot ce mişcă prin stațiune, să acoperim totul, să umplem totul, să anticipăm, să recomandăm, să permutăm, să... Hai, că ți-am făcut capul mare, zâmbeşte ea, observând că tac chitic de ceva vreme. Ai dreptate, m-a cam luat amețeala, îngaim eu. Mi se pare foarte complicată treaba asta. Mă aşteptam să dau şi eu cu mătura, să spăl vase, să tund boscheți, să sap şanțuri sau să vopsesc garduri şi, când colo, muncă de secretariat. N-am făcut aşa ceva în viața mea. Nu mă pricep deloc la organizare şi la chestii de-astea legate de personal. Mi-ar plăcea să fac o muncă mai fizică, dacă se poate. Nu cred că sunt pregătit

pentru ce mi-ai descris tu, îmi exprim eu îngrijorarea. Sega, în primul rând nu tu alegi ce munceşti aici. Punct. Asta e regula. În al doilea rând, stai liniştit, o să faci față. Tu de fapt ar trebui să te bucuri, o să faci ce nu ai mai făcut până acum, ce nici măcar nu te-ai gândit că o să faci vreodată. *So cool*... Mintea e cea care îți spune că nu te pricepi. Mintea e o mare piedică. La început m-am speriat şi eu ca şi tine, însă după trei săptămâni le ştiam deja pe toate. O să am grijă ca tu să înveți mai repede, mă asigură Aishwarya. Le luăm noi pe rând, încetul cu încetul, de mâine încolo. Azi o să fie lejer, te mai menajez un pic, hi-hi. Dar să nu uit ce mai voiam să îți zic, şi anume că nu munca în sine este importantă, ci atitudinea ta față de ea. La Osho International Meditation Resort munca e o formă de meditație, programul *Work As Meditation* fiind conceput chiar de Osho. Orice ai avea de făcut să faci din toată inima, fără rezerve, implicându-te în totalitate, dar ținându-ți mereu atenția trează. Aici înveți să fii un martor, Sega. Şi acum hai înapoi la birou, să nu ne dea lumea dispăruți.

Dacă nu ar fi purtat robe stacojii, aş fi zis că sunt de la garda financiară sau de la inspecția sanitară. Cei doi indieni care au intrat odată cu noi s-au aşezat pe canapeaua micuță din dreptul biroului Aishwaryei, fără să scoată un cuvânt. Au intrat simultan, s-au aşezat simultan şi acum am impresia că şi clipesc simultan. Ba nu, nu clipesc deloc. Ne privesc aşa, fix, când pe mine, când pe Aishwarya. Amândoi poartă mustață. Şi mătănii în jurul gâtului. Poate că sunt frați. Cu ce vă putem ajută astăzi? îi întreabă Aishwarya, cu un zâmbet ironic. Şefa mea pare să îi cunoască destul de bine. Cei doi dau din cap în acelaşi timp, de parcă ar fi frații lui Adil. Şi ai lui Sabal. Unul din ei, mai curajos, prinde glas. În hindusă. Camera se umple pe dată de triluri ca în filmele produse la Bollywood. Mă aştept să

urmeze viorile şi fluierele, ritmurile de *tabla* şi armoniile de sitar şi să îi văd pe fârtaţii mustăcioşi aruncându-se în sincron la picioarele Aishwaryei, apucând-o fiecare de câte o mână şi cântându-i drăgăstos ca unei zeiţe. Dar filmul nici nu începe bine, că Aishwarya îl şi întrerupe: *No Hindi here, only English. If you don't know English, you cannot work here*. Indianul insistă. Tot în hindusă. *I said no Hindi!* se răţoieşte ea. *No English, no work and now please excuse us...* Ca şi cum filmul s-ar derula în sens invers, cei doi se ridică de pe canapea şi ies clătinând din cap, fără să ne slăbească din priviri. O să te saturi şi tu de ei la un moment dat, pufneşte Aishwarya când mustăcioşii dispar după colţ. Ăştia doi, de pildă, vin în fiecare zi. Le spun mereu acelaşi lucru, dar zici că-s bătuţi în cap, nu alta, se plânge ea. N-ai cu cine să te înţelegi, fir-ar să fie! Aşa sunt indienii, Sega, oftează şefa mea. Sunt convinşi că nu vorbesc serios, că mâine o să mă răzgândesc şi că o să îi accept. Dar regulile sunt reguli şi regulile trebuie respectate. Şi ştii ceva? Pe ei nici măcar nu îi interesează programul *Work As Meditation*, ci doar să intre pe gratis în *resort*. În fine, unde rămăseserăm?

Ăăă... Munca, o formă de meditaţie... Înveţi să fii un martor, muncind... Nu contează munca în sine, ci felul în care o faci... Din toată inima... Mereu atent... Zic bine, Aishwarya? Bravo, Sega, se distrează ea. Vezi ce repede prinzi dacă te concentrezi? Şi acum, la treabă!

Astăzi mai mult stau şi casc gura. Face Aishwarya tot. Eu sunt un martor. Prin biroul nostru e ca în gara din Mumbai, numai că fără saci, lăzi şi papornițe. Aici avem exclusiv robe stacojii, într-un iureş permanent. Din când în când, le mai dau şi eu câte o mână de ajutor voluntarilor la completarea formularelor de înscriere. Sunt indieni şi vestici, deopotrivă. Indienii vin la Osho *to serve a God*. Vesticii trec pe la Osho în drumul lor din Goa spre Varanasi, Darjeeling, Delhi sau

Nepal, pentru o cură de spiritualizare. Şi unii, şi alții se bucură ca nişte copii. *We are aaaall children here*, îmi spune unul dintre ei, un indian exuberant. *Smaaaall children. Aaaall Osho's children.*

După pauza de prânz, răsfoiesc teancul de cereri. Am strâns ceva pe ziua de azi. Solicitanții vin de pe toate continentele, majoritatea cu vârste cuprinse între 30 şi 40 de ani. Cei mai mulți au crescut în învățătura lui Osho predată de părinți şi acum s-au hotărât, în sfârşit, că e timpul să vină la Pune să trăiască experiența. Îi voi îndosaria pe toți, din toată inima. După ce îi aranjez atent, în ordine alfabetică.

E ora 16.30 şi suntem gata pentru şedința cu departamentele, care are loc în biroul nostru. Coordonatorii sosesc unul câte unul. Robe stacojii desprinse din mulțimea robelor stacojii, fără să iasă cu nimic în evidență. Pentru că nu există ierarhii, îmi şopteşte Aishwarya, înainte să le înmâneze câte o copie din raportul zilei, proaspăt scos la imprimantă. Îi recunosc pe cei cinci din ce mi-a mai povestit ea printre picături.

Englezul înalt şi uscățiv, care se apropie de 70 de ani, e Raja. Vocea sonoră, baritonală, limbajul elevat şi vorba răspicată, chipul colțuros, părul şi barba complet albe contrastând cu sprâncenele negre şi ochii albaştri, pătrunzători, îl recomandă mai degrabă pentru rolul de pastor baptist decât pentru cel de rege. Raja nu e însă nici predicator, nici rege, ci chiar fostul medic personal al lui Osho. Actualmente coordonatorul departamentului de *web design*.

Lângă Raja stă Vedhan, un italian între două vârste, cu aspect de reptilă şi zâmbet alunecos. Mă aştept să-şi retragă capul între umeri, ca o broască țestoasă. Vedhan coordonează Multiversitatea şi echipa de la Evenimente.

Gita e olandeză. Când începe să vorbească, ochii i se rotunjesc şi parcă se pune pe cotcodăcit, ca o cloşcă. Ea se ocupă de Welcome Center, de Visiting Center şi de Plaza Café.

În dreapta Gitei stă Yogendra, picior peste picior. Un indian subțire, pe la 50 de ani, cu gesturi alese, vorbă potolită şi privire hipnotică, de derviş. Yogendra răspunde de departamentul Multimedia.

Ultimul venit e un indian rotofei, mic de statură şi cu început de chelie. A intrat agitat şi nu s-a aşezat până când nu a schimbat câteva glume fără perdea cu Aishwarya, încercând de câteva ori să o strângă în brațe, fără succes. Indianul e Devagit, cel care răspunde de porți, de pază şi de protecție. Nu seamănă deloc cu o gorilă.

Cererile trec rapid dintr-o mână într-alta. Se discută, se fac glume, se râde, se parcurg rubricile pe diagonală, se negociază, se împarte, se desparte, se aprobă, gata. Solicitanții au fost alocați, cu toții. *Oh, I've just remembered*, intervine Devagit plesnindu-se cu palma peste frunte, *pleeease not this guy! He's a lunatic!!* Ne-a creat probleme mari la poartă anul trecut, se ridică el de pe canapea fluturând formularul individului. Din poză îl recunosc pe indianul exuberant, cel cu *„smaaaall children, aaaall Osho's children"*. Tipul nu e zdravăn, se scutură Devagit ca străbătut de un frison. *I'm really serious about him. He's nuts! Crazy!!* adaugă el între alte două încercări de a o îmbrățişa pe Aishwarya, care îl respinge cu blândețe, dar ferm. Devagit, îl interpelează Raja cu vocea lui puternică. Se face linişte şi toată lumea se întoarce spre fostul medic personal al lui Osho, curioasă să afle urmarea. Replica întârzie. *What?* sparge Devagit într-un final incomoda bulă

de tăcere. Raja se apleacă încet spre el, rostind grav: *Devagit... are you sure... he is the crazy one?*

Profit de faptul că toată lumea râde copios la gluma lui Raja şi îi şoptesc şefei mele la ureche: Aishwarya, n-am înțeles absolut nimic din toată şedința asta. Nu face nimic, îmi răspunde ea galeş. Lasă-te dus de curent, Sega... *Osho's drive in everything, remember?*

Beţişoare zen

Param, australianul în vârstă de 53 de ani, seamănă cu Roger Daltrey, solistul de la The Who. *An old hippie*, după cum se autocaracterizează. Claia de bucle aurii îi ascunde vârsta, încadrându-i chipul bronzat, cu trăsături aristocrate. Cu noi la masă mai e Prana, clona bondoacă a basistului Gene Simmons de la Kiss, un american care vorbeşte despre sine însuşi la persoana a III-a. *Prana is totally spaced out, man*, îşi dă el ochii peste cap din trei în trei secunde. E încă sub influența discursului lui Osho din seara asta. Într-adevăr, a fost un discurs impresionant, înregistrat în perioada americană. Doar la *Gibberish* am avut unele rețineri, ca de obicei.

I was there back then, in Oregon, surâde Param enigmatic, ca un Buddha care face surf. Am ajuns acolo în '82, îşi aminteşte el. Vândusem tot, hotărât să mă mut definitv în Rajneeshpuram, oraşul lui Rajneesh. Aşa i se spunea pe atunci lui Osho. Rajneesh. Iubirea pentru omul acesta cu o viziune nouă ne adusese laolaltă şi ne ținea împreună. Ne adunaserăm câteva mii, *misfits from all over the world*. Munceam în schimburi, zi şi noapte, fără să simțim oboseala. Aşa au trecut trei ani, cei mai frumoşi din viața mea. Am pus ban peste ban şi umăr lângă umăr ca să facem

o oază în mijlocul deşertului. Şi am făcut-o. Dar s-a ales praful.

Param ridică din umeri şi pe fața lui arsă de sori şi bătută de vânturi încolțeşte un zâmbet detaşat, fără regrete. Am lăsat în urmă o infrastructură pusă la punct, capabilă să susțină o populație de 50 000 de locuitori, continuă el. Am lăsat totul baltă şi ne-am risipit care încotro. Visul meu de a trăi într-o lume nouă, mai bună, se dusese de râpă. Investisem toți banii, vreo 4 milioane de dolari, şi ajunsesem un sărăntoc. Rămăsesem pe drumuri, fără niciun sfanț. Ai mei nici n-au vrut să mai audă de mine. Taică-meu aflase între timp că sunt gay şi m-a dezmoştenit, dându-şi seama probabil că n-o să cresc vite aşa ca el, o viață întreagă. Cu toate astea, m-am întors acasă, în Australia, unde am făcut o vreme pe hair-stilistul. Chiar reuşisem să îmi deschid propriul salon. Nu-mi doream decât să duc o viață cât se poate de normală, departe de Osho şi de *sannyasinii* lui. Am trăit aşa câțiva ani. Mort pe dinăuntru. Au fost ani lungi şi tulburi. Când mi-am revenit din depresie, am ştiut că trebuie să merg la Pune, unde Osho se întorsese din '87. Am vândut iarăşi tot ce agonisisem şi am plecat spre India, pentru o viață nouă. Sau pentru o viață veche. Am aterizat la Mumbai într-o vineri, pe 19 ianuarie 1990. Vestea am aflat-o dintr-un ziar, nici nu coborâsem bine din avion. Cele câteva rânduri scrise sub poza lui m-au lovit în piept ca o rafală de mitralieră. M-am prăbuşit pe un scaun, acolo în aeroport, şi am plâns cu sughițuri, ca un copil abandonat. Osho murise chiar în ziua aceea.

Australianul priveşte înspre candela care arde mocnit pe masa noastră, de parcă n-ar mai fi văzut o flacără până acum. În ochii lui albaştri s-au aprins două luminițe. Ei bine, rosteşte Param după câteva clipe lungi de tăcere, *he*

may left his body, dar e încă aici, cu noi. Îl simt în inima mea.

Îmi dreg glasul şi întreb cu grijă să nu îl tulbur: Spune-mi, te rog, chiar avea 100 de Rollsuri aşa cum se spune? Avea, nu e o legendă, răspunde australianul pe şleau, cu un zâmbet şugubăț. Toți am contribuit la asta. Din iubire pentru maestru? *No, Sega*, izbucneşte el în râs. *It was a huge fucking zen stick*. Un băț zen pe care Osho l-a trântit în capul unei societăți adormite de consumerism. Foarte mulți au înțeles lecția. Iar ceilalți s-au grăbit să îl condamne şi să îl alunge, fără să priceapă o iotă. Vezi tu, acolo unde e multă dragoste e şi multă ură. Şi trădare. Astea merg mână în mână. Osho era prea periculos pentru mintea americanului de rând, subjugată sistemului. S-au speriat poate mai rău decât în anii '70, când au tras concluzia că LSD-ul e o amenințare serioasă la adresa națiunii şi l-au interzis. Aşa am ajuns să înțeleg şi eu până la urmă că libertatea americană, fluturată pe la nasul lumii întregi, nu înseamnă mai mult decât statuia de lângă insula Ellis şi o rimă din prima strofă a *Drapelului înstelat*. Vorbe goale în rest, fără acoperire.

Bețişoare zen să fi fost şi... căciulițele alea? întreb eu sfios. Se poate spune aşa, surâde Param. La fel se poate spune despre costumațiile lui, în ansamblu. Câte discursuri, atâtea costume. Le concepea o japoneză şi le executa o armată întreagă de *sannyasini* entuziaşti. Odată, dintr-o greşeală, roba a ieşit mult prea mare. Îmbrăcat în ea pentru probă, Osho arăta ridicol, ca un bufon pitic. S-au repezit să facă modificările, dar el i-a oprit. Le-a cerut să lase roba aşa cum era. Vai, ce s-a mai amuzat la întâlnirea din seara aia, ha-ha-ha. Totuşi, insist eu, nu înțeleg de ce nu se îmbrăca mai simplu? Se îmbrăca aşa cum ți-ar fi plăcut ție prin anii '70, Sega. Dar pe vremea aceea lumea îl vedea ca pe un

mântuitor. Numai că Osho nu voia să fie înconjurat de oameni care să se agaţe de el. Nu îşi dorea să fie salvatorul nimănui. A respins categoric rolul ăsta jucat de atâţia alţii, în toate timpurile. Osho a văzut cât de uşor se pot păcăli până şi cei care caută sincer. Aşa că a făcut totul pe dos, cum nu a mai făcut-o nimeni până la el. A creat un personaj de circ, poleit cu aur, simbol al unei spiritualităţi înzorzonate, de bâlci. Osho a tras un semnal de alarmă, lovind în stânga şi în dreapta cu beţele lui zen. Prin tot ce făcea, spunea răspicat „*wake up*, nu te îndrăgosti de mine, *wake up*, nu te lega de mine, *wake up*, ia-ţi responsabilitatea vieţii tale în propriile mâini, află singur, toate resursele sunt deja acolo, în tine, trezeşte-te...”

Cuvintele australianului îmi merg la suflet. Totuşi, un lucru nu se potriveşte. O fi precum spui, Param, dar acum cinci minute spuneai că îl iubeşti. Cum vine asta? Sega, nu confunda iubirea cu dependenţa de o persoană. Începi să iubeşti cu adevărat abia atunci când ţi-ai câştigat independenţa. Dependenţa asta e o capcană psihologică în care cădem cu toţii. Nemulţumirea faţă de noi înşine ne face să ne agăţăm mereu de altcineva, sperând că aşa ne vom găsi împlinirea. Şi izbăvirea. Ajuns aici, Param îşi lasă uşor mâna pe umărul meu, învăluindu-mă cu privirea lui albastră şi liniştită ca Oceanul Pacific. Sega, îmi şopteşte el, îţi doresc să cunoşti şi tu iubirea asta. Nu există loc mai potrivit să o afli. Ai ajuns unde trebuie. Eşti acasă.

Wow, dude, dă Prana glas propriilor mele simţăminte, rămânând apoi cu gura căscată, ca şi mine. Americanul are buzele unsuroase. Tocmai a înfulecat a doua porţie de *aloo gobhi paratha*. *Param, my man*, face el, Prana e absolut sigur că tu o să te iluminezi în viaţa asta şi-atunci să te ţii: Prana o să devină discipolul tău! *Prana is now completely spaced out, dude*... Param îl priveşte serios câteva secunde,

după care scoate limba, strâmbându-se la el ca un ştrengar. *Sorry, Prana, I won't be your guru. You're already enlightened.* Şi acum fii bun şi şterge-te la gură, *please*.

În Parcul Koregaon noaptea a venit de mult. Bucuroşi că nu mai plouă, ţânţarii s-au întins cu vânătoarea până la ora asta târzie. Sunt creaturi nemaivăzute, cu ochi bulbucaţi, stacojii şi corp vărgat, ca nişte zebre în miniatură. Nu mi-e teamă de ei. Nu au ce să îmi facă. M-am dat din cap până în picioare cu crema specială cumpărată ieri de la Galleria cu 15 rupii. Crema are un miros groaznic, dar eu sunt inexpugnabil ca un cuirasat. Curând, micuţii vampiri renunţă să-mi mai dea târcoale şi îşi iau zborul spre becul aprins din vârful stâlpului, a cărui apărătoare metalică seamănă cu aripile desfăcute ale unui pescăruş. Pescăruşul ăsta luminos să fie Buddha al ţânţarilor?

Terasa de lângă piscină e pustie de-acum. Am rămas doar eu şi candelele aprinse pe mesele goale. Pentru prima oară de când sunt aici, luna a ieşit dintre nori să se legene pe luciul apei.

Bucuria¸ Focul şi Iasomia

Am remarcat-o din prima zi, dar am trecut repede pe lângă ea după ce i-am pus eticheta: babă nebună. E o indiancă măruntică, tunsă castron, ca Mireille Mathieu. În ciuda vârstei, se roteşte cu graţia unei balerine abia ieşite din adolescenţă. O ţine aşa întruna. Dintr-o piruetă într-alta. De dimineaţa până seara. De parcă nici n-ar atinge pământul. Dansează în Buddha Grove cu o crenguţă înflorită în mână, dirijând o orchestră nevăzută, ascunsă probabil după bambuşi. Dansează desculţă pe marmura udă, absorbită cu totul de muzica pe care numai ea o aude. Se mai opreşte din

când în când, curbându-se ca într-o plecăciune, ca să depună o floare la rădăcina vreunui copac, după care se avântă din nou în dansul ei fără început şi fără sfârşit. Dansează, şi în zorii lăptoşi ai zilei de azi din ochii ei m-a strigat bucuria... Bucuria...

Hey, this my place!

Se răţoieşte la mine într-o engleză cu suişuri şi coborâşuri chinezeşti. *You not understand? This my place*, arată ea cu bărbia spre băncuța pe care stau. Asiatica răsărită brusc în fața mea are vocea aspră ca limba de pisică, poartă ochelari, iar părul şi-l ține strâns în două codițe, ca o şcolăriță. Cum adică locul tău? o întreb după ce mă dezmeticesc. Dacă ai o oarecare slăbiciune pentru asiatice, reacționezi mai lent când te trezeşti hodoronc-tronc cu una pe cap. Da, uite-aşa, se oțărăşte ea cu mâinile înfipte în şolduri. La ora asta băncuța e a mea! Eu stau aici, tu dă-te mai încolo! Fără să mai aştepte, se înghesuie lângă mine. Îi fac loc. Stă aşa o vreme, îmbufnată, cu brațele încrucişate, bâțâind nervoasă dintr-un picior. Se preface interesată de micuța cascadă artificială din fața noastră şi de broscuțele care sar în apă, una după alta. Se ridică apoi la fel de brusc cum s-a aşezat şi pleacă fără să-mi mai adreseze nici o vorbă şi nici o privire. Cam smucită asiatica asta. O urmăresc până când dispare din câmpul meu vizual şi apoi mă întorc la ale mele. Pe marmura udă din Buddha Grove dansează desculță Bucuria.

This is for you.

Asiatica s-a întors cu o floricică. *Fff... for me?!* Dacă ai o oarecare slăbiciune pentru asiatice, nu-ți găseşti cuvintele prea uşor când te trezeşti hodoronc-tronc cu aceeaşi codană orientală pe cap, de data asta mult mai prietenoasă. Da, am cules-o special pentru tine, zâmbeşte ea candid. După

parfumul petalelor catifelate, sigur e o floare de iasomie. Şi bea un pic din ceaiul ăsta, mă îmbie ea, desfăcând termosul pe care tocmai l-a scos din tăşcuța de pe umăr. *I make*, se mândreşte ea în timp ce sorb din licoarea călduță. Ochii ei oblici mă țintuiesc dindărătul ochelarilor cu o curiozitate vie, neprefăcută. *You like?* întreabă ea serioasă. Mă fâstâcesc. *I like,* răspund. Am mai băut ceaiuri de iasomie la viața mea, dar nici unul ca acesta. De bună seamă că a folosit un ingredient-minune. O sărut repezit pe obraz, fără premeditare. Ah, şi pielea ei miroase tot a iasomie. Asiatica se gâdilă şi îşi acoperă de îndată obrazul cu palma. Râde scurt, apoi se răsuceşte pe călcâie şi fuge ca o copilă ruşinoasă. Nici măcar n-am apucat s-o întreb cum o cheamă. Probabil că Iasomia.

Încă 5 minute până la ora 9.

Repede mai trece timpul. Mă ridic iute de pe băncuță şi pornesc vesel spre birou. Începe o nouă zi de muncă şi nu vreau să întârzii, ca să nu-mi zică iar Aishwarya că nu-mi pasă. Mai arunc o privire în treacăt, peste umăr. Bucuria dansează desculță pe marmura udă din Buddha Grove, dirijând orchestra nevăzută şi neauzită cu crenguța ei plină de flori. Bucuria dansează, dansează, dansează...

Dacă ai o oarecare slăbiciune pentru asiatice, începi să crezi că e vorba de predestinare când încă una îți calcă hodoronc-tronc pragul biroului cu gând să se angajeze. Adar e taiwaneză şi are 42 de ani, dar ochiul europeanului, oricât de generos, nu îi poate da mai mult de 30. Are părul lung, negru şi drept, trupul mlădios şi pielea ireal de fină. Toarce ca o pisică atunci când vorbeşte şi scoate limbuța printre dinți ca o şerpoaică atunci când râde. Adar înseamnă „foc”. Şi focul arde. Nu ştie unde e România. Nu-i nimic, îi arăt pe Google Earth. Îmi arată şi ea unde stă în Taiwan. Aproape

de plajă. Dar să ştii că locul meu e aici, îmi sâsâie ea la ureche. Casa mea e aici, la Osho. Din când în când, mai plec în Taiwan să fac rost de bani, suficient cât să mă întorc pentru încă o vreme. Nu mi-e uşor, dar asta e viața mea, zâmbeşte Adar cu modestie. Conform formularului pe care ea l-a completat şi eu l-am scos la imprimantă, are experiență în masaj şi *aura-soma*. Bravo, Sega, mă laudă Aishwarya, îndosariind cererea taiwanezei. Raportul e făcut cum trebuie, te-ai descurcat fără greşeală, zâmbeşte şefa mea mulțumită. Adevărul e că uneori îmi dau toată silința.

Pauză de prânz.

Pot să stau aici, lângă tine? Cum să nu, chiar mă întrebam ce mai faci, o întâmpin eu bucuros, împingând tava spre margine ca să fac loc pe masă şi tăvii ei. Tarika, facilitatoarea de Vipassana se aşază cu grijă, de parcă ar fi făcută din porțelan. E o nemțoaică înaltă, trecută de 40 de ani. Iar astăzi e foarte deprimată. Se simte groaznic de singură. Aici, în paradis? încerc eu o glumă. Tarika priveşte în stânga şi în dreapta, de parcă ar vrea să se asigure că nu trage nimeni cu urechea. Apoi se apropie la o palmă de fața mea ca şi cum s-ar pregăti să îmi împărtăşească un secret îngrozitor. Sega, rosteşte ea pe un ton care îmi îngheață sângele în vine, *here everybody's cooked up eventually*. E într-adevăr un secret îngrozitor. Abia ce mă liniştisem puțin după discuția de ieri cu Param. Amiaza mea tihnită se topeşte într-o clipă, ca o bucată de celofan aruncată în foc. În urmă rămâne doar o spaimă difuză, agasantă, acaparatoare şi atotcuprinzătoare. Încerc să ies din starea asta, dar cu cât mă zbat mai tare, cu atât reuşesc mai puțin. Cuvintele ei mă urmăresc ca un roi de albine sălbatice, de care n-am unde să mă ascund. În cele din urmă, toți se prăjesc aici... Toți se prăjesc... Dar tu eşti altfel, surâde ea trist. Îmi amintesc de tine, cum stăteai

cufundat în meditație. Nu ştiam că eşti abia la început. Stăteai acolo şi parcă meditai de când lumea şi pământul... Şi eu îmi amintesc, Tarika. Îmi aduc aminte de bățul ăla zen cu care m-ai pocnit în moalele capului, ha-ha-ha. Râd, dar nu e râsul meu. E un râs fals, ca în spoturile publicitare cu oameni fericiți, care nu au altă grijă decât să consume produsul. Te-a durut? tresare ea îngrijorată. O, nu, Tarika. M-am speriat doar. Numai că spaima era foarte îndepărtată, de parcă nu era a mea. Am vrut să țip, dar nu mi-am găsit nici gura şi nici glasul... Râd din nou, ceva mai convingător. Tarika oftează lung şi îmi prinde mâna într-a ei. Te simt, Sega, şopteşte ea. Ai o energie foarte bună, să ştii. Îmi place de tine... şi... sunt singură... înțelegi? Mi se pune un nod în gât. Îmi scobesc febril creierii după o replică mai puțin cretină decât cele care mi-au trecut instantaneu prin cap. Tarika, înțeleg... Înțeleg foarte bine... Dar tu... chiar tu ne spuneai că tot ce contează e să fim martori. Ne-ai învățat să observăm, fără să intervenim. Să luăm totul aşa cum vine, fără să ne opunem, fără să ne legăm, îți aduci aminte ce ne spuneai? Tarika dă din mână a lehamite. Poveşti, comentează ea scârbită. Poveşti de adormit adulții. În cele din urmă, toți se prăjesc aici, *ăsta e adevărul*, Sega. Mi se face pielea găină, dar nu de frig. E chiar zăpuşeală la ora asta. Carevasazicăăă... metoda prin care Buddha a atins iluminarea acum 2 500 de ani e doar o poveste ca atâtea altele? Vipassana nu e decât o păcăleală, Tarika? O minciună vândută vesticilor veniți în India să-şi cumpere experiențe spirituale, asta vrei să spui?

Tarika nu aude întrebările mele. Un stol de gânduri negre o târăşte spre golul pe care îl cunosc prea bine. Privirea ei se întunecă şi noaptea se lasă dintr-odată în miezul zilei. Eclipsa e totală şi rece ca moartea. Mă zgribulesc de frig pe scaunul meu de plastic. Sunt nicăieri, Sega, suspină ea

stins. Nu sunt nici aici, nici acolo... Am plecat din Germania acum douăzeci de ani şi nu m-am mai întors niciodată. N-am mai găsit drumul înapoi, dar nici înainte. Nu mai ştiu încotro s-o apuc, se tânguie ea. Nu ştiu unde să mă duc. M-am blocat aici, la Osho. Ca să ce? Ca să predau arta iluminării, pfff... Ironia sorții, zâmbeşte ea amar.

Îmi simt inima grea ca o piatră. N-am puterea să o mai privesc în ochi. Tarika, două singurătăți ca ale noastre nu se vor apropia niciodată... Dar vreau să îți ofer o floare de iasomie pe care am primit-o azi-dimineață. Şi acum, iartă-mă, trebuie să mă întorc la lucru, e aproape două. Dacă întârzii, mă ceartă Aishwarya... Ah, Aishwarya, face Tarika de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

A început din nou să plouă, cu stropi mărunți şi deşi. Lumea se refugiază sub prelate sau sub acoperişuri. Doar Bucuria nu se ascunde. Bucuria dansează desculță, fleoşc-fleoşc, prin băltoacele din Buddha Grove, cu crenguța ei plină de flori, care transformă totul într-o muzică numai de ea auzită. Bucuria dansează, dar cine are timp s-o umărească? Mă grăbesc să ajung la birou înainte ca ploaia să mă facă ciuciulete.

Scurtătura spre mine însumi

Hai, pe scurt că nu prea am timp, la ora 9 trebuie să fiu în Auditorium şi până atunci am de studiat rahaturile astea; zi ce vrei să-ți spun, mă repede moşneagul, agasat de prezența mea. Păi... ceva aşa, de bun-venit, ca de la învățător la învățăcel, îi sugerez eu încurcat. Mă aşteptam la o primire mai acătării din partea celui care îmi va fi de acum înainte îndrumător personal. Conform regulamentului, fiecărui participant la programul *Work As Meditation* i se

desemnează câte un *coach*. Şi după cum reiese din hârtia pe care o tot frământ în mâini fără astâmpăr, *coach*-ul meu e Ananda, bătrânul pe care l-am cunoscut acum câteva zile în Chuang Tzu, citind din *Cartea secretelor*. Fostul şofer al lui Osho, actualmente şofer de taxi în Sidney când nu e la Pune – pe astea le ştiu de la Aishwarya.

Sega, nu pun preț pe vorbe, aşa că nu prea am ce să-ți zic. Ce te-aştepți tu să auzi de la un amărât de taximetrist? bombăne el. N-am ce să te învăț eu pe tine. Ne-am întâlnit să nu zică ăştia că nu ne-am întâlnit, bine ar fi să ne vedem acum fiecare de drumul lui, OK? Şi bătrânul cel ursuz se întoarce la hârțoagele împrăştiate pe toată masa. După o vreme îşi ridică din nou privirea, constatând că nu m-am mişcat din fața lui. Aşa trece aproximativ un minut: el mă studiază dezgustat, eu aştept povața răbdător şi resemnat, cu umerii încovoiați şi palmele aşezate cuminți pe genunchi. Ananda se zgâieşte la mine pe deasupra ochelarilor rotunzi, de entomolog, ca la o insectă. Dar una din aia scârboasă, pe care îți vine să o zdrobeşti cu călcâiul, nicidecum să o înțepi cu acul şi să o pui la insectar.

OK, mormăie el plictisit, lăsându-se pe spate cu mâinile încrucişate la ceafă. Vezi tu, Sega, fiecare vine aici cu bagajul său, pe care îl deschide mai devreme sau mai târziu, scoțând la iveală te miri ce bulendre împuțite, şi asta face parte din natura locului. Aşa că nu aştepta să te întreb cum te-ai acomodat, nu aştepta să-ți caut în coarne ca să văd ce bube ai la cap, *come on... bullshit...* Mută-ți gândul. Ai venit şi tu aici din nişte motive nelămurite, cu îndoielile tale de rahat, cu problemele, nimicniciile şi confuziile tale de doi bani, cu apucăturile şi ticăloşiile pe care refuzi să ți le recunoşti şi cu nişte păreri culese de ici-colo despre Osho... Ai venit ca toți ceilalți amețiți, ca să dai o justificare existenței tale mizerabile. Şi aşa ai să şi pleci, fără să fi

înțeles nimic din marele *lui* plan. Îți mai spun ceva şi cu asta, basta: ți se va pune în față o oglindă în care vei vedea clar cine sau ce eşti. Cam ăsta e jocul lui Osho pe-aici. Tu nu trebuie să faci nimic. Doar concentrează-te la experiența ta, rămâi destupat ca o sticlă de *old whiskey* şi lasă viața să-şi urmeze cursul... Bucură-te dacă poți, şi atâta tot. N-am ce să-ți mai zic, Sega. Şi acum hai, valea, că acuşi se face 9 şi n-am apucat încă să citesc afurisitele astea de instrucțiuni, mă uşuie el.

Era şi timpul. De la 9 începe *Fast Track to Yourself*, primul curs obligatoriu pentru lucrători. Cei câțiva paşi până la blocul Omar Khayyam îi fac repede, gândindu-mă la morocănosul de Ananda şi la povețele lui nu foarte ortodoxe. Poate că ăsta e şi motivul pentru care l-am îndrăgit pe loc, în ciuda comportamentului său urâcios. Într-un fel, îl aşteptam. Îmi doream ca el să existe. Ananda e primul care mi-a vorbit pe şleau, fără menajamente, ca şi cum m-ar fi cunoscut de o viață, de parcă mi-ar fi ştiut toate metehnele. M-a citit dintr-o privire, fără să se lase orbit de aparenta mea smerenie. Teribil *coach*! Şi eu mă consider uneori o libarcă pe care aş strivi-o bucuros cu călcâiul. Iar nimicniciile, problemele, confuziile şi părerile mele chiar atât valorează: doi bani. Cât despre apucături şi ticăloşii... Moşneagul mi-a văzut conținutul de parcă aş fi fost de sticlă. Deci n-am de ce să mă supăr că m-a luat peste picior şi m-a ținut la distanță; Ananda are perfectă dreptate. Mi-l şi imaginez conducând Rolls-ul din Chuang Tzu, cu Osho pe bancheta din spate. Apoi mi-l închipui pe Osho ascultând supus vorbele în răspăr ale şoferului cel ursuz. Hm... dacă Ananda a fost dintotdeauna maestrul din umbră? Dacă ăsta *este jocul lui?* Amuzat de gândul năstruşnic, îmi las încălțările pe una dintre policioare şi intru destupat ca o

sticlă de *old whiskey* în sala de la etajul doi, unde s-a adunat deja toată lumea.

Bine ați venit la *Fast Track to Yourself*, ne urează facilitatoarea, altă nemțoaică, pe nume Aranya. Va fi o zi intensă, ne avertizează ea. Vă cer să participați fără rezerve la acest experiment profund transformator. Veți porni într-o călătorie spre voi înşivă, la capătul căreia veți descoperi că existați dincolo de simțurile, gândurile şi emoțiile voastre. Însă pentru asta trebuie să dați tot ce puteți, trebuie să faceți tot ce vă cer.

Nici nu termină Aranya introducerea, că în mintea mea inflamată a şi început să ruleze un film inspirat din confesiunile de ieri ale Tarikăi, bătătorind terenul pentru un mic atac de panică. E vorba de scurte secvențe montate alert, cu ritualuri satanice, sacrificii sângeroase şi orgii sălbatice sub clar de lună, totul culminând cu noi, discipolii depersonalizați, abandonându-ne, *cooked up eventually*, în brațele Maestrului, în timp ce facilitatoarea invocă forțe diavoleşti din centrul unei pentagrame cu lumânări aprinse în cele cinci colțuri... Căci toți se prăjesc până la urmă, nu-i aşa?

Nu-i chiar aşa. În realitate, cursul e alcătuit dintr-o suită de exerciții simple, dar epuizante, menite să trezească în noi martorul. Deci iată-ne plângând cu lacrimi de crocodil pe muzică duioasă, râzând la glume naive cu gurile până la urechi, dansând în draci pe ritmuri de flamenco, încremenind ca statuile şi târându-ne de-a buşilea ca bebeluşii. Peste numai trei ore, gânguresc mai senin decât un sugar sătul. *Tabula rasa*. Nici un nor plumburiu pe cerul meu albastru. Mă simt la fel de proaspăt ca un ghiocel care abia a scos căpşorul din zăpadă. Să ne oprim însă aici cu

metaforele, epitetele şi comparațiile, căci Aranya tocmai a anunțat pauza de prânz.

După masă mă retrag în Pavilionul picăturii de apă, un chioşc circular, ascuns de ochii lumii de vegetația deasă din fața clădirii Omar Khayyam. Mă aşez confortabil pe pernele moi, lângă ciubărul gol deasupra căruia a fost montat un jgheab dintr-o tulpină subțire de bambus despicată pe lungime. Sunetul apei picurând în ciubăr poate deveni o poartă deschisă spre tine însuți, îmi dezvăluie taina plăcuța explicativă. Din păcate, instalația nu funcționează astăzi şi prin urmare s-a zis cu poarta deschisă spre mine însumi. Rămân totuşi pentru frumusețea locului. Pun ceasul să sune la ora 2 şi 10 minute şi iau postura cu care m-am învățat: picioarele încrucişate sub mine, spatele drept şi mâinile împreunate în poală, ca o cloşcă picotind pe ouă. Închid ochii şi mă las în voia sunetelor din jur. Concentrarea e bună şi de lungă durată, iar gândurile, câte or mai fi, se retrag repejor, ca nişte vălurele inofensive. Ca niciodată până acum, mintea mi-e curată şi liniştită ca un ochi de apă într-o zi fără vânt, reflectând totul fără să deformeze. Treptat, ajung să mă simt ca un jgheab făcut dintr-o tulpină de bambus despicată în lungime, pe care se rostogolesc chemările pline de dragoste ale păunilor, foşnetul mângâietor al copacilor, ciripitul vesel al păsărelelor, orăcăitul tihnit al broscuțelor şi gâlgâitul molatic al vocilor din depărtare. Sunetele picură în ciubărul meu lăuntric, deschizând o poartă care nu s-a mai deschis până acum. Pătrund prin această deschizătură în străfunduri, unde nu mai găsesc nici amintiri, nici închipuiri, nici emoții, nici cuvinte şi nici sunete. Doar vibrații care fabrică neîncetat urzeala fină a acestei lumi aflate într-o prefacere continuă. Corpul nu mi-l mai simt de

mult, dar nici amorțit nu pot spune că sunt. Exist pur şi simplu undeva, hăt adânc, înăuntru.

Deschid ochii fără grabă. Mă simt plin de energie, deşi tocmai m-am întors de la celălalt capăt al universului. Culorile mi se par mai strălucitoare, formele mai consistente şi viața mai vie. Parcă mi s-a luat un văl de pe ochi şi abia acum văd pentru prima oară. Totul este încununat de un nimb auriu, dar asta poate din cauza soarelui care s-a ițit pentru câteva clipe dintre nori. Îmi vine să râd şi să plâng în acelaşi timp, de parcă mi s-ar fi revelat secretul existenței. Îmi vine să alerg într-un suflet până în Buddha Grove ca să dansez cu Bucuria şi să îi spun cât de mult o iubesc. Îmi vine să dăruiesc flori tuturor celor care mi-ar ieşi în cale, aşa cum mi-a dăruit şi mie Iasomia. Nu fac însă nimic din toate acestea. Rămân nemişcat, pe deplin conştient de faptul că am venit înapoi cu o cunoaştere profundă şi totodată diafană, care s-ar risipi de îndată ce m-aş ridica şi aş încerca să o aşez în gânduri. Mă uit la ceas. Altă minune: alarma începe să sune chiar în secunda asta. E ora 2 şi 10 minute. E timpul să revin cu picioarele pe pământ şi să mă întorc în sala de la etajul al doilea pentru ultima parte din cursul *Fast Track to Yourself*.

Ultima parte e şi cea mai dificilă. Trebuie să stau nemişcat, cu privirea înfiptă în a indianului din fața mea, ascultând fără nici o reacție tot ce debitează el fără întrerupere – acestea sunt regulile jocului. Nitash seamănă cu Krishnamurti când era tânăr. Are pielea ca smoala în care a scăpat şi puțină ciocolată, iar trăsăturile îi sunt înnobilate de un foc lăuntric ce aruncă văpăi prin ochii mari şi negri ca tăciunele. După momentul de grație din Pavilionul picăturii de apă am devenit mai detaşat şi mai sensibil deopotrivă. Mă comport însă ca un Buddha numai până la un punct. Până când Nitash îmi spune că prietena i-a murit în brațe

cu trei luni în urmă. De cancer. Mă prăbuşesc în sinea mea, pradă unei dureri cumplite, ca şi cum i-aş fi luat locul lui Nitash prin cine ştie ce transmutație sufletească şi mă țin din toate puterile să nu izbucnesc în plâns. Cu greu îmi impun să rămân ca o stană de piatră şi să îl privesc în continuare fix în ochi, văzând... cum ea se degradează pe zi ce trece. Cum se năruie. Cum se duce. Moartea ei în brațele lui. Durerea crâncenă din piept, unde lumea a făcut implozie. Furia neputincioasă. Frica fără scăpare. Singurătatea fără margini. Şi resemnarea în fața marelui necunoscut... *Nowhere to go... nowhere to go... nowhere to go*, murmură Nitash cu privirea rătăcită în ochii mei care înoată în lacrimi.

Rolurile se inversează. Eu sporovăiesc acum vrute şi nevrute şi Nitash ascultă, fără nici o reacție. Inima îmi vine la loc, pe măsură ce cuvintele curg. Nu le urmăresc sensul şi nici înțelesul. Dau din gură fără să am habar ce spun şi mă oglindesc în ochii lui, unde mă văd din ce în ce mai limpede. Şi dintr-odată ştiu că nu sunt nici vorbele şi nici gândurile mele. Sunt acela care le observă. Şi tot trecutul îmi apare ca un vis ce se destramă în zori. Un vis din care mă trezesc, încetul cu încetul. După o vreme îi spun lui Nitash că nici măcar un gând nu-mi mai dă târcoale şi că mintea mi-e goală precum ciubărul ăla din Pavilionul picăturii de apă. Aranya sună clopoțelul, aducându-ne la cunoştință pe această cale că am ajuns în noi înşine, pe scurtătură.

Mesaje de iubire

Alarmă falsă. Iluminarea din Pavilionul picăturii de apă a fost o iluminare falsă. Cum m-am aprins aşa m-am şi stins. Cred că de la cursul Aranyei mi s-a tras toată povestea. Am luat-o pe scurtătură prea dintr-odată şi m-am trezit *high*. Şi

azi-dimineață m-am trezit *low*. Strălucirea care mi s-a năzărit ieri de dincolo de fire s-a transformat peste noapte într-o mâzgă cenușie. Acum mă simt obosit şi sâcâit de un soi de silă. Mai am şi de lucru până peste cap.

E duminică şi locul s-a umplut de robe stacojii. Prin biroul meu se vântură multă lume, majoritatea doar ca să se afle în treabă. Câțiva ar vrea să se angajeze pentru o scurtă perioadă, dar nu sunt încă foarte-foarte siguri dacă... Le spun condițiile, să nu existe dubii: primele şapte zile vă plătiți intrarea, de-abia după aia aveți liber; munciți şase ore pe zi, cu pauză de o oră la prânz; sunteți obligați să participați la întâlnirea de seară; în fiecare seară; mai aveți şi un *floating job*, câte trei ore pe săptămână; masa *not included*... A, mă întrerup ei neavând răbdare să asculte placa până la capăt, păi dacă e aşa, atunci o să mai trecem noi. Mai treceți, mai treceți, cum să nu, le răspund cu un zâmbet rău tăios.

Aishwarya avea perfectă dreptate. Nu vor decât intrare gratuită, asta vor. Ca să danseze toată ziua, să stea la cafele, să trăncănească despre *workshop*-uri, să se răsfețe la saună, să se bălăcească în piscină, să se fâțâie încoace şi încolo, să mai răsfoiască o carte prin Librărie, bineînțeles fără să o cumpere, să mai agațe ceva şi, nu în ultimul rând, să moțăie chipurile meditând, ca să simtă că au venit totuşi la un *meditation resort* şi nu la spa. Încep să mă simt într-o copie la scară mică a lumii de afară. Da, încep să mă sufoc.

I love you, I love you, I really do! Jivan îmi vorbeşte rar şi apăsat, ca să bag la cap, strângându-mi mâinile într-ale ei. Dragostea izvorăşte din ochii albaştri ai bătrânicii ca dintr-o fântână fără fund. Te văd cam abătut, Sega... Plec capul în pământ, căci azi nu o pot privi în ochi. Lumina care se revarsă din ei îmi arată cât sunt eu de întunecat. Lumina

asta mă doare. Lumina *asta* mă ucide... Ce-i cu tine? mă întreabă ea blând. Încep să mă plâng, ca un nătâng. Că una, că alta, că aia, că ailaltă, că aşa şi pe dincolo, c-o fi, c-o păți, că e prea multă superficialitate, că locul ăsta nu e decât un ambalaj frumos, dar fără conținut, că toți îşi dau ifose spirituale când de fapt n-au venit decât la distracție, că totul nu e decât o gogoaşă umflată, pudrată cu mult zahăr şi servită lângă o ceaşcă de ceai *masala* şi aşa mai departe... Zâmbetul ei rupt din soare alungă pentru o clipă musonul de pe fruntea mea. Sega, lasă-i pe ceilalți. Pentru tine totul e aici şi acum. Ce fac ceilalți nu are nici o importanță pentru tine. Fiecare cu ritmul lui de creştere. Important este ce faci *tu*. Iar mie mi se pare că tot ce mi-ai spus până acum a fost despre tine, nu despre ceilalți. Ia aminte la asta, Sega: ceilalți nu sunt decât o oglindă în care te vezi pe tine, aşa cum eşti. Zi-mi dacă te-ai apucat de meditația dinamică. Nu, Jivan, mărturisesc eu posomorât. Nu sunt încă foarte-foarte sigur dacă... Ei, vezi? Ce aştepți? Ai venit aici să critici? Nu crezi că îți dai cam multă importanță? mă ceartă ea cu duioşie. Adevărul e că nu prea mă simt în apele mele, Jivan, îmi deschid eu sufletul. Bătrânica mă urmăreşte cu atenție. Trag aer în piept, cu nădejdea că voi putea exprima ce simt. Dar gândurile vin poticnite. Bâjbâi după cuvinte, fără să le nimeresc pe cele potrivite. Ieri s-a întâmplat ceva... ceva atât de... multă lumină... pace... nu, nimic... sau... liber, da, da... totul limpede... ceva uimitor... am fost... nu, chiar s-a întâmplat, dar nu ştiu ce... sunt absolut sigur că... sau poate a fost o iluzie? Oftez neputincios. Nici să vorbesc ca lumea nu mai sunt în stare. Dacă şi-ar pune mintea, până şi un babuin ar putea să comunice mai bine. Bătrânica mă strânge la piept şi mie îmi vine să izbucnesc în plâns ca un copil, cu nasul îngropat în umărul ei. De aici de unde suntem se aud trosnind bambuşii în Buddha Grove. Poate că acolo dansează Bucuria. Poate că acolo... Aici eşti iubit,

Sega, ajunge la urechea mea adierea şoaptelor ei. Mă simt ca un fiu care pleacă la război. Sau care s-a întors de-acolo. Sega, aici eşti acasă, îmi şopteşte mama Jivan.

„*Beloved...*”, aşa încep bilețelele pe care m-a pus Aishwarya să le împart noilor lucrători după pauza de prânz. Bilețelele anunță întâlnirea de mâine cu Raja, pentru o discuție lămuritoare legată de întâlnirea de seară. Le-am dat aproape pe toate. A mai rămas unul singur, cu care mă îndrept sprinten spre Galleria, unde lucrează Adar. Sper să găsesc deschis, e patru fără zece. Hopa, te-am prins! Ce făceai? Taiwaneza scoate un căpşor speriat de după paravan, strângând la piept o robă stacojie. *Ah, Sega, you scare me*, zâmbeşte ea cu limbuța printre dinți când mă vede. Tocmai probam o robă nouă... Ai tras cu ochiul? O asigur că nu, cu mâna pe inimă. Numai de *peepshow*-uri nu îmi arde mie azi. Mă pregăteam să închid, nu mai aşteptam pe nimeni la ora asta, se scuză Adar. Bine că am ajuns la timp, mă felicit eu. Vin cu un mesaj de iubire. Un... mesaj de iubire, zici? se îmbujorează ea. Da, răspund sigur pe mine, uite-l chiar aici. Îi înmânez solemn bilețelul care începe cu *„Beloved Adar”* şi se încheie cu *„Love, Work As Meditation Office”*, explicându-i pe scurt despre ce e vorba. Ah... deci ăsta e mesajul de iubire? se preface ea dezamăgită. Anumite întrebări trebuie să rămână aşa, fără răspuns. Nu mai zic nimic şi îi cuprind mijlocul subțire cu brațul drept, trăgând-o uşurel spre mine. Parcă ar fi făcută dintr-un abur fierbinte Adar. O mişcare bruscă şi s-ar evapora fără urmă din prinsoare. Însă ea nu se zbate şi nici nu bate în retragere. Mă aplec încet, să nu o sperii, şi o sărut pe obraz, poate un pic mai lung decât s-ar cuveni. Mână mea alunecă şi o atinge pe a ei în treacăt. Preț de o clipă, degetele noastre se ating a promisiune. Şi căuşul catifelat al palmei ei arde ca şi cum ar fi ținut acolo jăratic. Uite, ăsta e al doilea mesaj de iubire, murmur eu tulburat,

dezlipindu-mi buzele de obrazul ei. Plec, fără să mai privesc în urmă. Sper să nu mă împiedic de prag. Sper să nu alunec pe marmura udă.

Nu ajung prea departe. Îmi taie calea Iasomia. Nu ştiu cum se nimereşte fata asta mereu acolo unde sunt şi eu. Asiatica nu are azi nici ceai, nici flori să îmi ofere. Vrea doar atât: să mă îmbrăţişeze. *The Osho hug*. Rămânem aşa mult timp, fără să ne spunem nimic, cu braţele petrecute unul în jurul celuilalt, cu trupurile înlănţuite. Îi simt în coaste sânii mici cu vârfuri ascuţite şi abdomenul tare, lipit de al meu. Şi inima îmi cade dintr-odată, bum, din piept în vintre. „Bum-bum" simt că face inima mea acolo jos, unde ceva de mult adormit dă semne de trezire, ca un urs după o iarnă lungă.

De la chinezoaicele care îmi făceau cu ochiul din cărţile poştale până la Adar şi Iasomia e un drum lung şi întortocheat. Am admirat mereu femeia asiatică, însă de la o mare şi dureroasă distanţă. I-am iubit prospeţimea, i-am adorat frumuseţea nepământeană, i-am sorbit cu nesaţ parfumul pe care mi-l închipuiam nespus de dulce şi mi-am lăsat ochii să alunece la nesfârşit pe formele ei fără cusur. Dar ea nu era decât un obiect rece, din oţel umplut cu piese electronice. Eu nu eram decât un puşti, iar ea nu era decât femeia-robot-care-se-putea-transforma-în-navă-spaţială-când-voia-sau-când-i-se-dădea-comanda. Ea evadase din desenul ei animat japonez cu misiunea să mă ducă departe, în pântecul ei, pe planeta Păsării de foc spaţiale. Şi Pasărea de foc spaţială a intrat în femeia-robot-care-se-putea-transforma-în-navă-spaţială-când-voia-sau-când-i-se-dădea-comanda şi a făcut-o să fie doar femeie, din carne şi oase, nu şi robot-care-se-putea-transforma-în-navă-spaţială-când-voia-sau-când-i-se-dădea-comanda. Şi numele meu era Godoh şi numele ei era Olga. Şi eu mi-am dat viaţa la final ca să salvez Pământul. M-am născut din nou mai apoi,

din iubirea ei. Sfârşit. Cred că aşa a început totul. Când s-a rupt filmul.

Iasomia cu ochi alungiţi şi piele ca mătasea dusă sub pază pe Drumul Mătăsii se desprinde încet din braţele mele. Îmi bate obrazul şi mă biciuie cu vorbe aspre. E clar: a simţit întăritură de sub centură. Şi zău dacă înţeleg ce îndrugă ea în engleza ei chinezească. Îmi iau inima în dinţi şi o rog să repete. O ocolesc cumva? De ce nu am ieşit până acum la prânz sau la cină împreună? îmi reproşează Iasomia. Pfiu, deci asta era... Râd singur, ca prostul. Asiatica aşteaptă răspunsul bosumflată, ca o copilă căreia i s-a confiscat o jucărie. După ce termin de râs, îi promit că o s-o facem cât de curând, să stea liniştită. Auzi, „s-o facem"; ce vorbe sunt astea? Dar Iasomia nu e preocupată de subtilităţile mele lingvistice. Se îndepărtează bucuroasă, bătând din palme şi sărind când pe un picior, când pe celălalt. Ca un copil. Iar am uitat s-o întreb cum o cheamă.

A venit în Auditorium pentru întâlnirea din seara asta. O recunosc din spate, fără greş, de la mare distanţă. Dansează cu foc printre ceilalţi, în roba ei albă, în primele rânduri, fără să aibă habar că cineva o urmăreşte înflăcărat din fundul sălii. Nu-mi pot lua privirea de la trupul ei mlădios, care se mişcă exact aşa cum visam eu că ar trebui să se mişte, unduindu-şi părul lung şi drept, proaspăt spălat şi ud încă. Ea e. Adar. Focul. Închid ochii, pentru că nu vreau să mă ardă. Numai că aşa mă arde şi mai tare. De s-ar opri odată muzica asta.

Muzica se opreşte în sfârşit şi noi ne aşezăm cu toţii direct pe marmura neagră sau pe scăunelele fără spătar, aşteptând cu nerăbdare să înceapă discursul. Ca în fiecare seară, nu avem prea mult de aşteptat. Marele ecran coboară din tavan şi Osho începe să vorbească despre ce înseamnă

să te trezeşti din visul vieţii tale. Nu trec zece minute, şi indianul din stânga mea adoarme cu capul în piept, sforăind în tihnă peste linişte a transcendentă dintre cuvintele lui Osho. Moţăi şi eu, uitând până la urmă şi de Adar, şi de Iasomie, legănat de cuvintele lui Jivan, pe care mi le repet ca pe o mantră:

Aici eşti iubit, Sega, aici eşti acasă.

Şcoala misterelor

A medita nu înseamnă *award winning Buddha posture of the year*, ne spune Raja după ce a făcut prezenţa cu ajutorul listei scoase de mine puţin mai devreme la imprimantă. Din noua serie de lucrători îngrămădiţi în faţa lui pe scăunelele capitonate cu pluş stacojiu, doar Daya lipseşte. Ieri, după ce i-am înmânat bileţelul, ea l-a rupt pe loc. S-a strâmbat, a aruncat bucăţelele de hârtie pe jos şi mi-a zis cu năduf că n-o interesează *this fucking shit...* Nu te agita, e o dispută mai veche, mi-a explicat Aishwarya după ce i-am dat raportul. A, da? Am crezut că are ceva cu mine, am replicat eu mai potolit. Da' de unde, Sega, a râs ea, Daya se pune de-a curmezişul cu orice ocazie, şi asta cu discuţiile lămuritoare despre întâlnirea de seară e una dintre ele. Daya are impresia că Raja se crede şeful suprem, ceea ce, mi-a făcut Aishwarya cu ochiul, nu e foarte departe de adevăr.

A medita înseamnă a fi în prezent, atât şi nimic mai mult, continuă Raja netulburat de gândurile mele retrospective. Practic, toate tehnicile de meditaţie elaborate ştiinţific de Osho nu au decât un singur scop: să vă trezească din visul continuu al minţii, să vă trezească în prezent. Simplu, nu? Pare, dar nu e deloc aşa. Mintea e vicleană şi iscusită, ştie foarte bine cum să vă ducă de nas. Aţi antrenat-o toată

viața. Atunci când vă așezați să meditați sunteți furați de proiecțiile voastre mentale ori de câte ori atenția îndreptată asupra reperului – respirație, sunet sau *whatever* – slăbește... Inevitabil veți fi mai tentați să alunecați în lumea strălucitoare sau întunecată a fanteziilor voastre decât să fiți atenți la respirație, să zicem. Să fiți atenți la aerul care intră şi apoi la aerul care iese e – de ce să n-o recunoaştem? – de-a dreptul plictisitor. Mai interesante sunt paradisul şi infernul... Nitash, unde ți-au zburat gândurile? Nicăieri, *sir*. Gândurile mele nu mai zboară de mult, domnule... Ei bine, atunci fii atent: între prezent şi proiecțiile mentale există o mică discontinuitate. O breşă. Dacă ajungeți să o percepeți, aveți şansa să vedeți cum se naşte un gând, fără să vă mai *identificați* cu acesta. Veți trăi un moment de claritate, de pace, de libertate, de seninătate, de uşurătate, de plenitudine, de iluminare, *you name it*. Momentul acela e extraordinar: v-ați întrezărit adevărata natură. Numai că nu puteți rămâne în momentul acela o veşnicie. Pofta de a formula o părere despre starea respectivă e irezistibilă şi iată-vă întorşi în *la-la-land*, în propria voastră închipuire despre ceea ce este, departe de realitate... Îmi place, nu-mi place, mi-e bine, mi-e frică, asta da, asta nu, vreau, resping sunt relații pe care începeți să le creați cu gândul apărut. Energia voastră e acum absorbită de acel gând, care atrage alt gând şi alt gând şi alt gând, într-un flux continuu, copleşitor... Dar noi nu suntem aici să stăm pe gânduri sau să cădem pe gânduri, să gândim mai cu spor sau să gândim mai altfel. Nu suntem aici să ne jucăm cu gândurile... *We are here in the awareness game.*

Vocea gravă, baritonală, a fostului medic personal al lui Osho a devenit parcă şi mai puternică. Uneori am senzația că el face geamurile albăstrui ale încăperii să zornăie.

Prima parte a întâlnirii de seară este menită să vă epuizeze fizic. Dansați cât mai liber pe muzica aceea din ce în ce mai alertă. Nu țineți cont de nimic, dați-vă drumul şi faceți-o din toată inima. Doar când corpul vostru e obosit, puteți sta nemişcați o oră întreagă, atenți la Osho. Discursul lui trebuie ascultat aşa cum ascultați o apă curgătoare, aşa cum ascultați păsărelele ciripind. Fără să analizați informația, fără să o judecați. Căci de îndată ce ați făcut-o, vă *treziți* aruncați dintr-un gând în altul. Sau... mai bine zis *adormiți* aruncați dintr-un gând în altul. Nu-i nimic, nu e totul pierdut; atunci când simțiți că ați luat-o pe arătură, că ați derapat în reverii, fantezii sau dialoguri interioare fără sfârşit, întoarceți-vă cu blândețe la vocea care vă vorbeşte... Nu polemizați cu ceea ce spune Osho. Discursurile lui sunt voit contradictorii. Osho va afirma astăzi ceva cu care veți fi întru totul de acord, iar mâine va susține şi va demonstra altceva, taman pe dos, spre dezamăgirea sau indignarea voastră. Făcea asta intenționat. Îl amuzau astfel de giumbuşlucuri. Ascultați-i vocea, nu urmăriți înțelesul cuvintelor, ci tăcerile dintre cuvinte...

Poate că unii dintre voi au venit aici cu anumite aşteptări. Aceştia vor pleca dezamăgiți. E mai bine pentru ei. Şi e mai bine pentru stațiune, din punct de vedere energetic. Pe cei care caută confort îi îndrumăm, cu toată dragostea, spre Goa sau Hawaii. Acest spațiu a fost creat de Osho pentru a-i ajuta pe oameni să se obişnuiască treptat cu solitudinea, având în vedere că frica de singurătate este cea mai mare după frica de moarte. Din aceste frici şi nu din iubire s-au născut toate religiile lumii, care țin încă omenirea sub hipnoză. Din frică, nu din iubire s-au născut religiile. De-a lungul anilor, nouă ne-a devenit clar faptul că lumea nu vine aici să ni se alăture în cine ştie ce mişcare, şi asta e minunat. Oamenii vin să participe la un experiment

existențial. Propriul lor experiment, întru descoperirea de sine. Totuşi, nimeni şi nimic nu i-a pregătit pe nou-veniți pentru un astfel de experiment şi asta e iarăşi minunat.

Deci vă rog să înțelegeți că nu suntem implicați într-o afacere a zâmbetelor comerciale. Ne aducem contribuția în calitate de voluntari, şi nu de angajați ai vreunei corporații, acesta fiind un organism cu totul diferit de structurile ierarhice cu care sunteți obişnuiți. Ne aflăm aici în primul rând pentru că vrem să privim în interiorul nostru, acesta fiind un exercițiu continuu de conştientizare pentru fiecare dintre noi. Nu ne aflăm într-o *stațiune oarecare*, ci într-o *stațiune de meditație*, iar diferența e esențială. *This place is a mistery school...* Cine vrea cu adevărat se transformă... Sunteți liberi.

Plouă iarăşi. Ceilalți lucrători trec pe lângă mine ca nişte fantome şi chiar dacă ar trece prin mine tot nu mi-ar păsa. M-am aşezat pe trepte, la ieşire, numărând pe degete ca să îmi treacă năuceala de după întâlnirea cu Raja. Opt zile de când sunt aici şi nici măcar un început din transformarea mult promisă. Şi zău dacă nu mi-o doresc din tot sufletul. Vreau să mă transform cu adevărat, nici nu mai contează în ce, numai să mă transform odată. Umblu tot timpul într-o robă stacojie şi două ore pe zi în alta albă, dar în mine sunt neschimbat. Ca la început. În interiorul meu e aceeaşi nebuloasă care uneori, când vrea ea, mă devorează de viu, sfâşiindu-mă în bucățele, aşa cum a făcut Daya cu bilețelul ăla. Şi asta doare, nu glumă. Dar nu durerea, cât groaza-i mai tare... Am venit aici cu aşteptări mari, dar şi cu îndoieli mari. Sunt oare unul dintre cei care vor pleca dezamăgiți, spre binele meu şi al întregii stațiuni?

Adar trece repede pe lângă mine, fără să mă observe. Probabil se grăbeşte spre Galleria. Nu îndrăznesc să fac

nimic ca să îi atrag atenția. Şi nici nu simt dorința. Neputincios, îmi las fruntea să cadă pe brațele încrucişate pe genunchi şi privesc în pământ, ca printr-o fereastră. În pământ nu se vede nimic. De fapt nici nu e pământ, ci marmură. Marmură albă, udă şi a naibii de alunecoasă din cauza ploii. Nu am nici un chef să mă întorc la treaba care mă aşteaptă grămadă, iar în minte îmi vin fără să le chem ultimele cuvinte ale lui Raja:

Aceasta e o şcoală a misterelor: cine vrea cu adevărat se transformă... Sunteți liberi.

Nu trebuia să repete, o ştiu deja prea bine: nu sunt liber.

Cele trei ceasuri de veghe

Am plecat de la masă puțin mai devreme pentru primul meu *floating job*. Voi intra în tură peste numai câteva minute. La Poarta Principală mă aşteaptă Atmo, coordonatorul paznicilor, cu repartiția. Te duci să o înlocuieşti pe Aditi la Poarta Meera. Vei veghea trei ceasuri, până la miezul nopții. Rolul tău e să nu laşi pe nimeni să treacă fără legitimație sau cu legitimația expirată. Şi nu uita: paza porții e ca veghea minții. *Good luck, Sega!*

Cocoțat pe scaunul înalt, sub umbrela cea mare şi neagră, gata să mă apere de eventualele averse, timpul trece repede căci vigilența e maximă. În seara asta nu plouă şi multă lume a ieşit la plimbare pe aleea nr. 1 din Parcul Koregaon. Tocmai acum, când sunt eu de strajă. Prin fața mea se perindă tineri indieni călare pe motociclete sau la pas, cu fete, fără fete, în gaşcă sau singuri. Nu-i scap din ochi. Mă aştept la fluierături şi vorbe jignitoare, dar mă aştept degeaba. Indienii amuțesc când ajung în dreptul meu. Deşi nu au nici o treabă cu lumea noastră spirituală, cea a

robelor stacojii, se vede de la o poştă că îi arde curiozitatea să afle ce se petrece în spatele porţii masive, păzită de mine cu străşnicie. Încetinesc şi îşi lungesc gâturile, doar-doar or întrezări ceva printre canaturile întredeschise, după care trec mai departe. Călare pe motociclete sau la pas, cu fete, fără fete, în gaşcă sau singuri.

O maşină cu cinci haidamaci şi geamurile coborâte, din care se revarsă muzică indiană dată tare, opreşte brusc, cu scârţâit de roţi la un metru de mine. Ca toţi cocalarii, băieţii poartă ochelari de soare deşi la ora asta e beznă. Şoferul rânjeşte fioros, cu un braţ tatuat scos ostentativ pe geam. *You ugly motherfucker*, îi zic eu în gând, aşa cum i-a zis Arnold Predatorului la sfârşitul filmului. Filmul meu însă acum începe. Respiraţia mea devine mai rapidă şi un val de adrenalină mă inundă. Hotărârea de a apăra acest aşezământ cu orice preţ să fie cauza? Nici vorbă. Frica e cauza. O frică bolnavă, pe care am adus-o cu mine de departe, de acolo unde lucrurile se desfăşoară după următorul scenariu în astfel de situaţii: la început miştourile, apoi înjurăturile, apoi ameninţările, îmbrâncelile, capetele în gură, pumnii în falcă, şuturile în rinichi, călcatul pe meclă, iar la urmă de tot bătălia cu gaze lacrimogene, pistoale cu aer comprimat şi săbii ninja. Tuz morţii mă-tii de cocalar... Evit să privesc drept în ochii ascunşi după lentilele fumurii. Mai bine îmi văd de treabă şi poate scap ieftin dacă nu dau motive de gâlceavă. Capul plecat sabia nu-l taie. Mă fac că nu îl văd, dar mă uit la el cu coada ochiului şi cu toate simţurile încordate. Sunt gata de ripostă în cazul unui atac, cu mâinile încleştate pe scaun. Mi-am făcut deja un plan meschin, dar simplu şi eficient: cum se dă jos Predatorul din maşină, îi crăp ţeasta cu scaunul şi după aia fug la Poarta Principală după ajutor. Nu am răgazul să iau în considerare şi alte variante pentru că acţiunea se

precipită: braţul spânzurat peste portieră se ridică şi degetele care până acum au bătut tabla maşinii în ritmul muzicii prind cu delicateţe rama ochelarilor, coborându-i puţin spre vârful nasului. Groaza mea se transformă brusc în uimire când indianul clatină şăgalnic din cap şi îmi zâmbeşte galeş, fără nici cea mai mică urmă de duşmănie. Zadarnic mă căiesc pentru gândurile mele pline de ură; maşina a luat-o de mult din loc, cu scârţâit de roţi.

Dacă ne-am mai întâlni o dată, aş îndrăzni să te privesc în ochi şi ţi-aş cere iertare. Şi apoi, ca să mă dezvinovăţesc, ţi-aş destăinui că ura mea este o consecinţă a fricii sau că frica mea este o consecinţă a urii, însă asta nu ar fi decât o justificare tâmpită. Te rog să mă ierţi pentru gândurile mele fricoase. Ori pentru gândurile mele urâcioase. Dar aşa e lumea aia din care vin eu, aşa e din vechime. E o lume clădită pe un eşafod din cărămizi de frică sau de ură. Mortarul e trainic, făcut din sânge amestecat cu vină şi pedeapsă. A, nu ştiai? Află că noi avem osânde grele. Avem iadul! Ne-o amintesc sfinţii pictaţi pe pereţii reci ai bisericilor noastre. Ei ne privesc încruntaţi din icoane până ne îmbolnăvim de tristeţe. De pe alţi pereţi, în alte biserici, ne privesc alţi sfinţi: torturaţi, tăiaţi, mutilaţi, măcelăriţi, arşi şi jupuiţi, dar îndurând totul cu zâmbetul pe buze, căci a lor e împărăţia cerurilor. Aceştia sunt mucenicii. Martirii. Cei purificaţi prin furia semenilor lor. Or, cum să răzbat prin atâta cruzime, cum să ajung eu la iubire? Iartă-mă pentru gândurile mele, iartă-mă.

Statuia lui Buddha surâde ca bobocul unei flori rare pe marginea fântânii din curtea pe care o păzesc în noaptea asta, în timp ce acolo sus, pe Muntele Athos, din icoana făcătoare de minuni de la Schitul Prodromu, Sfântul Ioan Botezătorul se încruntă groaznic.

You look worry, very fun-ny... Vocea aspră are un parfum pe care îl cunosc prea bine. E un parfum de iasomie. Ridic capul din pământ şi din gândurile vinovate. E chiar ea! Iasomia! Ca să-mi ascund tulburarea, mă încrunt şi o rog pe un ton sever să îmi prezinte legitimația. Supusă, Iasomia îmi întinde bucățica de plastic. Totul e în regulă. Legitimația e valabilă. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă nu era... Hung-Chin? Aşa se pronunță? întreb, chinuindu-mă să-i citesc numele scris sub fotografie. *Hung* înseamnă curcubeu, râde ea zglobiu. *Chin*, privelişte frumoasă. Priveliştea frumoasă a curcubeului – aşa mă cheamă. *Fun-ny, no?*

Hung-Chin e din Taiwan, ca şi Adar. Stă aici din februarie. Nu vrea să se mai întoarcă în țara ei niciodată... E OK dacă îți spun *Rainbow?* Dă din cap în semn că da. O rog să îmi vorbească pe chinezeşte. Ezită puțin, apoi se apleacă şi îmi şopteşte ceva la ureche. Nu ştiu ce spune, dar pielea mi se înfioară, trezită parcă de mii de clopoței de argint. Clinchetul lor continuă să mă dezmierde mult timp după ce Curcubeul a dispărut în noapte. Până când apare Wajid.

Wajid, primul om în robă stacojie pe care l-am cunoscut. El m-a întâmpinat la Poarta Principală acum o săptămână. Îi reamintesc că l-am văzut atunci ca pe Sfântul Petru al unui alt rai. *Oh, no, no,* râde el sănătos, *I'm anything but Saint Peter*. Într-adevăr, mă uit mai bine şi văd că nu seamănă deloc cu Sfântul Petru. Ras în cap, cu ochelarii lui rotunzi şi mustața stufoasă, Wajid e leit misticul Gurdjieff.

Dar Wajid e un şofer de autobuz neamț, care trăieşte de mulți ani în Australia şi e căsătorit cu o indiancă provenită dintr-o familie tradițională. Subliniază „tradițională” pe un ton zeflemitor. Până ieri, Wajid a fost *the gate coordinator* în locul lui Atmo. Mâine pleacă în Australia să mai facă nişte bani ca să se întoarcă din nou aici, *acasă*.

Wajid îşi încrucişează braţele musculoase şi tatuate, de şofer profesionist, şi mijeşte ochii, ţintind vârfurile bambuşilor care zgârie luna aurie. Ca şi Param, a fost acolo, în Oregon, iar întâlnirea cu Osho l-a transformat dintr-un om violent într-un mieluşel. Wajid oftează zgomotos, primenindu-şi plămânii. Ştiu că priveşte în trecut. Aşteaptă să îl trag de limbă, ceea ce se şi întâmplă. Îi place să povestească. Îl întreb de tentativa de asasinat asupra lui Osho, despre care am auzit vorbindu-se deunăzi, iar el îmi spune povestea lui Buddha, care s-a îmbolnăvit de moarte mâncând din merindele oferite de Cunda, fierarul, ştiind că sunt otrăvite. Unii oameni nu se mai împotrivesc, Sega, căci au învins frica. Unii oameni s-au oprit din fugă... Dar Osho? întreb eu privind la lună. Osho nu trăia aici, pe pământul ăsta. Bine, zâmbeşte Wajid cu tâlc, poate un pic şi pe pământ, pentru noi ăştilalţi... Odată am intrat în apartamentul lui şi l-am găsit meditând. M-am apropiat în vârful picioarelor, să nu-l deranjez. Când am ajuns lângă el, mi-am dat seama că nu era acolo. Am văzut doar un corp, Sega. Un corp fără viaţă. Ţinea ochii întredeschişi şi în ei nu era viaţă. Tare m-am speriat atunci, ha-ha-ha!

Un indian cu plete cărunte, despărţite de o chelie generoasă, traversează aleea şi se apropie de poarta mea. Mă frec la ochi. Nu se poate: Osho?! Misteriosul personaj îmi zâmbeşte amabil, ca şi cum m-ar cunoaşte de când lumea, şi îmi arată legitimaţia. E în regulă, îl las să treacă, dar inima continuă să îmi bată cu putere. Ai văzut ce bine seamănă? îmi şopteşte Wajid la ureche. E fratele cel mic al lui Osho.

Aproape ora 12. Wajid a plecat de vreo oră lăsându-mă singur, pradă gândurilor mele. Pe lângă mine trec acum băieţii de la bucătărie, ţinând respectuoşi legitimaţiile la vedere. Frânţi după încă o zi de trudă, după încă o zi de făcut mâncare şi de spălat vase. Dar zâmbetele lor sunt

proaspete, neprefăcute. Şi poate că dintre ei va răsări următorul Buddha. Nu dintre noi, cei în robe stacojii, absorbiți de munci spirituale, nu dintre noi, cei care le aruncăm lor vasele murdare să ni le spele, dar nu catadicsim să le aruncăm o privire, darămite un zâmbet.

E miezul nopții şi cele trei ceasuri de veghe au luat sfârşit.

Promoţia omului nou

Camera mea e din ce în ce mai umedă, deşi am avut grijă să nu las deschisă nici măcar fereastra de la baie. Astea sunt regulile pentru anotimpul ploios... Vă rugăm să nu întrerupeți funcționarea aparatului de aer condiționat, scrie pe bilețelul găsit azi în uşă. Degeaba. Aparatul nu face față, cu toate că funcționează în regim continuu. Hainele din dulap au început să putrezească. O pată de mucegai se întinde pe una dintre perechile de pantaloni, de la un crac la altul. Cărțile sunt jilave de parcă ar fi ieşit de la saună. Şi aşternutul e jilav. Umezeala m-a aşteptat cuibărită în pat, fără să se usuce de dor. Dar nu-mi fac griji. Până mâine-dimineață, cearşafurile se vor zvânta de la căldură corpului. Sting veioza cu abajur piramidal şi rămân aşa, întins pe spate, cu mâinile sub cap şi cu ochii închişi. Nu meditez. Mă gândesc puțin la ale mele.

Sunt un om înfricoşat, care se teme de umbra lui. Umbra aceea de care nu scap oricât aş fugi, căci e făcută din antimaterie care deschide găuri negre sub tălpi. Nu am crezut să existe ceva care să mă îngrozească mai tare. Dar uite că există: meditația dinamică. M-am uitat la tot felul de filmulețe pe YouTube până mi s-a făcut părul măciucă. Prin comparație, *Gibberish* e un cântecel de leagăn. Pe de altă parte, Jivan, Ananda, Wajid, Aishwarya sau Raja susțin că

meditația dinamică e calea trezirii din coşmar, medicamentul împotriva identificării cu mintea şi corpul, butonul pe care îl apeşi ca să decuplezi pilotul automat şi să afli cine eşti cu adevărat. Alții susțin contrariul. Şi sunt cu duiumul. Geme internetul de ei. Mai înverşunați sunt cei întorşi la creştinism după lungi rătăciri pe coclaurile celorlalte religii sau tradiții spirituale, toate „de la diavol”. Pentru aceştia, meditația dinamică e poarta spre iad. Poate că ei au dreptate. Numai că eu sunt deja acolo, în iad...

Nu a trecut bine săptămâna, şi fascinația locului s-a retras din viața mea ca marea de la țărm în timpul refluxului. În urmă a rămas nisipul descoperit. Nisipul gol. De fapt, nu chiar gol. Cât vezi cu ochii, peşti morți care se usucă la soare, cochilii sparte, alge şi meduze în putrefacție, gunoaie... Parfumul dimineților, păunii care traversează aleile, bambuşii legănați de vânt, piscina cea răcoroasă, deliciosul meniu strict vegetarian, ceaiul *masala*, noile prietenii înfiripate, munca şi meditația, discursurile lui Osho de la fiecare întâlnire de seară s-au transformat într-o obişnuință ternă, vecină cu disperarea.

Nu pot să nu remarc faptul că nici celelalte robe stacojii nu sunt mai fericite. Prezentul promis nu pare să fie decât un concept frumos de marketing şi cam atât... *Osho created here a wonderful Buddha-field... We all are Buddhas... We are Buddhas in meditation and Zorbas in enjoying life...* Sunt vorbe care îmi răsună doar în urechi, nu şi în inimă. Sloganuri publicitare... Spre deosebire de nou-veniții printre care mă număr, exaltați sau îngroziți de propriile fantezii legate de locul acesta, mai vechii fac eforturi să se arate realizați spiritual. Înfloresc subit când sunt băgați în seamă şi vorbesc cu însuflețire despre adevăr, despre cât de minunată e căutarea spirituală şi despre cât de *intense* poate fi un *workshop* sau altul, presărând totul cu citate din

Osho, după care se întorc apatici la ale lor… Nu are cum să fie asta calea. Asta nu e decât o alee printre raioanele unui supermarket… Mda. Cred că a sosit ceasul profeţit de Ananda. Cufărul pe care l-am adus în cârcă de peste mări şi zări s-a deschis şi toate bulendrele s-au trezit acum că vor afară, la aer, la soare, la sortat, la spălat, la uscat, la călcat. La început destul de firav, cât să nu-l iau prea tare în serios, sentimentul de separare faţă de cei din jur a crescut în ultimele zile ca aluatul dospit. Sunt din ce în ce mai deprimat. Mă trezesc în fiecare dimineaţă cu gustul coclit al fricii că nu aparţin şi că nu am cum să aparţin şi cui să aparţin, că nu ţin de nimeni şi de nimic, că nu ţin la nimeni şi la nimic. Mă încearcă o frică teribilă de singurătate, pe care nu o pot împărtăşi. Dacă aş putea, nu s-ar mai numi singurătate. Asta e şi ideea. Singurătatea o trăieşti de unul singur. Cu cât sunt mai strânse îmbrăţişările, cu atât mai mari îndepărtările. *The Osho hugs... The Sega bugs...* Curcubeul m-a luat în braţe şi mi-a spus pe un ton foarte serios că în mine e un război. Un război între asta şi asta, mi-a atins ea cu degetul mai întâi inima apoi fruntea. *Meditation – peace*, a râs atunci Curcubeul.

În Auditorium, un moş cu barbă lungă şi costumat caraghios ne vorbeşte nouă, fantomelor în pijamale albe din faţa marelui ecran, despre „o comunitate religioasă, şi nu o religie”, care va cuprinde inevitabil întreaga lume. Toate religiile sunt pe ducă. Iubirea e tot ce contează. Iubirea autentică, nefăţarnică, neposesivă, neagăţătoare. Iubirea care presupune un singur sacrificiu: al propriului eu…

Love şi *beloved*, cuvintele cel mai des folosite aici, sună ca tulpinile de bambus. A gol. Dar mai sunt şi cuvintele care au sărit la mine azi-dimineaţă din afişul lipit pe avizier. Aceste cuvinte mă urmăresc încă:

Un om hotărât ar trebui să simtă că s-a întâmplat ceva cu el după şapte zile de meditaţie dinamică. Ar trebui să fie alt om la sfârşitul celor şapte zile.

Garantat de Osho.

Pun ceasul să sune la 5.30. De mâine-dimineaţă, în fiecare zi de la 6, timp de 7 zile, câte o oră de meditaţie dinamică. Sunt sătul de mine, de cel pe care îl ştiu. Aşa că mâine salt în necunoscut. Hu, hu, hu! De mâine, curăţenie generală. Sau pierzanie totală. M-am hotărât.

Ug¸ fiul ploii

M-am trezit cu câteva secunde înainte să sune ceasul. E 5.30 şi noaptea n-a făcut încă loc zilei. În capul meu se întâmplă acelaşi lucru, dar nu am vreme să mă gândesc la asta. Până la confruntarea cu meditaţia dinamică mai e o jumătate de oră, iar eu mă simt ca un condamnat în dimineaţa execuţiei. Peste nici 30 de minute voi urca treptele spre eşafod.

Mă ridic din pat cu inima strânsă, aprind lumina la baie şi mă aşez pe veceu. Emoţiile puternice şi aparatul digestiv care nu s-a adaptat întru totul la regimul vegetarian îmi creează probleme. Mă screm să elimin aceste probleme acum, pentru că nu vreau să am surprize maronii mai încolo, când o să sar cu mâinile în sus.

Un duş fierbinte şi o robă curată, mirosind a vopsea textilă mai ceva ca acum zece zile când am cumpărat-o de la Galleria, sunt ultimele mici plăceri înaintea supliciului. Evit pe cât posibil să mă gândesc la ce mă aşteaptă, căci, dacă aş face-o, probabil că m-aş fereca în cameră pentru tot

restul vieții, dârdâind de spaimă. Mai bine nu mă gândesc şi mă concentrez la ce am de făcut.

Încui uşa în grabă şi mă avânt pe trepte în jos. Străbat iute cele trei curți adormite şi ajung la Auditorium. Mai sunt câteva minute până la ora 6. Îmi las papucii pe una dintre policioarele de marmură şi pescuiesc în treacăt câteva şervețele din cutiile care aşteaptă desfăcute la intrare. Cheia o pun pe pervazul unei ferestre ca să nu mă incomodeze când sar, iar din buzunar scot acoperitoarea pentru ochi, pe care am cumpărat-o ieri cu 30 de rupii.

Mă uit în jur, ca pentru ultima oară. Nu e prea multă lume. Câteva femei şi câțiva bărbați risipiți în toată sala. Copii nu sunt. Sau poate că noi suntem copiii. Copiii lui Osho. Boddhisattva cei mici, care vor deveni Buddha după ce vor dansa frenetic ca Zorba. Micuții Zorba-Buddha. Ne suflăm nasurile cu putere în şervețele, în timp ce Osho repetă dintr-o înregistrare mai veche instrucțiunile pe care le ştiu deja pe de rost. Inima bate să-mi spargă pieptul – bum-bum, bum-bum, bum-bum...

...Buuum, se aude gongul şi luminile se sting dintr-odată. Trag repede acoperitoarea pe ochi, măcar să nu văd unde mă aflu. Căci dacă e să mă iau după ce aud, ştiu prea bine unde sunt. Inspir şi expir pe nas cât pot de repede, de intens şi de haotic de parcă m-ar fugări o turmă de draci. Nu trece mult şi pierd controlul corpului, care se comportă de parcă ar fi intrat în convulsii. E un moment de toată jena. Regret amarnic că nu port chiloți.

Tum-tum-tu-bum-bum-tum ți-ri-ți-ți ți-bum-bum-ți-ți-bum tu-du-dum ți-ri-ți-dum, răsună tobele iadului şi eu răsuflu odată cu ele. Răsuflu mai mult pe gură, pentru că nasul a devenit o țâşnitoare de muci, pe care îi şterg cu mânecile. Şervețelele s-au umplut de mult şi eu le-am îndesat cocoloş

în buzunare. Curând, nici mânecile nu mai fac față. Sunt umede şi lipicioase. Şi mucii îmi curg pe piept fără nici o oprelişte, amestecându-se cu sudoarea. Mă cutremur de scârbă. Roba mea cândva curată e acum năclăită toată. Îmi vine să vomit, dar nu am ce.

Deodată, muzica se opreşte şi începe balamucul. Parcă s-ar scufunda Atlantida sau s-ar nărui Pompeiul. La urechile mele ajung urlete inumane şi vaiete înfiorătoare şi trag concluzia că dacă tot sunt în iad, măcar să nu fac notă discordantă. Încerc să mă alătur sinistrului cor, dar nu-mi iese nici măcar un scâncet. Glasul îmi scârțâie timid, ca o clanță ruginită, dar corpul meu scăpat complet de sub control se dezlănțuie, scuturându-se din toate mădularele ca o păpuşă *voodoo* cu încheieturi de cauciuc.

Hu, hu, hu! Sar cu mâinile în sus şi aterizez pe toată talpa. Cruciulița de la gât mă izbeşte în piept, zbătându-se şi ea să scape, dar o prind de coadă şi o ascund în sân, să stea potolită. Zdup, zdup, zdup, geme înfundat pardoseala sub tălpile noastre. Hu, hu, hu, strig eu din ce în ce mai stins. Un calvar. Nu mai rezist. Hu, hu, hu, coboară vocea mea în vintre, de unde sunetele ies ca dintr-o cavernă, mai groase şi bălmăjite. Şi nici nu apuc să mă dezmeticesc că – haț! – Sega cel finuț dispare cât e el de mare în burta unei maimuțe transpirate, care țopăie de zor, aterizând pe toată talpa: hu, hu, uh, uh, uh, ugh, ugg, ugg... Regret încă o dată că nu am chiloții pe mine.

Stop! pune Osho capăt dezmățului şi în Auditorium năvăleşte liniştea. Rămân stană de piatră, în poziția în care m-am nimerit. Nu e o poziție prea grațioasă, dar ce să-i faci? Nu am voie să mă mişc din poziția asta, orice s-ar întâmpla. Nu se întâmplă însă nimic în afară de faptul că mă trec toate apele. Acoperitoarea de la ochi e leoarcă şi printre

gâfâieli aud cum se sparg picăturile de transpirație când ajung jos, pe marmură.

Ies din piramidă pe la 7 şi ceva, clătinându-mă ca după o beție întinsă până în zori. Ziua se îngână cu noaptea şi asta se întâmplă şi în capul meu. Sunt epuizat, dar nu sfârşit. Mai curând început. Şi nici transformat nu sunt. Dar cel puțin sunt teafăr. Şi... o, cât sunt de viu. Şi viața îmi dă binețe.

Nu mai sta în ploaie că ai să răceşti... Mă întorc. E Adar în trecere, zgribulită sub o umbrelă. Mai e un loc sub umbrelă să ştii, mă invită ea. Mai stau, îi răspund. *I like the rain, Adar*... Cum vrei, ridică ea din umeri, văzându-şi mai departe de drum. Închid ochii, atent la apa care se scurge printre cutele robei lipite de trup. Îmi place ploaia asta. Mă spală de temerile care m-au țintuit până acum la pământ... Ridic mâinile spre cerul mohorât şi strig ca un sălbatic, fără să îmi pese dacă mă aude sau nu cineva. Ug, ug, ug, îmi strig eu izbânda, ud până la piele.

De azi sunt Ug, cel care a ieşit din grotă. De azi înainte sunt Ug, fiul ploii.

Rece¸ cald

Am nările cam înguste. Şi o uşoară deviație de sept. Nu pot trage suficient aer în plămâni şi astăzi am trişat un pic, respirând pe gură. La etapa a doua mi-a venit să vomit, dar n-am avut ce să scot dintr-o burtă golită puțin mai devreme, pe la 5.30 dimineața. Totuşi, am dat curs impulsului şi m-am eliberat simbolic de răul pe care mi l-am închipuit cum stă ghemuit în stomac. Ca şi cum aş fi traso căldare afară din fântână, am ridicat cu mâinile voma metafizică până la băierile gurii, de unde am expulzat-o cu icnete guturale

printre icnetele guturale ale celorlalți. Oribil. De sărit, am sărit un pic mai bine. Şi mâinile mi s-au părut mai uşoare, iar picioarele mai zdravene. La sfârşit, când mi-am luat acoperitoarea de pe ochi, m-am regăsit la vreo 15 metri de poziția inițială, întors la 180 de grade.

Aşa am rămas toată ziua. Întors la 180 de grade. Probabil că meditația dinamică provoacă mici cutremure la suprafață doar ca să rearanjeze tainic lucrurile în adâncime. Sufăr prin urmare în tăcere, ca o femeie în acea perioadă a lunii. N-am dureri ca de ovare, dar mă bucur de o dispoziție oscilantă, într-un carusel infernal al emoțiilor. Când pe căluții iuți ai euforiei, când în farfuriile rotitoare ale depresiei. Bufeuri năucitoare. Şi întrebări care încolțesc. Dacă... sunt posedat? Dacă în interiorul meu s-a sălăşluit vreun spirit malefic? Dacă, mai pe şleau spus, au intrat dracii în mine?

Când am dat cu cana de pământ de s-a făcut țăndări, Aishwarya s-a înseninat. A zis că *procesul meu de transformare* a început şi că sunt pe calea cea bună. M-a încurajat să dau totul afară. Aşa, dă afară toată agresivitatea, Sega! I-am reproşat că vorbeşte tâmpenii. Adică i-am urlat în față. *Bullshit*, am zbierat, nu sunt deloc agresiv! A țipat şi ea la mine. Să dai totul afară la meditația dinamică, nu aici la mine în birou! Şi eu sunt în *procesul* meu, ai priceput?! Ah, cât de insensibil pot să fiu… Uitasem, bineînțeles, că şefa mea facilitează „Născut din nou”, un *workshop* intens, în cadrul căruia te întorci la copilul din tine ca să te confrunți cu traumele născute atunci. Izbit de un val de remuşcări, am luat-o pe Aishwarya în brațe, am pupat-o şi am început să plâng cu sughițuri şi cu nasul îngropat în părul ei. A plâns şi ea. Vreo jumătate de oră n-a mai intrat nimeni în biroul nostru. Toți se opreau în prag

câteva secunde, apoi făceau stânga-mprejur şi se îndepărtau în vârful picioarelor să nu ne tulbure intimitatea.

Întâlnirea de seară. De pe marele ecran, Osho ne vorbeşte despre Socrate, Platon şi Aristotel. Socrate – esticul, Aristotel – vesticul. Socrate – sinteza, Aristotel – analiza. Psihanaliza versus psihosinteza. Nu există cald şi rece, lumină şi întuneric. Rece înseamnă mai puțin cald, întuneric – mai puțină lumină. Unul şi acelaşi lucru. Linia de demarcație e o iluzie. Analiza nu duce nicăieri. *I want to bring Socrates back to life...*

Ies cu capul mare, în jurul căruia roiesc întrebările. Oare între psihanaliză şi psihosinteză există linie de demarcație? Psihanaliza şi psihosinteza sunt părți ale unui acelaşi? Psihanaliza să însemne mai puțină psihosinteză şi psihosinteza mai puțină psihanaliză? Aristotel o fi mai puțin Socrate? Socrate mai puțin Aristotel?

Mă simt când cald, când rece. Când luminos, când întunecat. Las' că scot eu mâine toți dracii, la naiba... Adorm cu greu şi, pentru prima dată, Osho mi se arată în vis. Sunt un prichindel pe care bunicul Osho a venit să îl ia de la grădiniță. Îmbrăcat în costumul lui caraghios, cu căciulița cea ridicolă pe cap, bunicul Osho mă ține de mână ca să nu fac cine ştie ce boacăne pe stradă. Nu prea avem ce să ne spunem. Mergem tăcuți, unul lângă celălalt, fiecare cu gândurile în altă parte. Bunicul Osho e cam ursuz. Cred că nu prea-i convine că mă are în grijă. Cred că duce dorul unei partide de şah sau de table în parc, cu băieții. Dar ce-mi pasă mie? De-abia aştept să mă întorc acasă! Ce-o să mă mai joc eu când ajung acasă... Ceasul anunță deşteptarea. Deschid ochii. De pe ecranul luminos mă priveşte un 5.30 crud. Urmează o nouă meditație dinamică.

Mukta

Culmea, respir mai bine pe nas. Nările parcă mi s-au mai lărgit. Nu trebuie să mai trişez, adică să mai respir pe gură. Plămânii se oxigenează mult mai bine acum. În rest, necaz. Picioarele mă încurcă la sărituri şi nu prea sunt în stare să țin mâinile sus. Iar la etapa a patra mi-e imposibil să nu mă mişc. Hai că mai sunt patru zile. Mai am patru încercări...

Ies din piramidă ameţit ca un mirean scoborât de pe Muntele Athos după trei zile de Înviere compuse din 65 de ore de stat în picioare, patru ore de somn în frig, două coltuce de pâine uscată şi trei pahare cu agheasmă. Mă aşez pe băncuţa Curcubeului, lângă cascadă, să îmi trag puţin sufletul.

Nu te supăra, cât e ceasul?

Astăzi m-a abordat pentru prima oară. Iese în fiecare dimineaţă să ocolească o dată Buddha Grove, după care dispare fără urmă. Păşeşte mărunt şi nesigur, adusă de spate. Părul lung şi alb e ciufulit, ca de obicei. Picioarele foarte subţiri, vârâte în nişte sandale jerpelite, de-abia susţin trupul chinuit de bătrâneţe, acoperit cu o robă stacojie zdrenţuită pe margini şi decolorată de timp. Băbuţa mă priveşte ca de pe altă lume, cu o bucurie infinită. Engleza ei are accent, dar e impecabilă. *Excuse me, do you know what time is it? Seven o'clock*, îi răspund. Dimineaţa sau seara? continuă ea, zâmbind ca o pâine caldă. Dimineaţa, răspund din nou. *Really?!* se arată ea surprinsă. *Really*, confirm eu. Dar... cât e ceasul? întreabă ea. Şapte, răspund. Dimineaţa sau seara? Dimineaţa... *Really?! Really*...

She's Mukta, îmi şopteşte Maneesh, instructorul de Chi-Kung şi Tai-Chi, apropiindu-se de mine când bătrânica îşi

reia plimbarea. *Look at her... She's sooo zen*, murmură el, petrecând-o cu o privire drăgăstoasă. Mukta, continuă Maneesh, e cea care a cumpărat în '74 proprietatea asta pentru Osho. *Really?! Really...* Hopa, mă luminez eu, te pomeneşti că ea e faimoasa grecoaică bogată. *Yup*, chiar ea. Iar tu, Sega, să ştii că ai făcut mari progrese la Tai-Chi. *Really?! Really...*

Sărbătoarea Sannyas

Wajid, Kalakeli, Aishwarya, Jivan, Samiti, Karuna, Raja, Ananda, Mukta, Maneesh, Prana, Vedhan, Devendra, Devagit, Nitash, Adar, Param, Atmo, Adhiraj, Tarika, Suryo, Tanu, Shakti... *Neo-sannyasinii*. Cei care au ales să urmeze calea adevărului. Spre deosebire de *sannyasinii* tradiționali, care renunțau la tot şi se retrăgeau din lume trăind în celibat, noii *sannyasini* renunță doar la trecut şi la condiționările lor. Se leapădă de ce au fost, îşi iau un nume în sanscrită şi devin oameni liberi. Observatori ai propriilor vieți. *Sannyas is the search of who we are*, îmi spunea Aishwarya convinsă. Nu am nici un motiv să nu o iau în serios. Sunt amuzat doar de felul în care se strigă *sannyasinii* occidentali unii pe alții pe numele în sanscrită, fiecare cu accentul limbii materne, o simplă condiționare din fragedă pruncie. Te poți scutura de trecut, dar asta nu înseamnă neapărat că trecutul se va desprinde de tine la fel de uşor ca praful de pe coperta unei cărți.

Sunt în Auditorium alături de Dev, un regizor neamț, fost director de creație, care s-a lăsat de publicitate după 15 ani şi s-a apucat de documentare pe care le filmează deocamdată prin Asia de Sud-Est întrucât s-a însurat cu o thailandeză. Amândoi suntem curioşi să vedem cum

decurge o *sannyas celebration*, sărbătoare care se întâmplă în fiecare seară de vineri, după cină.

Pentru început, muzică live, interpretată de un grup de instrumentişti şi doi solişti vocali, un el şi o ea. Acorduri dulcege, ritmuri blege şi versuri gingaşe, care mă fac să cred că aş avea succes dacă aş lua pe sus formația cu cântece cu tot şi aş trânti-o pe orice scenă neoprotestantă din lume. Cuvinte cheie precum *heart, wonder, miracle, peace, love, sky, clouds, friends, forever* nu dau greş niciodată. Iar solistul vocal, un tânăr cu părul lung şi cârlionțat, prins îngrijit într-o coadă, ar face cu siguranță furori printre enoriaşe. Tipul are o voce spartă, dar ce contează? Blândețea lui e cuceritoare. Cântă întors cu spatele la public. Din smerenie, ar spune gurile bune. De nătâng ce e, ar zice gurile rele. La înalte, vocea îi zboară mai presus de al nouălea cer şi de nota care trebuie. Noroc cu solista vocală, o asiatică durdulie, care îl mai aduce din când în când cu picioarele pe pământ. Dar lumea nu bagă de seamă. Cu toții dansează în delir. Pentru mine însă, spectacolul e un mod pur masochist de a încheia o zi şi aşa plină de fluctuații emoționale, dintr-o extremă în alta. Pe bune, ce-mi trebuie mie muzica asta de *neo-sannyas*-protestanți?

La un moment dat, pe o progresie de acorduri calde, Aishwarya preia microfonul şi păşeşte în fața scenei. Adunarea se opreşte din dans şi face o roată în jurul ei. Cu miere în glas, Aishwarya îi cheamă alături pe cei care vor să primească botezul *sannyas* chiar în această seară, *right here and right now*. Cine se simte pregătit, să poftească aici, lansează şefa mea, transformată în maestru de ceremonii, provocarea. Mă uit la Dev şi Dev se uită la mine. Amândoi facem simultan un pas înapoi şi ne aşezăm pe pardoseala de marmură ca să urmărim în tihnă spectacolul. După câteva secunde lungi de aşteptare, suspendate într-o tăcere

evlavioasă, din public se desprinde un tânăr indian, vizibil emoționat. Aishwarya îl invită să se așeze pe o pernă rotundă. Tânărul ia loc cu picioarele încrucișate sub el, compunându-și o postură cât mai impunătoare. Fulgeră un bliț. Prietenul său a imortalizat momentul. Din difuzoare se pogoară vocea lui Osho, probabil un colaj din mai multe discursuri.

Rămâi nemișcat... Închide ochii... Acum ești una cu întregul univers... Ești liber... Permite acestui sentiment să-ți pătrundă în inimă, ca o săgeată... Ești un Buddha...

Copleșit, tânărul mai are puțin și leșină de emoție, dar se luptă din răsputeri să rămână sfinx. Eu și Dev râdem pe înfundate, ca niște *ne-sannyasini* ce suntem.

De ce să fim răi? Până la urmă, trăirea e tot ce contează. Dacă ritualul provoacă o trăire sinceră, profundă, nici nu mai are importanță calitatea artistică sau autenticitatea acestuia. Dintre doi care chicotesc și restul care ascultă pioși cuvintele lui Osho blagoslovindu-l pe noul *sannyasin*, probabil că restul e mai aproape de adevăr, de eliberarea promisă, de iluminare. Dacă nu în viața asta, în următoarea aproape sigur.

Recunosc că mie mi-e greu să înghit genul ăsta de manifestări. Trebuie să fie o condiționare de pe vremea șoimilor patriei. Și totuși: dacă botezul *sannyas* nu e decât o altă invenție a lui Osho menită să submineze dictatura ritualurilor religioase? Ideea de a concepe o ceremonie caricaturală pentru inițierea propriilor discipoli mi se pare genială. O fi ideea mea, sau a lui Osho?

Înainte să ies din marea piramidă, mai arunc o privire peste umăr. Participanții dansează în extaz, cu mâinile în aer, ca la adunările neoprotestante. Ei par să creadă cu tărie în

povestea asta. Iar eu am bănuiala că Osho a fost un mare neînțeles. Poate că până şi discipolii săi au prins greşit ideea. Sau poate că mă înşel... Toate mi se amestecă în cap... Şi, până la urmă, cine ştie? Dacă mâine-poimâine mă trezesc şi eu cu un nume nou, în sanscrită?

Osho SRL

Ab răcit cobză. Du e de la ploaie, ploaia e caldă. Ab dasul îdfuddat şi bă doare ud pic îd gât. Du ştiu dacă bâide o să bai pot face beditație didabică...

Azi a fost mult mai rău decât ieri. Un calvar garnisit cu o răceală. Mi-a mers prost de la bun început. Nasul mă ustura, nările parcă se strâmtaseră şi, atunci când încercam să respir pe gură, tuşeam căci mă gâdila în gât. La *catharsis* n-am făcut nimic, doar am stat să mă odihnesc. Degeaba. A fost şi mai rău. După primul minut de hu-hu şi țup-țup îmi venea să mă las moale pe marmură şi să dorm acolo, încovrigat ca un câine bolnav, până la sfârşit. La „Stop!” am lăsat mâinile în jos şi am rămas aşa, ca la un priveghi. Am şi ațipit de câteva ori. M-am trezit când a început muzica indiană. Nu prea am putut să dansez, pentru că mă dureau toate încheieturile din cauza răcelii. Cei de pe aici zic că aşa se întâmplă atunci când se schimbă vremea. Ei bine, o să beau mai multe ceaiuri *masala* şi o să mă pun pe picioare.

Restul zilei s-a scurs ca de obicei: noi aplicații, noi lucrători şi câteva noi greşeli făcute de mine, care au scos-o pe Aishwarya din minți. Nu înțeleg de ce se isterizează atât pentru nişte *stickere* de intrare liberă pe care le-am dat fără să le mai trec în carnețel şi pentru că am zbârcit-o pe alocuri la introducerea unor informații în baza de date. Suzanne avea dreptate: baza de date e un monstru feroce,

care atacă atunci când ți-e lumea mai dragă. Asta şi pentru că opțiunea *undo* e exact aşa: opțională. Au uitat să implementeze modulele de corecție. Ce-ai introdus, introdus rămâne. Ce ai şters, e şters pe veci. Aishwarya mă bate la cap să pun naibii mâna pe manualele alea de utilizare şi să învăț să operez cum trebuie baza de date. Manualele sunt nişte foi scoase la imprimantă, cu explicații întortocheate şi multe însemnări făcute ulterior cu pixul. Mai bine mă prind singur cum funcționează, Aishwarya, îi propun eu inocent. Turbează. *F*ck!!!* Tu chiar vrei să distrugi toată informația? Vrei să ne sabotezi?? Vrei să îmi faci probleme, Sega???

Raja mă întreabă dacă am vorbit cu programatorii. Îi răspund, ca de obicei, că nu. E foarte nemulțumit. Lanțul decizional e un pic cam ruginit, dar socotesc că e normal cu atâta ploaie şi umezeală. Aishwarya e cea care trebuie să se întâlnească cu Surya ca să analizeze împreună întreaga situație, să vadă ce merge, ce nu merge, ce ar trebui îmbunătățit, ca apoi să le comunice programatorilor nişte cerințe clare. Ce treabă am eu cu toate astea? E şi treaba ta, insistă Raja. A mea?! Da, a ta. Trebuie să te ții de capul lor să se întâlnească, altfel nu o să mai reparăm în veci nenorocita asta de bază de date. Când mă duc la Aishwarya să-i transmit ce mi-a zis Raja, ea îmi spune să îmi văd de treabă că aşa e Raja, îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala, că discută ea mai încolo cu Surya. Născut din nou a întors-o pe dos şi nu se poate concentra la prea multe. Abia ce m-am înapoiat spăsit la treaba mea şi Aishwarya a plecat să se relaxeze la un ceai cu Tanu, că Raja intră din nou în birou să mă întrebe unde e Aishwarya, de ce nu e la muncă şi cum mai stăm cu baza de date. Păi... tot aşa stăm, îi răspund, nu s-a mişcat nimic. Cum nimic?! Aşa, nimic... Raja pleacă bombănind. Circul ăsta se repetă în fiecare zi. Când i-am sugerat să vorbească el direct cu Surya şi

Aishwarya, mi-a răspuns că nu e treaba lui şi că eu trebuie să trag de ei. Şi mi-a mai spus că rolul lui e de buldog: *I just bite, Sega...* E doar un rolişor pe lângă rolul propriu-zis. Nu e un secret pentru nimeni faptul că fostul medic personal al lui Osho face parte din Cercului Interior, cercul puterii care învârte maşinăria Osho International...

You should find your own way, Sega, e concluzia cu care se întoarce Aishwarya de la ceai. Din nefericire, *my way* ăsta al meu e plin de hârtoape. În primul rând, uit de la mână până la gură. Uit nume, însemnări, locurile unde am făcut însemnările, sarcinile de pe ordinea de zi şi aşa mai departe. Nu sunt născut pentru munca de secretariat. Totuşi, dacă Aishwarya mi-ar explica metodic cum stă treaba, aş învăța să mă descurc cât de cât. Însă din păcate şefa mea îmi prezintă detalii disparate, între care nu reuşesc să stabilesc vreo conexiune. Ceea ce nu m-ar deranja prea tare dacă aş fi un simplu executant orb. Dar nu, pretențiile sunt mari. Trebuie să învăț să fac treaba aşa cum o face ea, trebuie să ajung să lucrez independent şi să iau propriile decizii. Of, Aishwarya, m-aş prinde imediat dacă mi-ai prezenta o structură clară, coerentă, m-am plâns eu. Mai scuteşte-mă cu structurile tale, Sega, mi-a închis ea gura, aici totul curge natural, *the Osho way*, fără structuri... Învață să te adaptezi din mers, ce-i atât de complicat? Totul e complicat. N-o să mă prind niciodată cum funcționează ansamblul, dar trebuie să îmi iau răspunderea că *eu sunt cel care vrea* să funcționeze în acest ansamblu... Îmi pare rău, draga mea, dar am şi eu limitele mele. Nu pot funcționa aşa cum vrei tu şi pace. Nu-i adevărat, Sega, nu că nu poți, tu nu vrei să faci lucrurile ca lumea. Ți se rupe. Ți-e greu să faci ce nu îți place, cea mai mică neplăcere te descurajează. Câtă dreptate ai, Aishwarya. Sar prea uşor de la entuziasm la lehamite.

Fug de neplăcere şi alerg după plăcere. Mă învârt într-un cerc vicios. Ăsta e Cercul meu Interior...

Azi am vrut să îmi dau demisia şi să fug încotro văd cu ochii, dar n-am făcut-o. Am hotărât să rămân în programul *Work As Meditation* până la capăt, ca să rup cercul vicios. Asho, Chetana, Shunyo nu au rezistat. Unul a plecat ieri, ceilalți doi – azi. Cu scandal. Cred că următorul e Moritz, elvețianul mereu deprimat care lucrează la departamentul de *design* şi care s-a apucat odată cu mine de meditația dinamică. Şi procesul lui de decondiționare e la fel de lent şi de dureros ca al meu, de parcă ne-am jupui singuri de vii... Strâng din dinți şi mă întorc la treabă.

Secretul oglinzilor

Ajung cu un sfert de oră mai devreme şi intru pe uşița din spate, după ce scot din magazie câteva candele pe care le aprind şi le înşir pe marginea aleii. Bântui ca o nălucă pe coridoarele casei pustii şi descui uşile cu oglinzi. Potrivesc lumina în sala circulară aşa cum am fost instruit, cu ajutorul celor nouă butoane. Trei butoane pentru plafoniera de cristal, trei pentru patul de marmură şi alte trei pentru coloane. Nimic mai simplu. În câteva secunde, ambianța în Chuang Tzu e perfectă. Totul e în ordine. Toate sunt la locul lor, *Osho nu s-a născut şi nu a murit, doar a vizitat planeta Pământ...* Mă întorc în hol, umplu repede cutia de la intrare cu vreo 15 perechi de şosete albe, deschid uşa grea, de lemn masiv, dar nu aprind încă lumina. Nu vreau să îl trezesc pe domnul Rolls Royce. Îl mai las să doarmă un pic. La ora 9 fix o să le dau voie meditatorilor să intre, o să îi rog să facă linişte şi să îşi pună şosetele albe în picioare ca să nu strice marmura netratată chimic, o să îi zoresc de la spate în caz că se opresc să caşte gura la scaunul stomatologic şi o să le

atrag atenția asupra inscripției *Please don't sit in Osho's chair* dacă vor să se așeze. O să îi îndrum să își ia câte o pernă din grămadă și să ocupe un loc în sală și apoi o să aștept semnul coordonatorului pentru începerea meditației din *Cartea secretelor*. O să micșorez lumina de la cele nouă butoane și o să mă așez pe perna mea, unde o să rămân nemișcat până la sfârșitul orei. Dar până atunci mai sunt câteva minute. Mai am vreme să mă învârt de unul singur printre rafturile cu cărți din spatele geamurilor închise ermetic. Vorba vine de unul singur, căci oglinzile care acoperă aproape toate suprafețele fostei case a lui Osho îmi multiplică imaginea la nesfârșit. Sunt eu cu reflexiile mele, din toate unghiurile posibile și imposibile. Altfel spus, eu suntem peste tot. Degeaba am întrebat în stânga și-n dreapta de ce atâtea oglinzi. Toți au ridicat din umeri. Cum adică de ce atâtea oglinzi? Li s-o fi părut firesc ca Osho să comande decoratorilor o casă în care să se admire cât e ziua de lungă.

Reflectez la reflexii în timpul meditației, căci nu mă pot concentra la altceva. Ora trece greu. În sfârșit, facilitatorul lovește clopoțelul de argint. Mă ridic, deschid ușa, conduc lumea spre ieșire, adun pernele, încui ușile, sting toate luminile și... unde au dispărut oglinzile?? Rămân locului, cu mâna înțepenită pe clanță, cu gura căscată și cu ochii beliți: din întuneric văd fără nici o opreliște afară. Oglinzile au dispărut, iar pereții, ușile și reflexiile mele au dispărut odată cu ele. Am stins lumina și oglinzile au devenit ferestre...

Sega, nu o să te eliberezi dacă spargi oglinzile, îmi vorbește înțeleapta casă a lui Osho. Așa doar o să te tai, îmi șoptește Chuang Tzu. Așa ai să te risipești, ai să suferi cu mințile împrăștiate în puzderia de cioburi. Așa că stinge lumina, Sega! Știu că ți-e frică. Știu că dormi cu lumina aprinsă de spaimă să nu îți pierzi reflexiile. Stinge lumina, Sega, și vei

vedea dincolo! Stinge lumina chioară din tine şi vei vedea afară! Vei vedea realitatea aşa cum e. Stinge lumina a ceea ce pare şi lasă-te pătruns de lumina a ceea ce este...

Îmi tremură mâna când încui uşiţa din spate. Îmi tremură genunchii când păşesc pe aleea care duce din Chuang Tzu spre Buddha Grove. Îmi tremură sufletul când sting candelele şi le duc înapoi la magazie. Vai, ce adâncă e bezna! O pipăi cu băgare de seamă şi dau peste cuvintele lui Osho de la întâlnirea din seara asta:

Cu cât noaptea e mai întunecoasă, cu atât mai strălucitoare va fi ziua de mâine. Unii au văzut deja zorii. În ochii lor este lumina.

Plouă cu depresii

M-am trezit de dimineaţă pentru meditaţia dinamică, dar m-am culcat la loc imediat, sleit de puteri după efortul ridicării pleoapelor de pe ochi. Deşi nepoftită, răceala s-a instalat de azi-noapte şi mai confortabil în corpul meu. Sper să o izgonesc până mâine, ca să respect angajamentul pe care mi l-am luat faţă de mine însumi: şapte dimineţi consecutive de meditaţie dinamică. Din păcate, nu vor mai fi consecutive, dar măcar să fie atâtea câte mi-am propus.

Răceala mea s-a dezlănţuit odată cu musonul. În Parcul Koregaon din Pune e acum mai răcoare şi plouă întruna. Plouă cu clăbuci. Plouă cu spume. Plouă cu găleata. Plouă cu cisterna. Plouă cu nemiluita. Şi plouă cu depresii. Îmi trag mucii şi mă aşez posac la calculator, cu o ceaşcă de ceai fierbinte în faţă. Nici nu am intrat bine în birou, că Aishwarya a şi sărit cu gura pe mine. O scoate din minţi faptul că nu reuşesc să reţin detalii pe care ea le consideră importante. Păi nu am prevenit-o de la bun început? O rog

cu calm să fie mai îngăduitoare cu unul care nu a mai făcut pe secretara în viața lui, dar ea rămâne cu colții dezveliți. Şefa nu e deloc blândă cu mine. Şi nici cu Atmo, coordonatorul porților, care vine să-i ceară ajutorul: Aishwarya, te rog, nu am oameni pentru schimbul de seară, am nevoie urg... Descurcă-te singur! îl repede ea. Micuțul indian cârlionțat pleacă lăcrimând. Pleacă şi Aishwarya, la un curs de creştere spirituală. Rămas singur în birou, recitesc mailul pe care mi l-a trimis alaltăieri. Învață să te iubeşti pe tine însuți, aşa începe mesajul. Şi aşa se încheie:

Beloved Sega, you are beautiful as you are!

Love,

Aishwarya

Am rămas singur în tot biroul, unde nu poate vedea nimeni cât de frumos sunt aşa cum sunt. Nu mă bucur însă prea mult de singurătate, căci intră Bodhi Adhar cu o față căzută, să îmi spună că e deprimat şi că îşi dă demisia. Încă un om în minus la porți. Iese Bodhi Adhar, intră Suzanne, radioasă. *Guess what, Sega*. Tocmai mi-am dat demisia. A fost alegerea mea, să ştii, nu m-a dat nimeni afară, se mândreşte ea. Suzanne iese şi se întoarce în scurt timp cu un tip la vreo 60 de ani, un sud-african de-al ei, care s-a hotărât să aplice pentru *Work As Meditation Residential*, programul cu cazare inclusă. Completăm aplicația împreună. La rubrica „De ce doriți să vă înscrieți?", omul scrie apăsat „Pentru că aici e inima mea, pentru că aici vreau să trăiesc, pentru că aici vreau să muncesc". Ajungem la rubrica „Taxa de înscriere". Îl întreb: 13 000 de rupii, 30 000 de rupii sau 41 000 de rupii? Cum adică, trebuie să plătesc?! se minunează el. Da, îi răspund senin, iar prețul variază în funcție de durata solicitată – o lună, două sau trei... Aaa, păi nu ştiam. Ceva mai gratis nu se poate? Ba se

poate. *Work As Meditation* simplu, fără cazare inclusă, fără durată fixă. Se plăteşte doar intrarea în *resort*, timp de şapte zile. Atât? Atât. Atunci aşa rămâne... Anulăm tot şi ne apucăm să completăm o nouă aplicaţie, pentru programul *Work As Meditation* simplu, fără cazare inclusă, pentru o durată stabilită la două săptămâni. La rubrica „De ce doriţi să vă înscrieţi?”, omul nu doreşte să ne mai destăinuie unde e inima sa. Iese triumfător, ca un student care a trecut examenul cu brio. Intră David, unul dintre lucrătorii departamentului de *web design*. David e un puşti olandez crescut în Belgia, care la 21 de ani, cu un an în urmă mai exact, şi-a luat lumea-n cap. Prin vine îi curge sânge de explorator, însă acum e varză. Îmi mărturiseşte că e suuuuper-deprimat. Din cauza vremii? îl întreb. Aş, răspunde el, îmi place vremea, dar locul ăsta *sucks*. Ştii, când sunt deprimat, încep să văd lumea din jur în culori sumbre. Stai liniştit, îl consolez eu, nu eşti singurul. Şi mie mi se întâmplă la fel. Da’ cam ce vezi? îl trag eu de limbă. Toţi vorbesc de transformare, creştere spirituală, dezvoltare personală şi alte de-astea, oftează David. Dar sunt numai vorbe şi în rest *bullshit*. Pun câteva paie pe foc. Deh, şi eu am remarcat faptul că *„Love”* şi *„Beloved”* sunt doar nişte vorbe goale, care dau bine în emailuri, pe hârtii şi în conversaţii din vârful buzelor. Îi povestesc cât de mult mă *Osho-hug*-uia Aishwarya până să mă cunoască mai bine. Şi cât de mult mă iubea ea, ca pe orice fiinţă vie, pentru că aici e numai iubire, aici e the *Osho’s vibe*, nu-i aşa? Râdem ca doi măgari trişti. *Just tell her she’s a fucking bitch*, mă sfătuieşte olandezul după ce îşi aprinde o ţigară. Nu, fac eu, nici vorbă. Îi voi mulţumi pentru că mi-a dat ocazia să mă enervez, dar n-am făcut-o. O să te plesnească, conchide el.

David a zăcut cinci luni în şir, înainte să îşi ia rucsacul în spinare şi să pornească spre India. Despărţirea de prietena

lui l-a devastat. Îi mărturisesc că am trecut prin acelaşi lucru, în aceeaşi perioadă. Stranie coincidență... David e curios să afle detalii. I le împărtăşesc, căci nu am nimic de ascuns.

O întâlnisem după o lungă perioadă în care crezusem că n-o să mai pot simți nimic pentru nimeni, niciodată. Povestea clasică. Ea era studentă în primul an şi locuia în blocul de alături. Ne-am cunoscut în parc, în timp ce ne plimbam cățeluşele. Diferența enormă de vârstă mă ținea la distanță, însă ea a ştiut cum să transforme distanța în apropiere până când între noi n-a mai încăput nici măcar o foiță de țigară. Ne-am trezit făcând dragoste în patul meu. Ne-am iubit o vreme adânc şi pătimaş, dar, la un moment dat, ea a dispărut din viața mea la fel de brusc precum a apărut. Fără explicații. S-a smuls complet din mine şi de lângă mine, lăsând în urma ei doar o farfurie albastră de porțelan, pe care o adusese într-o seară plină cu prăjituri făcute de maică-sa. Pe urmă am aflat că s-a întors la fostul ei prieten, un tip mai apropiat de vârsta ei. M-am simțit multă vreme bătrân, ratat, disperat şi foarte, foarte singur. Încă mă mai simt aşa. Poate că prin ea s-au răzbunat toate femeile pe care le-am părăsit. Dar cred că adevărul e altul. A plecat pentru că mi-a simțit frica. Acea frică tulbure, din străfunduri, pe care n-o poți citi decât într-un sărut, dacă te pricepi. Şi ea se pricepea de minune. Ne sărutam ore întregi şi, în timp ce eu nu mă mai săturam să o sorb, ea îmi citea spaima. Spaima aceea că nu pot să îi ofer altceva decât un salt în gol fără paraşută. De curiozitate, a dat pagina şi a citit mai departe. Şi a descoperit că sunt o minciună. Un hău. O fântână seacă, fără fund. Când a plecat, am căzut în fântâna asta fără fund şi am impresia că încă nu m-am oprit din cădere, dar asta nu mai are legătură cu ea... Ne îmbrățişăm strâns, după care râdem ca doi cretini. *The Osho*

hug, frateee! În semn de prețuire, îi fac cadou marfa cumpărată cu 1 000 de rupii, după negocieri, de la Michael din Mumbai. Ia-o pe toată, îl îndemn eu, scoțând punguța din geantă. Oricum eu nu prea fumez, nu ştiu ce m-a apucat. Mi-am făcut de lucru... David cântăreşte pachetul din ochi şi apoi în palmă, după care îmi spune cu un aer de expert că nu face mai mult de 300 de rupii. Îl cred, doar e din Amsterdam. Unde a fost şi student la filozofie, chiar dacă s-a lăsat după primul semestru. La marijuana însă, mă asigură că e profesor. De asta nu mă las, îmi promite el cu o lucire stranie în ochi.

Iese David, intră Curcubeul plângând cu sughițuri. În general nu prea înțeleg ce spune ea în chinezo-engleza ei, iar acum, cu atât mai puțin. Mi-e clar însă că e distrusă. Mă strânge în brațe şi lacrimile îi curg şiroaie pe roba mea. Scormonesc prin creier după ceva drăguț de spus, dar nu găsesc nimic. Tot ce pot să fac este să tac şi să îi mângâi părul creț, prins în două codițe. Curcubeul e ca o fetiță trezită din somn, speriată de coşmaruri. *Do you feel alone?* o întreb într-un târziu, destrămând liniştea străpunsă din când în când de scâncetele ei. Încuviințează de câteva ori din cap, fără să mai scoată o vorbă.

Curcubeul¸ David şi Goliat

Să îi spunem Goliat. Ieri i l-am făcut cadou pe Goliat lui David. Şi David a învins, după lupte vitejeşti care au durat o noapte întreagă. Astăzi s-a înfățişat înaintea mea cu un raport bine întocmit. Pe o scară de la 1 la 5, Goliat e cam de nota 1 la aspect, strâmbă David uşor din nas. De tot rahatul, pe bune. Frunze puține, muguri mărunței, semințe multe, impresie de proastă calitate... Gustul, nota 3. Nu e rău. Dar nici grozav... În schimb efectul, se luminează brusc

olandezul, să te ții, frățioare, ce efect! I-am dat nota 4 spre 5. Dinamită, nu alta, se ambalează el. După trei-patru fumuri te ia pe sus. Dacă fumezi prea mult, poți să dai şi în catatonie. E marfă de marfă marfa ta, frate Sega. Sfatul meu e să nu conduci când fumezi, bine? Davide, ți-am zis că nu prea fumez şi de condus ce să conduc în India? Nici măcar pe un scuter să nu te sui fumat, mă previne el, apropiindu-se la două palme de fața mea, cu ochii măriți. Pe chipul lui de vajnic luptător încă se mai văd semnele confruntării cu Goliat. În jurul irişilor cu pupile dilatate e mai mult roşu decât alb. Ce-a mai rămas de-aseară am rulat special pentru tine, face David scoțând din buzunar două țigări răsucite sub forma unor tulnice miniaturale. Maaare atenție, mă avertizează el de parcă mi-ar fi pasat nişte substanțe explozive, vezi că pe una am scris *knock-out...*

David s-a hotărât să plece mâine mai departe, de nebun, prin India. Cică i-a ajuns cât a stat pe aici. Şi susține că aseară s-a iluminat pentru vreo două ore şi că asta s-a întâmplat în timpul discursului lui Osho. A fost ca şi cum mintea i-ar fi trecut din viteza a patra într-a cincea. Se vedea pe el însuşi din exterior, ca un martor echidistant şi totodată plin de iubire etc... Înainte să ne despărțim, îl sfătuiesc prieteneşte să o lase mai moale cu fumatul.

E timpul să mă ocup puțin şi de răceală. Nici azi nu m-am putut ridica din pat pentru meditația dinamică, deşi Aishwarya susține că în cazul meu ar face minuni. Totul e să vrei, Sega, mi-a spus ea. Eu aş vrea, dar prefer totuşi un alt fel de tratament. Am ajuns la concluzia că mi-ar prinde mai bine un leac blând, şi anume să îmi înmoi oasele în sauna din spatele piscinei, înainte de prânz. Curcubeul mă aşteaptă deja acolo, la intrare, aşa cum ne-am înțeles de dimineață. Nu m-a dezamăgit. Arată bine şi în costum de baie, cu un prosop nu foarte mare înfăşurat în jurul taliei.

Reuşesc să îmi dezlipesc privirea de pe funduleţul ei taiwanez abia când intrăm în saună, căci acolo dau peste... Adar. Şi ce să facă acum un amator de asiatice, care se trezeşte cu două taiwaneze deodată, de-o parte şi de alta, în aceeaşi saună? Să asude. Să asude şi să nu facă nimic, nici o mişcare, ca să n-o piardă pe vreuna. Sega adoră Curcubeul în aceeaşi măsură în care adoră şi Focul. Nu trec cinci minute şi taiwanezele ies afară să se răcorească. Amatorul rămâne să asude în continuare, sub pretextul că trebuie să-şi scoată răceala din oase. Dar nu mai rezistă nici el prea mult şi, după două minute la 80 de grade, iese înfierbântat după asiatice. Adar a dispărut, iar Curcubeul a aţipit, lungită pe prosopul întins pe băncuţa de piatră din faţa saunei.

Fără să sar vreun detaliu, mângâi cu o privire atentă şi obiectivă pielea netedă, bronzată şi perfect întinsă pe trupul bine proporţionat. Constat că sunt cu totul absorbit de Curcubeu şi mă gândesc că, în fond, poate şi asta e tot o formă de meditaţie. Curcubeul poartă un slip minuscul, stacojiu, de toată frumuseţea, decupat cu o neruşinată îndrăzneală. Sutienul, tot stacojiu, pune în valoare o pereche de sâni nu chiar atât de mici pe cât i-am estimat eu în timpul îmbrăţişărilor noastre de până acum. Sfârcurile, ca două mure coapte, sunt cam neastâmpărate. Nu vor deloc să stea cuminţi, la adăpost. Vor afară, la zbenguială. Ca să mă opresc din bălit şi mestecat zăbale, iau în căuşul palmelor apă rece de la duş şi stropesc Curcubeul din cap până în picioare. Luată prin surprindere, taiwaneza ţipă ca din gură de şarpe, dar izbucneşte în râs văzând că sunt eu, nimeni altul decât glumeţul de Sega. Îmi iau inima în dinţi şi îi mărturisesc cu toată sinceritatea de care sunt în stare că vreau să îi fac un masaj, doar ca s-o pipăi. Curcubeul râde iar şi se strânge toată când o ating. Mă gâdili,

gângureşte ea, lăsându-se docilă pe mâna mea. Îi masez pe îndelete pielea suplă şi alunecoasă ca mătasea, temându-mă să nu o înăspresc, într-atât e de fină. Curcubeul e făcută parcă din aer. Cu parfum de iasomie.

Hotărâm să mai intrăm o dată la saună. Aştept strategic să se ridice în picioare, ca să-i admir încă o dată funduleţul înainte să îl ascundă după prosop. Dar Curcubeul nu se sinchiseşte de prosop. Îl lasă acolo, pe băncuţa de piatră. Iar când trece pe lângă mine mă priveşte nu ştiu cum, cu coada ochilor ei alungiţi, pe sub gene. Sau poate mi s-a părut? Realitate sau fantasmă e mai puţin important. Pentru o anumită parte ascunsă în pantalonii mei scurţi şi stacojii e ca şi cum cineva ar fi declanşat o alarmă. Partea respectivă s-a ridicat subit, animată de un curaj nebun, ca un soldat sculat din tranşee pentru asalt. Din spate, Curcubeul arată ameţitor de bine. Nu are picioare scurte, aşa cum se spune că au asiaticele. Şi nici crăcănată nu e. Are gleznele subţiri, continuate cu gambe frumos conturate, iar coapsele lungi şi arcuite, se desăvârşesc cu funduleţul fără cusur. Independent de voinţa mea, mâinile pleacă singure să atingă minunea. Un pic prea repede însă. Graba strică treaba şi pipăitul devine plici!, cu ambele palme aplicate simultan pe fesele taiwanezei. Curcubeul sare cât colo şi ţipă ascuţit, de parcă ar fi călcat pe o cobră. Apoi tace mâlc. În saună, nici nu se mai uită la mine. Priveşte bosumflată spre ferestruica aburită. Şi iese după nici un minut, trântind uşa după ea. Rămân să transpir de unul singur.

Pe la ora 4, chiar înainte să închid biroul, vine să îmi spună că a fost extrem de şocată de gestul meu. Îmi cer scuze, Curcubeule, mă fâstâcesc eu, surprins de prezenţa ei. Luând în considerare reacţia de adineauri, mă aşteptam să fiu ocolit măcar o vreme. Dar Curcubeul e acum aici, în biroul meu, mărturisindu-mi că în general nu lasă pe

nimeni să se apropie de ea şi mai ales să o atingă. Pe mine m-a lăsat să mă apropii cât de cât deoarece a simțit că am energie bună. Însă palmele pe care i le-am aplicat la saună pe funduleț au şocat-o pur şi simplu. *Shocked, shocked, shocked*, repetă ea în neştire, încercând să alunge emoțiile negative cu mâinile, ca pe nişte muşte. O prind delicat de umeri, o privesc în ochi şi îi promit că nu se va mai repeta. Ea se mai înmoaie puțin şi îmi spune că aşa e ea, foarte sensibilă, dar că încearcă să îşi găsească echilibrul prin meditație. O să mai mediteze azi câteva ore şi o să îi treacă. Oftează şi mă ia de mână. Chiar îmi pare rău că am tulburat-o. Sunt un nenorocit. Dau să o mângâi pe...

Sună telefonul. E Tarika, facilitatoarea de Vipassana. Scuză-mă puțin, îi şoptesc Curcubeului. De la celălalt capăt al firului, Tarika mă întreabă ce mai fac şi îmi zice că e în nu ştiu ce sală de lângă Auditorium, undeva pe la etajul 1, camera 14, şi că ce bine e acolo, că e singură şi că se plictiseşte de moarte şi că m-a sunat pentru că avea chef să mă mai audă şi să mă întrebe dacă nu aş vrea să îi fac o vizită scurtă. Îi răspund că din păcate acum sunt ocupat. OK*, bye bye,* Sega.

...O mângâi pe obraz. Ea mă îmbrățişează strâns şi îşi lasă capul pe pieptul meu, oftând în continuare.

Spaţiul dintre cuvinte

Cine a răcit nu merge la Auditorium pentru întâlnirea de seară, să nu îi deranjeze pe ceilalți cu strănuturi, nas suflat şi accese de tuse. Dar pentru că întâlnirea e obligatorie, bolnăviorii se adună la Welcome Center, afară, pe băncuțe. Se aduce un televizor mare şi se pune acelaşi program ca în piramidă. Se dansează, se ascultă broscuțele orăcăind, se

ascultă ploaia răpăind pe copertină, se ascultă cum ceilalți își trag nasul, strănută sau tușesc, se ascultă Osho. Lângă mine stă Jivan. Și ea e un pic răcită. Dar ăsta nu e un motiv de tristețe. Bătrânica de 81 de ani râde de se prăpădește la fiecare glumă făcută de Osho... *Bhagwan*, de ce purtați un ceas la mână? Ceasul îl port pentru voi, eu trăiesc în afara timpului...

În afară timpului am trăit și eu în seara asta. M-am luptat cu somnul cât a durat întâlnirea, căci sauna de azi m-a moleșit rău de tot. Mi-am simțit în permanență capul greu, de parcă cineva mi-ar fi înlocuit creierul cu pilitură de fier, într-un moment de neatenție. Filmul s-a rupt des, n-am putut urmări deloc discursul. Și tot moțăind așa, am alunecat până la urmă în spațiul dintre cuvinte. *Watch the gap between my words*, ne povățuia Osho adesea. Scopul meu nu este să vă umplu mintea cu informații, ci să creez o stare meditativă. Atenție la spațiul dintre cuvinte...

S-a întâmplat exact înainte să ațipesc, pe când toate sunetele din jur își pierdeau înțelesul, estompându-se dincolo de un cocon de vată, care creștea din ce în ce mai gros în jurul meu. Atunci am căzut în spațiul dintre cuvinte. Așa, dintr-odată, ca un alpinist neatent într-o crevasă. Uimite, broscuțele au tăcut, ploaia a încetat să mai răpăie pe copertină și Osho a amuțit. Nimerisem, nu știu cum, între două lumi, așteptând să se întâmple ceva ce știam că trebuie neapărat să se întâmple, fără să știu însă ce anume. Unde eram? De ce nu mai râdea Jivan? De ce tăcuseră broscuțele? De ce stătuse ploaia? De ce nu mai vorbea Osho? Era ca și cum universului i s-ar fi tăiat respirația, surprins că cineva poate să existe în afara sa. Nu mai puțin surprins eram eu. Am intrat în panică, zbătându-mă să nu mă înec în spațiul dintre cuvinte și în acel moment universul și-a venit în fire. Broscuțele au început să orăcăie,

ploaia să răpăie pe copertină şi Osho să cuvânteze monoton, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Mă ridic ameţit de lângă Jivan, care încă mai râde amintindu-şi glumele lui Osho. Părăsesc Centrul de bun-venit păşind atent, să nu cad în cine ştie ce prăpastie dintre cuvinte. Nici n-am băgat de seamă când Curcubeul s-a apropiat de mine. Cu o floare.

Nowhere to go

Eşti un căutător ca şi mine, îmi spune *Swami* Nitash, aşezându-se alături. Nu l-am mai văzut de la *Fast Track to Yourself*, dar el se pare că m-a mai văzut pe mine. Acum însă îmi vorbeşte privind spre bambuşii care se leagănă în bătaia vântului. Te-am văzut cum meditezi, Sega, nu eşti turist. Eşti călător, dar nu turist. Şi poate că India ţi se va dezvălui într-o zi, India nu e doar ceea ce vezi, să ştii. Mulţi s-au iluminat prin părţile astea. India e o ţară misterioasă, da, da...

Swami Nitash îşi întoarce privirea spre mine. Ochii lui mari şi negri pătrund în sufletul meu ca două burghie în brânză. Dar te simt că şovăi, Sega. Văd că ai îndoieli. Ţi-e frică să îţi scoţi inima la iveală. Însă pe lângă teamă îţi simt şi curiozitatea. Asta te împinge înainte. Vrei să afli. Ţi-e sete. Eşti un căutător ca şi mine, repetă el. Da, da, a *seeker of truth*... Să nu-ţi fie frică, Sega. Osho poate fi orice. Nu te crampona de o părere sau alta. Osho e prea vast ca să fie priceput. El doar te provoacă să-ţi priveşti mintea care judecă. Osho e o oglindă. Contează cine eşti tu. Te priveşti în el şi vezi cine eşti... Zâmbeşte misterios şi îşi aprinde o ţigăruşă ciudată, răsucită dintr-o frunză de tutun, care lasă în aer o aromă pătrunzătoare. Ce e asta? îl întreb. *Bidi*,

țigara noastră. Țigara indiană. Vrei şi tu? OK, aşa, aprinde-o şi trage cu sete ca să nu se stingă. Cât fumăm, o să-ți spun o poveste.

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti, un tânăr care locuia într-un sat, undeva în inima Indiei. Dorința lui arzătoare era să plece în căutarea unui maestru, despre care auzise că s-ar afla undeva prin nord, aproape de izvoarele mamei Gange, în munții Himalaya. Aşa că, într-o bună zi, îşi umplu traista cu merinde, îşi înfăşură o pânză în jurul capului să îl apere de soare şi porni la drum. Nici nu ieşi el bine din sat, că dădu peste un bătrân care se odihnea la umbra unui copac. Îl caut pe maestru, grăi tânărul nerăbdător, uitând să dea binețe. Ştii unde îl pot găsi? Da, îi răspunse omul, maestrul e mai bătrân decât mine cu vreo 20 de ani şi ai să-l găseşti sub un copac ca ăsta. Tânărul mulțumi străinului, îi umplu blidul cu orez în semn de recunoştință şi îşi văzu de drum mai departe. Străbătu jungla plină de şerpi şi tigri, umblă prin văi adânci şi neguroase, trecu înot lacurile în care sălăşluiau crocodilii, fu cât pe ce să piară înghițit de nisipuri mişcătoare, urcă poteci înguste pe povârnişurile primejdioase ale munților Himalaya, ajunse la izvoarele mamei Gange, dar nu găsi ceea ce căuta. Totuşi, nu se dădu bătut. Se hotărî să scotocească toată India, până îl va găsi pe maestru... Anii trecură şi tânărul continua să rătăcească, singur şi din ce în ce mai trist, pe drumurile fără capăt, umblate şi neumblate, ale Indiei. În cele din urmă îşi pierdu puterile şi nădejdea şi porni înapoi spre casă. Calea îl aduse din nou în dreptul copacului, unde cândva, demult, întâlnise un bătrân odihnindu-se la umbră. Bătrânul era tot acolo. Mai bătrân, cu o barbă mai lungă şi mai albă. Obosit, omul nostru se aşeză alături. Parcă te ştiu de undeva, *Baba*, rosti el, trăgând cu coada ochiului la chipul familiar. Ai mai trecut

pe aici acum 20 de ani, surâse bătrânul imperceptibil. Omul făcu ochii mari, căci înțelese. Căzu pe dată în genunchi şi sărută picioarele maestrului, spălându-i-le cu lacrimi de bucurie şi durere. De ce nu m-ai oprit atunci? De ce nu mi-ai spus că eşti tu? De ce m-ai lăsat să rătăcesc 20 de ani? se tângui el. Pentru că tot ceea ce îți doreai pe vremea aceea era să cauți, nu să te opreşti lângă mine, veni blând răspunsul.

...Nowhere to go, murmură Nitash ca pentru sine, trăgând cu sete din chiştocul de *bidi*. Țigara mea indiană s-a stins de mult. Îmi întorc privirea către bambuşii care se leagănă în bătaia vântului. Ochii mei plâng.

Îndrumări

Îl găsesc în Plaza singur la o măsuță, lângă un indicator pe care scrie *„Fast Track to Yourself, one day workshop”* şi prețul exprimat în rupii. E îmbrăcat cu o robă neagră şi încins cu o centură albă. *You’re the new facilitator?!* mă arăt eu surprins. Bătrânul abia dacă îmi aruncă o privire, şi aia în silă. *Yeah, I’m the silly-tator*, zi odată ce vrei că nu am timp, mormăie el.

Prima oară ne-am întâlnit într-o împrejurare asemănătoare şi tare mi-e teamă că istoria o să se repete. Se vede de la o poştă că n-are chef de mine. Fix ca atunci. Numai că acum nici eu nu prea am chef de el. Am febră, sunt muci, m-am trezit în toiul nopții frământat de gânduri negre, dar aşa scrie pe hârtia asta, că e musai să ne întâlnim azi din nou. Îndrumatul şi îndrumătorul. Eu şi *my coach*, Ananda.

Ia zi, Sega, ce mai ai tu pe suflet, mă îmbie fostul şofer al lui Osho cu un zâmbet din oficiu, după ce termină de citit hârtia pe care i-am înmânat-o. Ştiu că nu-l interesează

peripețiile mele nici cât negrul sub unghie, dar asta e: îmi dai un deget, îți iau toată mâna. Turui pe nerăsuflate, ca o mitralieră, tot ce am adunat în răstimpul de când nu ne-am mai văzut. Şi s-a strâns ceva până acum. Păi, zic eu, uite aşa şi pe dincolo, uite nemulțumirile mele, frustrările mele, temerile mele, îndoielile mele, dezamăgirile mele, reținerile mele, obsesiile mele.

Sega, tu chiar eşti culmea, ce vrei de la mine? Să-ți scot rahatul din cap sau sau să ți-l îndes? Ți-am mai zis-o când ne-am întâlnit prima dată, ți-o repet ca să-ți intre bine în tărtăcuță: nu sunt decât un biet taximetrist, ce dracu' vrei să-ți lămuresc eu? Zău dacă pricep ce cauți. Dilemele tale sunt intelectuale. De tot rahatul. Nu înțeleg unde bați.

Dacă Osho e un profet mincinos? îndrăznesc. Dacă Osho e chiar Diavolul în persoană? dau eu glas celei mai adânci spaime. Nici nu termin bine de pus întrebarea, că bietul taximetrist se ridică de pe scaun cu o iuțeală nebănuită şi se năpusteşte asupra mea cu indicatorul care anunță cursul *Fast Track to Yourself*, prefăcându-se că mă loveşte în mod repetat cu el în cap. Te-ai prins, strigă el ca un apucat. Aşa e, Osho e Diavolul în persoană! I-auziți la ăsta, oameni buni!! Idiotu' s-a priiiins!!! Osho e Diavolul!!!! Diaa-vooo-luuuul!!!!! Îmi vine să intru în pământ, cu toate privirile ațintite asupra noastră. Circul se încheie şi Ananda se aşază încetinel la locul lui, râzând cu lacrimi. *Oh, Sega, you know what?* Iadul ăla de acolo, în care ai intrat la meditația dinamică, nu e opera lui Osho. E iadul din tine, îmi ciocăne el fruntea cu vârful degetului arătător. Tu singur ți l-ai creat. Ai curajul şi priveşte-l în față. Nu-l mai căuta pe Diavol în afara ta, că n-ai să-l găseşti acolo. Doar ai stins lumina în Chuang Tzu şi ai văzut cum stau lucrurile, nu-i aşa? Diavolul e în reflexii. Dacă nu stingi lumina aia ipocrită din capul tău, ai să înnebuneşti vânând Diavolul şi ai să

ajungi să-l vezi peste tot şi în toate. Hai, şterge-ţi mucii ăia odată şi nu mai face pe cruciatul. Nu te mai preface *nicey-nicey*, că la mine nu ţin mizeriile astea.

Îmi vine să plâng de ciudă, de furie, de disperare, de ruşine, de neputinţă şi de frică.

Sunt în iad, Ananda, şi nu pot ieşi de acolo. Chiar nu înţelegi? Nu ştiu ce să fac, îmi smulg eu părul din cap, nu ştiu ce să fac, nu ştiu cum să ies, nu ştiu, nu ştiu... Nici eu nu ştiu, mi-o retează brutal îndrumătorul meu personal. Şi, sincer, nici nu-mi pasă. E treaba ta ce faci de acum încolo. Poţi să iei pastile toată viaţa sau să devii din ce în ce mai conştient. E numai şi numai alegerea ta. Ananda se uită la mine pe deasupra ochelarilor şi pentru prima oară simt în privirea lui un firicel de compasiune. Se apleacă uşurel şi îmi pune o mână pe umăr. E ultimul gest la care mă aşteptam din partea lui. Hai, Sega, nu-ţi mai face atâtea griji, ce naiba? Ai ajuns unde trebuie. *You're doing just fine*. Dacă vrei să te îndoieşti, continuă să te îndoieşti, că nu te opreşte nimeni. Dar nu te mai ascunde faţă de tine însuţi. Fă-ţi curaj şi ieşi la lumină! Fă meditaţie dinamică o perioadă mai lungă şi ai să vezi! Vei şti atunci, nu ţi se va mai părea... Sunt răcit şi nu sunt în stare să fac meditaţie dinamică, mă vait eu. Eşti un tâmpit, Sega. De pomană mi-am bătut gura cu tine. Marş de aici că-mi sperii clienţii.

Culorile Curcubeului

A intrat la mine în birou pe nepusă masă, aşa cum face ea de obicei când e tulburată, şi s-a aşezat pe scaunul de alături, încercând să-mi zică ceva fără să reuşească. Acum îşi frământă mâinile în poală, ţintuind peretele cu nişte ochi în care citesc groază. Parcă ar privi spre o lume a tenebrelor,

printr-o ferestruică numai de ea văzută. Cunosc prea bine ferestruicile astea. Doar le am şi eu pe ale mele.

Astăzi, engleza ei e mai încâlcită ca un ghem smotocit de pisoi. Cred că se chinuie să-mi spună că ar vrea să o îmbrăţişez, ca să se mai linişte ască. O îmbrăţişez de îndată. Biata de ea, cine a adus-o în halul ăsta? Cu siguranţă vreunul dintre dubioşii ăia cu care se tot afişează. Nişte popândăi vestici cu tenul alb ca brânza şi privirile golite de sentimente. Sărăcuţa, ce-o fi acum în căpşorul ei frumos? O sărut apăsat, pe frunte. Tresare de parcă aş fi trezit-o dintr-un somn adânc şi se smulge violent din braţele mele. *I go kundalini*, izbuteşte ea în sfârşit să articuleze, repezindu-se spre ieşire...

Nu vreau să fiu crucificat pentru că, dacă aş fi, lumea m-ar simpatiza, m-ar venera, şi-ar pune nădejdea în mine. Aşa s-ar naşte o nouă religie. Dar eu nu vreau asta. Mie îmi place viaţa luxoasă. Am 96 de automobile Rolls-Royce, acelaşi model, o colecţie de ceasuri de aur bătute cu diamante... Cine m-ar putea simpatiza în aceste condiţii?

Osho zâmbeşte cu tâlc. Face o pauză retorică şi încheie, înainte să se ridice din fotoliu:

Do you get my point?

...În seara asta, Curcubeul pur şi simplu radiază. Se pare că meditaţia kundalini i-a priit. Să n-o recunosc, nu alta. Poartă o cămăşuţă albă şi o pereche de şalvari în toate culorile, fără mărgele, brăţări, cercei, pantofi cu toc sau fard. Fără să-şi strige feminitatea, Curcubeul taiwanez atrage toate privirile. La masa noastră mai sunt Adhiraj, casierul, şi amicul David care şi-a amânat plecarea în ultima clipă. A ieşit din depresie şi s-a gândit să mai *hang around* o vreme. Mâine însă pleacă Adhiraj. La Amsterdam,

la Humaniversity. Danezul consideră că două luni de *Work As Meditation* sunt arhisuficiente. S-a săturat de locul ăsta, i s-a făcut greață. E nerăbdător să înceapă noul curs de dezvoltare personală de la Humaniversity, un curs revoluționar intitulat *Wow*. Uau, repetăm noi, eu şi cu David, pe un ton care nu permite înfiriparea unei discuții serioase. Văzând că n-are cu cine, Adhiraj se întoarce spre Curcubeu. Pe tine cum te cheamă, *beloved?* o întreabă el, cu un zâmbet curtenitor. Taiwaneza îl măsoară din cap până-n picioare, apoi se întoarce la farfuria ei, fără să-i răspundă. Nu ştie engleză? ne întreabă danezul în şoaptă, atent să nu facă vreo gafă. Ştie, ştie, numa' vorbeşte-i mai rar, îl încurajează David. Adhiraj îşi drege glasul, apoi atacă din nou reduta, pe silabe. Pe mi-ne mă chea-mă A-dhi-raj, pe ti-ne cum te chea-mă? *Rainbow*, răspunde sec taiwaneza, fără să-şi ridice ochii din farfurie. Lui Adhiraj nu îi vine să creadă. Ai zis cumva... Rambo?!

Danezul e super-*wow*. În zori va pleca spre Olanda şi probabil că nu ne vom mai vedea niciodată. E un motiv bun să ne îmbrățişăm strâns, aşa, ca de adio. Mă îmbrățişez strâns şi cu David. Pleacă şi el, dar pe-aici pe-aproape, la un chef cu nişte prieteni.

Rămân să îi țin de urât Curcubeului cât termină de mâncat. Mai am un sfert de oră până intru în tură, de strajă la poartă... Curcubeul îmi ia mână într-a ei. Ca să îți dau energie, zâmbeşte ea luminos. Are o mână delicată, cu degete lungi şi piele mai catifelată decât cuvântul „catifelată”. Cealaltă mână e absolut la fel. Curcubeule, vreau să îți spun ceva... Ce? mă întreabă ea emoționată, de parcă ar urma să primească un cadou. Şovăi. Hai, spune-mi, se roagă de mine Curcubeul. Fie, mă las eu înduplecat. Azi-dimineață te-am văzut la masă cu Moritz. Îl țineai de mână aşa cum mă ții acum pe mine, îl priveai aşa cum mă

privești pe mine. La prânz am văzut cum îl îmbrățișai pe David, așa cum mă îmbrățișezi pe mine. Ieri te bălăceai în piscină cu Abheeru și alaltăieri aruncai cu petale de iasomie spre Gaurav... Las o pauză de câteva secunde pentru ca vorbele să își atingă ținta, apoi îi pun întrebarea care mă roade: Ție chiar îți place de noi toți? Îhî, răspunde ea senin, cu gura plină.

Zorba

David se lasă pe vine lângă mine, pe marginea piscinei. Marfă scena aia de pe YouTube, pe care mi-ai trimis-o pe email, apreciază olandezul. Zău dacă nu s-a născut să fie Zorba mexicanul ăla... În scena cu pricina, Anthony Quinn îi spune niște lucruri lui Alan Bates, după cum urmează:

Alexis Zorba: La naiba, șefu', țin prea mult la dumneata ca să nu ți-o zic. Ai totul, în afară de un singur lucru: nebunia! Omului îi trebuie puțină nebunie, altfel...

Basil: Altfel?

Alexis Zorba: Altfel n-o să îndrăznească niciodată să taie funia și să fie liber.

Fostul student la filozofie își contemplă chipul în oglinda apei, scărpinându-și barba nerasă de câteva zile. Tu ai tăia funia, Sega? Până nu vezi funia limpede, nu ai ce tăia, îi răspund după o clipă de chibzuială. Să zicem că ai vedea-o, ai putea să o tai? Dacă aș găsi cuțitul potrivit... Bine, bine, mă întrerupe el nerăbdător, și dacă ai găsi cuțitul potrivit, ai îndrăzni să o tai? Chipul meu se leagănă în tăcere pe luciul apei. Davide, răspund eu după o vreme, n-am nebunia lui Zorba. Eu sunt mai repede Basil... Sega, dacă tu crezi că ești Basil, asta devii până la urmă. Devii ceea ce gândești,

nu-i aşa? Dacă îți doreşti îndeajuns de tare să fii Zorba, atunci devii Zorba. Pe de altă parte, sunt conştient de faptul că devenirea e o iluzie. Mai ții minte ce zicea Osho? Suntem deja Buddha, numai că nu ne dăm seama. Nu avem cum să devenim Buddha, putem însă descoperi că suntem Buddha. Ei, dar până atunci trebuie să acceptăm faptul că suntem şi Buddha şi Zorba şi Basil, toți la un loc şi amestecați de nu mai ştim care-i unul şi care-i celălalt. În ceea ce mă priveşte, mi-aş permite luxul să fiu un Zorba atât timp cât totul e *good & happy & fine*. Tot ce ar trebui să fac ar fi să trăiesc după pofta inimii şi să mă țin de propria filozofie pe care să mi-o aplic mie însumi când vin vremuri naşpa. Lucrurile fiind când aşa, când altfel, aş savura din plin ce e bun, de vreme ce ştiu că se termină la un moment dat. Cunoscând toate astea, nu voi suferi când se va întâmpla ceva rău. Pentru că... *this too shall pass*. Toate trec... Fiecare celulă din corpul meu o ştie. Experiențele sunt când bune, când rele. Ele se împletesc în viața noastră. Cred că adevărata fericire constă în realizarea acestei oscilații... Osho îi spune *a fi prezent*, Eckhart Tolle *a trăi în Acum*. Iar de trăit în *Acum* trăieşti doar dacă eşti pe deplin conştient de experiența pe care tocmai o traversezi, bună sau rea. Şi, la un moment dat, când încetezi să mai împarți lucrurile în pozitive şi negative, începi să vezi altfel. După mintea mea, asta înseamnă să te iluminezi. Dar luând în considerare faptul că nu suntem iluminați, că încă nu l-am descoperit pe Buddha din adâncul nostru, nu putem decât să conştientizăm că ne aflăm foarte departe de a trăi în *Acum*. În concluzie, singurul lucru care contează pentru mine până când o să mă iluminez – dacă o să ajung vreodată în punctul ăla, deşi mă îndoiesc – este să îmi trăiesc viața încercând să mă țin de principiile mele. Astfel, binele ar trebui să devină mai bun şi răul mai puțin rău... Mă rog, asta e calea mea. Poate că nu e şi a ta... În fine, hai s-o lăsăm baltă. Ce voiam să-ți zic de

fapt este că mi s-a luat definitiv de locul ăsta şi că m-am hotărât să mă duc după Adhiraj, la Amsterdam, să pun şi eu un *wow* în mizerabila mea existență.

Râdem ca doi cârlani.

Acum pe bune, reia olandezul când ne oprim din nechezat, mai stau două-trei zile şi-o întind. India e mare şi cred că mai am multe de aflat. Pe aici, m-am cam lămurit cum stau lucrurile: escapism, prefăcătorie, dulcegării ieftine şi atoateştiutori plini de sine în egotripul lor cripto-fascist. Ştiu că a fost chiar mai rău cu ani în urmă. Sectă în toată regula, frate. Purtau la gât medalioane cu chipul lui Osho şi se comportau de parcă erau îndopați cu ecstasy. Nu râde, că nu fabulez, mi-au povestit ai mei, care au ars-o şi ei prin India când erau de vârsta mea. Şi uită-te la ce s-a ajuns în ziua de azi. Secta s-a dat de trei ori peste cap şi s-a transformat – ce le mai place lor cuvântul ăsta – într-o ditamai corporația. In-dus-tri-e. Mar-ke-ting. Sectă, sau corporație? Totuna... Dar să nu crezi că neg experiențele deosebite pe care le-am trăit şi încă le trăiesc aici, ca toată lumea. Nu, în nici un caz. Însă trebuie să privim lucrurile din perspectiva corectă si să nu ne îmbătăm cu apă rece. Şi acum te-am pupat, frățioare, mă duc că mă aşteaptă Curcubeul peste drum, la German Bakery. Are nevoie de mine să o ajut să rezolve ceva în oraş, ştii că nu prea se descurcă cu engleza.

David se ridică în grabă. Îl apuc de braț, împiedicându-l să plece.

Şi totuşi...

Şi totuşi? se opreşte el, nedumerit.

Teach me to dance, îi spun privindu-l drept în ochi.

Ce-ți veni? râde el surprins.

Învață-mă să dansez... Asta e tot ce i-a cerut Basil lui Zorba. Aşa se termină filmul, Davide.

Samara

Sunt singurul în robă albă din tot Parcul Koregaon. M-am zorit să nu întârzii la întâlnirea de seară şi îmi dau seama abia acum că am dat din greşeală ceasul cu o oră înainte, modificând la repezeală nişte setări prin iPhone. Nu-i nimic, o să mă mai relaxez un pic după atâta muncă şi meditație, muncă şi meditație şi iar muncă şi meditație. Câteva ture de Buddha Grove? O idee bună.

Nici nu fac bine câțiva paşi, că aleea mea se intersectează cu a unei fete pe care n-o cunosc şi pe care n-am mai văzut-o până acum. Cred că ne-am zâmbit în acelaşi timp. Ştiu, e cam devreme pentru *pijama party*, mă scuz eu. Aşa-i, mai e vreo oră până atunci, îmi răspunde ea amuzată. Tocmai voiam să plec acasă, dar, dacă vrei să-ți țin de urât, nici o problemă, pot să mă plimb puțin cu tine...

Aşa se leagă prieteniile pe aici. Repede şi uşor.

E din Tanzania, dar locuieşte la Pune. Cu toate că străbunicul e indian, ea nu prea arată a indiancă. Nici a africancă. Şi, din cauza asta, are un ceva exotic greu de definit, însă extrem de interesant. O cheamă Samara. Uau, remarc eu, ce nume frumos, l-am auzit prima oară într-un film de groază, *The Ring* îi zicea; era numele unei fetițe moarte... Samara are un simț al umorului bine dezvoltat, izbucneşte în râs şi îmi mulțumeşte pentru compliment. Serios acum, devin eu serios, ai un nume foarte frumos. Înseamnă „cea apărată de Dumnezeu”, îmi răspunde ea cu

modestie. Povestim multe, poate chiar prea multe pentru o jumătate de oră. La un moment dat, îmi spune că o doare limbuța. Ai pățit ceva? tresar eu. Ei, o nimica toată, tocmai mi-am făcut un nou *piercing*. Mai are unul în năsuc şi altul în buricuț. Îmi arată. Cât despre limbuță, o să mai stea vreo două zile umflată şi gata. O să-i treacă. Îi povestesc că şi mie, când eram mic, o albină mi-a făcut *piercing* în limbă. Ca să se dezumfle, m-au pus să sug bomboane cu gust de portocale şi lămâie până când m-am scârbit de ele. De atunci n-am vrut să mai aud de bomboane cu gust de portocale şi lămâie. Când am mai crescut, mi-am făcut singur găuri în urechi pentru cercei, cu un ac de seringă mai vechi. Vreo două săptămâni am umblat cu urechile umflate, pulsând dureros, din cauza unei mici infecții. Şi, în suferința mea, mă bucuram că nu trebuie să mai sug bomboane cu gust de portocale şi lămâie...

Cucerită de poveştile mele stupide, Samara îmi cere la despărțire numărul de telefon. I-l dau. Cum aş putea să o refuz? Ne îmbrățişăm. *Osho hug*. Îmi spune că se va întoarce în *ashram* după întâlnirea de seară. Mă va suna atunci. Zăbovesc la Poarta Meera privind lung în urma ei, în timp ce David se apropie de mine în robă albă, şosete negre şi tenişi roşii. Dar nu felul cum e îmbrăcat David mă face să zâmbesc tâmp şi să oftez adânc. Of, Davide, tare îmi place de fata asta... Cui nu i-ar plăcea, Sega? mă bate el pe umăr, admirând din spate silueta de vis a Samarei.

Adar şi culoarea violet

Ne-am reîntâlnit la antrenamentul obligatoriu pentru Dimineața de bun-venit. La *Welcome Morning Training*, cum se mai spune pe aici. Noi, lucrătorii, trebuie să trecem de

trei ori ca asistenți prin această dimineață specială pentru a deveni facilitatori într-o bună zi.

Ei, cum am fost aseară? o întreb nerăbdător. Ți-a plăcut de mine? Adar surâde drăgălaş. Ştiu totul despre tine, Sega. Pe bune, Adar? Da, Sega, îți spun în pauză...

Repede înainte... Pauză, stop.

Să ştii că nu întâmplător ai ales violetul. Culoarea m-a dus exact acolo unde sufletul tău strigă după ajutor, îmi explică taiwaneza, sorbind cu delicatețe din ceaiul ei *masala*.

Repede înapoi... Aseară, stop.

Mă înscrisesem la momentul ei de *Aura-Soma* din cadrul Târgului de minisesiuni. Târgul are loc o dată pe lună, într-o sâmbătă seara, de la 10 la 11.30. Terapeuții îşi întind saltele şi acareturile prin Plaza, aşteptând muşteriii pentru scurte sesiuni de 30 de minute de masaj facial, masaj ayurvedic, masaj al picioarelor, hipnoză, masaj cranio-sacral, *Aura-Soma*, tarot, cristale şi câte şi mai câte. Atras de prețurile mici, m-aş fi înscris la toate minisesiunile dacă ar fi fost să mă iau după mintea mea. Noroc cu Satto, franțuzoaica devenită casieră în locul lui Adhiraj, care mi-a demonstrat matematic faptul că într-o oră şi jumătate cât ține târgul nu am cum să particip la mai mult de trei minisesiuni, în condițiile în care o minisesiune durează jumătate de oră. Am fost nevoit să îi dau, până la urmă, dreptate. Astfel, am ales *Mintea care stă de vorbă cu trupul* cu Sadhana, de la ora 10, *Hipnoză pentru relaxare* cu Yogendra, de la 10.30, şi *Aura-Soma Light Pen* cu Adar, de la 11. Iarăşi 11...

„Mintea mea stând de vorbă cu trupul meu” nu mi-a plăcut deloc, pentru că Sadhana mă tot punea să rostesc „Osho, Osho, Osho” cu evlavie, în timp ce îmi şoptea la ureche să

fiu prietenul corpului meu, să îl ascult, să îi mulțumesc, ceea ce, într-un fel, fac oricum, chiar dacă nu cu cuvintele ei. Deci bani aruncați. 600 de rupii.

Hipnoza a fost însă un real succes. Sunt mai uşor de hipnotizat decât un hamster. Nu opun nici cea mai mică rezistență. Iar Yogendra, dervişul, e foarte iscusit. După o discuție preliminară, mi-a cerut cu vocea lui blajină să privesc undeva în zare, fără să focalizez. Apoi să-mi relaxez ochii şi muşchii din jurul lor. Apoi să închid ochii, fără să strâng pleoapele. Şi să-i ascult vocea, care mă va ghida mai departe. Aşa a început călătoria. Din scăunelul de meditație, cu picioarele încrucişate sub mine, ținând mâinile în poală, cu degetele împletite. La un moment, dat am ajuns într-un spațiu imens, unde nu mai era nimeni şi nimic în afară de mine, ascultătorul cât un punct, şi vocea lui Yogendra, care umplea spațiul. Nu mai ştiam unde mi-e capul, unde îmi sunt mâinile, unde îmi sunt picioarele. Mă simțeam când uriaş, când pitic, când gros, când subțire. Ba cât Statuia Libertății şi la fel de gol pe dinăuntru, ba cât un vârf de ac, un vizitator minuscul într-un templu vast şi părăsit. Sistemul meu de referință se dăduse cu totul peste cap, ca busola unei nave rătăcind prin Triunghiul Bermudelor. Am hotărât să nu intru în panică şi să mă abandonez procesului. Şi deodată am început să cresc. Şi am tot crescut, ca aluatul dospit cu cine ştie ce drojdie-minune. Capul îmi ajunsese cât o stea, corpul cât o galaxie. Şi continuam să cresc, amețitor de repede. Mai aveam puțin şi dădeam pe-afară din univers, când vocea lui Yogendra m-a chemat înapoi în India, în Parcul Koregaon, în Plaza, pe scăunelul de meditație, unde m-am trezit cu picioarele încrucişate sub mine, ținând mâinile în poală, cu degetele împletite. A fost o bucurie să mă regăsesc aşa cum mă ştiam, în roba mea stacojie. Înainte să mă ridic şi să plec

mai departe, dervişul mi-a zâmbit enigmatic, de parcă ar fi atins şi el, odată cu mine, marginile universului.

Cum am ajuns la ea, Adar m-a pus să aleg culoarea care îmi place, din cele expuse. Să fi fost din cauza luminii slabe sau poate vreun efect secundar al hipnozei, nu ştiu, cert e că lichidul din sticluțe îşi schimba în permanență culoarea. Am ales în cele din urmă o culoare cât de cât stabilă, o nuanță irezistibilă de violet. Adar mi-a cerut atunci să mă întind pe saltea, cu fața în sus şi cu ochii închişi. Din păcate, nu m-a încălecat ca în fanteziile mele, ci s-a tot învârtit în jurul meu o jumătate de oră. Din când în când mă mai atingea aşa, parcă într-o doară, cu creionul ei luminos, iar eu tresăream gâdilat. Trebuie să fie ceva gen Reiki, gândeam cu creierul vătuit. Apoi am ațipit şi Adar m-a trezit când sesiunea a luat sfârşit. N-a avut timp să îmi spună prea multe, dar a promis că o va face a doua zi.

După ce Târgul de minisesiuni s-a încheiat, i-am povestit Samarei la un ceai bizarele experiențe prin care trecusem. Purtând o cămăşuță indiană subțire, cu motive florale, blugi strâmți şi sandale cu toc, nici-indianca-nici-africanca arăta deosebit în lumina scăzută. Pur şi simplu nu-mi puteam desprinde ochii şi gândurile de la ea. Când i-a venit rândul, Samara mi-a povestit despre experiența ei, cu masajul facial japonez. Adorabilă. Dintr-o experiență împărtăşită în alta, ne-am trezit stabilind că vom merge împreună în Goa, în septembrie, când se încheie musonul şi programul meu de muncă şi meditație. Are ea acolo o firmă de consultanță, o afacere de familie. Şi mai are un frate care tocmai o aşteaptă la ieşirea din *ashram*, cu motoreta pornită. Am condus-o până la poartă, unde ne-am despărțit cu o îmbrățişare. S-a lipit de mine strâns, mai strâns decât s-ar cuveni unui *Osho hug* obişnuit. Şi în îmbrățişarea ei am simțit *promisiunea*. Sega, aş mai sta cu tine, mi-a şoptit Samara la ureche, dar

aşa sunt fraţii indieni, îşi păzesc surorile ca pe ochii din cap. Trebuie să plec acum, a oftat ea lung, ţinându-mă încă un pic de mână, înainte să se facă nevăzută în noapte.

Repede înainte... Astăzi, în pauza Dimineţii de bun-venit, stop.

Să ştii că ai energie foarte bună pentru meditaţie, continuă Adar. Hi, hi, şi mai ai în tine un băieţel care chicotea când îi atingeam picioarele. Devine serioasă. Problema e... inima ta, Sega. O să fac infarct? mă sperii eu. Nu, nu despre asta e vorba, zâmbeşte ea. Inima ta... e încătuşată. De ce, Adar? o întreb, simţind cum mi se pune un nod în gât. Asta nu ştiu să-ţi spun, Sega, vei afla tu singur, mă învăluie taiwaneza cu o privire mai fierbinte decât ceaiul din ceaşca pe care o strâng, înfrigurat, în căuşul palmelor.

Olandezul zburătăcitor

Mă spăl bine pe mâini la intrare, aşa cum cere regulamentul, iau din rastel o tavă şi câteva caserole negre, triunghiulare, după care mă îndrept spre galantarele încărcate. Uneori, ca să mă pun la încercare, îmi închipui înaintea ochilor purcei de lapte rumeniţi, copane de pui aburinde, *beef steak*-uri *medium rare* în sos de vin şi mititei la grătar stropiţi cu bere. N-am nevoie să-mi imaginez mai mult, că deja mi se apleacă... Nu am mai pus gura pe carne de aproape o lună de zile. Şi nici nu i-am dus dorul, căci am dat de gustul preparatelor vegetariene, care m-au copleşit cu abundenţa şi diversitatea lor. Salivând de poftă, mă aşez la coadă şi împing tava pe şinele de aluminiu. Supă de lămâie şi coriandru, *daal* din Punjab, *shashi pulao*, *sevia kheer*, *makhanwala*, *gobi masala* şi toate celelalte minunăţii îmi fac, rând pe rând, cu ochiul. Ca de obicei, mi-e greu să mă

hotărăsc. Dar, dacă mai stau mult şi mă codesc, o să rămân nemâncat, aşa că aleg în sfârşit o porţie de *kofka* persană, un fel de chifteluţe din linte prăjită cu *pita*, o porţie dublă de *palak paneer*, spanac cu bucăţi de brânză vegetală, o supă de coriandru şi *chapatti*, un soi de lipie rotundă şi subţire. De când mi-a trecut răceala, mi-e din ce în ce mai foame. Meditaţia dinamică e în schimb tot mai departe; am lăsat-o pe mai încolo, când o să mai prind ceva puteri.

În drum spre casa de marcat trec pe lângă bucătarul-şef, un indian care se hrăneşte cu satisfacţia de pe chipurile noastre, ale vesticilor în robe stacojii. *The beloved chef* seamănă la perfecţie cu Eddie Murphy. E la fel de negricios şi se hlizeşte în continuu, arătând o dantură perfectă sub o mustaţă tunsă impecabil. *You have a beautiful smile, sir*, îmi spune *el* mie. Adevărul e că râd de fiecare dată când ne întâlnim. Prea seamănă cu Eddie Murphy. L-am întrebat acum câteva zile dacă îl ştie pe actorul american. Nici măcar nu auzise de el. Astăzi îl întreb altceva, şi anume cum de reuşeşte să mă surprindă mereu cu câte ceva nou şi delicios? De unde îi vine inspiraţia? Ridică din umeri hăhăind sacadat, exact ca Eddie Murphy, apoi îşi înalţă ochii spre cer, cu modestie prefăcută, într-un gest de pioşenie comică: *I don't know, sir, inspiration just comes... From above...* De sus, de la Osho, vrei să spui? întreb. Râde iarăşi, zgomotos, mai să-mi spargă timpanele. Eddie Murphy, leit.

Realitatea e că omul nu minte. Specialităţile vin într-adevăr de sus. De sus, de la compania care se ocupă de toată gospodăria. Pe vremea când *sannyasinii* făceau de mâncare, spălau, dereticau, administrau, reparau şi construiau, locul se numea Osho Commune. Astăzi se numeşte Osho Resort... Astăzi, casierul indian taie cu markerul două sute şi câteva zeci de unităţi de pe cartonul meu valoric. N-a greşit

niciodată. Nu cred că îşi permite. Cel puțin un milion de casieri indieni pricepuți şi meticuloşi abia aşteaptă să îi ia locul. *Thank you, sir*, îmi zâmbeşte el placid când îmi returnează cartonul valoric.

Mă aşez la masă, rulez rapid un *chapatti*, îl înmoi de câteva ori în prima caserolă cu *palak paneer* şi dau să înfulec, când îl văd pe David că se apropie de mine în ralanti, cu mâinile la spate, rânjind cu gura până la urechi. Altul cu dantură perfectă. David se lasă cu încetinitorul pe scaunul din fața mea şi, cu aceeaşi viteză de melc, îşi sprijină coatele pe masă şi bărbia pe împletitura degetelor. Am impresia că mă uit la un scurt-metraj filmat în *slow motion*, cu titlul *David vrea să impresioneze*. David tace cu subînțeles dându-mi răgazul să ticluiesc o întrebare:

You, son of a bitch, you fucked the Rainbow, didn’t you?

Olandezul dă din cap enervant de lent, cu acelaşi rânjet extatic întipărit pe figură. Apoi deschide gura. Aseară a dormit pe canapeaua din livingul ei, după ce a condus-o acasă de la cheful de adio al unui *sannyasin*. Nu s-a întâmplat nimic toată noaptea, dar spre dimineață s-a trezit cu Curcubeul gol-goluț peste el. Care mai apoi i-a gătit ceva chinezesc şi i-a dat să bea ceai de iasomie. O să se mute la ea până marți, după care o să se care definitiv că gata, i-a ajuns cât a stat la Pune, pe bune.

David e fericit. Binele lui David e mai bun, răul meu e mai rău, dar nu din cale-afară. Mă bucur pentru el, căci totuşi țin la ticălos ca la un frate. Adevărul e că n-am fost prea interesat să i-o pun Curcubeului, deşi aş fi putut, dacă m-aş fi străduit un pic, îi mărturisesc eu olandezului. Cunosc bine genul. Deşi sunt înnebunit după asiatice, după cum ştii, *I just guessed her fucking style so I wasn’t that curious... Come on, Sega*, mă ia David peste picior, să nu-mi spui că

poți ghici aşa ceva. Ba uite că pot, frățioare, îi răspund. Am o intuiție în domeniu ceva de speriat. Nu ştiu cum fac, dar pot să ghicesc instantaneu felul în care şi-o trag cele mai multe dintre femei. Pac, m-am uitat o dată la ele, uite-aşa, de sus până jos, şi gata, am aflat! Mă prind dintr-o singură privire. Davide, crede-mă că nu am nevoie de mai mult. Nu te cred, face olandezul scuturând frenetic din cap. Nu te cred şi pace. Faci mişto de mine, este?... Io?!... Da' cine?... Bine, Davide, hai să luăm de pildă Curcubeul. Curcubeul e o femeie sălbatică, dar într-o oarecare măsură stângace, doar atât cât să te încingă mai tare. E genul care se aruncă pe tine fără inhibiții, dar nu ştie prea bine ce să facă atunci când ajunge acolo. Se poartă ca o fetişcană dornică, însă fără experiență, şi asta te stârneşte şi mai şi. Îi place să te călărească şi o face inocent şi năvalnic, de parcă s-ar urca în şa prima oară. Ca bărbat, n-ai cum să rezişti, practic, prea mult, atât de tare te zăpăceşte cu mişcările ei necontrolate. Am dreptate, frate?... De la atâta *slow motion*, David a rămas încremenit, cu gura căscată şi ochii beliți. Fir-ar să fie, Sega, de unde naiba ştii tu toate astea? se minunează el când îşi mai vine în fire. Păi nu-ți zisei că nu ştiu de unde ştiu? Tot ce mai pot să-ți spun, dragă prietene, e că *pe mine mă interesează femeile despre care nu pot ghici cum şi-o trag*, fac eu ridicându-mă suveran de la masă şi miluindu-l cu un zâmbet omniscient.

În drum spre spălător, trec din nou prin dreptul lui Eddie Murphy, care se hrăneşte cu satisfacția de pe chipurile noastre, ale vesticilor în robe stacojii. *Smile, sir, be happy! Why aren't you happy, sir? You didn't like the food, sir?* îmi poartă el de grijă. Mai tacă-ți fleanca, Eddie! Taci odată că-ți crăp capul cu tava asta.

Resurse lăuntrice pentru muncă şi viaţă

Before the meditation we are wise, after the meditation we are wise, but during the meditation we are... otherwise, se încheie înregistrarea cu Osho, pe care Yogendra ne-a pus să o ascultăm în deschiderea noului curs pentru lucrători.

La *Inner Skills for Work and Life* vom învăța cum să transformăm munca în meditație, începe dervişul facilitator. Munca de jos... Sau munca de sus... În „înțelepciunea” ei, mintea noastră e prea ocupată cu împărțelile, aşa că vom încerca să nu mai fim chiar atât de *wise*. Vom încerca să fim... *otherwise*, zâmbeşte el fin. Ne vom strădui să mutăm accentul de la *ce* facem la *cum* facem. Ne vom angaja în munca noastră, oricare ar fi, cu întreaga ființă. Ca şi cum soarta universului ar depinde de ceea ce facem...

Yogendra ne lasă puțin să rumegăm cele spuse, apoi continuă:

Fiecare rană în ființa noastră poartă o semnătură. Scopul este să vedem această iscălitură. Să vedem că rana este semnată de noi înşine şi de nimeni altcineva. Să vedem că ne-am semnat singuri condamnarea. Să vedem că închisoarea în care zacem e propria noastră operă. Când ne vom da seama că suntem arhitectul, constructorul şi paznicul închisorii noastre?

De obicei, oamenii cred că alții îi bagă la închisoare şi că nu e nimic de făcut. Răspunderea e întotdeauna pasată, niciodată asumată. Putem da vina pe lumea asta rea în care ne-am născut şi care nu ne oferă nimic. Suntem liberi să o facem. Nu ne opreşte nimeni, nu ne opreşte nimic. Ne oprim doar noi din evoluție. Abia atunci când ne asumăm fiecare acțiune, fiecare sentiment, începem să ne maturizăm,

începem să creştem. Stă în puterea noastră. Noi alegem cum ne trăim viața.

Sunt unele lucruri care ne plac, altele care nu ne plac. Alergăm mereu după ce ne place şi fugim de ceea ce nu ne place, respingând sau ascunzându-ne... Fiți cu totul în ceea ce nu vă place, ne provoacă Yogendra.

Yogendra, cum să fim cu totul în ceea ce nu ne place? În durere? întreb contrariat. Nu-ți pot răspunde, Sega. Sunt un călător, ca şi tine. Străbatem acelaşi drum, nu te pot învăța eu. Dar pot să-ți spun ce observ. Iar la tine am observat că treci cu uşurință dintr-o extremă în alta şi asta e destul de greu de gestionat. Ia-o mai uşor. Concentrează-te la început la ceea ce *you can manage*. Începe să-ți confrunți micile neplăceri. Dacă te gândeşti că trebuie să străbați pe jos 1 000 de mile dintr-odată îți vine să rămâi pe loc, nu-i aşa? Fă paşi mici şi fii foarte atent la situațiile mărunte din viața ta. Bucură-te de călătorie, Sega, oricum ar fi ea! Bucură-te observând. Observă cum acționezi şi, mai ales, cum reacționezi. Nu te grăbi. Graba vine din lăcomie. Lăcomia înseamnă pofta de a acumula, care ascunde frica de a pierde. Te asigur că nu pierzi nimic, Sega. Aşadar ia totul pe rând, pas cu pas, încetul cu încetul... Şi acum, să trecem la exerciții!

Am nevoie de doi lucrători chiar acum, altfel nu terminăm treaba!

Trebuie să comunicăm asta partenerului în trei feluri: mânioşi, apoi linguşitori şi, la urmă, simplu şi direct, fără sentimente aruncate în joc. Dar jocul nu e chiar un joc. Când partenerul e mânios, îți vine să-i răspunzi cu aceeaşi monedă. Când e mieros, îți vine să te scuturi de el scârbit, ca de o lipitoare. Când e direct, i-ai sări imediat în ajutor, fără să mai stai pe gânduri... Ați înțeles acum? ne întreabă

Yogendra la sfârşitul exercițiului. Când emoțiile sunt puternice, doar ele sunt comunicate, nu şi mesajul pe care vreți să îl transmiteți. Faceți aşadar linişte în interiorul vostru. Meditația creează în voi acel spațiu al liniştii. Transmiteți mesajul din miezul acestei linişti. Acționați fără să reacționați. În liniştea aceea, când trupul, mintea şi inima sunt aici şi acum, munca devine meditație.

Bucurați-vă când apar conflicte în munca voastră. Nu fugiți de ele, căci sunt conflicte născute în interiorul vostru şi de aceea sunteți aici, să vă confruntați cu ele. Dacă n-o faceți, veți pleca exact aşa cum ați venit. Locul acesta e un laborator unde puteți experimenta. Amintiți-vă mereu că nu sunteți aici pentru muncă, ci pentru voi înşivă. Amintiți-vă metodele predate şi încercați, încetul cu încetul, să le aplicați. Treptat, veți ajunge să fiți atenți la felul în care respirați, veți deveni conştienți de fiecare clipă, veți ajunge să vă implicați total în ceea ce faceți, orice ați face. Ştiu că nu e uşor. Însă cu timpul veți conştientiza că în voi ceva rămâne neschimbat, indiferent ce s-ar întâmpla. Acela e martorul. Cel care observă. Ființa voastră. Zicând acestea, Yogendra ne înmânează coli de hârtie şi cutii de creioane colorate. Desenați ce vă trece prin cap, ne spune el... Stop! Închideți ochii, observați-vă gândurile fără să le analizați, senzațiile fizice, emoțiile, sentimentele. Şi acum gândiți-vă cum ați continua desenul. Aşa, foarte bine. Deschideți ochii. Lăsați desenul pe loc şi treceți la desenul din dreapta. Ce simțiți când altcineva mâzgăleşte peste munca voastră? Cum vă simțiți în fața desenului altuia?... Stop! Închideți iarăşi ochii...

Yogendra culege jumătate dintre desene. Ne împarte în echipe şi ne cere să lucrăm simultan pe câte unul dintre desenele rămase. Cum vă simțiți când altul desenează lângă voi? Relaxați? Sau încordați? Aveți tendința să vă retrageți

într-un colţişor pe care să îl apăraţi cu orice preţ? Vă bucură colaborarea? Sau vă deranjează?... Stop! Ridicaţi-vă în picioare şi plimbaţi-vă de la un desen la altul, ca într-o expoziţie. Observaţi schimbările. Observaţi cum s-a transformat ceea ce aţi început. Şi mai observaţi faptul că în voi ceva a rămas la fel, chiar dacă totul s-a schimbat în jur. Nici corpul vostru nu mai e cum era acum cinci minute. În şapte ani, nici măcar o celulă din corpul vostru de acum nu va mai exista. Totul se schimbă în permanenţă şi nu puteţi controla această schimbare. Dar puteţi privi în interiorul vostru şi observa *cine percepe* schimbarea...

...Îmi amintesc încercările mele de a fugi mereu, revenind însă mai devreme sau mai târziu în acelaşi punct. Mereu în acelaşi punct. Un fugar care se trezeşte în aceeaşi închisoare după fiecare evadare. De parcă ar fi visat că evadează. Fără „de parcă". Prizonierul nu a evadat niciodată. El doar a visat că evadează. Şi martorul vede limpede că nici prizonierul nu e altceva decât un vis. Fuga... e un vis într-un alt vis.

Cu ochii minţii revăd pe repede înainte schimbările din viaţa mea, oamenii pe care i-am cunoscut şi care au dispărut, iubirile pe care le-am pierdut sau de care m-am lepădat, pasiunile pe care le-am abandonat, lucrurile sau fiinţele de care m-am agăţat şi pe care mai apoi le-am lăsat ca să mă agăţ de altele, văd fire de iarbă ivite printre ruine şi fire argintii apărute la tâmple. O văd şi pe Suzy, un ghemotoc de blană abandonat în zăpadă, dârdâind aproape de moarte, în faţa unei porţi nepăsătoare şi reci. Şi văd ghemotocul cum se transformă deodată într-un purceluş care latră subţire prin casă, uneori vesel, alteori trist. Purceluşul devine apoi o lupoaică frumoasă şi mândră, cu urechile aţintite în sus, cu ochii căprui de prinţesă şi pas de patruped manechin.

Departe, dintr-o curte de țară, o cățea urlă la lună așteptând să mă-ntorc...

Desenul meu e de nerecunoscut. Norişorii cei albi şi pufoşi pe care i-am desenat pe un cer albastru sunt acum galbeni, iar cerul e negru ca smoala şi împânzit de steluțe ca nişte floricele de câmp, cu petale în toate culorile curcubeului. Ah, Curcubeul...

...Mulțumesc pentru jobul meu, care îmi displace profund, îi spun lui Yogendra când îmi vine rândul să răspund la întrebarea „Ce merge şi ce nu merge în munca noastră?". Îmi vine să-mi iau picioarele la spinare, dar nu, de data asta n-o voi face. Recunosc că nu reuşesc să mă implic cu totul în munca mea, recunosc faptul că cea mai mică neplăcere mă pune pe fugă, numai că acum înțeleg că fuga e o amăgire. Fuga reală e fuga de mine însumi. Aşa că nu o să mai fug. *Nowhere to go*. O să rămân pe loc şi o să văd ce se întâmplă...

Pauză de ceai. La Cafenea cu Jivan şi Param.

Ai o freză tare urâțică, mă compătimeşte fostul stilist. M-am tuns zero înainte să plec în India şi de atunci mi-am lăsat părul să crească în voie, fără să mă îngrijesc să-i dau o formă mai acătării. *I don't wanna be pretty*, răspund repezit. Australianul râde molcom şi îşi trece mâna prin părul meu, ciufulindu-l mai tare. Dacă aş fi gay ca el, poate că nu m-ar fi deranjat gestul, poate că aş fi reacționat chiar invers, dar aşa mi-am retras capul între umeri, ca o broască țestoasă. Iar îmi vine să fug?

Jivan, cu ale ei. Nu mai poate de încântare că analizele i-au ieşit bine. Se speriase degeaba. Nu are cancer, aşa cum crezuse... *Well, I have cancer*, ne spune Param cu aerul cel mai firesc din lume. Parcă ne-ar fi vorbit despre bigudiuri.

La masa noastră se lasă o tăcere grea, stânjenitoare. Ca să îmi fac de lucru, mai pun un pliculeț de zahăr în ceai, pe care îl beau apoi dintr-o sorbitură. Jivan îşi aminteşte brusc că mai are nu ştiu ce treburi de rezolvat, se ridică în grabă şi pleacă. Am rămas noi doi. Eu şi Param. N-o să fug. Doar n-o să se dea la mine aşa, ziua în amiaza mare.

Param... pe bune? rup eu tăcerea, neîndrăznind să mă uit în ochii lui. Îmi răspunde liniştit şi detaşat, de parcă mi-ar vorbi despre fixative. Când am împlinit 50 de ani m-am hotărât să las totul şi să mă dedic în întregime lui Dumnezeu, adevărului, Osho, *whatever*... La nici două săptămâni după ce am luat decizia asta radicală, am aflat că am cancer. Îl duc în mine de trei ani.

Pe cât pare el de împăcat, pe atât sunt eu de înspăimântat. Unul dintre noi doi *trebuie să sufere* şi se pare că nu Param e acela. Param, aş fi jurat că tu o să ne îngropi pe toți, la cât de plin de viață eşti, îngaim eu. Aparențe, surâde el. Sunt plin de moarte, Sega... Iar eu sunt sclavul aparențelor, mărturisesc plecând privirea. *You're OK*, zâmbeşte australianul cu bucle însorite, să ştii că boala nu e rea. Mă ajută să mă transform. Sunt recunoscător că o am. Mă folosesc de dureri ca să merg mai adânc în mine însumi...

...Cum e să fii cu totul în durere? Dintr-odată îmi aduc aminte de călugării care îi mulțumesc fierbinte lui Dumnezeu pentru suferințele primite şi îi spun şi lui toate astea. Acelaşi surâs abia schițat, atât de liniştit. Param nu e prizonierul bolii lui. Param e un om liber. Îl îmbrățişez strâns. Nu îl îmbrățişez atât pe el, cât mă îmbrățişez pe mine, tremurând în fața bolii, a morții şi a homosexualității. Param simte asta, dar nu mă respinge. Dimpotrivă. Mă strânge în brațe cu aceeaşi intensitate. Îmi pare rău,

murmur eu la urechea lui. Nu ai de ce, îmi şopteşte el blând. Totul e OK, Sega. Totul e absolut OK...

Bhagwan, nu ați spus niciodată „îmi pare rău”, chiar nu aveți nici un regret?

Îmi pare rău... Îmi pare rău că nu regret nimic. Tot ce am făcut în viața mea, am făcut din toată inima. Dar voi sunteți plini de regrete pentru că mintea voastră e împărțită. O parte vrea ceva, cealaltă altceva. Şi orice ați alege, una dintre părți vă va face mereu să regretați. În ceea ce mă priveşte, îmi pare bine... că îmi pare rău.

Gibberish

Deşi se menționează clar, de nenumărate ori şi în toate regulamentele de ordine interioară, că trebuie să păstrezi liniştea în Auditorium şi să ieşi înainte să strănuți, să tuşeşti, să sughiți sau să scoți alte sunete dubioase, indienii nu se sinchisesc să respecte conduita. Ori nu înțeleg, ori o fac înadins. Sforăie, îşi trag nasul, râgâie, tuşesc, sughiță, oftează, zăngănesc din clopoțeii atârnați în jurul gleznelor şi trag pârțuri zgomotoase, de cele mai multe ori mirositoare. După care se fac că plouă.

La polul opus suntem noi, vesticii. Monumente de bun-simț şi bună-creştere, de linişte meditativă exemplară. *Award winning Buddha posture of the year*. Când ne încearcă strănutul, sughițul, tusea sau pârțul, ne ținem răsuflarea sau vintrele cât lipăim până la una dintre uşile masive de lemn, de fundul sălii. De acolo o zbughim pe trepte în jos şi abia când ajungem la o distanță sigură de piramidă declanşăm explozia.

Noi, vesticii, suntem necruțători cu cei care încalcă regulile. Când dibuim indianul care a strănutat, a tuşit, a sughițat, a zăngănit din clopoței, a tras un pârț sau a sforăit, ne punem frumuşel în patru labe să nu-i deranjăm pe ceilalți colegi meditatori, ne târâm cu băgare de seamă până la infam, îl apucăm de mânecă şi îi arătăm, fără o vorbă, ieşirea. În acele clipe încordate, privirea indianului exprimă „da' ce-am făcut, frate, mânca-ți-aş, să moară copilaşii mei?", iar privirea vesticului exprimă neîndurare, în numele tuturor celor maltratați auditiv sau olfactiv. Un deget acuzator îndreptat spre indianul nesăbuit, apoi acelaşi deget şfichiuind către ieşire. Indianul se face că nu înțelege. Vesticul îşi pierde cumpătul. Spiritul dreptății se transformă iute în furie mocnită. Vesticul i-ar trage indianului o scatoalcă. Indianul mai degrabă ar încasa-o decât să părăsească adunarea. Când tensiunea atinge apogeul, intervine Devagit. Şeful suprem al porților se ridică de la locul său şi se avântă spre scena conflictului în salturi mari, ca un maimuțoi fioros, cu o falcă în vârful piramidei şi cu alta în pardoseala de marmură neagră, care se zguduie sub călcătura lui viguroasă. În penumbra din Auditorium, indianul are teribila impresie că însuşi Hanuman se năpusteşte asupra lui să îl nimicească. Înfricoşat de apariție, bietul Ravana îşi adună rapid catrafusele şi zdupăie către ieşire înainte ca mâna lungă a lui Devagit să îl ajungă. Pacea în Auditorium fiind restabilită, şeful porților se întoarce mulțumit la locul său, aşezându-se pe perna de meditație ca un samurai bătrân şi înțelept, care ştie că arta războiului înseamnă să păstrezi liniştea fără vărsare de sânge.

Gibberish. Două minute în care dai drumul la tot ce îți trece prin cap. Două minute în care bolboroseşti într-o limbă pe care nu o cunoşti sau una inventată. Două minute în care

poți să şi urli, dacă nu îți vine altceva mai bun la gură. Buuum, o lovitură straşnică slobozită în darabană şi iadul îşi deschide larg porțile. Vesticii fac ca toți dracii. Mai au puțin şi se dau cu capul de pereți. Schiaună, mârâie, latră, behăie, guiță ca nişte porci hăituiți la Ignat, pleoscăie, boncăluiesc, rag, orăcăie, plesnesc marmura cu palmele şi vorbesc în limbi ca penticostalii. Stingheri, indienii se străduiesc să țină pasul, dar se pierd în vacarmul vesticilor. Oricât s-ar opinti şi oricât de mulți ar fi, indienii nu se pot integra în corul atonal occidental. Le surprind privirile derutate. Unii, mai curajoşi, încearcă marea cu sarea, se screm cât îi țin puterile, dar nu sunt în stare să scoată decât nişte gângureli timide.

La sfârşit, când luminile se reaprind în Auditorium, indienii rămân să se închine la ecranul stins de pe care a vorbit Osho, în timp ce vesticii trec printre ei nepăsători, strănutând şi tuşind, trăgându-şi nasul sau dregându-şi glasurile distruse la *Gibberish*.

Frumuseţea întunericului

Timp de 7 zile, de la 9 seara, o oră în camera întunecoasă. *The Beauty of Darkness* – un alt curs oferit lucrătorilor cu generozitate de către Multiversitate, la prețul special de 800 de rupii, jumătate din cel oficial.

Întunericul este mai vechi decât lumina. Lumina apare şi dispare. Întunericul dăinuie. Priviți întunericul cu ochii larg deschişi. Lăsați întunericul din exterior să vă pătrundă, să se contopească cu cel din interiorul vostru. Nu vă fie teamă. Întunericul înseamnă linişte...

După ce auzi astfel de vorbe, extrase dintr-o înregistrare mai veche cu Osho, nu prea îți vine să mai zici „Da, cumpăr!”.

Numai că eu m-am repezit să cumpăr încă de acum câteva zile, bucuros de chilipir. Totuşi, temerile mele s-au dovedit nefondate şi s-au risipit numaidecât, odată cu ultimele firicele de lumină. Camera e atât de bine izolată, încât mi-e imposibil să-mi văd lungul nasului, darămite colegii de curs. Din când în când, îmi pipăi pleoapele să văd dacă sunt treaz şi dacă mai țin ochii deschişi, aşa de groasă e bezna. Simt o atingere pe mână. Tresar. *Stop snoring, Sega!* o aud pe Satto şoptind din dreapta mea. Sforăiam? Înseamnă că am ațipit, visând că mă pipăi să văd dacă sunt treaz.

Clinchetul clopoțelului de argint ne anunță să luăm poziția fetusului, aşa cum am fost instruiți la început: ghemuiți, pe o parte, cu o pernă între genunchi. Ațipesc din nou, însă din cauza poziției nu sforăi, aşa că nu mă mai trezeşte nimeni până când nu sună iar clopoțelul.

Ekta, facilitatoarea, aprinde luminile treptat, cu grijă să nu ne ardă retina obişnuită cu întunericul adânc. Ieşim cu toții de la subsol, muți ca nişte peşti congelați. Ceasul arată ora 10. Mi-e foame, dar nu mai găsesc nimic de mâncare. Restaurantul s-a închis. Dau să plec, însă Eddie Murphy, *the beloved chef*, îmi iese în cale cu zâmbetul lui de reclamă la pastă de dinți. În mână ține o farfurie plină cu bunătăți. *That’s for you, sir...*

Cocorul din Buddha Grove

Din ’87, când Osho s-a întors la Pune, şi până în ’90, când *he left his body*, aici, în Buddha Grove, se adunau seară de seară peste 3 000 de suflete. Pe vremea aceea îi spunea Buddha Hall. Locul era împrejmuit cu plase împotriva țânțarilor şi arăta ca un cort imens. Elegantul Rolls Royce condus de Ananda pornea din Chuang Tzu, făcea un mic

ocol prin spatele complexului, intra pe Poarta Principală, rula încetişor pe alee şi oprea în spatele scenei. Osho cobora din maşină, ne saluta cu *Namaste*, iar noi îl întâmpinam cu urale, flori, muzică şi dans. Apoi lua loc în fotoliul aşezat chiar pe podiumul din fața ta şi răspundea la întrebări timp de trei ore, îmi povesteşte *Swami* Gopi Krishna, un *sannyasin* bătrân şi cumsecade, un indian despre care ai zice că e fratele geamăn al unui călugăr grec pe care l-am întâlnit pe potecile Muntelui Athos. Prima oară, *Swami* Gopi Krishna a venit la Pune în ’87. După moartea lui Osho, a luat o pauză mai lungă, dar s-a întors în 2005. De atunci revine regulat.

Chiar dacă *he left his body*, energia lui e încă aici, cu noi, continuă *Swami* Gopi Krishna, emoționat. Energia lui e peste tot, în parfumul aerului pe care îl respirăm, în foşnetul copacilor, în marmura pe care călcăm...

Bătrânului *sannyasin* i se umezesc ochii. Când Osho era aici, intram cu toții în transă cum îl vedeam, atât de puternică era energia lui... Ei, acum se pare că nu mai e chiar aşa, comentez eu. S-au schimbat multe... Aşa e, s-au schimbat multe, oftează el. Dar să ştii că asta a fost viziunea lui, Sega. Osho a vrut ca *ashramul* să fie transformat în stațiune. A fost planul lui. A vrut să fie sigur că în jurul lui nu se va forma o mişcare religioasă. A vrut ca oamenii să învețe să fie liberi, să-l descopere pe Buddha din interiorul lor...

E 7.20 şi în Buddha Grove soseşte Maneesh. Pentru o jumătate de oră de Chi-Kung şi altă jumătate de Tai-Chi. Cu mine, *Swami* Gopi Krishna şi alți câțiva pasionați de filme cu călugări shaolin. Începem cu o încălzire uşoară, o adaptare a meditației kundalini. Trebuie să ne scanăm corpul cu mintea, din tălpi până în creştet, scuturându-ne

ca electrocutați. Urmează un set de exerciții de Chi-Kung, străvechea artă chinezească de canalizare a energiei. Prin mişcări ample, rotunde, fluide şi executate lent, ne umplem de prospețimea dimineții. După o jumătate de oră avem rezervorul plin. Putem începe Tai-Chi, meditația în mişcare. Astăzi studiem postura cocorului care îşi desface aripile. Coccisul rotit spre înainte, ca şi cum am avea coada între picioare. Coloana dreaptă, de parcă cineva ne-ar trage în sus de un fir invizibil, agățat în vârful capului. Brațul drept ridicat, cu cotul îndoit şi palma în prelungirea antebrațului, uşor răsucită spre interior. Brațul stâng arcuit, cu palma privind în jos. Piciorul stâng sprijinit pe vârful degetelor, la un pas înaintea piciorului drept, care suportă toată greutatea. Gol şi plin. *Yin* şi *Yang*. Conştientizăm dualitatea în propriul corp, în timp ce Maneesh trece pe la fiecare în parte să ne corecteze poziția ca să ne găsim echilibrul.

Trebuie să fiți relaxați în orice poziție, oricât ați sta în acea poziție, ne spune el. Noi, învățăceii transpirați, suntem gata să ne prăbuşim sub propria greutate... *Wei Wu Wei*, spuneau chinezii. Acțiune fără acțiune. Efort fără efort. Învățați să vă sprijiniți pe structura osoasă, să nu vă mai încordați. Fără relaxare, energia numită *chi* de chinezi nu poate circula şi astfel rămâne blocată.

Stăm aşa, ca nişte balerine, preț de două minute. Ca să simțim bine postura. Eu simt un pic şi impostura: o mână de vestici şi indieni învățând arte marțiale tradiționale chinezeşti de la alt indian, care la rândul lui a învățat tot ce ştie de la un canadian. *Karate kids forever...* Mă închipui pe vârful unui munte, exersând postura cocorului în deschizătura unei porți chinezeşti cu acoperişul curbat în sus. Nu ştiu că sunt urmărit de privirea îndrăgostită a unei asiatice. De jur împrejur piscuri semețe, populate cu temple străvechi şi pini singuratici, scăldate în lumina sângerie a

asfințitului. La sfârşitul exercițiului, mă înclin respectuos în fața naturii. Foşnetul neobişnuit al ierbii şi simțurile mele ascuțite de la Tai-Chi îmi dau de ştire că sunt în primejdie. Ceva sau cineva se apropie pâş-pâş, din spate. Mă întorc fulgerător, pregătit să aplic o lovitură mortală, însă îmi dau seama într-o fracțiune de secundă că... e ea! Plăcut surprins, las garda jos şi râd din toată inima, ha-ha-ha, cuprinzând-o iute în brațele vânjoase. Ne rostogolim pe pajiştea înflorită, sărutându-ne cu foc. Deasupra noastră, în înaltul cerului, un stol de cocori albi zboară spre miazănoapte...

Sega, îmi întrerupe Maneesh reveria, mă uimeşte viteza cu care progresezi. Ți-ai îmbunătățit considerabil postura, nu mai eşti aşa de tensionat cum erai la început, văd că umerii ți s-au relaxat, bravo, mă bucur, te-am văzut exersând mereu diminețile când nu lucrăm împreună. Ține-o tot aşa...

La sfârşitul orei descopăr Bucuria şi Curcubeul dansând împreună în Buddha Grove. Nu ştiu unde s-au ascuns de nu le-am observat până acum. M-am uitat la voi, începe Curcubeul abrupt, când ajung în apropierea ei. Parcă nu ne-am fi văzut de cinci minute, nu de cinci zile. Făceați Tai-Chi? mă întreabă ea, oprindu-se din zbânțuială. Îhîm, îi răspund. Bucuria continuă să danseze, netulburată. Indianul nu ştie nimic, se strâmbă taiwaneza. Cine, Maneesh?! întreb ca prostul. Ăla care se îndepărtează, îmi arată ea cu bărbia. Nu e ăla instructorul? Ba da... Se vede din vârful piramidei că nu are bază de susținere, că nu are stabilitate în poziții. Uite-aşa arată postura pe care ați învățat-o azi, înțelegi? Rămân cu gura căscată... În jurul Curcubeului aerul dimineții şi-a ținut răsuflarea, marmura din Buddha Grove s-a înmuiat sub paşii ei, iar soarele a strălucit cu un lux mai tare, semn că pe suprafața lui a avut loc o explozie de fericire. Curcubeul s-a preschimbat pe dată

într-un cocor de toată frumusețea, plin de forță şi grație, în jurul căruia lumea întreagă a prins să zboare. Dintr-o singură bătaie de aripi, Curcubeul ar putea transforma pământul într-un pumn de praf, dacă ar vrea.

Voi, vesticii şi indienii nu prea aveți treabă cu artele marțiale chinezeşti pentru că, în primul rând, corpul vostru e diferit de al nostru, îmi spune ea după ce se schimbă din cocor la loc în Curcubeu. Aveți mâinile şi picioarele prea lungi... Auzi, Curcubeule, da' tu de unde ştii Tai-Chi aşa de bine? Păi la noi, în Taiwan, oamenii ies în parc în fiecare dimineață şi practică împreună. Ies cu sutele. Copii, tineri, bătrâni. Aşa e pe la noi, toată lumea face Tai-Chi. Şi eu fac, de mică. Da' acum nu prea mă mai interesează...

În Buddha Grove, soarele se hârjoneşte cu norii, Curcubeul îmi mai arată nişte mişcări de Tai-Chi, iar Bucuria îşi vede în continuare de piruetele ei.

Bucăţica mea de întuneric

Cadrul se lărgeşte, dezvăluind o masă compactă de oameni. În primele rânduri Raja, Mukta şi alți câțiva cărora nu le ştiu numele. Sunt ei, numai că mai tineri cu douăzeci de ani. Raja are părul şi barba negre, iar Mukta e o doamnă distinsă, cu foc în priviri. Aparatul de filmat panoramează. Lumea nu e strânsă într-o sală, ci într-un cort imens, format din plase împotriva țânțarilor. Recunosc podiumul de marmură. Pe podium e un fotoliu, iar în fotoliu, Osho. Acțiunea se petrece în acel Buddha Grove de la sfârşitul anilor '80, despre care mi-a povestit *Swami* Gopi Krishna.

Împuținat la trup, purtând un kimono futurist închis la culoare şi o căciuliță asortată pe cap, cu barba rărită, dar mai lungă ca niciodată, cu fața suptă, acoperită de o

pereche de ochelari cu lentile fumurii imense, violet, Osho degajă un aer nepământean. Parcă ar fi aterizat de pe altă planetă... *Osho nu s-a născut şi nu a murit. Doar a vizitat planeta Pământ...* Frazele curg limpede, dintr-un izvor nesecat de înțelepciune. Osho vorbeşte în cuvinte simple despre traseul pe care îl parcurge conştiința până la iluminare. Ascultându-l, îmi vine să spun da, chiar aşa e, nu are cum să fie altfel, aha, aha, exaaact, uau, am simțit eu că aşa-i, n-are cum să fie altfel, pfuai de mine, ce bine le zice, incredibil, şi altele asemenea. Însă dacă m-ar pune cineva să reproduc măcar o idee, aş scoate cu siguranță un „ăăă”, fiindcă n-aş fi în stare de altceva mai coerent.

Şi acum, înainte să deveniți cu toții Buddha...

Osho este întrerupt de câteva râsete răzlețe. Tace preț de secunde bune şi tăcerea se răsfrânge asupra întregii audiențe. Osho se uită fix la cei 3 000 de *Bodhisattva* adunați în fața lui claie peste grămadă şi le zâmbeşte şugubăț pe sub mustață. Râdeți voi, râdeți... Unii dintre voi se vor întoarce şi vor sărbători, iar alții... poate că au râs pentru ultima oară... Râsul ne cuprinde pe toți, cei 3 000 de atunci, din Buddha Groove, şi cei 300 de acum, din Auditorium.

Buuum, *Gibberish...*

Buuum, ne întoarcem cu bine din Iad.

Ok, Maneesha.

După aceste cuvinte, filmul ar trebui să se încheie, luminile să se aprindă, iar noi să revenim liniştiți la realitățile noastre. Dar astăzi e altfel. Spectacolul continuă. La sfârşitul întâlnirii din seara asta, începe muzica:

Your looove, Bhagwan, takes us where the eagles fly...

Toată lumea cântă, dansează şi bate din palme. Atât dincolo, cât şi dincoace de ecran. Dragostea ta, Bhagwan, ne înalță acolo unde se avântă vulturii... Osho dirijează. La semnul lui, muzica se opreşte şi toți ridicăm mâinile în aer, strigând cu bucurie, cât ne țin bojocii: Oshooo!

Your looove, Bhagwan, takes us where the eagles fly, fredonează Ekta euforică, descuind uşa beciului. O urmăm supuşi pe nemțoaica masivă, cu chip fioros şi zâmbet blajin, pentru încă o porție de întuneric. Rolul de gardiană într-un lagăr i s-ar potrivi mănuşă. Filmul, care s-ar putea intitula *Noaptea Ektei*, e pe cale să înceapă.

Ekta pune CD-ul cu *Osho Quotes*, cum îi place ei să spună, apoi închide ochii şi ascultă pioasă, cu palmele aşezate una peste alta pe abdomenul măricel, ca să îşi simtă respirația. Ascultăm cu toții:

Întunericul nu e ceva rău, negativ sau înspăimântător. Întunericul e începutul. Întunericul e nesfârşitul. Întunericul are profunzime. Lumina e superficială. Lumina e mărginită. Poți vedea asta când aprinzi o lumânare. Poți vedea limitele luminii...

M-am obişnuit cu textele astea, aşa că nu mă mai sperii. Ekta deschide ochii încetinel, opreşte înregistrarea cu gesturi lente şi ne zâmbeşte la fel de liniştitor ca un măcelar care se apropie de godaci cu satârul în mână. Ne spune că azi trebuie să căscăm nu doar ochii, ci şi gura, ca să ne umplem mai mult de întuneric, după care apucă potențiometrul cu degetele ei grăsuțe şi îl răsuceşte uşurel. Lumina se face din ce în ce mai mică. Şi mai mică, şi mai mică...

Întunericul ne acoperă ca nişte piei de bivol puse una peste alta. Bezna e din ce în ce mai grea şi mai groasă. Ce să mai,

e groasă de tot. După un timp despre care nu îmi amintesc mare lucru, sună clopoțelul şi lumina începe timid să îşi facă simțită prezența. Când ochii ni se obişnuiesc din nou cu văzul, Ekta ne înmânează câte un petic rotund de pânză vopsită în negru, un crâmpei de întuneric pe care să îl purtăm cu noi de acum înainte.

Ieşim, fiecare cu bucățica sa de negură în buzunar, muți ca nişte peşti decongelați şi recongelați. Doar Ekta mai rămâne puțin să deretice, fredonând pentru sine:

Your looove, Bhagwan, takes us where the eagles fly...

Enlightenment

Am numit-o Ghiocel din cauza tunsorii. E o chinezoaică frumoasă, la vreo 50 de ani, care nu intră în vorbă cu nimeni. Şi nici nu am văzut pe nimeni să intre în vorbă cu ea. În fiecare dimineață, Ghiocel vine să mediteze în fața micii cascade artificiale din dreptul biroului meu. Nu întârzie niciodată. La ora 9 fix, când eu descui uşa, ea e acolo. Dacă în difuzoarele din Buddha Grove s-ar auzi *Primăvara* lui Vivaldi, Ghiocel ar putea fi luată drept prim-solista baletului cu acelaşi nume. Mişcările ei grațioase înainte să se aşeze în poziția de meditație par să exprime aventura unei flori care străpunge stratul de zăpadă ca să vadă soarele pentru întâia oară. După ce îşi flexează bine toate articulațiile, chinezoaica cea frumoasă intră în meditație cu picioarele încrucişate sub ea şi cu spatele perfect drept, ținând mâinile pe genunchi, una cu palma în sus, cealaltă cu palma în jos. Dintr-odată, Ghiocel se preface în statuie şi aşa rămâne până la prânz. M-aş uita la ea ore în şir, dar astăzi trebuie să dau din nou o mână de ajutor la Dimineața de bun-venit. În timp ce fug spre Plaza,

îmi amintesc fără nici o bucurie faptul că mâine-poimâine va trebui să fac eu însumi pe facilitatorul. I-am mărturisit deunăzi Aishwaryei că n-aş prea avea chef să... Exclus, mi-a tăiat ea elanul. *It's part of the program, Sega*, să n-aud nici un „dar", bine? Aishwarya, dar...

Astăzi grupul nou-veniților e condus de Zuri, proprietara unei case de producție din Africa de Sud, care a aterizat la Mumbai acum patru luni ca să filmeze o reclamă de câteva sute de mii de dolari. Acolo a aflat de Osho şi de stabilimentul din Pune. A lăsat totul baltă într-o clipă şi a venit aici pentru o vizită scurtă, de câteva zile. Şi zilele s-au făcut luni. *Breakdown*, mi-a spus în timp ce pe ecranul MacBook-ului ei se perindau luptători de sumo efectuând mişcări de balet în fustițe roz. Asta e ultima reclamă pe care am produs-o, mi-a explicat ea fără entuziasm. A plecat pe la jumătatea filmării. Şi-a băgat picioarele şi a venit aici. A simțit că nu mai rezistă. După zece ani în foc continuu, asta ar fi prima vacanță adevărată. Are noroc de angajați destoinici, care pot duce lucrurile la bun sfârşit şi fără ea. Mai sunt câteva proiecte mari în derulare, dintre care unul în valoare de o jumătate de milion de dolari, ce urmează să se filmeze la Los Angeles. Când compania nu va mai avea nimic pe rol, se va întoarce în arenă să lupte pentru noi contracte. Dar până atunci va rămâne la Osho...

Dacă nu veneam aici, ajungeam la balamuc, îmi mărturiseşte Zuri înainte să intrăm în sală. Păi să ştii că până şi din numele tău lipseşte o doagă, risc eu o glumă, dar râd singur. Degeaba mă chinui să îi traduc în engleză ce înseamnă „Zur*l*i", că nu pricepe. În schimb, mă pedepseşte:

Sega, te rog să demonstrezi meditația dinamică...

Nu am încotro. N-am mai practicat de mult, de când cu răceala aia zdravănă, şi mi-am cam ieşit din formă, dar, ca

orice regizor de reclame ratat, nu vreau să o dezamăgesc pe doamna producătoare. Prin urmare, mă hotărăsc să dau din mine tot ce e mai bun în fața novicilor sperioşi, parcă aduşi la *Welcome Morning* cu arcanul şi sâneața.

Respirație pe nas, intensă, rapidă şi haotică, din tot corpul. O scurtă criză de nervi, *cathartică*. Salturi aterizând pe tălpi, cu mâinile perfect întinse în sus, mantra guturală „hu" şi... minune! Cu cât sar mai mult, cu atât mă încarc mai tare, exact aşa cum spunea Osho. În loc să obosesc, mă simt din ce în ce mai plin de forță. Sunt inundat de un flux de energie, care urcă prin picioare şi ajunge până în vârful degetelor de la mâini. Parcă aş fi o baterie ținută în priză. Pielea mi se face ca de găină şi îmi simt brațele de parcă ar fi doi electrozi. Am devenit o maşină de sărit şi nu vreau să mă mai opresc. Odată cu energia, creşte şi încrederea în mine: vreau să mă reapuc de treabă, acum simt că pot, da. Auditoriumule, păzea! Mă întorc curând să te văd în zori de zi! Nu glumesc, ține-te bine!

Ascultați Osho ca şi cum ați asculta o apă curgătoare, ca şi cum ați asculta vântul, continuă Zuri pornind CD-ul, mulțumită de prestația mea. Ascult cu ochii închişi cum Osho povesteşte ceva despre samovare, ceaiuri şi zen, însă de la un moment dat încolo cuvintele îşi pierd conturul, apoi sensul, dizolvându-se în ceva ca un freamăt îndepărtat de cascadă. Atenția mea rămâne însă perfect trează, fără să alunece în gânduri sau în vise, iar spațiile dintre cuvintele lui Osho devin tot atâtea porți prin care pătrund în mine însumi.

Endarkenment

Îi comunic Ektei părerea mea cum că meditația noastră în întuneric simbolizează moartea şi renaşterea. Murim când lumina se stinge, ne dizolvăm în negrul infinit, trecem apoi în poziția fetusului ca şi cum am intra în pântecul mamei, după care sună clopoțelul, se aprinde lumina şi iată-ne născuți din nou. Ekta e foarte surprinsă de interpretarea mea. *Hmm... Ja? Ja, ja, hmm... Ja?!* Mai mult *feedback* n-am putut scoate de la ea. Îşi pierduse celelalte cuvinte prin întuneric. Adevărul e că iți vine destul de greu să vorbeşti după atâta căscat ochii şi gura în beznă.

Things may pop up, ja, ja, ne-a spus Ekta înainte să ne scufundăm pentru încă o oră în *the beauty of darkness*. O oră din care nu am mai dormit nici o secundă. O oră în care nu ştiu cum s-a făcut, dar am perceput clar contrastul dintre întuneric şi ființa mea. Am înțeles că noi suntem lumina. Şi că suntem aici ca să creştem această lumină, să o ducem mai departe, să desțelenim, cum ar veni, întunericul, fie prin multiplicare, fie prin iluminare. Sau am visat despre toate astea?

Puțin iluminat şi deloc multiplicat, ies din beci pus pe fapte mari. În loc să mă retrag în cameră precum restul colegilor, mă îndrept spre Plaza, atras de muzica fermecată, interpretată la sitar, fluier şi *tabla*. Ajuns acolo, descopăr lumea prinsă în două cercuri largi, care se rotesc în jurul aceluiaşi centru, dar în sensuri opuse. Cercul exterior e al bărbaților, iar cel interior, al femeilor. Şi unii, şi alții au câte o pereche de bețe în mâini. Bețele se încrucişează o dată la câteva secunde, când femeile şi bărbații ajung unul în dreptul celuilalt. Cu toții fac apoi o piruetă, cum şade bine unui dans de societate. Nu e greu deloc. Intru şi eu în horă. Încrucişez bețele şi în special privirile cu trei grații cu piele de ciocolată şi ochi de tăciune, dinți de sidef şi buze numai bune de sărutat. Aş jura că sunt surori. Chiar suntem, îmi

spun ele la un ceai, după dans. Suntem cele trei grații din Gujarat: Prem Bhakti, Prem Anurada şi Prem Saraswati... Prem e numele vostru de familie? întreb eu naiv. O, nuuu, puişor, Prem înseamnă „iubire”. Toate trei suntem iubire, râd ele drăgălaş. Îmi povestesc apoi despre dansul pe care tocmai l-am dansat împreună. E un dans tradițional indian, care evocă întâlnirea lui Krishna cu cele 10 000 de iubite ale sale, chicotesc ele.

Nu mai rezist. Toropit de iubire şi îngreunat de întuneric, mă retrag la somn, în cămăruța mea, cu *Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna, Krishna, Hare, Hare* în gând.

Inima din gheaţă şi gheaţa din inimi

Colega mea Tina de la Centrul de bun-venit e o finlandeză care s-a rebotezat. De-acum e *sannyasin* şi o cheamă Priya, „cea iubită”. Mi-a vorbit alaltăieri despre lumea ei. Lumea ei rece, căci aşa sunt nordicii, mai reci. În Tina cea de odinioară zăcea o tristețe cât 1 000 de lacuri şi o singurătate cât calota glaciară. Osho a pătruns destul de greu în Țara lui Moş Crăciun. Dar când a ajuns acolo, i-a făcut un cadou frumos, topind nămeții şi făcând o cărare spre inima ei. Osho i-a adus în dar o speranță. De asta e aici. Altfel poate că n-ar mai fi fost. Şi nici nu s-ar mai fi povestit.

Astăzi, în Plaza, atelier de pictură cu public. Participanții se exprimă pe coli mari de desen, în timp ce noi, ceilalți, ne zgâim la ei ca la Rafaeli sau Rembranzi. Priya e şi ea acolo. Mă duc să o salut. Se întrerupe din desenat şi mă îmbrățişează cu căldură. Sega, îți mulțumesc pentru discuția de alaltăieri, a contat mult faptul că am stat de vorbă... Sincer, nu i-am spus nimic interesant. Mai mult am ascultat-o. Dar am fost ca două vase comunicante. Se mai

înălța ea, mă umpleam eu. Mă mai înălțam eu, se umplea ea.

Dintre toți artiştii de ocazie, Priya a desenat inimi. O inimă mare şi roşie, înconjurată de o sumedenie de inimioare-sateliți. Poate că desenul ei nu o să fie expus niciodată la Guggenheim, însă aici, în această seară iese în evidență. Nu zic asta pentru că o cunosc pentru că mi-e dragă şi nici pentru că ne-am deschis un pic unul spre celălalt, împărtăşind una-alta, ci pentru că restul desenelor sunt groaznic de sumbre şi apăsătoare: ochi hipnotici, bulbucați, siluete amenințătoare, nori de furtună, sori albaştri cu raze de plumb, şerpi încolăciți în jurul unor vrăbiuțe moarte, oceane de sânge, lavă în care înoată oameni despuiați cu fețe schimonosite, case-închisori cu ferestre zăbrelite, copaci carbonizați, iepuri albi în bătaia unei carabine uriaşe, bombe căzând din cerul cenuşiu, trupuri sfârtecate, rotocoale obsesiv-compulsive, zigzaguri însângerând foaia de hârtie, vălătuci vineții de furie, disperare şi neputință.

Inimi încătuşate, inimi rănite, inimi frânte, inimi rătăcite. Le-a strâns Priya pe toate, să le vindece, pe coala ei de desen.

Ultima porţie de întuneric

Aşezați în cerc, pe saltelele negre acoperite cu cearşafuri negre, rezemați de pernele cu fețe negre, cei şase scafandri în bezna lăuntrică îi dau raportul final căpitanului Ekta.

Daniel, columbianul, spune că ieri după ce a ieşit din beci s-a dus în cameră, s-a uitat în oglindă şi s-a speriat. I s-a părut că vede un zombi. Prietena lui, o indiancă, s-a speriat şi ea. N-a mai vrut să doarmă cu el şi a plecat la ea acasă.

Barbara, canadianca, se plânge de traumele majore care au ieşit la suprafaţă şi cu care a început să se confrunte.

Asmita, rusoaica, semnalează importante schimbări fiziologice. Îmi simt altfel corpul, zice ea.

Satto, franţuzoaica, mărturiseşte că e mult mai sensibilă şi că lumea pare mai colorată şi mai vie.

Tanu, cehoaica, rămâne mută ca un peşte pe jumătate congelat. Atunci când nu râde din senin.

Şi acum, toate privirile se îndreaptă spre mine. Ridic din sprâncene. Nu ştiu ce să zic, căci n-am simţit nici o schimbare. Nici în bine, nici în rău. Să zic că întunericul a fost pentru mine odihnitor şi că îmi trăiesc coşmarurile la lumina zilei? Zic asta, ce altceva să zic?

Cu ocazia încheierii săptămânii întunecate, Ekta ne premiază cu câte un exemplar din cartea *The Art of Dying*, colecţia discursurilor lui Osho despre hasidism. Împins de curiozitate, mă apuc să citesc cum ajung în cameră...

Dacă eşti conştient atunci când mori, dacă observi fenomenul cu detaşare, ai să constaţi că moartea e doar o păcăleală. Nimeni nu ştie ce e moartea, din moment ce nu a experimentat-o. Noi vedem doar un zid, iar cine îl trece nu se întoarce să ne spună ce se întâmplă dincolo. Dacă înveţi să îţi trăieşti viaţa în prezent, nu are cum să-ţi mai fie frică de moarte. Cine se teme de moarte, de fapt se teme de viaţă. Minţii îi e frică de moarte. Celor care nu au ajuns în inimă şi rătăcesc încă prin minte, lor le e frică de moarte. Viaţa şi moartea nu sunt lucruri diferite, separate, ele reprezintă acelaşi fenomen. *Mori în fiecare clipă, ca să renaşti în următoarea...*

Amețesc. Sunt aceleaşi cuvinte pe care mi le-a spus şi părintele Arsenie în primăvară, la Techirghiol, când i-am cerut un cuvânt de folos. Patul se învârte cu mine, camera se învârte cu mine, întreaga lume se învârte cu mine... Mă țin bine de carte ca să pot citi mai departe.

Poate cineva să tragă o linie şi să spună până aici eşti tânăr şi de aici încolo eşti bătrân? Nici între viață şi moarte nu există demarcație. Demarcația e o iluzie cultivată de societate. Despre un om care a murit nu putem spune decât atât: iată, nu mai e aşa cum a fost până ieri. Cine e atent în clipa morții sale, cine a învățat să observe va constata că moartea e o minciună...

Îmi vin în minte pozele pe care le-am văzut pe internet acum ceva vreme, poze cu Osho mort, nedespărțit de căciulița lui şi acoperit cu flori. Un chip destins, luminos, în apropierea unui surâs. Osho parcă dormea. Jivan mi-a dezvăluit că Raja şi alți câțiva din Cercul Interior i-au fost alături în ultima clipă şi că el le-a transmis un mesaj. Ce mesaj? am întrebat-o eu pe bătrânică, nerăbdător să aflu marele secret. *I leave you my dream*, a râs Jivan, probabil amuzată de expresia chipului meu. Ăsta a fost mesajul lui, Sega. Astea au fost ultimele lui cuvinte... La ce te aşteptai tu?

Fereastra

Nu-ți poți controla gândurile şi nu le poți opri. Controlul presupune un conflict, o luptă aprigă. Tu vrei să-ți controlezi gândurile, iar ele se opun, devenind şi mai puternice, alimentate fiind cu energia ta. Şi lupta asta nu te lasă să îți iei vacanță. Abia atunci când renunți să te mai opui, când renunți la luptă, când îți dai seama că tot ce ai de făcut e să observi, şi nu să îți aprobi sau să îți contrazici

gândurile şi nici să încerci să le opreşti, ele încetează să te mai tulbure. Când devii o oglindă care reflectă totul, fără să adaugi şi fără să scoți, fără să înfrumusețezi şi fără să urâțeşti, vei vedea lucrurile aşa cum sunt. Vei vedea că întreaga existență e cuprinsă în tine. Răsăritul de soare e în tine, stelele sunt în tine, cerul e în tine...

...Voi confundați *non-mintea* cu negarea minții şi de aceea puteți înnebuni, pentru că ajungeți *split-mind*, foarte departe de *no-mind*. O parte a minții voastre vrea să anihileze cealaltă parte care i se opune. Iar voi sunteți la mijloc în acest război absurd, creat chiar de voi înşivă. S-ar putea ca mintea să vă zică faptul că „scânteia iluminării e doar o impresie, nu o băga în seamă!”. Şi voi o veți asculta supuşi. Atât de puternică e mintea. Milioane de ani a învățat toate vicleşugurile, a învățat cum să vă înşele, a ajuns să vă stăpânească, iar acum se teme că urzeala ei va fi descoperită... Gândiți, deci existați – asta v-a învățat mintea să spuneți. Nu Descartes. El a fost un biet sclav, ca şi voi. Mintea e un Everest pe lângă floarea gingaşă a unei conştiințe iluminate... Totuşi, lumea e alta de la Gautama Buddha încoace. Acest om a demonstrat că se poate, că libertatea, eternitatea sunt în interiorul vostru...

După întâlnirea de seară mă intersectez cu Ananda la ieşirea din Auditorium. Străbatem împreună drumul până la camere, sporovăind ca doi buni vecini. Trebuie să fi fost extraordinar când el era aici, suspin melancolic la despărțire, încă sub impresia discursului. O, Sega, face taximetristul dându-şi ochii peste cap, el *este* aici, da’ nu vezi *tu*, că eşti prea capsoman.

După cină, meditație în Chuang Tzu. O oră. Am ochii închişi, dar sunt perfect treaz şi liniştit pe dinăuntru. Stau nemişcat şi astfel ajung să exist şi să nu exist. Corpul nu

mai există. Doar *Atenția*. Lasă gândurile să treacă, observă-le doar, îmi amintesc. Le las să treacă, şi gândurile îşi pierd puterea. Gândurile şi fumul au o natură asemănătoare. Focul le face să apară. Dincolo de perdeaua de fum, prezentul. Sunt la gura peşterii în care am orbecăit toată viața. După atâta timp petrecut în întuneric, lumina zilei mă orbeşte până mă obişnuiesc cu ea...

Sunt un şuvoi de energie descătuşată, fără început şi fără sfârşit. Sunt doar *Atenție*. Percep totul direct, cu claritate, fără distorsiuni. *Aici şi acum* nu există nici un gând. Nici trecut şi nici viitor. Pentru o clipă nu am mai fost *eu*, Sega...

Există două căi. Prima e întortocheată şi duce spre o lume înşelătoare, închipuită. E o cale pe care o cunosc prea bine, e calea bătută de o viață. Pe calea asta se umblă în lanțuri. Lanțurile nu se văd când te înfrupți din ceea ce îți place, însă tocmai atunci ele formează verigi noi, mai groase, mai grele, mai rezistente. Lanțurile devin vizibile când obiectul plăcerii ți se scurge printre degete ca nisipul, datorită naturii schimbătoare a lucrurilor. Şi cu cât te zbați mai tare, cu atât lanțurile muşcă mai adânc din carne. Atunci îți aminteşti din nou, înfrânt, ce înseamnă durerea. Şi îți dai seama – pentru a câta oară? – că nu eşti decât un prizonier aruncat într-o groapă fără fund, ce îți părea, până adineauri, o grădină a desfătărilor.

Cealaltă cale e spre libertate. Când stingi felinarul care luminează tărâmul amăgirilor, zăreşti drumul.

În seara asta am văzut pentru o clipă lucrurile aşa cum sunt. Pentru o clipă, în Chuang Tzu, oglinda a devenit fereastră. Şi prin această fereastră am zărit o floare, dincolo de Everest.

Sau poate că iar mi s-a părut.

Guru Purnima

Purnima, luna plină. Guru Purnima, sărbătoarea îndrumătorilor spirituali în prima zi de iulie cu lună plină. În cazul nostru, azi. Înghesuială mare la întâlnirea de seară. Majoritatea indieni, veniți special să-şi arate devotamentul față de Osho. Unii se prosternează fără încetare, iar ceilalți țopăie ca nişte găini fără cap, degajând un damf persistent, acrişor, înțepător. Debandadă totală. Trebuie să te porți cu mare băgare de seamă dacă nu vrei să fii călcat pe bătături sau să te trezeşti cu ochii scoşi de nişte degete pline de inele. O batoză în extaz face piruete necontrolate apropiindu-se periculos de Ghiocelul care meditează netulburat, în mijlocul dansatorilor dezlănțuiți. Intervin în ultimul moment şi salvez fragila statuetă de porțelan din calea titirezului supraponderal, căruia îi deturnez traiectoria cu prețul unui umăr aproape dislocat. Parcă m-ar fi lovit trenul.

După atâta agitație, indienii pică lați de oboseală. La discursul lui Osho ațipesc aproape toți, cu bărbia în piept. Unii dintre ei se mai trezesc din când în când doar ca să tuşească, să râgâie, să îşi curețe gâtlejurile de răgălii, să caşte zgomotos sau să tragă pârțuri. Şi nu ştiu cum se face, dar micile şi nevinovatele intervenții sonore se întâmplă taman în pauzele de grație dintre cuvintele rostite de Osho de pe marele ecran.

Mesajul unui Buddha nu stă în cuvinte... *Pârț*... ci în pauzele dintre ele... *Sforrr*... Cuvântul e doar un vehicul, mesajul gravitează în jurul cuvântului... *Huaaah*... Mesajul e în tăcerea dintre două cuvinte... *Hâc*... Un Buddha... *Hapciu*... nu poate fi găsit în cuvinte... *Pârț*... întrucât cuvintele vin din minte... *Grrrr*... Un Buddha se află... *Snifff*... în spațiul dintre cuvinte... *ahem-ahem*...

Comentariile strălucite ale lui Osho pe marginea cărții cu pagini goale, ne-scrise de Rinzai, se împletesc armonios cu reacțiile din public. La întâlnirea din această seară, Devagit a asudat muncind. Am asudat şi eu de-atâta râs pe înfundate.

În noaptea asta, luna zărită printre nori, în ochiul deschis spre cer de bambuşii din Buddha Grove, e admirată, fotografiată, cântată, adorată şi, în mod special, respirată. *Breathe In The Full Moon* se numeşte cursul la care m-am înscris. Cursul începe acum, la 10, ține până la miezul nopții şi e facilitat de Yogendra. Din Buddha Grove, unde ne-am strâns, dervişul ne ia şi ne duce în mansarda clădirii Myrdad, unde ne pune să dansăm, să facem ca locomotivele, să mieunăm şi să ne întindem ca pisicile, apoi să lătrăm şi să ne adulmecăm precum câinii, să ne batem cu pernele ca nişte copii, să chiuim, să râdem 5 minute, să plângem 5 minute şi să rămânem tăcuți alte 5 minute. Apoi, după o scurtă pauză, Yogendra ne cere să formăm perechi. Eu nimeresc cu Adar. Față în față, respirăm intens şi rapid, fără să ne slăbim din priviri... Câtă energie în trupşorul ei delicat, îmi tot spun în gând până ce gândul devine obsesie... Adar respiră iute şi se arcuieşte ca o pisică sălbatică. Mă străduiesc să țin pasul. Repede! Mai repede!! Şi mai repede!!! Sunt leoarcă, pământul îmi fuge de sub picioare, dar ochii nu îmi fug dintr-ai ei. Eu o inspir pe ea şi ea mă expiră pe mine. Ea mă inspiră pe mine şi eu o expir pe ea. Pătrund în ea prin ochii ei şi ea mă lasă să intru acolo. La sfârşit, ne lipim uzi unul de celălalt, într-o îmbrățişare fierbinte. Simt că mă aprind de la focul ei. Îi bolborosesc la ureche, amețit:

Adar, îmi place cum respiri...

Yogendra ne pune să alergăm pe loc, cu genunchii la gură, până ajungem în pragul leşinului, după care ne spune să ne lungim pe saltele. Trebuie să închidem ochii şi să respirăm fără pauze între inspiraţii şi expiraţii, în timp ce el trece pe la fiecare, atingând puncte uşor diferite ale corpului. Urlu a pustiu când dervişul mă împunge cu degetul undeva sub claviculă. Hiperventilat bine, am intrat într-un fel de transă, de nu mai ştiu nici cum mă cheamă. Sunt mai mult corp decât minte. De fapt, nici nu mai ştiu ce sunt. De la urlete inumane trec subit la râs isteric, de la ţipete de groază la plâns cu sughiţuri, totul în funcţie de butoanele pe care apasă Yogendra. Orice emoţie apare lăsaţi-o să se manifeste, observaţi-o, ne sfătuieşte dervişul. Punctele sensibile de pe corpul vostru reflectă reprimările voastre. Observ cu detaşare şi oarecum surprins reacţiile acestea ciudate care se nasc din mine. Nu sunt decât un sac doldora de stări reprimate, care aşteptau doar un moment prielnic şi un factor declanşator ca să iasă la suprafaţă.

Scânteia iluminării e doar o impresie, nu o băga în seamă, îmi spune mintea şi eu o ascult supus. Dorinţa e reală, îmi mai spune ea, bulversându-mă de tot.

Adar… îmi place cum respiri.

Urlu la luna plină ca un lup singuratic, cu părul zburlit pe grumaz.

Despărţire cu gust de mango

Tarika ţipă isteric ori de câte ori cocotierul din Zorba Buddha slobozeşte o ghiulea. Zbuum! tună acoperişul de tablă al terasei, izbit în plin de nuca de cocos. Iiii! ţipă Tarika. Între două sperieturi, facilitatoarea de Vipassana soarbe apatică dintr-un cappuccino la o masă retrasă lângă

piscină, singură ca de obicei. Tarika se face că nu mă observă, dar o mai săgetează din când în când cu privirea pe Samara, care e lângă mine.

Pe nici-indiancă-nici-africancă nu am mai văzut-o de două săptămâni, mai exact din seara Târgului de minisesiuni. Lipsa întâlnirilor am compensat-o însă cu schimburi lungi de mesaje scurte, care au făcut telefoanele să roşească. Samara a avut ceva treabă prin Goa, la firma de consultanţă a familiei. S-a întors la Osho cu un mango tăiat bucăţele şi depozitat cu grijă într-o cutie metalică, special pentru mine. M-am îndrăgostit pe loc de fructul dulce şi parfumat. Şi tot pe loc m-am dezdrăgostit de Samara. Imaginea ei, la care am meşteşugit de-a lungul celor două săptămâni de SMS-uri înflăcărate, nu seamănă câtuşi de puţin cu realitatea cruntă: Samara e însăşi Samara din filmul *The Ring*. Sluţenia ei nu se poate ascunde de lumina zilei. Samara e în aşa hal de hâdă, încât îmi vine să o rup la fugă. Totuşi, rămân pe loc... Cât sunt de josnic... Rămân pe loc pentru că *poftesc* la mango, nu la Samara. Pe Samara nici măcar nu pot să o mai privesc în ochii bulbucaţi, scoşi în evidenţă de o pereche de cearcăne adânci. Nici în gura ei nu mă pot uita, pentru că înăuntru dinţii sunt rari şi de toate culorile. Iar la mâini şi de-aş vrea să mă uit, n-aş putea, căci mă împiedică părul. În celelalte privinţe, Samara e o fată pipernicită, filiformă, cam gheboasă şi cu ten nesănătos. Vorbele fierbinţi pe care i le-am turnat în mesajele acelea mă frig acum pe gâtlej, blocând ieşirea celorlalte cuvinte. Doar fructul de mango mai scoate din mine câte un mormăit firav, de plăcere vinovată.

Fără să vadă cum mă zvârcolesc în sufletul meu, Samara îşi aprinde o ţigară şi începe să trăncănească despre cât de nefericită a fost ea în dragoste *până acum*. Acest *până acum* îmi dă fiori reci, pentru că în loc de *până acum* eu înţeleg

până la mine. Stop, până aici, Samara, creatură de coşmar ce eşti! Dacă mai faci un singur pas, eu fug, să ştii! Disperat, mă uit peste umărul ei căutând o breşă pe unde să evadez. Dau cu ochii de Raja şi iubita lui, o coreeancă încântătoare, cu vreo 30 de ani mai tânără decât el. Ce cuplu frumos, predicatorul şi turturica asiatică. El îi vorbeşte pe un ton serios, de parcă ar ține o conferință, iar ea, docilă ca o şcolăriță, notează de zor într-un carnețel, sorbindu-i cu nesaț fiecare cuvințel. Când nu înțelege, îl opreşte: *Lajaaa*, n-am înțeles, îmi mai spui o dată, *Laja*?... Mă visez în locul lui Raja recitându-i coreencei o odă închinată femeii asiatice, care confundă atât de grațios litera „r” cu litera „l”. Chiar dacă e prostesc, visul mă ia şi mă duce departe de Samara. O, cât de bine mă pricep să speculez micile fisuri în realitate. Țuşti pe acolo şi gata, am scăpat! Numai că fisura se poate căsca iute într-o crăpătură cât o crevasă şi crevasa într-un hău, dacă nu o cos repede la loc... Sunt dus, Samara, sunt pa. Pa, pa...

În timp ce mă ridic de la masă, Osho răsare înaintea mea precum răsărea maestrul Hiamuri înaintea doctorului Justice. Ține minte, Sega, mă povățuieşte holograma translucidă pe care o văd numai eu, o fărâmă de adevăr e mai rea decât o minciună. O minciună e descoperită până la urmă, dar o fărâmă de adevăr te poate păcăli definitiv. Eşti convins că trăieşti în adevăr, când, de fapt, trăieşti în minciună. Sega, ține bine minte: nu există fărâme de adevăr.

Mă îndepărtez de Zorba Buddha şi de Samara pe şapte cărări, de parcă aş fi băut o galeată de vin prost. În inimă simt gust de mango coclit. În spate aud „*Laja*, *Laja*!”, apoi o bubuitură colosală urmată imediat de un „Iiii!”, țipătul isteric al Tarikăi. Mă răsucesc pe călcâie să văd ce s-a întâmplat. Nu îmi ia mult să înțeleg. Nuca de cocos a ricoşat

de pe acoperişul de tablă drept pe scaunul ocupat de mine până adineauri, rupându-l în două. Pe jumătate uşurat, pe cealaltă jumătate vinovat, ridic din umeri aruncându-i Samarei o privire spăsită şi un zâmbet chinuit. Samara a împietrit cu mâinile la gură şi cu ochii în lacrimi. Şi mai şi a împietrit inima mea.

Pe lângă mine trece Ghiocelul. Văleu, zici că-i extraterestră chinezoaica! Se mişcă precum o extraterestră şi priveşte fix, ca o extraterestră. Nimic uman pe chipul ei. Doar o strălucire rece, de păpuşă de porțelan posedată de cine ştie ce făptură malefică din cine ştie ce univers paralel.

Nu e nevoie să îmi spună nimeni. Vin zile grele. Zile cu gust de mango putred.

Douăzeci şi una

Dragă Cătăline,

Nu mai am unde să fug, pentru că tot acolo ajung. Acolo unde totul se închide şi de unde nimic nu mai poate continua. Acolo unde mă întorc mereu, de parcă m-aş trezi în anticamera morții, din visul meu despre viață. Asta e realitatea.

Iartă-mă. Am ajuns la concluzia că am purtat destul cruciulița de lemn primită în dar de la tine să mă apere de rele. M-am săturat să mă ascund după ea ca un copil înfricoşat. Relele sunt în mine şi de mine nu mă pot ascunde, orice aş face. Astăzi în zori mi-am desfăcut de la gât cruciulița primită de la tine să mă apere de relele din mine şi am pus-o într-un buzunar, pe fundul rucsacului. E mai bine aşa, Cătăline. Pavăza era iluzorie, căci credința mea era prefăcută. Credința mea era o mască a fricii, nu un zălog al iubirii. Cât să mă mai mint că iubirea aia o să se nască într-o bună zi din frica asta?

Iubirea nu se poate naşte din frică. Iubirea nu se naşte şi nu moare. Doar frica se naşte. Şi tot frica moare. Fuga e cea care o ține în viață. Nădejdea mântuirii nu e pentru mine decât o altă fugă. Iar eu nu mai am unde să fug, Cătăline...

După ce am coborât de pe Athos, tu ai început să urci la cer pe o scară, ca Iacov, iar eu am continuat să cobor, căci nu am văzut scara din visul tău. Înainte să pornim fiecare pe calea lui, am desfăcut bocceaua şi am împărțit merindele între noi, frățeşte, să avem pentru drum. La tine a rămas credința, la mine îndoiala. E mai bine aşa, Cătăline. Dacă le-am fi tăiat pe din două, aşa cum am făcut cu piatra aia rotundă găsită lângă Prodromu, nu ne-am fi ales cu nici unele.

Astăzi am plâns pentru nebunia mea şi pentru nebunia acestei lumi. Zece minute în continuu. Catharsis... De azi, meditație dinamică 21 de zile la rând. E doar un proces de curățare, atâta tot. Iartă-mă, Cătăline.

Păunul Narcis

Când nu muncesc, când nu mănânc, când nu meditez, când nu merg la întâlnirea de seară sau când nu dorm, vin să mă uit la cascada artificială din apropierea Porții Principale. „Mă uit” are două sensuri. Amândouă valabile.

Pe lângă mine trece țanțoş un păun, fără să mă bage în seamă. Ce ar fi interesant de văzut la o făptură stacojie, încovoiată de gânduri? Păunul sare sprinten pe unul dintre bolovanii care stăvilesc lăcuşorul de acumulare. Se apleacă apoi uşurel, zgâindu-se în bulboana de la poalele micului munte din care răbufneşte apa. Dezamăgit că oglinda în care obişnuia să îşi admire chipul a dispărut sub spume, păunul miorlăie trist. Aşa fac păunii când sunt dezamăgiți. Miorlăie lung, ca pisicile.

Mă aplec şi eu cu băgare de seamă, curios să văd ce mi se-arată în vâltoare. Şi inima mi se face mică. Din oglinda strâmbă mă priveşte un chip hidos, dintr-o lume diformă, pe cale să se fărâmițeze. Am impresia că o să mă fărâmițez şi eu odată cu lumea asta...

Dragul meu călător,

Îți scriu scrisori de-astea „înțelepte” de fiecare dată când îmi vine să fac ceva ce ştiu că e rău sau inutil, dar e corect în termeni umani, adică atunci când vreau să demasc mârlănia, laşitatea, când vreau să îmi fac dreptate sau să mă răzbun, când urăsc ceva sau pe cineva atât de tare, încât îmi vine să distrug totul în jurul meu. Ei bine, când toți demonii ăştia îmi dau târcoale, mă pun să îți scriu. O să ți se pară o aroganță din partea mea, însă doar faptul că îți adresez câteva cuvinte mă absolvă de orice vină... Nu ştiu de ce am senzația asta. Poate pentru că te disprețuiesc?

De ce crezi tu că meriți iluminarea sau chiar linişte în viața asta? Crezi că o să scoți maimuța din tine dacă faci „hu, hu” 21 de zile la rând? Crezi că dai 800 de dolari şi gata, în trei luni te linişteşti şi devii supraom? Tu încă nu ai aflat ce înseamnă să fii om. Tu nu empatizezi cu oamenii... Or, înainte de orice transcendere, ăsta e rostul experienței tale umane. De ce crezi că eşti aici? Ca să ai de unde pleca?

Ce faci tu îmi pare un nonsens. Am impresia că îți bați joc de creierul tău. Cu îndoielile tale, în laboratorul din Pune nu vei învăța să fii nici om, nici supra-om. Însă pe lumea asta, în viața reală, ai şanse cu duiumul să îți exprimi umanitatea. Fată de mine nu ai fost niciodată om. Nu te-am surprins în nici o ipostază umană, în afara câtorva momente cu Suzy, cățeluşa ta. Sunt oameni care aşteaptă să genereze lucruri împreună cu tine, lucruri care rămân în lume şi schimbă lumea, dar în timpul ăsta Sega al meu visează...

Problema cu tine este că îți iroseşti ani prețioşi din viață încercând să înțelegi fără să te consulți cu mine. Soluția: scoate-ți ciorapul ăla de damă de pe cap, aruncă-ți masca aia de hoț la drumul mare şi... trăieşte, nu mai jefui. Viața asta e o experiență irepetabilă. Înțelegerea o să vină de la sine, din ce trăieşti, nu din ce îți imaginezi. Or, tu nu vrei să trăieşti pentru că, deşi pretinzi contrariul, fugi de suferință în loc să stai şi să înțelegi natura ei. Tu nu accepți suferința. Tu cauți mereu să te scoți. Eşti fricos, suspicios şi meschin. Părerea mea, dragul meu, este că... o să te întorci la un moment dat din tabăra de vară la fel de îngâmfat, la fel de zgârcit. Şi la fel de precoce o să ejaculezi în fața unui chip perfect de puştoaică, la fel de repede o să te descotoroseşti de întâlnirile cu oamenii de la care nu ai nimic de câştigat, cu aceeaşi lehamite cumsecade o să zâmbeşti când o să oferi o floare unei fete îndrăgostite pe care ştii că n-o s-o fuți niciodată... Iar eu, văzând toate astea, o să îmi îndrept spatele, o să îmi umflu pieptul şi n-o să îmi vină să cred că EU sunt atât de deştept şi atât de lucid. Şi o să mă duc la oglindă să mă uit dacă e adevărat şi o să văd că, da, e a-de-vă-rat.

Al tău prieten fidel,

Eu

Împăturesc cu grijă scrisorica şi o pun la loc în inexistentul buzunar de la piept. Deşi am citit fără să sar vreun rând, nu am priceput o iotă. Aşa mi se întâmplă când citesc cu voce tare: îngrămădeala de cuvinte refuză să se facă înțeleasă. Dacă aş fi citit în gând, probabil că aş mai fi înțeles câte ceva. Însă cum la mine gândul e la fel de zbuciumat ca o cascadă, cred că am făcut mai bine citind cu voce tare. N-am înțeles nimic, dar măcar am prins puțin curaj. Faptul că mi-am auzit glasul înseamnă că încă nu m-am rătăcit cu

totul. Nu ştiu unde mă aflu, dar ştiu măcar atât, că sunt cu mine însumi.

E ora 1 şi cascada se opreşte brusc. Va porni din nou peste un ceas, dar până atunci apa rămâne liniştită între pietre. Zărindu-se în oglindă, păunul cocoțat pe bolovan îşi răsfiră dintr-odată, mândru, coada. Şi dintr-un singur salt se-avântă acolo sus, drept în vârful muntelui în miniatură, din care țâşnea cascada până adineauri. Ajuns pe culme, păunul priveşte în juru-i trufaş. Îşi bate aripile apoi şi glăsuieşte a izbândă, ca astfel să se ştie că există.

Inimi de pluş

Tantra, *love energy*. Eu, *helper*. Responsabilitățile mele: să ajung înaintea grupului, să îmi aduc aminte cifrul lacătului ca să pot descuia încăperea unde va avea loc cursul, să reglez din mixer nivelurile pentru un sunet curat şi să împrăştii într-un cerc, pe mocheta de pluş roşu, atâtea inimioare moi şi pufoase câți participanți sunt. Douăsprezece pernuțe de pluş roşu cu totul. Gata. Pregătirile mi-au luat doar câteva minute. De pe soclul metalic, din împreunarea lor transcendentală, Shiva şi Shakti îşi dau acordul: cursul de tantra poate să înceapă.

Nici un indian printre noi. Indienii nu au voie să participe la astfel de *workshop*-uri pentru că sexualitatea lor e un arc comprimat în cutia educației tradiționale, închisă cu capacul religiei, am aflat eu de la Sushi, un indian vorbăreț, îndrăgostit de cafele lungi şi dulci. *You don't want to see a horny Indian, Sega*, mi-a spus el serios. *You don't want to open that box...* Aşa e, nu vreau să deschid cutia *aia*. Vreau să deschid cutia mea, care are un alt fel de capac trântit peste un alt fel de arc comprimat.

Tantra e o artă şi o ştiinţă a transformării, a înnobilării materialului uman, începe Shanti, facilitatoarea. Tantra e un cuvânt care dă fiori oricărui adolescent din partea noastră de lume, îmi trece mie prin minte. *Tantra is not about sex*, continuă Shanti de parcă mi-ar fi citit gândurile. *Tantra is about transforming your sexual energy into consciousness. Into love...*

Da, da, iubireeee. Asta vrem! Să-nceapă mai repede orgia!

Şase bărbaţi şi şase femei care nu s-au mai văzut până acum ard de nerăbdare să zboare de la prima până la ultima *chakră*, să-şi transforme energiile joase în energii înalte, să-şi exploreze împreună conţinuturile. Şase barbaţi şi şase femei îşi dau mâinile, timizi, prinzându-se într-un cerc aşa cum le-a cerut facilitatoarea. Neliniştiţi, dar afişând zâmbete încrezătoare, cei doisprezece aruncă priviri piezişe unii spre ceilalţi. La îndemnurile lui Shanti, cercul se învârte din ce în ce mai iute pe o melodie ritmată, *Alegria*. Şi, în cercul încins, măştile de gheaţă cad topite una după alta, udând mocheta de pluş roşu.

Gâfâim şi râdem, privindu-ne în ochi fără fereală. Douăsprezece inimi bat la fel de-acum. Mulţumită, Shanti mă sărută apăsat, lăsând în gura mea un gust acru, de ţigară. În rest, a fost un sărut foarte priceput, de profesoară. Dar să trecem peste asta şi să mergem mai departe, căci de la *muladhara* până la *sahasrara* e o cale lungă.

Sega, pune te rog CD-ul numărul 2, selectează piesa numărul 5 *and press „Play”*, se pisiceşte Shanti. Şi acum şase dintre voi se ghemuiesc până ating mocheta cu fruntea, uite aşa. Acestea sunt ouăle, continuă ea ridicându-se în picioare. Voi ceilalţi ajutaţi ouăle să se transforme în copaci, dar intervenţia voastră trebuie să fie blândă şi discretă. Nu forţaţi şi nu trageţi, arătaţi doar că sunteţi alături,

transmiteți încredere, ne sfătuieşte Shanti exemplificând cu ajutorul meu. Iar voi, ouă ce veți deveni copaci, creşteți exprimându-vă trecutul, prezentul şi viitorul, mai explică ea.

Ca nişte pisoi somnoroşi, acordurile de pian se rostogolesc din difuzoare pe covorul scămoşat al dorurilor noastre. Pe mocheta de pluş roşu, în şase ouă stacojii se clocesc şase existențe, cu trecut, prezent şi viitor. Nu-mi pot lua ochii de la Juan, un spaniol aproape de 50 de ani, cu părul scurt încărunțit şi fața înăsprită de vânturile vieții. Oul Juan e nemişcat. Maria, partenera lui, îl încurajează delicat, dar oul Juan nu poate sau nu vrea să crească. Maria îi mângâie coaja, stăruind răbdătoare. *Fly me to the Moon*, ridică vocea lui Tony Bennett fiori din tălpi până în creştet, şi mâinile spaniolului şovăie, îndepărtându-se anevoie de trup, cu degetele răşchirate ca nişte gheare, bâjbâind după ceva să apuce. Unghiile se înfig în mocheta de pluş roşu. *And let me play among the stars...* Cu un efort ce mi se pare supraomenesc, brațele împing corpul în sus. Dar capul atârnă greu ca pământul. Şi Juan se năruie pe o parte, chircindu-se cu fălcile încleştate şi ochii strâns închişi. Maria îi mângâie cu afecțiune maternă părul cărunt şi izbucneşte în plâns, căci inima ei simte durerea lui. Shanti îmi face semn să mă alătur Mariei, să dau o mână de ajutor. Nu degeaba sunt *helper*. Mă aşez pe vine lângă Juan şi îl apuc de umeri strângând uşor, doar atât cât să ştie că îi sunt şi eu alături, că se poate bizui şi pe mine. Juan tresare ca trezit dintr-un vis urât şi se împinge din nou, cu hotărâre, în mâinile care îi tremură. *Let me see what spring is like...* Poți, Juan, mai ai un pic, haide... Maria îi ține capul în palme, iar Juan îşi adună puterile şi se opinteşte iar. Acum e în genunchi, ca într-o rugăciune, bălăngănindu-se dintr-o parte în alta, bătut de furtunile trecutului său. Maria îl cuprinde grijulie de mijloc, iar eu îl apuc de subsuori. *On*

Jupiter and Mars... Juan, ai încredere, nu te lăsăm să cazi. Şi Juan se ajută cu noi. Iată-l, a început să crească! Ca după o boală lungă şi grea, Juan îşi îndreaptă oasele sleite. Apoi ridică mâinile spre tavan, cu încetinitorul. Pumnii i se descleştează, iar degetele culeg aerul ca şi cum ar culege mere coapte. Capul lui Juan cade pe spate, cu ochii închişi. De sub pleoapele strânse izvorăsc lacrimi. Epuizat, spaniolul se lasă moale în brațele mele, ca o bucată de plastilină. Maria îi ține mâinile într-ale ei. *In other words, hold my hand...* Juan o ia acum de la capăt, ceva mai sigur pe el. Vrea să crească. Îi e sete să crească. Vrea să fie copac. *Fill my heart with a song,* ne umple Tony Bennett inimile. Juan e acum pe picioarele lui, dar nu vrea să se desprindă de noi. Nici noi de el. Nimeni nu părăseşte pe nimeni aici. *And let me sing forevermore...* Ochii Mariei înoată în lacrimi. Cu o mână o cuprind pe ea, cu cealaltă pe Juan. Rămânem aşa, îmbrățişați, la umbra copacului Juan până la sfârşitul melodiei şi lacrimile ni se amestecă. Juan plânge înfundat, cu bărbia în piept. Oul Juan, copacul Juan, omul Juan. Trecutul Juan. Prezentul Juan. Viitorul Juan. Din împreunarea lor cosmică, Shiva şi Shakti ne privesc cu duioşie.

În pauză, la o ceaşcă de ceai, Param ne descrie tantra anilor '70, care era puțin diferită de cea din zilele noastre. Pe atunci, cine avea chef să şi-o tragă se retrăgea într-un colț mai întunecos şi... The Commune s-a transformat rapid într-un bordel spiritual. Dar a venit Osho într-o zi şi le-a spus că n-au înțeles nimic. Că au confundat tantra cu pornografia. Şi că de mâine punct. Şi s-a pus punct. *At least we fucked a lot back then, everyone with everybody, yeah, great time*, oftează Param nostalgic. Dar acum n-aş mai putea face aşa ceva, îşi scutură australianul buclele aurii. Ce vreau acum e să iubesc cu adevărat, asta vreau, oftează

el din nou, din adâncul inimii. *Fly me to the Moon*, ne cântă Prem Dargo varianta lui la microfon. Pentru un profesor de sport, nu sună rău deloc. Numai că acum nu prea mai are nimeni chef să zboare până la lună. Şi nu prea mai avem nici ce să ne spunem. După ce ne-am văzut plângându-ne setea de iubire şi frica de iubire, neputințele şi speranțele, ce-ar mai fi de spus? Aşteptăm cuminți, călare pe inimile noastre de pluş, să vină Shanti ca să ne deschidă următoarea *chakră*. *Chakra* inimii.

Voi şase puneți-vă palmele pe inimă, gata să o dăruiți, şi ațintiți-vă privirea în ochii partenerului, ne instruieşte facilitatoarea după ce ne mai învârtim de câteva ori în cerc, de încălzire. Iar voi, ceilalți şase, rămâneți la zece paşi distanță cu palmele în sus, gata să primiți, încheie ea instructajul.

Maria face primul pas către mine... Aş vrea să îi zâmbesc, dar nu pot pentru că ochii mi se umplu din nou de lacrimi şi colțurile buzelor încep să îmi tremure văzând-o cum se apropie... Au mai rămas nouă paşi... Opt... Şapte... Maria ține acum palmele căuş, ca şi cum inima ei s-ar zbate să sară de acolo. Ochii ei înoată într-ai mei... Şase... Cinci... Patru... Privirile noastre se împletesc într-o frânghie udă. La capătul ăsta te salvez eu, Maria. La celălalt mă salvezi tu, bine?... Trei... Doi... Unu... Maria se opreşte la câțiva centimetri în fața mea. Îi simt răsuflarea. Fără să se grăbească, îşi apropie palmele de ale mele care aşteaptă deschise. Atingerea lor e ca o adiere într-o zi toridă. Răcoroasă, catifelată. Toată inima ei e în atingerea asta. M-am dăruit ție, ce-o să faci acum cu mine? Îi adăpostesc degetele reci în podul palmelor mele fierbinți şi las răspunsul pentru mai târziu.

Ne rotim în cerc ultima oară. În cercul ăsta am întors pentru o vreme spatele iadurilor noastre şi ne-am împărtăşit paradisurile. Shanti ne îndeamnă acum să ne uităm în ochii celorlalți, fără ocolişuri, şi să ne luăm rămas-bun, fără cuvinte. Douăsprezece inimi moi, din pluş, s-au dăruit, s-au împărțit, s-au deschis, s-au amestecat unele cu altele şi acum se întorc la ale lor, poate un pic mai vii decât înainte. Două femei mă ațin cu săruturile lor tantrice: una e Shanti, cealaltă e Simone. Nu le pot răspunde, căci răspunsul meu e la Maria.

Gata cu orgia.

Am mai rămas doar noi în încăperea goală. Eu şi Maria pe mocheta de pluş roşu, Shiva şi Shakti pe soclul lor metalic. Ne întoarcem în timp, până când ne ținem iar de mâini şi ne privim adânc în ochi. Dar timpul în care ne-am întors nu mai e acelaşi şi nici Shanti nu mai e aici să ne spună ce să facem în continuare. Suntem doar noi doi, într-un timp al nimănui, orbecăind unul după celălalt. Iar eu mă văd în ochii Mariei îndepărtându-mă. Şi Maria se vede în ochii mei îndepărtându-se. Ne separă un zid al îndoielilor peste care, deocamdată, nu îndrăznim să trecem împreună.

Mă întorc istovit în cămăruța mea unde adorm repede, cu capul pe inimioara de pluş făcută cadou de Maria. Dis-de-dimineață va trebui să o duc însă la loc pentru un nou curs de tantra. Mâine va fi iar nevoie de inimi. Să nu rămână cineva fără.

Moarte fără de viaţă şi viaţă fără de moarte

L-au adus în Auditorium pe o targă de bambus, înfăşurat într-o pânză albă, stropită cu uleiuri parfumate, şi acoperit cu flori. I-au lăsat vederii doar chipul pământiu, încremenit

în suferință. Murti a murit azi-noapte, răpus de cancer. Azi la ora 14 începe sărbătoarea. *Death Celebration*.

Vocea lui Osho se ridică peste audiența tăcută, în aerul îmbălsămat cu miresme dulcege:

Moartea este una dintre marile minciuni ale lumii. Cu toții am văzut moartea sau cel puțin aşa credem. Însă ceea ce am văzut de fapt este o persoană care nu mai respiră. Doar cei care au trăit experiența meditației, cei care au înțeles într-un fel sau altul distanța dintre ei înşişi, corp şi minte, rămân conştienți când vine moartea. Aceştia râd în interiorul lor, dar nu îi putem auzi, căci trupul lor nu mai funcționează. Ei nu ne pot spune „e doar o glumă, nu există moarte”...

Ca la un semn, tobele prind viață şi lumea se pune pe dansat, cântat şi bătut din palme. E veselie mare în Auditorium, de parcă s-ar fi născut un copil. Încerc să mă bucur şi eu, dar imaginea lui Murti zăcând inert nu mă lasă. Pentru mine, moartea nu e un prilej de bucurie ca pentru ceilalți... Cineva mă apucă de braț şi mă trage cu putere deoparte. Curcubeule, tu erai? De când nu te-am mai văzut... Taiwaneza e agitată. Scoate din buzunar o sticluță pe care se grăbeşte să o deschidă, privind cu teamă peste umăr, de parcă ar fi urmărită. Mă apucă apoi de mâini şi îmi toarnă din sticluță câteva picături la încheieturi. *Aura-Soma*, îmi explică ea înainte să o întreb, înşurubând capacul şi punând cu grijă sticluța la loc în buzunar. *Protection*. Să nu îți fure energia prin *chakre*... Înainte să pricep ce a vrut să spună, Curcubeul dispare şi mă lasă cu ochii în soare.

Până mă dezmeticesc, alaiul a pornit deja spre ieşire, pe ritmuri de tobe. Doi tineri țin să imortalizeze momentul. Îşi fac poze îmbrățişați, zâmbind fericiți lângă patul acoperit cu flori, ca doi turişti lângă o atracție exotică. Într-adevăr, ce

poate fi mai atractiv şi mai exotic decât un mort la Osho International Meditation Resort?

Patul de flori pluteşte spre *burning ghats* pe valuri stacojii, urmărit de privirile curioase ale localnicilor. Procesiunea străbate aleea principală a Parcului Koregaon, traversează Main Road şi ajunge în cele din urmă pe malul râului, unde vatra de veci e deja pregătită. Pe marginea ei, câțiva metri cubi de rondele de lemn din care Devagit şi Maneesh iau atât cât să acopere trupul neînsuflețit până nu se mai vede nimic, nici măcar o floare. Devagit stropeşte apoi grămada de lemne cu ulei parfumat şi cineva aprinde o torță.

Tobele răpăie, lumea chiuie, cântă şi bate din palme. Petrecerea se întețeşte ca focul din vatră. Samaroha nu se mai poate stăpâni. Îşi eliberează părul lung din coadă şi începe să danseze ca un nebun, frământând pământul cu picioarele goale, răsucindu-se în fel şi chip. Dacă Maneesh nu ar fi fost prin preajmă, pletele indianului n-ar fi scăpat de flăcări. Dar ce-i pasă lui Samaroha? Continuă să danseze cu moartea, aproape de vâlvătaie, ca un Zorba. Sega, tu ce crezi că-i moartea? mă întreabă Satto din senin. Nu cred nimic, îi răspund. Oi muri şi oi vedea ce e moartea. Sau poate nici atunci, mai ştii? zâmbesc eu căznit. Ai uitat ce zice Osho, mă tachinează franțuzoaica. Moartea e o glumă, Sega. Dar... Osho e mort, Satto. Noi l-am văzut glumind cât era în viață. Când a venit moartea, a amuțit şi el la fel ca Murti. Nu putem fi siguri că e o glumă. După unele credințe religioase, dincolo ne aşteaptă raiul sau iadul şi... *Mais non*, mă întrerupe Satto, credințele sunt depăşite, ce naiba. Suntem în secolul XXI, dragul meu Sega. Raiul l-au inventat ca să ne punem nădejdea într-o fericire eternă după o viață scurtă şi chinuită, iar iadul ca să nu ne răzvrătim. Au avut grijă să ne facă să ne simțim vinovați încă din naştere, ca să ajungem să ne temem de moarte. Ne-au spus că suntem

păcătoşi de mici şi că trebuie să ne rugăm cu râvnă dacă vrem să ajungem în rai. Mai târziu, ca să uităm de moarte, am început să ne înconjurăm cu lucruri din ce în ce mai frumoase şi mai confortabile, dar nu am făcut decât să obținem efectul contrar. Am devenit şi mai fragili, în coconul nostru efemer de bunăstare materială. La frica de moarte se adăugase teama de a nu ne pierde bunurile, ha-ha-ha. Ne agățam de ceea ce e trecător fără speranța unui paradis post-mortem, care hrănise generațiile anterioare. Osho a venit să alunge fricile noastre bolnave, să ne arate că lucrurile sunt de fapt mult mai simple, că totul e firesc, că nu avem nevoie de nici un sprijin din afară, că trebuie doar să ne oprim din fugă şi să privim în interiorul nostru. Când l-au adus în Buddha Hall, am crezut cu toții că doarme. Era atât de frumos... Şi atât de liniştit... Înainte să moară, le-a spus celor din jur că prezența lui va fi mai puternică după ce va ieşi din trup. S-a ținut de cuvânt. E încă aici. Eu îl simt...

Un fuior gros de fum alb ca laptele se ridică în văzduh. Nu simt miros de carne prăjită aşa cum mă aşteptam, ci de santal. Trupul lui Murti arde mocnit, ca un bețişor parfumat. Îl întreb pe Maneesh ce vor face cu cenuşa. Mâine, când se va răci, o vor strânge din vatră şi o vor pune într-o urnă metalică. O vor transporta la douăzeci şi ceva de kilometri în afara oraşului. Acolo se vor sui într-o barcă şi vor vâsli spre mijlocul râului, unde o vor împrăştia. Aşa se va încheia călătoria lui Murti pe acest pământ... *Murti is happy now*, se bucură instructorul de Tai-Chi privind în sus, spre vălătucii de fum. Murti e liber, Sega. În sfârşit, liber!

Focul continuă să ardă, până la ultima rondea. Fumul cu miros persistent de santal îmi intră în nări, în păr, în pori şi în roba stacojie pe care o simt din ce în ce mai grea şi mai

lipicioasă. Năclăit din cap până în picioare, mă întorc în cameră să fac un duş şi să mă curăţ de moarte.

Osholand

După ce ieşi la pensie, îţi vinzi frumos casa, maşina şi bibelourile cu Buddha de pe televizor, vinzi şi televizorul, după care emigrezi în Osholand, ca simplu *contributing guest;* CG, pe scurt. Din pensie şi din micile economii petreci muuult şi bine până în ziua când te petrec ceilalţi, cu cântece şi ropote de tobe, până la *ghats* ca să te ardă. Până atunci însă te bucuri de tineret spiritual, poate şi de câteva tinere atrase de vigoarea ta longevivă, primenită de aerul parfumat din Buddha Grove şi alimentată cu terapii de grup, meditaţii, piscină, saună, *zennis*, ping-pong şi dietă vegetariană delicioasă, atent pregătită... Te mai arăţi pe la adunările de seară, mai vorbeşti cu păunii, te mai joci cu pisicile, mai participi la vreun program artistic unde te şi poţi produce dacă vrei, mai tragi de un ceai sau de un cappuccino seara pe terasă, la răcoare, mai vezi câte un film sensibil, mai cânţi la karaoke, mai dansezi la discotecă, mai citeşti din Osho ca să te îmbărbătezi şi, uite-aşa, departe de lumea dezlănţuită, alternând robele stacojii cu cele albe, câteodată şi cu cele negre în cazul în care intenţionezi să te joci şi „de-a facilitatorul”, trece viaţa la sanatoriul spiritual... Sau la azil... Chiar aşa, îmi vărs eu năduful după ce sorb cu zgomot din ceaiul meu *masala*, cel mai frumos azil din lume e chiar aici, la Pune!

De sub umbrela care ne fereşte pe amândoi de ploaia neîndurătoare, Dhyan Basera râde cu poftă ascultându-mă. E un om vesel, deşi un pic crispat. Poate pentru că şi el e tot român, singurul care mai bântuie pe aici, în afară de mine. Dhyan Basera a ajuns aici acum câteva zile şi asta e prima

noastră conversație. După atâta engleză, limba noastră maternă sună cum nu se poate mai caraghios. Parcă am juca într-o piesă de teatru absurd, vorbită în păsărească, să nu priceapă nimeni.

Dhyan Basera transpiră abundent din cele 200 de kile pe care le cântăreşte, la cei 60 de ani împliniți şi un metru optzeci şi cinci înălțime. E ortoped, specialist în operații pe coloană, rămas de la începutul anilor ’80 în State, unde s-a dus cu o bursă. Acolo l-a cunoscut pe Mircea Eliade. Mai exact: a fost invitat la cină de Mircea Eliade. Profesorului îi făcea mare plăcere să invite puținii români universitari la masă. Slăbuțul pe atunci Basera era înnebunit să plece în India, să cunoască şi să înțeleagă. În consecință, Eliade l-a trimis ceva mai aproape, undeva prin California, cu îndemnul:

Băi, du-te să-l vezi pe Krishnamurti!

L-a găsit pe Krishnamurti la adresa indicată, în fundul unei grădini, înconjurat de câțiva învățăcei. Un bărbat mărunt, aşezat pe un scăunel şi îmbrăcat modest, într-o *kurta* simplă, albă. Nu ca Osho, a ținut să precizeze Basera. Românul nostru nu a înțeles mare lucru din ce spunea Krishnamurti. Şi nici nu simțea nevoia; în preajma acelui om a cunoscut pacea pe care o căutase dintotdeauna... Acea pace adâncă, acea linişte extatică din preajma unei ființe iluminate.

Pe Osho nu l-a cunoscut. A ajuns la Pune abia în 1992, la doi ani după ce *he left his body*. A stat câteva luni atunci. A fost o nebunie, phaiii... Alte vremuri... Ai dreptate, Sega, asta a ajuns o stațiune pentru babalâci. Deh, e „viziunea” lui Raja, oftează greu doctorul Basera, proprietarul uneia dintre camerele din corpul Sinai. A dat pe ea 100 000 de euro şi acum e a lui pe viață. Aha, deci eşti un CG, îl provoc

eu. Da, sunt un CG, dacă nu ai nimic împotrivă, râde el senin, ştergându-se de năduşeală cu un şervețel împrumutat de la mine. Sunt un CG şi o să petrec aici muuult şi bine... La azil, îl înțep cu un zâmbet răutăcios. Te înşeli, mă contrazice doctorul fără nici o umbră de supărare, lăsându-se cu toată greutatea celor 200 de kile pe fiecare cuvânt. Te înşeli, Sega... Ăsta nu-i azil, ci grădiniță. O grădiniță pentru adulți. Aici învățăm să fim. Aici facem primii paşi după ce ne-am târât o viață întreagă de-a buşilea.

Hu-hu-hu¸ Ha-ha-ha

Deşi am intrat în a doua săptămână de meditație dinamică, ies din Auditorium la fel de leşinat ca în prima zi. Şi, colac peste pupăză, astăzi m-am trezit cu Ananda în spinare. Dacă nu mă țineam bine de balustradă, praf şi pulbere ne făceam amândoi pe treptele de piatră până jos, la poalele piramidei. Te gândeşti de două ori înainte să-i sari în cârcă unuia cu genunchii înmuiați după o oră de meditație dinamică. *My coach* se ține de năzbâtii, sau îşi pune învățăcelul la încercare?

Ascultă, Ananda, hârâi cu vocea distrusă după atâta zbierat, cred că Osho a făcut mişto de noi cu meditația asta dinamică. Vreți să fiți Buddha? Luați de-aici: respirați pe nas până vă apucă amețeala, faceți ca toți dracii, săriți cu mâinile-n sus, strigați „hu” din fundul gâtlejului când aterizați pe toată talpa, stați zece minute nemişcați până vă ia cu leşin şi la urmă dansați de bucurie că n-ați dat colțul. Mda, e ceva absolut ştiințific, meditați dinamic 21 de zile şi veți fi complet transformați, *trussssst me*...

Fostul şofer al lui Osho râde ca după un banc bun. Numai de glume nu-mi arde mie. Mare tâmpit mai eşti, Sega, zău aşa, da' dacă stau să mă gândesc, hm, s-ar putea să ai dreptate. În taberele de meditaţie, îşi aminteşte bătrânul taximetrist, Osho ne tot îndemna să fim jucăuşi, copilăroşi, să nu luăm meditaţia dinamică în serios... Osho se ţinea de şotii, aşa că nu e exclus, ha-ha-ha. Da' nu-i aşa că-i un exerciţiu fantastic? Sănătate curată! Ananda trage adânc în piept aerul proaspăt şi parfumat al dimineţii, lăsându-l să iasă cu un suspin lung de satisfacţie. Ah, ce bine mă simt acum, continuă el. Am strâns atâta furie în mine zilele astea, trebuia să o dau cumva afară. De ce n-ai folosit un sac de box? îl zgândăr eu. De unde ştii? se miră Ananda de capacitatea mea intuitivă. Acu' mulţi ani mi-am cumpărat un sac de box, dar, la naiba, mi-am rupt încheietura în el... Sega, le-am încercat pe toate, crede-mă. Ajunsesem la vârsta ta ca un vulcan gata să erupă. Da' tu eşti moale ca o *fucking* cârpă, n-ai de unde să ştii cum e să clocoteşti de furie în continuu... Toată viaţa mea am fost dat la o parte, înţelegi? Treaba asta au început-o ai mei. Nu eşti bun de nimic, nu eşti în stare de nimic, îmi repetau cât era ziulica de lungă. Mantra copilăriei şi a adolescenţei mele a fost *„good for nothing”*. Alţii mai fătălăi, aşa ca tine, probabil ar fi clacat. Eu n-am făcut-o. Am strâns din dinţi şi am adunat ură în suflet, ani de-a rândul. Cu ura asta, gata să explodez, am ajuns la Osho. Mi-a prescris o meditaţie specială, numai pentru mine. Am procedat întocmai. Am pus o poză cu mami şi tati pe o pernă şi am lovit-o cu bâta de *baseball* până când am căzut eu lat. După zece zile de ciomăgit perne, am constatat că nu s-a schimbat nimic. Ura era tot acolo. I-am zis toate astea lui Osho. El a zâmbit cum îţi zâmbesc eu ţie, s-a aplecat spre mine cum mă aplec eu spre tine şi mi-a şoptit la ureche, aşa cum îţi şoptesc eu ţie. Foloseşte un cuţit, mi-a spus el, aşa cum îţi spun eu ţie... Pe

spinarea mea de fătălău se ridică părul. Şi, întreb gâtuit de emoție, a funcționat? Te-ai eliberat de ură? Vezi să nu-hu-hu, huhuie Ananda, țopăind înaintea mea vioi ca un cimpanzeu. Hu-hu-hu, *isn't it funny*? Am scos fulgii din câteva sute de perne şi tot degeaba, huhuie el, îndepărtându-se în pasul ştrengarului. Hu-hu-hu, ha-ha-ha, de-gea-ba...

Gorila

Aroma pătrunzătoare a ceaiului din fața mea se amestecă cu parfumul tufei de iasomie în apropierea căreia m-am aşezat. Gândurile din capul meu se amestecă şi ele, unele cu altele, libere. Puțină lume pe terasă la ora asta. Poate de aceea s-a încumetat creatura să traverseze tocmai acum teritoriul oamenilor. De bună seamă că i s-a părut momentul cel mai prielnic.

În centrul câmpului meu vizual, frunzele au tremurat brusc. Gândurile au zburat într-o clipă, ca nişte păsărele speriate. N-a mai rămas decât atenția încordată. Fără voia mea, ochii au focalizat rapid şi precis, căutând în frunziş sursa mişcării, care nu s-a lăsat mult aşteptată. O mogâldeață argintie a țâşnit spre mine cu o viteză atât de mare, încât pe retină a rămas o dâră ca o coadă de cometă. În următoarea fracțiune de secundă, arătarea a ajuns la doi paşi de mine. Când ochii ni s-au întâlnit pentru prima oară, timpul a înghețat.

O blană sură şi deasă îmbracă maimuțoiul, lăsând descoperite doar fața şi labele negre. Sub blană ghicesc o musculatură suplă şi densă, de sălbăticiune. Îi simt forța brută, comprimată în numai jumătate de metru cub de vietate. Dacă s-ar ridica pe labele dindărăt, animalul ar măsura cam cât un sfert de om. Dihania nu scoate nici un

sunet. Doar palmele celor patru mâini lipăie înfundat pe pardoseala de marmură. Fiara mă priveşte degajat cu ochi aproape omeneşti, nici temătoare, nici agresivă, de la vreun metru distanță. Mi-e greu să-i ghicesc intenția. Oare ce are de gând? Vrea să sară pe mine? Vrea să bea din ceaiul meu? Vrea să se aşeze pe scaunul din fața mea şi să îmi explice cu glas de om cum stă treaba în *resort?* Nimic din toate astea. Fără să mă piardă din ochi, maimuțoiul mă ocoleşte prin dreapta, mişcând aerul. Dintr-un salt fulgerător, pe care îl văd descompus într-o mie de fotograme, animalul trece de masa mea şi, după încă un salt care sfidează gravitația, ajunge drept pe acoperişul de tablă al terasei. Timpul îşi reia de îndată curgerea firească. După numai câteva secunde însă, tabla de deasupra se ondulează din nou. Mai întâi ies la iveală mâinile negre care apucă stâlpul de susținere, apoi capul. Maimuțoiul s-a întors special pentru mine şi acum mă țintuieşte cu o privire rea. Bă, sunt cu ochii pă tine, mă avertizează el. Ca să-mi arate că nu glumeşte, îşi dezveleşte caninii lungi şi ascuțiți. Cuțu, cuțu, ia de-aici, mă hotărăsc eu pe loc să îi întind o banană. Fiara e bulversată. Am zăpăcit-o cu tehnica mea de luptă. Probabil se aştepta să îmi arăt şi eu colții, ca apoi să ne încingem într-un duel psihologic, ca un mascul alfa şi un mascul omega ce suntem. În cele din urmă, maimuțoiul se dă bătut. Refuză banana cu un gest disprețuitor şi se face nevăzut.

Răsuflu uşurat. Dacă jivina a scăpat de la grădina zoologică? Prostovan mai eşti, Sega. Eşti în India, e normal să vezi maimuțe în libertate. Iar dacă vrei să ştii, *tu* eşti într-o grădină zoologică. Cine, eu? Da, tu. La un loc cu toți ceilalți care poartă robe stacojii, aşa ca tine. V-am văzut azi-dimineață, la meditația dinamică: hu-hu-hu... Jalnic. Nişte leşinături, ptiu. Poți să-mi spui de ce vă maimuțăriți voi acolo? Poftim? Taci mâlc, ai?

Dintr-o sută, câţi estimez că am fost azi-dimineaţă în Auditorium, doar şapte sau opt – am tras cu ochiul – ţineau mâinile sus. Un singur bărbat, restul femei. Bărbatul acela nu eram eu... Daţi afară animalul din voi, ne mobiliza Osho prin difuzoare, daţi afară gorila şi ea se va risipi ca ceaţa dimineţii. Am sărit ca apucaţii să scoatem gorila din noi şi s-o risipim în ceaţa dimineţii, dar am rămas tot nişte primate deprimate că nu pot fi cimpanzei dumnezei.

Oh, oobee doo, I wanna be like you-hoo-hoo, I wanna walk like you, talk like you, too-hoo-hoo, hu-hu-hu, huu, huuu...

Diavolul din detalii

Mi-a fost interzisă intrarea în douăzeci de ţări. Guvernele acelor state s-au temut de mine ca de un criminal, deşi nu am făcut nici un rău nimănui în toată viaţa mea. Nu am omorât nici măcar o furnică, declara Osho din fotoliul său, de pe ecranul cel mare, la doar câteva seri după altă înregistrare în care, preţ de câteva secunde bune, şi-a scuturat arătătorul de la mâna stângă de resturile ţânţarului strivit pe dosul palmei drepte. Pasămite, nefericitul trecuse printr-un ochi al plasei ce înconjura la vremea respectivă Buddha Hall. Mi-a venit să plâng pentru biata insectă, dar m-am abţinut. M-am gândit că, dacă mă vede Ananda, iar mă face de ocară. Mai nou, plâng din orice. Meditaţia dinamică mă stoarce zi de zi ca pe un burete.

Spre regretul meu, astăzi mi-a venit şi mie rândul să îmi pătez mâinile cu sânge. S-a întâmplat cu puţin timp înainte de întâlnirea de seară. Eram la intrarea în piramidă, cu o foaie şi un pix ca să pontez lucrătorii pe *Dotting List*: o bulină albă pentru cine vine, o bulină neagră pentru cine lipseşte. La Osho negrul triumfă întotdeauna. Harap-Alb nu

are nici o şansă. Cine acumulează trei buline negre, reprezentând trei absențe nemotivate, zboară din programul *Work As Meditation* fără drept de apel.

A fost un accident, jur. S-a întâmplat fără să îmi dau seama. Am acționat fără să judec, dintr-un instinct orb. Adâncit într-o conversație pe teme spirituale cu Priya, finlandeza, am pocnit între palme un țânțar grăsun, care îi dădea târcoale. Priya s-a arătat încântată de gestul meu salvator, însă eu m-am întristat adânc. Tocmai am ucis un țânțar, i-am spus fetei mâhnit. Da, mulțumesc frumos, mi-a zâmbit finlandeză angelic. Priya, tu nu crezi că țânțarii au şi ei un suflet? am întrebat-o cu ochii în lacrimi, cuprins de remuşcări. Blonda m-a privit compătimitor, apoi mi-a întors spatele fără să-mi răspundă şi a intrat în Auditorium pentru o nouă întâlnire cu Osho, lăsându-mă singur cu dilemele mele. Oricât m-am străduit, n-am mai putut face țânțarul la loc. Mi-am dat toată silința să îl repar, dar n-am obținut decât un ultim zvâcnet al unuia dintre picioruşele zdrobite. Îl nimicisem. Din țânțar l-am transformat în nimic. Cu o singură bătaie din palme am creat multă moarte dintr-un strop infim de viață. Țânțarul căzut pe *Dotting List* nu se va mai ridica niciodată. Nu va mai zumzăi de-acum încolo pe la urechile oamenilor, nu va mai deranja pe nimeni, nu va mai suge sângele nimănui, nu va mai zbura alături de ciracii săi, nu va mai ajunge niciodată acasă să spună „Săru' mâna, mamă”...

Țânțarul e mort. Dintr-o bătaie din palme... La revedere, dragă lume, atât a mai putut să exprime, zvâcnind din picioruşul frânt, pentru ultima oară. Dacă m-aş fi aplecat, poate că l-aş fi auzit şoptindu-mi la ureche „Îți las visul meu”. Dar nu m-am aplecat şi am rămas în holul marii piramide să îl jelesc după ce s-au închis porțile, ca să nu vadă nimeni cum vărs lacrimi amare.

Ziua Prieteniei

Happy Friendship Day, sir, îmi urează frumusețea cafenie. *What?* o întreb eu zăpăcit. *Yes, Happy Friendship Day,* repetă ea cu ceva mai multă îndrăzneală, dăruindu-mi un surâs drăgălaş, pe care l-am şi pus la păstrare în colecția mea de surâsuri etern feminine. Frumusețea indiană nu are mai mult de 20 de ani. Pielea catifelată, de culoarea cafelei, contrastând cu albul năucitor al dinților şi ochii negri, ca o noapte fierbinte, mă aruncă în plin delir erotic. Asta îmi lipsea pe lângă delirul mistic. La noi, în India, prima duminică din august e Ziua Prieteniei, susură ea dulce, plecând sfioasă privirea. Atunci... *Happy Friendship Day to you too*, mă bâlbâi eu, întinzându-i cartonul valoric. Aş vrea ca markerul ei să lase un număr de telefon, o adresă de email sau măcar să deseneze o inimioară, însă frumoasa îmi înapoiază cartonaşul cu 200 de rupii tăiate de o linie albastră. Doar atât?! întreb eu dezamăgit. *Yes, sir, for your soup, paratha and papaya. 200 rupees.*

După prânz o ajut pe *Ma* Darshan să îşi completeze cererea de muncă, la mine în birou. *Ma* Darshan e o portugheză pensionară, fostă profesoară de engleză. De înțeles însă, ne înțelegem mai mult prin semne şi printr-o seamă de cuvinte comune româno-portugheze. *Ma* Darshan ştie tot atâta engleză câtă chineză cunosc eu. Şi mai ştie o grămadă de lume. Îmbrățişările lungi, cu vechile şi nenumăratele ei cunoştințe care se întâmplă să treacă pragul biroului, fac anevoioasă completarea aplicației. Peste toate astea, *Ma* Darshan e şi foarte pretențioasă. La fiecare rubrică se gândeşte intens ce să scrie, apoi şterge, rescrie, mă întreabă, ezită, eu vin cu sugestii, ea acceptă, iarăşi şterge şi iarăşi rescrie. *Ma* Darshan vrea ca formularul ei să fie perfect. Îşi pune toată nădejdea în obținerea unui job pentru că a ajuns la fundul sacului. Dacă va fi acceptată nu va mai

plăti cele 400 de rupii la intrare în fiecare zi, timp de o săptămână, cât prevede regulamentul în cazul unei persoane care nu a mai lucrat niciodată. Sigur va fi acceptată, susține *Ma* Darshan încrezătoare, întrucât a muncit aici din greu până acum câțiva ani, când a luat o pauză din motive de sănătate. Baza mea de date susține însă altceva. Şi anume că *Ma* Darshan nu a muncit în *resort* nici măcar o zi. Nu se poate, sare ea ca arsă, pipăindu-şi piatra protectoare care îi atârnă la gât de un lănțişor de aur. E imposibil, întreabă pe toată lumea, toți ştiu că am lucrat aici ani buni. De ce nu sunt în baza de date? Adopt atitudinea echidistantă a funcționarului public: ridic din umeri şi zâmbesc inocent. Îi spun că nu am idee de ce nu figurează în baza *noastră* de date, dar că o să informez coordonatorii de departamente şi o să-i susțin cauza cu tărie. Deşi e împotriva regulilor, îi mai promit femeii că o voi suna imediat cum aflu un răspuns. Vorbele mele nu reuşesc să o liniştească. Vai de mine, ce mă fac? oftează Darshan la intervale regulate, parcă presimțind furtuna.

Plouă cu spume. În spatele uşilor închise, coordonatorii departamentelor dezbat situația lui Darshan. Nimeni nu pare să îşi amintească cu adevărat de ea. Toți se bazează pe baza de date cea perfidă, care din când în când mai înfulecă pe furiş câte o fişă. Acum se linge pe bot şi dă din coadă, făcând pe nevinovata. Ia-o pe *Ma* Darshan de unde nu-i... Totuşi, e posibil ca ea să fi lucrat până să apară baza asta nenorocită de date, presupune Vedhan. Aşa o fi, vine replica Gitei, dar, după câte ştiu eu, cei vechi au fost introduşi cu maximă atenție. Poate ea o fi scăpat, cine ştie? Intervine Yogendra. Orice ar fi, conchide Raja, nu putem încălca regulamentul.

Peste jumătate de oră, hotărârea e luată în unanimitate: Darshan e binevenită să lucreze cât pofteşte, cu condiția să

plătească intrarea pentru primele şapte zile, aşa cum procedează orice nou-venit.

Sun şi îi comunic verdictul. O aud plângând distrusă la celălalt capăt al firului. Nu am de unde să scot banii ăştia, Sega. Le-ai spus că am lucrat o viață pentru *ashram?* O viață pentru Osho? Le-ai spus, Sega? În glasul ei se amestecă disperarea cu un strop de speranță. Le-am spus, *Ma*, dar nu îşi amintesc. Dacă vrei să lucrezi, va trebui să plăteşti 400 x 7 = 2 800 de rupii... Nu am de unde, Sega, se văicăreşte ea, sunt ter-mi-na-tă. *Faz favor*, vorbeşte cu Devagit, te implor, el mă ştie bine...

Tare rău e să fii la mijloc.

În biroul său imens, decorat cu tablouri pictate de Osho, şeful porților îmi ascultă povestea. Chiar dacă nu apare în baza de date, femeia asta a lucrat mulți ani aici, Devagit, şi tu ştii asta. Nu se poate face o excepție în cazul ei? Poate a greşit cel care a actualizat baza de date, poate a uitat să o introducă pe Darshan, pur şi simplu, închei eu în forță pledoaria. Omul care se ocupă cu securitatea locului de peste 30 de ani îmi zâmbeşte galeş, clătinând din cap în stil indian. *Oh, Sega, Sega, I know her well... But we are not here for nursing people... If she really wants to work, she is most welcome. But the fact is she proved I was right. She wanted in just for the free entrance*, conchide el, bătând darabana pe marginea mesei, cu buricele degetelor lui scurte şi grăsuțe.

Devagit nu vrea să se complice. Multe dintre situațiile cărora trebuie să le facă față zilnic sunt şi aşa destul de complicate. Prin urmare, pentru el lucrurile sunt fără nuanțe. Ori albe, ori stacojii. Da sau ba. Are el o condică secretă, unde îşi notează lucruri despre oameni. Condica o păstrează în memorie, nu are nevoie de computer sau carnețel. Îi dai un nume şi Devagit îți spune ce, cum, unde, când şi de ce da

sau de ce nu. Din gura lui nu a ieşit niciodată vreun *„maybe”*. După el, toţi aceşti *Swami* şi *Ma* care se perindă prin biroul meu după joburi şi despre care eu aş jura că au coborât din cărţile cu sfinţi, nu sunt altceva decât nişte scrântiţi. *Sega, I don’t want cuckoos sitting in yoga postures at my gates*, obişnuieşte el să îmi spună când mai respinge câte o aplicaţie.

Plouă fără milă. Mă întorc la birou să închei socotelile pe ziua de azi. Aishwarya nu e aici, aşa că pot să îmi văd liniştit de treabă. Mai am de întocmit un raport pentru mâine la prima oră şi de numărat nişte cartoane valorice, pe care trebuie să le distribui rezidenţilor pe termen lung. Nici n-am băgat de seamă când a intrat Curcubeul. S-a strecurat tiptil, până în spatele meu, luminând încăperea cu o mireasmă nemaîntâlnită. *You my friend*, îmi şopteşte ea întinzându-mi o guava pârguită, după care fuge înapoi afară, în ploaie.

De pe masa mea de lucru, fructul prieteniei noastre continuă să îşi răspândească parfumul ameţitor. Guava purifică aerul îmbâcsit şi mirosul de transpiraţie lăsat de toţi cei care se vântură prin biroul Work As Meditation se retrage scheunând sub canapea, ca un căţel fricos. Binecuvântarea nu ţine însă mult, pentru că apare Aishwarya. Ce-i cu parfumul ăsta? Că ea nu suportă guavele, că i se face rău, că... Bag fructul în geantă, să n-o mai aud, şi mirosul ei acru de transpiraţie umple pe dată încăperea. Căţelul pestilenţial mârâie de sub canapea. Cum să îi spui unei femei că pute? Aishwarya, nu ar fi mai bine cu parfum de guava decât cu miros de transpiraţie? o întreb eu mieros. Ce miros? face ea ţâfnoasă. Nu simt nici un miros, e bine aşa! Apoi îşi ia câteva lucruri şi pleacă. Nici nu s-a închis bine uşa în urma ei că am şi scos din geantă fructul magic, ca pe un talisman nepreţuit. Schelălăind,

putoarea de căţel iese de sub canapea şi o zbugheşte după Aishwarya.

My precioussss... Trag în piept aerul parfumat, pun mâna pe telefon şi sun. *Ma*, am vorbit cu Devagit şi... din păcate nu s-a schimbat absolut nimic... Bănuiam, aud glasul stins al portughezei. Îmi pare rău că nu am putut să fac mai mult pentru tine, caut eu să umplu golul pe care îl simt că se lărgeşte între noi. Ba nu, Sega, ai făcut destule, *obrigado*, se smiorcăie ea. Rămâi cu bine, *Ma* Darshan, mă pregătesc eu să închei conversaţia. Alo, Sega? Te ascult, *Ma*... O aud cum îşi înghite lacrimile. *Happy Friendship Day, Sega*, îmi urează ea într-un târziu, forţându-se să zâmbească. *Happy Friendship Day to you too*, mă bâlbâi eu, punând apoi uşurel receptorul în furcă.

Pacientul

Un şarpe mic, cât o coadă de ibric, s-a ivit nepoftit la Poarta din Spate, speriind-o pe Achambo de moarte. Din scaunul ei de gardian, ea mi-l arată cu frică şi ţipă, ferindu-se-n van. Eu îl ridic binişor, cu un beţişor, şi îl las ceva mai încolo un pic. E un şarpe tare mic, cât o coadă de ibric, ce iute se-ascunde în iarbă, urma să-şi piardă.

Celălalt şarpe, cel cuibărit la baza coloanei vertebrale, în *muladhara chakra*, hibernează. Îl aud uneori cum sforăie. Deşi am ajuns la a cincisprezecea meditaţie dinamică, Kundalini nu vrea nici în ruptul capului să se trezească. Înseamnă că nu dai tot ce poţi, trage Raja concluzia după ce îi explic, la un ceai, că pentru mine meditaţia dinamică e un fel de masaj ayurvedic la picior de lemn. De respirat, respir bine acum, însă la *catharsis* nu pot stoarce altceva decât lacrimi. Şi de sărit, sar cum trebuie, fără să mai las mâinile

în jos şi fără să obosesc. Iar la sfârşit simt doar o oboseală plăcută, ca după orice efort fizic intens. Şi cam atât... Intră în meditație ca şi cum viața ta ar depinde cu totul de ceea ce faci în ora respectivă, mă sfătuieşte el. În zadar, îi zic. Gândeşte-te că nu te vei mai întâlni niciodată cu situația asta. Nici aşa nu merge, ce să fac? Nu e nimic de făcut, ridică el din umeri. Aminteşte-ți ce zice Osho: *let go*... Abandonează-te procesului, Sega. Renunță la aşteptări. Ai aşteptări mari şi te chinui singur, imaginându-ți cum ar trebui să fie. Te forțezi să obții un rezultat anume, dar nu îl vei obține fiindcă rezultatul acela există doar în închipuirea ta. Din cauză că ai aşteptări, nu laşi lucrurile să se întâmple. Chiar, de ce nu iei lucrurile aşa cum sunt? De ce nu le laşi să se desfăşoare de la sine, hm? Fără să mai aştepte răspunsul, Raja îmi zâmbeşte plin de compasiune şi se întoarce la frumoasa lui coreeancă. Ea e mult mai receptivă decât mine. Şi, evident, mult mai interesantă.

Mă duc să mă plâng lui Ananda. Da' ce-i cu tine, Sega, te masturbezi cumva şi te simți vinovat pentru asta? mă întreabă el înainte să-mi spun păsul, cu o îngrijorare înadins prost jucată. Nu, îi răspund mofluz. Am hotărât să nu mai fac meditație dinamică. O fac de pomană. Nu merge. E o prostie. Renunț. Şi cred că a sosit timpul să plec, Ananda. Nu mă regăsesc deloc în povestea asta, cum de altfel nu mă regăsesc în nimic, nicăieri. Nu merge, nu mă regăsesc, nu aia, nu ailaltă, mă îngână bătrânul taximetrist. Sega, eşti jalnic... Nu, Ananda, sunt deprimat.

My coach mă studiază din creştet până în tălpi cu un aer profesional, scărpinându-se în barbă. E clar, suferi de boala numită *seriozitate*, îmi pune el diagnosticul. Nu-i de joacă. E o boală *serioasă* asta, ha-ha-ha... Auzi, Sega? Ce-ar fi să râzi şi tu un pic de tine însuți? Ce-ar fi să te uiți în jur şi să vezi odată absurdul? Ia uite-l pe ăsta, face el în gura mare.

Un bărbos tuciuriu cu plete lungi, mers umilincios şi privire blajină se opreşte în loc şi se întoarce spre noi nedumerit. Uită-te bine la el, Sega, uite-l cât e de absurd, vezi? hohoteşte fostul şofer al lui Osho. Cât e de penibil, cât e de ridicol! Hei, pletosule, mimează Ananda panica, omul ăsta suferă de o boală cumplită, numită *seriozitate*! Cum, n-ai auzit de ea? E mortală, fugi de-aici să n-o iei şi tu! Aşa, aşa, bine faci, ia-o la sănătoasa! Speriat, pletosul iuţeşte pasul, holbându-se la noi peste umăr, ca la doi nebuni. *Don't look back*, îl povăţuieşte Ananda, că se ia şi aşa, ha-ha-ha!

My coach se întoarce apoi spre mine, zâmbind. Sega, rosteşte el pe un ton surprinzător de cald, mă văd în locul tău, cu mulţi ani în urmă... Înmuiat de spusele lui, mă reped să-l îmbrăţişez, un *Osho hug* nevinovat, dar Ananda face un salt înapoi, răcnind. Nu, să nu te apropii, fir-ar să fie! Ptiu, ce boală gravă ai, ce boală nesuferită, brrr... Gata, fug până nu mă molipsesc şi eu de *seriozitate*.

Rătăcesc abătut pe aleile staţiunii, ca un pacient în curtea unui spital, înainte de operaţie. Nimeni nu se apropie de mine. Parcă aş fi ciumat, nu doar trist. E drept că nici eu nu mă pot apropia de nimeni. Orice aş face, oricât aş vrea, oricât m-aş strădui să înţeleg, am senzaţia că îmi scapă ceva fundamental. Viaţa? Am impresia teribilă că nu trăiesc. Parcă aş visa o viaţă de pe un pat de moarte.

Căutarea asta la capătul lumii mi se pare acum o nebunie. Nici nu mai ştiu dacă urmăresc să aflu adevărul. Oare nu cumva caut doar să mă justific? Să mă confirm ca minciună cu pretenţii de adevăr? O minciună ca o tichie de mărgăritar, care să mă ascundă mai bine... Uf, am ajuns în acelaşi punct. Mă învârt în cerc. Pe urmele cuiva care îmi şopteşte adevărul, fără ca eu să îl pot desluşi. Degeaba mă răsucesc pe toate părţile, degeaba sar şi strig „hu”, degeaba,

degeaba, degeaba. Acel cineva se ascunde bine în unghiul mort, acolo unde nu poate fi dibuit...

Mă trezesc din gânduri în fața fostei locuințe a lui Osho. Paşii m-au adus aici de capul lor. Prin preajmă, nici țipenie. Chuang Tzu se deschide abia diseară, pentru noi meditații din *Cartea secretelor*. Până atunci, poarta rămâne închisă. Mă apropii de glasvandul de la intrare şi pun mâinile streaşină la ochi ca să văd înăuntru. Acolo, în întuneric, ultimul Rolls Royce aşteaptă un şofer şi un pasager, care nu îl vor mai ocupa niciodată.

Curcubeul unei nopţi

Mi-e frică să dorm singură. Vreau să dorm la tine noaptea asta. Mă primeşti? Te primesc... *But no making love*, caută ea să se asigure pentru a nu ştiu câta oară, când ne aşezăm față în față, pe pat. Eu, în roba mea stacojie, ea într-un tricou rozaliu de bumbac, care îi vine până la genunchi, ca o cămaşă de noapte. *No making love*, o asigur, cu acelaşi zâmbet sincer şi trist.

Curcubeul aprinde unul dintre bețişoarele parfumate pe care tot ea mi le-a făcut cadou. Le-am găsit deunăzi pe birou. O cutie frumos ambalată în hârtie roşie legată cu o fundă albă şi câteva flori de iasomie alături. Sunt de la chinezoaica aia, mi-a pasat Aishwarya informația ca pe o grenadă, din spatele monitorului ei. Dacă n-aş fi fost aşa deprimat, probabil că aş fi sărit în aer de bucurie.

Bețişorul arde mocnit, răspândind parfum de patchouli. Curcubeul îşi scoate ochelarii şi îi pune cu grijă pe noptieră, lângă veioză, apoi îmi ia mâinile într-ale ei. *Look into my eyes*, îmi cere ea. Îi îndeplinesc doința şi mă las răsfoit pe îndelete, din scoarță în scoarță. Nu am nici ce să ascund,

nici cu ce să o impresionez. Nu sunt o carte, ştiu asta bine. Sunt poate cel mult o broşură. Sau mai degrabă un pliant anost, care anunță cu litere şterse o ofertă de mult expirată. Nu îmi pasă ce sunt. Iar Curcubeul nu caută poveşti care să o dea pe spate. Pe ea nu o interesează, practic, ce scrie acolo, la mine în suflet. Ea vrea doar atât, să dezlipească paginile lipite între ele de necitite ce sunt. Curcubeul nu vrea decât să răsfoiască. Atât.

Curcubeul apare doar acolo unde nu există dorință, doar atunci când nu mai plouă cu aşteptări. Curcubeul fuge de cei care vor să o aibă. Rar îşi arată culorile, iar când se simte dorită, dispare cât ai clipi. Nu te teme, Curcubeule, *no making love*. Îmi plac culorile tale. Atât.

O asiatică şi un european într-un pat indian. El şi-a dorit asta o viață, dar nu prea mai ştie ce-şi doreşte acum. Noapte bună, Curcubeule. Întoarsă cu spatele, ea nu îmi răspunde, dar se lipeşte de mine, de parcă tocmai m-ar fi găsit la capătul unei căutări lungi şi istovitoare. Curcubeule, îi şoptesc la ureche, în noaptea asta tu eşti meditația mea. Se cuibăreşte la pieptul meu, mă strânge de mână uşor şi adoarme zâmbind. O sărut delicat pe obraz, aproape de lobul fin al urechii. Mmm, geme prin somn. Mmm, cum îi miroase pielea a iasomie. Sau a patchouli, m-am zăpăcit. Degetele mele caută întrerupătorul veiozei – clic – şi pornesc să exploreze Drumul Mătăsii prin întuneric, coborând de la umăr până spre cot şi alunecând apoi mai departe, agale, până se încurcă cu degetele ei.

zzz…

1.10 mi-a amorțit mâna dreaptă şi mă întorc pe partea cealaltă Curcubeul se întoarce şi mă caută în somn să se lipească de mine acum ea mă strânge în brațe îi simt răsuflarea în ceafă uimitor cum se lipeşte de mine oricum

m-aş răsuci de parcă în fiecare gol de-al meu s-ar vărsa un plin de-al ei şi fiecare plin de-al meu ar umple un gol de-al ei de parcă nimic nu e în plus sau în minus şi eu îi sunt de ajuns şi ea mi-e de ajuns şi e tare bine mai mult chiar nu contează adorm

zzz...

2.25 mă întorc pe spate cu fața în sus ea mă încalecă pe jumătate în sânul ei bate inima mea abdomenul ei lipit de al meu se ridică şi coboară liniştit ea doarme cu un picior îndoit peste coapsele mele ca o gazelă cambrată în zbor peste dorința mea amorțită îi cuprind glezna subțire cu o mână şi cu cealaltă crupa frumos arcuită şi adorm

zzz...

3.45 îmi bate inima tare Curcubeul țipă în somn o mângâi a visat urât sărăcuța ce tare s-a speriat nu-ți fie frică eşti cu mine Curcubeule drag te apăr eu îi sărut lung şi apăsat buzele moi şi fierbinți care nu îmi răspund căci ea doarme simțindu-se ocrotită adorm şi eu

zzz...

4.57 inima îmi bate ca un clopot mare de biserică dong-dong m-am trezit când degetele ei mi-au cuprins din reflex bărbăția trezită prea matinal probabil ea visează că se ține de o bară de oțel să nu cadă în gol poate de-aia scânceşte aşa mă întorc să o prind şi ea se întoarce inocent cu fundulețul spre mine fără să bănuiască faptul că în vintrele mele a început să zvâcnească aprig dorința de parcă s-ar fi născut cu o inimă a ei zvâc-zvâc doar un singur lucru mă mai frământă cum să fac să intru în Curcubeu cât mai adânc îmi pierd cumpătul când ating marginea dantelată a chiloțeilor ei de poftă mi s-a închegat şi saliva în gură înghit

în sec şi dau la o parte cortina fără să mă grăbesc un deget curios scapă înăuntru se furişează prin poarta întredeschisă ca un sol sau ca un spion înăuntru s-a dezlănțuit musonul în Curcubeu e fierbinte şi ud ea geme în somn şi parcă mă cheamă pe nume Seee... ggaaahh... ah cum mă vrea e gata de mult de când mă aşteaptă netotul de mine îmi scot berbecele dintr-o mişcare şi mă avânt să-l împlânt în Poarta Fericirii, Curcubeule, viiin... Curcubeul aprinde veioza, buimacă: Sega?! Ce!?!... Ce... ce vrei să faci? Eşti nebun?!? Ăăă, eu, Curcubeule, să vezi... Ăăăă... Sânge! Îmi privesc cu groază mâna înroşită. Aoleu, Curcubeule, sânge! Ea sare speriată din pat. O pată mare şi stacojie se întinde pe tricoul ei roz, chiar în dreptul Țării de Foc. Mă trezesc de-a binelea, în timp ce ştromeleagul mi se culcă la loc, resemnat.

Râd ca dementul din baie în timp ce îmi spăl mâinile mânjite cu sângele ei menstrual. Ia din dulap o cămaşă de-a mea, dacă vrei, îi propun. Nu iau nimic, nu vreau nimic de la tine, mă repede ea cu tunete în glas şi fulgere în ochi. *No making love*, nu asta ți-am spus de-atâtea ori?? *You evil man*... Râd ca dementul în continuare, de *evil* ce sunt. Ea se zbârleşte. *No fun-ny at all*. Râd de unul singur şi camera mea răsună a gol.

Traversăm împreună curtea principală şi primele minute ale dimineții. Eu în roba mea stacojie, ea în tricoul ei rozaliu, cu un prosop înfăşurat în jurul taliei, ca să nu se vadă pata. Mă dor testiculele de mor. Şi mă doare că nu mai avem ce să ne spunem. Mă doare că ne despărțim aşa, în fața Porții Meera, fără cuvinte şi fără îmbrățişări. Caut măcar să îi surprind privirea, dar nu reuşesc. Curcubeul mă evită. Nu vrea să se mai uite în ochii mei. Privesc lung după ea şi abia când dispare după colț o iau şi eu în partea opusă, spre Auditorium.

Sunt aproape sigur că va dispărea cu totul din viața mea şi într-un fel mă bucur că lucrurile s-au încheiat aşa, cu *no making love*. Ar fi fost complicat altfel. Doar mă cunosc prea bine... Şi oricum ea e cam sălbatică, genul care se aruncă pe om din senin, fără să ştie prea bine ce să facă atunci când ajunge călare. Genul ăla năvalnic, dar şi stângaci totodată, doar cât să întărâte mai tare, am citit-o eu din prima. Pe mine însă mă interesează alt gen de femei, despre care nu pot ghici prea multe, şi oricum am venit aici cu altă treabă. Nu să mă las orbit de culorile unui Curcubeu, oricât de asiatic.

La intrarea în Auditorium, mă întâmpină cutia cu şervețele. O să te smiorcăi ca un prost acum, nu-i aşa? mă provoacă şervețelele, răutăcioase. Ba bine că nu, dragele mele, le răspund cu un zâmbet superior. O, ba bine că da, asta ai să faci acum, te ştim noi bine, strigă la mine un şervețel mai îndrăzneț. I-auzi, afurisitul... De unde mă ştie el aşa de bine? Îl smulg din cutie şi îl despăturesc dintr-o mişcare, descoperind cu surprindere câteva rânduri scrise cu ruj:

Osho spunea că femeile au ochii mai frumoşi pentru că plâng mai mult. Că femeile sunt ființe superioare, pentru că sunt dotate pentru empatie, compasiune. Că energia lor e mai ridicată de la pământ pentru că prima lor chakră e mai sus decât a bărbaților... În experiența mea feminină, nu pot să nu țin cont de aceste evidențe.

M-am întrebat de multe ori dacă nu cumva suntem noi defecte... Anticoncepționalele ne bulversează tot sistemul... De la o simplă spălare putem face răni... La fiecare două minute, una dintre noi moare de cancer uterin... Totul pleacă de la construcția sexului nostru. Suntem noi făcute greşit? Nu. Suntem intenționat făcute să fim fragile. Cum ai putea simți compasiune dacă nu ştii cum e să te simți fără control, fără

nici un scut în fața emoțiilor și a durerii? Cum să alini suferința, cum să vindeci dacă n-ai fost niciodată sfâșiat de durere? Lumea asta are nevoie și de blândețe, nu doar de inteligență. E nevoie și de vindecători, nu numai de constructori. De-asta suntem așa cum suntem. Făcute să alinăm, să îmbrățișăm, să ocrotim ce e fragil. Chiar și pe tine.

Curcubeul are culorile bulversate și plânge pentru durerile tale. Când o să întâlnească un bărbat, o să își amintească să vindece rănile și să șteargă lacrimile. Atunci o să strălucească în toate culorile ei minunate, pe care tu nu i le poți vedea.

A ta eternă,

Parte Feminină

Îmi suflu nasul cu putere ca să respir nestingherit și arunc șervețelul mototolit la coș. Mai sunt câteva minute până la ora 6, când începe a șaptesprezecea mea meditație dinamică. Sunt mai pregătit ca niciodată să îmi dau drumul, să urlu, să sar și să pun dracii ăia din mine odată pe jar.

Guava în descompunere

Sega, mă simt foarte rău, îmi spune cu o voce obosită, punând cu grijă păhărelul de plastic pe marginea biroului meu. Deși nu se desparte niciodată de cafeluța lui tare și foarte dulce, Sushi arată astăzi de parcă ar fi complet stors de energie.

Sega, vezi că Sushi *is a little liar*, m-a pus Gita în gardă acum câteva zile. Șefa lui l-a luat de mult la ochi. Sega, vezi că Sushi cam trage chiulul. Când vine, când nu vine. După cum are el chef. Nu prea ne putem bizui pe el. Nu zic, de

descurcat se descurcă de minune la Cafenea. Cappuccino îi iese delicios, serveşte repede, nu greşeşte la calcule, nu iese cu minusuri în gestiune, însă cel mai bine se pricepe să toarne minciuni. Când ți-ai pierdut speranța şi îl dai dispărut, se întoarce la tine spăsit, cu nişte scuze absolut incredibile. Te asigur, e foarte inventiv la capitolul ăsta, nimeni nu-l întrece. Nu mai ştiu ce să mă fac cu el, Sega, cred că o să-l dăm afară...

Sega, mă simt tare rău, jur, nu te mint, continuă Sushi cu o față căzută. Nu zic nimic, doar aştept să văd unde vrea să ajungă. Sushi mă priveşte cu ochi stinşi. Excelent actor.

Sega... Da, Sushi, te ascult... Sega, nu pot veni astăzi la întâlnirea de seară, mă duc să îmi fac nişte analize... Aha, deci asta era. Păi ce să zic, Sushi? Ai vorbit cu şefa ta, cu Gita? E de acord? Nu, n-am vorbit cu ea, că nu mă crede orice i-aş spune. M-a prins cu o minciună şi de-atunci nu prea mă mai are la inimă. Crede-mă, Sega, am fost nevoit să o mint, n-am avut încotro. Aveam de rezolvat nişte lucruri în oraş şi n-am putut să-mi justific prea bine absența de la Cafenea, mărturiseşte el. Sushi, din partea mea poți să nu vii diseară. Dar, atenție, văd că săptămâna asta ai două absențe. Îți reamintesc că la a treia... Sushi, drept să-ți spun, au cam pus cătarea pe tine, ce să mai încoace şi încolo. Ştiu, murmură Sushi fără vlagă, ştiu şi mi-e frică să nu mă zboare.

Soarbe din cafeluța lui cea dulce, privind în gol. Tăcem amândoi preț de câteva înghițituri. O să vin atunci, oftează el. Chiar dacă mă simt naşpa, o să vin, promit. Bine faci, mă arăt eu încântat, sper să te şi ții de cuvânt. Îl conduc apoi până la uşă de unde îl petrec puțin cu privirea. Păşeşte greu, adus de spate, de parcă ar căra un sac de nisip. Sunt

convins că o să se îndrepte imediat ce o să iasă din câmpul meu vizual. Ei, Sushi, Sushi...

E timpul să mă întorc la fructul unei prietenii pierdute, ferecat din cauza Aishwaryei în sertar. Dar cum Aishwarya nu se află în birou, trag binişor sertarul şi scot guava la lumină. Şoc. *My preciousss* a început să putrezească. Sunt oripilat. Parfumul divin se luptă pe viață şi pe moarte cu miasmele descompunerii, fără sorți de izbândă. Coaja fructului, până ieri perfectă, netedă şi lucioasă, a început să se scofâlcească şi să se umple de pete zemoase, maronii, acoperite cu puf albăstrui de mucegai. Putrefacția. De boala asta nu scapă nimeni. Moartea muşcă cu gura ei hâdă din fructul prieteniei mele pierdute, lăsând în urmă o duhoare insuportabilă. Şi cum obişnuia guava mea să mă întâmpine radioasă, în fiecare dimineață, dăruindu-mi mireasma ei neasemuită. Iar acum...

Nu am tăria să-i urmăresc agonia până la capăt. Nu suport să văd cum sfârşeşte aşa de urât. Prefer să fug, ca un laş. Am făcut-o de atâtea ori, sunt antrenat. *My preciousss*, îi spun, e timpul să ne despărțim. Te rog să mă înțelegi şi să mă ierți. Vreau să îmi amintesc de tine aşa cum erai cândva. Guava mea tace umilită şi îşi adună ultimele puteri ca să înmiresmeze aerul din jur, aşa cum făcea odinioară, dar nu reuşeşte decât să răspândească o putoare oțețită. Nu o să te uit niciodată, draga mea guavă... Adio, îi şoptesc îndurerat, lăsând-o să cadă uşurel în coş, la gunoi.

Dulcegării

S-a prăbuşit azi-noapte în fața Porții Principale. Manoj, un indian vânjos care făcea de gardă, l-a luat în brațe şi a fugit

cu el cei o sută şi ceva de metri până la spital. L-au băgat direct la terapie intensivă. Sushi intrase în comă diabetică.

Doi brancardieri coboară din ambulanța parcată în curtea spitalului Inlaks & Budhrani o targă pe care zace un bărbat între două vârste. O femeie şi trei copilaşi care plâng îl însoțesc pe omul de pe targă. Ne luăm după ei şi nimerim în holul cel mare de la parter. În robele noastre stacojii, părem căzuți din cer pe o planetă ostilă, colcăind de boli. O planetă a suferinței, unde aerul înăbuşitor, cu iz dulceag, e contraindicat respirației. Ne facem loc printre creaturile necăjite care aşteaptă resemnate la cozi lungi pentru medicamente sau pentru consult şi urcăm repede scara până la etajul întâi, având grijă să nu ne contaminăm prin atingere de balustrada năclăită.

Tammy, americanca, e foarte îngrijorată. Azi-dimineață nu era bine deloc, suspină ea. Tot inconştient l-am găsit. Dar am vorbit pe la prânz cu Manoj şi el mi-a spus că Sushi tocmai ieşise din comă. Uf, sper ca totul să fie în regulă... Acum câteva zile, Tammy mă sfătuia să nu-l bag pe Sushi în seamă pentru că e un mitoman ordinar şi un obsedat sexual. Cred că Tammy, de fapt, îl iubeşte.

De la cafea i se trage, de câte ori i-am zis să nu mai bea poşirca aia, preia Ashish discuția împingându-şi ochelarii pe nas cu arătătorul de la mâna dreaptă. Nu, că aşa îi place lui, că nu o poate bea dacă nu e tare şi amestecată cu un kil de zahăr, asta îmi spunea mereu. Da' las' că îl fac ei bine, doar ăsta e cel mai bun spital din Pune şi, dacă stau să mă gândesc puțin, chiar cel mai bun din lume, se înflăcărează el. Îl privesc cu duioşie. Ashish chiar e convins de ce spune. Ca mai toți indienii pe care i-am întâlnit, nici el nu îşi dă seama când exagerează. Ashish e jumătatea rotofeie, bonomă şi cu ochelari, a lui Sushi. Nu în sensul gay. E

drept că i-am surprins de câteva ori ținându-se de mână, dar asta nu înseamnă absolut nimic. Aşa obişnuiesc bărbații indieni să îşi arate afecțiunea unul pentru celălalt. Ashish nu lucrează cu noi în *resort*, ci în oraş, la una dintre miile de firme IT. La micul dejun şi la prânz serveşte calculatoare, dar seara preferă un alt meniu. Dacă Sushi e dependent de cafea tare şi dulce, Ashish e dependent de întâlnirea de seară. Vine în fiecare zi începând cu ora 17.00 şi stă până aproape de miezul nopții, când se dă stingerea. Stă tot timpul lângă Sushi, evident.

Secția de terapie intensivă e păzită de doi agenți cu chipiu, pistol şi tonfă la cingătoare, care stau de-o parte şi de alta a uşilor batante. Mă întreb ce păzesc dumnealor. Să nu evadeze cumva bolnavii? Să nu intre careva să şterpelească nişte boli rare? Agenții ne indică locul unde trebuie să ne lăsăm papucii. Nu avem voie să intrăm încălțați. Şi nici tustrei deodată. O să vă rog să binevoiți a intra pe rând, ne abordează politicos unul dintre ei, într-o engleză pedantă. Nu dorim să tulburăm liniştea pacienților din salon, nu-i aşa? surâde el candid, clătinând din cap la finalul întrebării.

Prima intră Tammy. Eu şi Ashish o aşteptăm într-o tăcere încordată, sprijiniți de balustrada murdară şi respirând greoi aerul leşios. Americanca iese după numai câteva minute, plângând. Mi se taie picioarele, dar găsesc puterea să o strâng în brațe. E grav? o întreb tulburat. E mai bine, mult mai bine acum, ne dă ea vestea cea bună, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. O, săracu' Sushi, a plâns şi el... E foarte răvăşit. Mi s-a făcut aşa o milă când l-am văzut în patul ăla, of, of, of, suspină ea.

Ashish iese vesel. Hai că îşi revine, ne spune el încrezător, *Sushi is strong*. Îl las cu Tammy şi mă îndrept spre uşile batante pe care cei doi agenți le deschid simultan. Salonul e

răcoros şi mult mai curat decât mă aşteptam, ceea ce îmi dă o oarecare încredere în sistemul sanitar indian. Poate că Ashish nu a exagerat prea tare, poate că Sushi chiar e pe mâini bune. Lipăi cu tălpile goale pe linoleumul turcoaz mirosind a şampon şi străbat un coridor burduşit cu paturi suprapuse. Câteva asistente medicale îmbrăcate în sutane albe ca nişte măicuțe trec în vârful picioarelor de la un pacient la altul. În secția de terapie intensivă e o linişte mormântală. Singurul zgomot care se aude e zumzăitul monoton al aparatelor de aer condiționat.

Sushi zace într-un pat la capătul coridorului, pe stânga. În ambele brațe are înfipte branule, perfuzii şi transfuzii, iar din nări îi ies două tuburi transparente, probabil pentru oxigen. E mai pământiu la față de cum l-am văzut ieri, la mine în birou, dar asta poate şi din cauza luminii de neon. Cel mai important însă e faptul că trăieşte. Sushi e viu. Şi conştient pe deasupra. *Wow, Sega, I'm so happy you came to visit me*, mă întâmpină el cu un zâmbet cât îl țin puterile de larg. Dă să se ridice în capul oaselor ca să mă îmbrățişeze, dar branulele îl împiedică. De teamă să nu îl văd deconectat accidental de la aparate, mă aplec imediat şi îl cuprind în brațe. Mă strânge la piept cu multă căldură. Cu greu îmi ascund emoția. *Hey, Sushi brother,* cum o duci? Au păsărelele astea grijă de tine? Sau să trimitem noi ceva întăriri? Nu mă plâng, Sega, roiesc în jurul meu ca nişte albinuțe, râde el stins. Îmi creşte inima de bucurie văzându-l că poate să râdă. În definitiv, despre umor se spune că e un leac bun. Mă hotărăsc să îi mai administrez o doză. Păi, normal, dragă Sushi, nu au cum să-i reziste unui băiat aşa *sweet*. Cu toate că gluma nu a fost prea reuşită, Sushi apreciază faptul că îmi dau silința să îl binedispun. Sega, mă bucur tare mult că ai venit să mă vezi, să ştii. Nu sunt în cea mai bună formă, dar sper să mă fac bine repede.

Chiar nu m-am aşteptat să vii, ce chestie. Îți sunt tare recunoscător, îmi dă multă putere prezența ta. Ei, şi tu acum, fac eu pe modestul, hai, lasă *dulcegăriile*... Râde iar. Ia uite-aici, ți-am adus ceva ca să-ți mai omori timpul, îi zic scoțând din tolbă cartea *And Now And Here*, o colecție de discursuri ale lui Osho pe marginea meditației şi a morții. Nu-i vine să creadă. Uaaau, Sega, *Şi Acum, şi Aici!* Vai, se bucură el, e cartea după care tânjeam! Voiam să o cumpăr de la Librărie, dar nu prea aveam bănuți pentru ea. Ce cadou frumos, Sega, *thank you, thank you, thank you!* exclamă el cu tot entuziasmul de care e în stare. Deşi branulele nu îi dau voie să se mişte, Sushi face un efort şi îmi prinde mâna, mângâind-o cu recunoştință. Gestul mă surprinde. Sunt uşor stânjenit, dar nu îndrăznesc să îmi retrag mâna dintr-a lui. O, Sega, te-am încurcat cu tura mea la poartă, aşa-i? Ai găsit pe cineva să mă înlocuiască la noapte? Las' că în trei-patru zile ies din spital, mă întorc şi fac două schimburi ca să recuperez, e în regulă, Sega? Sushi, nu te agita, ce naiba, găsesc eu înlocuitor până te înzdrăveneşti, numai că ne e tare dor de tine... O, Sega, îți mulțumesc din suflet, da, o să vin cât pot de repede, eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată! Sushi nu îşi dă seama când exagerează. La fel ca Ashish.

Ce frumos, ce frumos, repetă el cu lacrimi în ochi, răsfoind ca pe o Biblie cartea pe care i-am adus-o. Vai, cum le zice Osho, de parcă ar şti ce e în inima mea. Îl văd întunecându-se dintr-odată, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva sumbru. Sushi închide cartea şi o pune uşurel deoparte. Am fost la un pas, murmură el. Am fost la un pas de moarte, Sega. Căzusem în abis şi începusem să mă destram, bucățică cu bucățică. Nişte chinuri groaznice. Mă scufundam în întuneric ca într-un cazan cu smoală fierbinte. Urlam, dar nu mă auzea nimeni. Eram singur-singurel, cu toate spaimele mele, mi-e

greu să-ți explic, şi asta mă înspăimântă şi mai tare, că nu pot să mă exprim, nu pot să descriu, înțelegi? Nu ştiu, zău, ce m-a adus înapoi. M-am trezit aici, cu porcăriile astea înfipte în mine... Nu m-am întors cu mâna goală. Am adus ceva de *dincolo*, Sega. Am adus multă frică... Maică-mea a murit acum patru luni, tot aici în spitalul ăsta, nu ți-am spus... A intrat în comă diabetică, la fel ca mine, dar, din nefericire, biata de ea nu s-a mai întors.

Îl mângâi pe cap, emoționat şi speriat totodată. Ce să-i zic ca să îl încurajez? Să îl iau pe genunchi si să-i spun că nu există Moş Crăciun? Că pe lume nu l-a adus barza? Că astea nu sunt decât poveşti de adormit copiii? Că mai sunt şi alte minciuni despre care nici măcar nu ştim că sunt minciuni, astea fiind poveştile de adormit adulții? Să-i spun că s-ar putea ca totul să nu fie decât un vis? Că nu se dezintegrează decât acumulările reziduale, că suntem cernuți prin sita inconştientului colectiv? Că durerea vine din faptul că ne agățăm, că ne e cumplit de frică să ne dăm pur şi simplu drumul în necunoscut? Că moartea e o naştere din nou? Nu aş face altceva decât să îi vorbesc din cărți. Şi una dintre aceste cărți e acum la căpătâiul lui. Nu am ce să adaug eu la cele spuse de Osho despre moarte. Ce ne facem însă de la un punct încolo când nu mai putem conta pe spusele nimănui şi pe nimic? Când rămânem doar cu noi înşine, singuri-singurei? Cum vom străbate pustiul singurătății noastre? Dacă singurătatea e doar o născocire a minții, va fi şi ea la rândul ei demolată, ca orice altă născocire. Taifunul morții spulberă totul în cale. Şi atunci, ce mai rămâne? Şi ce trece *dincolo?* Se spune că o întrebare bine formulată conține şi răspunsul. Dacă am cuteza să punem întrebarea, poate că i-am afla răspunsul. Numai că ne e frică. Şi de frică, inventăm tot felul de poveşti pe care să ni le spunem noaptea lângă foc. Poveştile sunt cele care ne

ajută să înaintăm prin noapte, bâjbâind, chiar dacă ne tremură picioarele. Se spune că unii au văzut deja zorii. În ochii lor este lumina... I-aş spune lui Sushi toate astea, dar tare mi-e teamă că i-aş spune tot o poveste.

Fiecare în felul lui, Sega şi Sushi au aflat că se moare şi că asta e o realitate imposibil de ocolit. Moartea e obligatorie, intimă şi strict personală. Când te priveşte în faţă, nici un fard nu-ţi mai e de ajutor. Nu o să îi câştigi morţii bunăvoinţa sulemenindu-te. Aşa că *let go*. Renunţă. Să nu rămâi cu nimic. Să nu fie nimic al tău. Vei vedea că moartea e chiar o prietenă bună, care te ajută să scapi de ce nu ai fost tu în stare să scapi cât ai trăit. Moartea nu face concesii şi nu pierde vremea cu fineţuri sau politeţuri. Vine fără să întrebe, ia ce e de luat şi te lasă în curul gol. Ia de la putredul de bogat până când nu mai e nimic de luat. Moartea vine să îţi arate că bogăţia era doar o piedică. Aşa că dă-i morţii totul, fără să te lupţi cu ea. Dă-i din toată inima. Şi mulţumeşte-i. Moartea ţi-e prietenă. Te scapă de sacii de mărunţiş pe care i-ai agonisit într-o viaţă şi care acum îţi rup şalele. Bucură-te, eşti liber. În sfârşit, liber...

Îmi cer scuze că sunt în halul ăsta, Sega. Nu, Sushi, eu îmi cer scuze, pentru că în inima mea am crezut că minţi atunci când ai venit să te invoieşti de la întâlnirea de seară. Mă montase Gita, dar asta nu e o scuză. Deh, Sega, am minţit de prea multe ori ca să mă mai ia cineva în serios. Mint din instinct, ca să mă apar. Dar uite că nu ai cum să te aperi de moarte. Sau tu crezi că am păcălit moartea de data asta, Sega? mă întreabă el cu o sclipire în ochi. Evit răspunsul direct, pentru că nu îl ştiu. Sushi, o să-ţi spun totuşi o poveste. Cu un lup şi un cioban pe nume Petrică. O ştii? Nu, face el, chiar m-ai făcut curios. Auzi, ce nume ciudat, Petrică, se amuză el ca un copil, nerăbdător să afle povestea.

La despărțire, înainte ca eu să mă pot opune, Sushi îmi sărută mâna pe care a ținut-o tot timpul într-a lui. Un băiat de zahăr, nu alta.

Ultimul joc

Cred că ar trebui să îmi fac un blazon din numărul 11 şi să mi-l brodez pe robă, căci nu mai am nici un dubiu: 11 mă urmăreşte. Nu ştiu cât e numărul ăsta de norocos, aşa cum spunea Kalakeli, dar ştiu sigur că se ține scai de mine. Să recapitulăm. 11 noiembrie anul trecut – mi-am rezervat biletul de avion, 11 iunie – mi-am luat zborul spre India, 11 – linia de la care trenul a pornit din Mumbai spre Pune, 110 – camera mea din blocul Rinsai 1, 11 decembrie – s-a născut Osho... 11 şi iarăşi 11, oricum m-aş suci şi m-aş învârti, 11.

Astăzi e 11 august. O zi măreață. Ziua în care închei seria celor 21 de meditații dinamice în şir, cu o singură întrerupere involuntară, când nu m-am trezit la timp din cauză că am uitat să pun ceasul să sune... Aşadar apasă *Play*, băiete, şi aruncă-te cu totul în joc. Ca pentru ultima oară.

Nivelul 1. Inspiră şi expiră zdravăn, neîntrerupt şi din tot corpul, pe nas şi haotic, până când uiți de tine şi devii însăşi respirația. Status: monştri ucişi 0%, sănătate 100%, energie 75%, misiune îndeplinită 87%, transformare nereuşită. Bonus? Nu te obrăznici. O să primeşti bonusul când o să împuşti şi tu ceva monştri... Accesul permis la următorul nivel.

Nivelul 2. *Patience, Sega, everything will come up*, mi-a spus Adar la un moment dat, când am făcut pe nemulțumitul că nu simt nici o transformare de la meditația dinamică. Îi

zisesem aşa, ca să o impresionez, desigur, dar în sinea mea ştiam prea bine că mult mai important decât orice transformare e faptul că n-am luat-o razna aşa cum mă temeam şi că nu am văzut alți diavoli în afara diavolilor mei personali.

Răbdare, Sega, până la urmă totul iese la suprafață... *Catharsis...* Plângi ca un disperat, ca de obicei, dar fă-o până uiți de tine, până când te scurgi, odată cu lacrimile, pe jos. Şi nu mai trage cu ochiul la ceilalți. Ce e aşa de interesant de văzut la Moritz care se dă cu capul de pereți, la Aishwarya care țipă ca o isterică tăvălindu-se pe jos sau la Daya care stă pe vine cu roba suflecată până la brâu ca să îşi admire fofoloanca în marmura lucioasă ca o oglindă? Nu trişa. Trage acoperitoarea aia pe ochi şi vezi-ți de treabă. Fă ce ştii tu mai bine. Plângi. Status: monştri ucişi 0%, sănătate 100%, energie 90%, misiune îndeplinită 85%, transformare nereuşită. Bonus? Ciuciu. Ai dat de mâncare la monştri. Nu le mai da. Data viitoare, ucide-i cu sânge rece pe toți... Accesul permis la următorul nivel.

Nivelul 3. Sari cu mâinile ridicate şi aterizează pe toată talpa. Hop-hop, hu-hu. Bravo. Ai devenit uşor ca un fulg. Îți simți corpul de parcă ar fi umplut cu heliu. Ieşi acum prin vârful piramidei şi zboară către Nirvana. Nirvana nu e o țară, în zadar o cauți pe hartă. Nirvana e o stare dincolo de toate stările pe care le cunoşti. Nu există hartă, dar există jaloane, capcane şi obstacole. Sari peste toate. Hop-hop, hu-hu. Status: obstacole depăşite 100%, capcane dezactivate 37%, jaloane detectate 12%, mâinile ridicate 100%, sănătate 100%, energie 100%, misiune îndeplinită 93%. Bonus? Nu se acordă, ştii tu de ce... Accesul permis la următorul nivel.

Nivelul 4. Stop! Îngheață pe loc. Te ard umerii şi vrei să laşi mâinile în jos pentru că le simți ca pe nişte crengi încărcate

cu fructe de plumb. Întotdeauna cedezi la primul semn de greu. Fie, semnule de greu, facă-se voia ta. Facă-se voia mlaştinilor înşelătoare şi flămânde ale înfrângerii. Mai eşti de la glezne în sus, de la genunchi în sus, de la brâu în sus, de la gât în sus, mai eşti doar un cap fără gură, doi ochi bulbucați, o frunte, un ciuf. Mai eşti nişte bulbuci în noroi, atâta mai eşti... Alertă! Moarte iminentă! Energie 2%. Atenție! Nu ai decât o singură viață! Ultimul joc nu e o joacă. E însăşi viața ta. Activează-ți conştiința disperării. Dacă o vei transforma în putere, ai să te scoți din mâl, ai să te ridici. Luptă. Atenție, pericol, energie aproape 0. Oricând jocul se poate sfârşi. Şi, odată cu el, viața ta aşa cum n-o vei şti. Vei rămâne tot cu viața pe care o ştii... Ridică deci mâinile. Aşa. Către cer. Apucă cerul şi cațără-te pe el. Ieşi din noroi până la gât, până la brâu, până la genunchi, până la glezne, până când... Transformare nereuşită. Stop joc. Reluați? Da/Nu.

Nu. Soluția nu e lupta. Lupta e în van. Monştrii nu trebuie ucişi. Mor ei singuri dacă nu-i mai hrăneşti. Monştrii doar trebuie zăriți cu coada ochiului. Monştrilor nu le place să fie văzuți. Când îi vezi, monştrii fug. Până atunci însă, fugi tu.

Sfârşitul jocului. Confirmați? Da/Nu.

Visul pe care nu ştim că îl visăm

În podul mansardat al blocului Naropa se ajunge urcând spirala abruptă a unei scări metalice cu trepte înguste. Intrarea se face printr-un chepeng de fier, ca în pântecul unui submarin. E ora 7 dimineața şi cei zece membri ai echipajului aşteaptă instrucțiunile de navigare. Căpitanul nostru e Isha, columbianca cea înnebunită după cristale. În calitatea mea de *helper* a trebuit să-i car cristalele dintr-o

săliță de la parter până sus aici, ca „lumea să fie pătrunsă de vibrații benefice”. Montate pe soclurile lor de lemn, deasupra becurilor încastrate, cristalele pâlpâie ca nişte făclii în peştera lui Platon în timp ce engleza cu tresăltări spaniole a Ishei îşi face drum spre urechile noastre, şoptită prin stația de amplificare.

Hola and welcome to de Self-hypnosis Por Meditation workshop. Întindeți-vă pe saltele *por favor*, cu fața în sus, cu o pernă sub cap şi alta sub genunchi, ca să stați cât mai comod. Şi acum *relaaaax*, vocea mea vă va călăuziii...

...În adânc, mai adânc şi mai adânc. Mă scufund, ținându-mă de vocea Ishei ca de o parâmă...

...În adânc, mai adânc şi mai adânc. Corpul meu a rămas departe, deasupra, ca o corabie abandonată...

...În adânc, mai adânc şi mai adânc. Dincolo de zbuciumul neîncetat al minții, dincolo de forme, dincolo de concepte, dincolo de vorbele Ishei care şi-au pierdut de mult înțelesul, dincolo, dincolo...

Din adâncul nelămurit, o umbră țâşneşte drept în sus ca o săgeată. Nu îmi ia mult să îmi dau seama. E un delfin. Un delfin violet, cu reflexe albăstrui. Delfinul străpunge cu un chiot suprafața şi se ridică în văzduh, ca să se scalde în lumina dimineții... E suficient să vă aduceți aminte această imagine-cheie şi veți ajunge oricând doriți, fără ajutor, în spațiul unde tocmai ați fost. Încercați să pătrundeți de fiecare dată şi mai în adâncul vostru. Nu vă temeți. E ca şi cum ați dormi profund, fiind însă pe deplin conştienți. Pătrundeți în spațiul acesta plini de curiozitate, ca nişte exploratori. Acolo vă veți cunoaşte aşa cum sunteți. Fiți jucăuşi. Nu căutați ceva în mod special, întrucât ceea ce vă propuneți să găsiți e doar o plăsmuire a minții voastre şi

asta vă va împiedica să intrați mai adânc, asta vă va ține la suprafață, în lumea viselor sau a coşmarurilor. Explorați doar. Şi bucurați-vă. Cu fiecare pas, veți ieşi din visul pe care nu ştiți că îl visați şi veți fi mai aproape de sursă, de izvoare, încheie Isha ora de autohipnoză pentru meditație.

Cobor năuc spirala abruptă a scării metalice cu trepte înguste. Țin cristalele Ishei la piept ca pe nişte sfinte moaşte, căci mi-e să nu cad cu ele şi să le prăpădesc. Mă clatin de parcă mi-aş fi petrecut toată viața plutind într-o barcă pe ape. *Wow, esto es muy bueno,* se entuziasmează Isha, înseamnă că în tine au loc reparații majore, un fel de de-programare. Nu te îngrijora, nu te împotrivi şi nu forța nimic. Bucură-te, Sega, în adâncul tău se desfac legături, se face curățenie. C... Cu... Cum... adicăăă...?! mă bâlbâi eu, înotând după cuvinte fără să le prind. Adică nu-ți mai pune atâtea întrebări pentru că vei rămâne la suprafață. Chiar dacă ți se pare absurd, să ştii că răspunsurile vor veni când vei înceta să-ți mai pui întrebări. Când vei ajunge să fii un simplu martor. Dar ca să ajungi un simplu martor, un observator, *you need more de-programming*. Aşa că... *just relaaaax*, îmi zâmbeşte ea încurajator.

Ies afară, în ploaie. Las aerul proaspăt spălat şi parfumat să îmi inunde plămânii. Poate părea ciudat, însă de-abia acum conştientizez că senzația de umezeală pe care o simt de obicei, nu că m-ar deranja, dispare cu totul atunci când plouă. Straniu fenomen musonul ăsta. Mă las pe vine şi privesc hipnotizat la cerculețele pe care stropii de ploaie le fac în băltoace. Mi-a trecut năuceala, însă îmi simt palmele şi tălpile fierbinți, de parcă aş purta mănuşi şi ciorapi croşetați din fire invizibile de energie pură, virgină. Pic, pic, pic, poc, poc, poc, fac stropii de ploaie şi, hop, iată-mă din nou în spațiul din care tocmai ieşisem...

Vocea vine cu efect Doppler din depărtări îndepărtate, smulgându-mă din transă cu forța unui tren accelerat. *Sega, look there! Wow, this is amazing!* Am nevoie de câteva secunde bune să mă dezmeticesc. Din tot grupul ieşit de la cursul de autohipnoză, sunt singurul întors cu spatele la ceea ce a atras toate privirile. Satto e cea care mă trage de mânecă. Sega, hai să-l trezim, îmi şopteşte ea.

În grădina din spatele clădirii Naropa şi din fața ochilor noştri, unul din cei doi Buddha a ațipit. Ploaia a înmuiat spuma poliuretanică din care e confecționată statuia, iar aceasta s-a frânt la mijloc, trunchiul prăvălindu-se peste picioarele încrucişate. Buddha a adormit în timpul meditației şi nimeni nu îndrăzneşte să-l trezească pe Cel Care S-a Trezit deja. Fără să mişcăm un deget, ne uităm cu toții hipnotizați, cu gurile căscate, cum Buddha poliuretanic doarme dus, cu capul în iarbă.

La Pune, plouă şi ploaia provoacă uneori somnolență. Dormim, visând că ne-am trezit.

Poona One

Raja dă buzna în birou, schimonosit de furie. Mă fac mic, văzând că vine drept spre mine. *Show me the form of this... this girl, this... Deha Prem*, se apropie el urlând. Deschid iute biblioraftul cu participanții şi încep să răsfoiesc febril. Sunt deja expert la treaba asta cu răsfoitul. *Who is she? Who??* rage Raja mânios în timp ce eu deblochez şina şi las fişele să culiseze rapid pe spirele de aluminiu până la litera „D". Desfac apoi spirele cu o mişcare rapidă şi precisă, exersată în două luni de *Work As Meditation* sub îndrumarea Aishwaryei, şi extrag documentul cerut. Iată-l! *Well, humm, yes... strange, very straaange*, se mai domoleşte fostul medic

personal al lui Osho, scoţând hârtiile cu băgare de seamă din chilotul de plastic. Da' ce s-a întâmplat? îl întreb. Hmm, atâta agresivitate în fata asta ce nu s-a văzut, îmi răspunde el cu nasul îngropat în formularul Dehăi Prem. Nu a vrut să coopereze deloc la şedinţa de grup cu lucrătorii, s-a pus de-a curmezişul şi s-a întors împotriva mea, mocneşte Raja precum fitilul unui butoi cu pulbere. *What is this, Poona One?!* explodează el iar.

Pe Deha Prem o ştiu de ceva vreme. E o australiancă în vârstă de 20 de ani, isteaţă şi sensibilă. Lucrează la Multiversitate ca planificator de cursuri. În seara asta cinăm împreună. Ia zi, Deha, cum a fost azi la *Evening Meeting Talk* cu Raja? o provoc. Aoleu, sare ea, să nu mai aud de Raja ăsta. Ce individ arogant! Nici nu s-a sinchisit să ne cunoască, să vadă cu cine stă de vorbă. A pus placa şi cu asta, basta. Am înghiţit ce am înghiţit, da' când ne-a spus că miliarde de oameni trăiesc sub hipnoză, *completely black-out*, am vărsat tot. Cât tupeu trebuie să ai ca să generalizezi în halul ăsta? Cine se crede să vorbească despre întreaga omenire? Să nu mai aud de el... Hm, Deha, ce să zic, are şi Raja dreptate în felul lui, îmi dau eu cu părerea. Ce vrei să spui, Sega? se încruntă Deha. Vreau să spun că... puţini sunt cei care s-au trezit cu adevărat şi nu cred că noi ne numărăm printre ei. Hai, Sega, şi tu începi? Nu îi mai răspund la întrebare, pentru că sunt preocupat de alta.

Ce e asta, Poona Unu?! îmi răsună mie în cap întrebarea lui Raja. Poona One... a fost odată ca niciodată, oftează *sannyasinii* care bat spre vârsta a treia, privind nostalgici în gol, spre locul din Buddha Grove de unde Osho obişnuia să cuvânteze. *They just don't understand what this place is all about*, asta zic *sannyasinii* din vechea gardă despre cei din Cercul Interior. Acelaşi lucru îl zic şi cei din Cercul Interior despre *sannyasinii* din vechea gardă. Eu mă întreb cine

înțelege *cu adevărat* care e treaba cu locul ăsta. Iată misterul de neelucidat al „Şcolii misterelor”...

Derulez înapoi banda VHS, până în anul 1970 şi ceva. Suntem în Poona One. Vedem un indian cu barbă lungă şi chelie, între două vârste. E îmbrăcat simplu, într-o *kurta* albă şi o pereche de pantaloni de aceeaşi culoare. Bărbatul se înclină tăcut în fața audienței, cu palmele împreunate în dreptul feței, apoi se aşază în fotoliul modest, petrecându-şi piciorul stâng peste piciorul drept cu un gest aristocratic. Privirea lui e incandescentă. Cineva îi înmânează o întrebare scrisă pe o foaie de hârtie, pe care el o contemplă preț de câteva secunde. Apoi îşi ridică ochii şi începe să vorbească. Cuvintele se înşiră frumos unul după altul, strălucind ca diamantele. În fața lui, o mulțime de vestici cu plete şi bărbi stufoase. Majoritatea poartă *mala* în jurul gâturilor, coliere cu medalion peste veşmintele oranj. Unii dintre ei, şi mai ales unele, plutesc în extaz, ascultându-l pe vorbitor cu ochii închişi, în timp ce alții îl privesc încordați, gata să sară în sus la primul viciu de logică din expunerea fără cusur. Să ne uităm cu atenție, poate recunoaştem pe cineva. Pe Ananda sigur nu. Mi-a şi mărturisit că era ciufut mai tot timpul *pe vremea aceea*, că nu îl interesau discursurile şi că trăgea la aghioase undeva prin spate, în semn de protest.

Pe vremea aceea, când mica adunare de la Poona sorbea însetată cuvintele lui Osho, în alt colț de lume un alt iluminat vorbea unei mari adunări, naționale, despre zorii Epocii de Aur. Între timp, epoca s-a năruit peste oameni şi peste speranțele lor, de aurul promis s-a ales praful, iar iluminatul a fost sacrificat de Crăciun, ca un porc.

Osho e de neoprit. Străbate epocile fără să se împiedice de ele. Omul modern, remarcă el fără să dea semne că s-ar apropia câtuşi de puțin de încheiere, trăieşte mecanic,

aidoma unui automat. Şi probabil că într-un viitor nu foarte îndepărtat se vor fabrica parteneri-roboți, care vor învăța să spună „te iubesc”...

În timp ce eu visez la o asiatică-robot-de-iubit, înzestrată cu frumusețe naturală şi inteligență artificială, Osho-robotul-de-vorbit nu mai conteneşte. Odată băgat în priză, funcționează neîntrerupt, fără rateuri, fără defecțiuni, fără reparații. Se spune că într-o seară a vorbit atât de mult, încât au fost nevoiți să îl oprească cu tranchilizante. Glumesc. Nu aveau cum, căci adormiseră cu toții.

Probabil că toți iluminații din toate colțurile lumii vorbesc mult când sunt uitați în priză. Ceea ce nu e rău neapărat. Cu cât vorbesc ei mai mult, cu atât poți dormi tu mai bine.

Grigore Ureche Muzicală

Fruntea îngustă cu arcade ca două streşini deasupra ochilor mici, cenuşii şi înfundați în orbite, bărbia ascuțită şi proeminentă, despărțită de năsoiul coroiat prin buze subțiri care lasă impresia unei tăieturi grăbite de cuțit când sunt strânse, părul lung până la umeri, purtat după urechi şi pieptănat cu cărare pe mijloc, trupul ciolănos, fără talie, cu pieptul scofâlcit şi spatele cocârjat, deplasându-se în *allegretto* cu ajutorul picioarelor lungi ca nişte catalige prevăzute cu tălpi mari, fără boltă, spaima încălțărilor, sunt doar câteva dintre trăsăturile care o scot pe Bansuri din mulțime. Peste toate astea, coordonatoarea departamentului muzical dă şi câteva semne clare de nevroză, precum vorba repezită combinată cu incapacitatea de a-şi asculta interlocutorul, trecerile bruşte de la exuberanță la crize de isterie, privirea permanent neliniştită şi concepțiile rigide, apărate vehement cu citate din Osho. Mereu în priză, mereu

mâncând pe fugă, mereu grăbită să ajungă undeva, cu treburi urgente de rezolvat, e genul despre care lumea ar spune că pune mult suflet în ceea ce face. Bansuri are însă nervii întinşi precum corzile unei chitare acordate prea sus, gata să se rupă. Nu ştii niciodată dacă urmează să te strângă la piept explodând de fericire sau să te fulgere cu privirea, mânioasă.

În ciuda acestor particularități, sau poate tocmai de aceea, am îndrăgit-o. M-a cucerit la un *Welcome Morning*, unde ea a fost facilitatoare şi eu învățăcel. M-a cucerit cu entuziasmul ei molipsitor şi cu puterea ei uriaşă de convingere, Bansuri fiind capabilă să convertească un nehotărât cu aceeaşi viteză şi uşurință cu care un transformator converteşte curentul alternativ în curent continuu. Când mi-a destăinuit că ea a compus *Welcome To The Osho Interntional Meditation Resort*, faimosul cântecel pe care îl cântă cu trupa ei în filmulețul de prezentare a stațiunii, n-am mai rezistat şi am îmbrățişat-o, plin de recunoştință pentru şansa extraordinară de a o cunoaşte. Nu a trecut mult de atunci. Astăzi m-am trezit cu Bansuri în birou, val-vârtej pe capul meu.

Deci am vorbit cu Aishwarya şi e de acord, intră ea direct în subiect. De acord... cu ce? ridic eu din sprâncene. Cum cu ce? Cu cântatul, îmi răspunde ofuscată coordonatoarea departamentului muzical, de parcă normal ar fi să îi citesc gândurile. Deci vii să cânți cu noi după prânz, da? Simt cum îmi creşte pulsul. Sega, nu îți face griji, adaugă Bansuri observând că şovăi, cele două ore de muncă la birou se convertesc în două ore de muzică la studio. Ne pregătim pentru *Sannyas Celebration* din seara asta şi am câteva cântecele care ți s-ar potrivi mănuşă. De ce te miri? Te-am auzit la *Welcome Morning* cum fredonai melodioara din filmulețul de prezentare şi te-am ținut minte. Ce vrei să-ți

zic? Că mi-a plăcut? Ei bine, da! Mi-a plăcut enorm. Ai şi ureche muzicală, şi voce bună. Te rog să nu mă contrazici, că ştiu eu ce spun, doar am mâncat muzică pe pâine la viața mea. Deci ia zi, vii să facem o probă cu trupa după pauza de prânz?

Înghit în sec, incapabil să articulez vreun sunet. Aşa e Bansuri. Departe de a fi întruchiparea frumuseții şi a feminității, are un talent uriaş la recrutat oameni. De unde să ştie ea de Grigore Ureche Muzicală, celebra mea formație de muzică anacronică? Două-trei evoluții la baluri de boboci şi una la radio, o casetă vândută în câteva exemplare şi un concert de adio în căminele studențeşti din Grozăveşti sunt singurele momente mai răsărite ale scurtei mele cariere muzicale, peste care s-a aşternut de mult tăcerea.

Ce să zic, Bansuri, mănânci, calule ovăz? îngaim, mai-mai să leşin de bucurie. Adică ce vrei să spui? se întunecă ea, coborând vocea cu o cvartă. Ăăă, stai uşor, Bansuri, vreau să spun că da, cum să nu, vin cu bucurie să facem o probă după prânz. *Attaboy*, mă bate pe umăr coordonatoarea departamentului muzical, arcuindu-şi buzele subțiri într-un zâmbet de satisfacție. Deci ne vedem la ora două! îmi sparge ea timpanele, năpustindu-se spre uşă ca o simfonie beethoveniană. Se opreşte însă brusc în prag, de parcă ar fi uitat ceva. Să nu care cumva să întârzii, şuieră răsucindu-se pe călcâie şi şfichiuindu-mă cu privirea de sub sprâncenele adunate într-o încruntătură fioroasă. O, nu, îți promit că n-o să întârzii, mă grăbesc eu să o asigur. De-abia aştept să schimb partiturile din Excel cu unele muzicale... Ai promis, mai grăieşte ea, făcându-se apoi nevăzută.

N-am întârziat decât patru amărâte de minute. Oamenii încă îşi acordează instrumentele, aşa că nu văd care e problema, Bansuri. Fără să zică nimic, şefa trupei se ridică de la

pianul electric scăpărând fulgere din priviri, iar în micul studio din clădirea Meera se lasă o linişte care nu prevesteşte nimic bun. Se pare că muzicanții ştiu ce urmează. S-au oprit cu toții şi sunt acum atenți la şefa lor, care se apropie la o palmă de fața mea. Încă un centimetru şi o să mă înțepe cu bărbia. Nările îi freamătă, iar pupilele parcă i s-au înroşit, ca în pozele făcute pe întuneric cu blițul. Îi simt răsuflarea fierbinte şi sacadată, de locomotivă cu aburi, dar încerc să îmi păstrez calmul şi să nu o iau la goană. Sega, rosteşte ea *sotto voce*, într-o tonalitate gravă, să-ți intre bine în cap. O singură secundă dacă întârzii înseamnă că nu ne respecți pe noi, nu respecți munca noastră, nu respecți muzica! Noi cântăm pentru că iubim muzica şi nu permitem nimănui să îşi bată joc de asta, s-a-nțeleeees??? răcneşte ea spre sfârşitul monologului. Furiile Aishwaryei sunt copilării prin comparație. N-am crezut că sângele poate să-ți înghețe în vine când afară sunt peste 30 de grade Celsius.

Timid, instrumentele prind din nou să glăsuiască. Basistul îmi face amical cu ochiul, chitaristul japonez mă ignoră complet, absorbit de gamele lui, toboşarul indian îmi zâmbeşte cuviincios, iar solista, o asiatică durdulie, îşi continuă vocalizele de unde le-a întrerupt, fardându-se într-o oglinjoară. Poftim, astea sunt cântecele, îmi întinde Bansuri, încă iritată, un vraf de foi scrise cu markerul. Sunt zece la număr, precizează ea. Copiază-le cât poți de repede, diseară la concert o să ai nevoie de ele. Păi... cum... o să cânt aşa, din prima? bat eu în retragere. Îmi trebuie şi mie un pic de timp să mă acomodez, să mă... Sega, noi ne apucăm acum de cântat. Tu asculți şi bagi la cap. Nu avem vreme de discuții şi paradiscuții, s-a-nțeles? S-a-nțeles, doamnă!

Din fericire, piesele sunt mai mult decât uşurele. „Melc-melc codobelc” şi „Podul de piatră” ar putea trece drept probe dificile. Prin urmare, prind din zbor cele zece cântece şi drept răsplată primesc la a doua rundă de repetiții un microfon ca să mă pot desfăşura mai amplu. Şi dintr-odată devin cel care am fost. Îmi umflu pieptul ca o mârțoagă răpciugoasă care tocmai a înfulecat o tavă cu jăratic, deschid gura şi, fără nici un efort, vocea pe care n-am mai cântat-o de amar de vreme țâşneşte din gâtlej, acoperind instrumentele şi dând peste cap stația de amplificare. *Wow*, Sega, da’ tu chiar ai voce, se minunează Bansuri de propria descoperire. Ce timbru şi ce ambitus are tipul, nu-i aşa, *guys?* Şi acum dă stația aia mai încet, te rog, ca să ne auzim şi noi, s-a-nțeles, Sega? S-a-nțeles, doamnă!

Cum se mai întoarce roata vieții... Acum două luni detestam muzica *neo-sannyas*-protestantă, iar astăzi am ajuns să o cânt cu poftă şi pofta tot creşte cântând. Cât de mult mi-a lipsit un spațiu mic şi strâmt, unde chitara electrică să zbârnâie răguşit, basul să bubuie în piept, tobele să rupă timpanele şi cântecele să coasă inimile unele de altele. Ochii mici şi cenuşii ai lui Bansuri strălucesc de încântare, basistul cântă alături de mine, japonezul îmi zâmbeşte pentru prima oară de când l-am cunoscut, indianul loveşte tobele ca un apucat, iar vocea de privighetoare a asiaticei durdulii se lipeşte de a mea ca o aripa lângă altă aripă, urcându-ne pe toți la cer, prin tavan. La sfârşitul celor două ore de repetiții, mulțimea adunată sub fereastra studioului aplaudă frenetic, iar Bansuri mă îmbrățişează cu căldură. Ştii, Sega? De mult nu s-a mai adunat lume sub fereastră, îmi spune în culmea fericirii. Tu chiar ai voce, ascultă-mă că ştiu ce zic. Să nu mă dezamăgeşti diseară în Auditorium, încheie ea amenințător.

Disează în Auditorium, probă de sunet înainte de toate. Deschid gura şi rămân cu ea căscată, căci arsenalul pe care l-am văzut până acum doar de la mare distanţă depăşeşte cu mult fanteziile mele cele mai deşucheate: microfon care prinde până şi balonaşele de salivă care pocnesc în gură, monitoare de control din care vocea se aude limpede, ca în studio, difuzoare de înaltă fidelitate pentru concert şi un mixer cât o orgă de biserică, cu peste douăzeci de piste şi sute de butoane colorate la care doar Surya ştie să umble. De la instalaţiile improvizate, la care ne chinuiam noi să cântăm cu ani în urmă şi despre care cred şi acum că urau muzica din măruntaiele lor electronice, la echipamentele astea moderne e un salt ameţitor. Mă ţin bine de stativul microfonului să nu cad de bucurie. Îmi revin încet-încet, pe măsură ce Auditoriumul se umple de lume.

2...3... şi! dicteaza Bansuri ritmul şi timp de două ore nu m-am oprit din cântat decât arareori, când Aishwarya mai poftea câte un nou *sannyasin* să ia loc pe pernuţa de botez. I-ai dat gata, îmi şopteşte Bansuri după concert, îmbrăţişându-mă strâns. Aş vrea să te consideri de-acum un membru permanent în trupa noastră, continuă ea. Ai văzut şi tu, lumea te vrea. *Wow*, cum dansau, ce nebunie... *Awesome dude, really awesome*, repetă basistul, ca un refren... Bănuiam eu, face Aishwarya după ce mă sărută entuziasmantă pe amândoi obrajii, bănuiam eu că îţi şade mai bine pe scenă decât în birou... Prem Mangla şi bătrânul Sam se apropie lăcrimând. Sega, în primul rând nu ne-am aşteptat ca tu să cânţi, în al doilea rând nu am crezut că ne poţi răscoli în halul ăsta. Cântecele pe care le ştim atât de bine au sunat cu totul altfel, *you rocked our hearts tonight*...

Tonight am fost un zeu, într-adevăr. Dar să lăsăm uşurel cortina să coboare peste aceste scene siropoase, pe care

cronicarul jură că nu le-a povestit după ureche, deoarece s-au petrecut întocmai.

Yoko

Namaste, surâde ea inefabil, punând accentul aşa cum trebuie, pe litera „e”, şi înclinându-se uşor în pragul biroului meu, cu palmele împreunate în dreptul inimii. O cheamă Yoko şi vine din Nepal, după zece zile de Vipassana într-un centru situat la câțiva kilometri de Kathmandu. Se scuză pentru că e puţin cam zăpăcită, dar după cele zece zile petrecute în izolare absolută are nevoie de ceva timp să se reacomodeze cu lumea. N-a mai fost aici până acum, dar a stat trei luni la Osho Tapoban, un alt centru Osho, aproape de Kathmandu, unde a devenit *sannyasin*. La Pune e de câteva zile şi nu o să rămână prea mult, pentru că pe 5 septembrie se întoarce în Japonia. Până atunci ar vrea să lucreze, de-aia a şi intrat în biroul meu, însă nu e foarte sigură. Îi prezint variantele. Nu prea e hotărâtă. Poate că ar fi mai bine să se relaxeze un pic, şi aşa mai e puţin până pleacă acasă. Îi sugerez terapiile, meditațiile, sauna, piscina... Le ştiu, zâmbeşte ea politicos, mi le-au prezentat la *Welcome Morning*... Ei bine, sunt nevoit să-ți spun şi eu toate astea pentru că, vezi tu, asta e *Welcome To The Work As Meditation Office Afternoon*, îi răspund făcând-o să radă.

Yoko are un metru şaptezeci şi cincizeci de kilograme de frumusețe bine proporționată şi uniform distribuită, strălucind enigmatic printr-un fel reținut de a fi şi printr-o simplitate sofisticată, deloc ostentativă. Părul lung, drept şi negru, îi cade bogat până la brâu, peste umerii impecabil conturați, iar câteva cosițe rebele se răsfață pe sânii nu neapărat mari, dar evident plini. E încălțată cu o pereche de sandale fără toc, cu barete subțiri, care lasă la vedere zece

degete frumos aliniate. Pe cap poartă o bonețică stacojie, brodată cu fir roşu, un accesoriu care îi pune în evidență noblețea trăsăturilor.

O mai privesc o dată cu coada ochiului, din cap până în picioare... Ceva îmi scapă... Ceva bine ascuns în adâncul ei care răzbate prin liniile neasemuit de fine ale chipului, prin melodia tulburătoare a vocii, prin eleganța discretă a gesturilor şi a expresiilor... Fără doar şi poate, Yoko seamănă cu o *katana*. Dacă ar fi să mor tăiat de frumusețea ei, aş face-o cu zâmbetul pe buze.

...Şi totuşi nu arăți ca o japoneză tipică, o provoc. Japonezele pe care le-am văzut până acum au pleoapele oarecum pleoştite, sunt mai mici de statură, au picioare scurte şi sunt relativ crăcănate. Tu nu ai şi nu eşti nimic din toate astea şi nu îmi explic de ce, remarc eu atent să nu mă tai. Din nou zâmbetul acela învăluit în mister, urmat de mâna dusă cu un gest delicat la gură, ca să îl ascundă. În Nepal credeau că sunt nepaleză, răspunde Yoko alegându-şi cuvintele cu grijă. Dar să ştii că aşa sunt femeile din prefectura Niigata, unde m-am născut eu. Nu sunt atipică, Sega, redevine ea serioasă.

Gata cu pălăvrăjeala, îmi zic. Na, că ai speriat-o. Ufff... Uite că acum vrea să plece. Sega, eşti un tâmpit cât tine de mare. Un metru nouăzeci şi trei şi şaptezeci şi opt de kilograme de tâmpenie crasă.

Yoko, te mai aştept pe aici, îi spun din prag, petrecând-o cu privirea. Îmi aruncă un zâmbet indiferent peste umăr, fără să răspundă. Yoko, ridic eu un pic vocea astfel încât întrebarea mea să o poată ajunge, care e numele tău de *sannyasin?* Se opreşte. Sujata, îmi răspunde cu voce egală. Şi pleacă mai departe.

Mr. Tambourine Man

Azi mi-au dat din nou să cânt. Mi-au dat o tamburină. Zornăie, Sega, mi-a poruncit Bansuri, tu ai ritmul în sânge. Aşa a început întâlnirea de seară. În forţă, alternând pătrimile cu optimile, şaisprezecimile cu doimile, până i-am înnebunit pe toți. Să vină după aceea colegii de trupă la tine şi să îți spună „vai, ce bine ai zornăit din tamburină” e un pic exagerat, dar nu e o minciună. Chiar aşa a fost.

Mă întorc la locul meu şi mă aşez cu picioarele încrucişate pe scăunelul de meditație, rămânând nemişcat, cu mâinile împreunate în poală. Aştept liniştit, cu ochii închişi şi toate simțurile treze, momentul în care corpul meu se va transforma într-un bulgăre de energie. Timpul nu mai are nici o însemnătate, iar pe Osho îl aud susurând ca un izvor limpede, dincolo de perdeaua de fum a gândurilor. Sunt doar atenție...

Eu nu sunt împotriva confortului. Dar cu siguranță sunt împotriva dependenței de confort. Trebuie să fiți stăpâni aici dacă nu vreți să fiți sclavi pe lumea cealaltă. Iubiți din toată inima, dar nu vă lăsați stăpâniți. Bucurați-vă de tot ce vă oferă viața, însă faceți-o ca împărații, nu nişte cerşetori.

Eu am dus o viață luxoasă... Am locuit în cele mai somptuoase palate... Dar nimeni şi nimic nu m-a stăpânit niciodată. În comunitatea noastră din America aveam la dispoziție 84 000 de acri de pământ, cam cât o țărişoară, iar sannyasinii *mei din toate colțurile lumii m-au acoperit cu daruri, din dragoste. Ce să fac cu atâtea automobile? îi întrebam eu. Recordul în materie îl deținea un şeic miliardar din Arabia Saudită. Omul avea 33 de automobile Rolls Royce îmbătrânite, ruginite, doar pentru spectacol. Eu ajunsesem la 95 şi încă 5 erau deja comandate, astfel încât numărul total*

să fie 100... Nu m-am dus nici măcar o singură dată să le văd cum stau în garaj. Nu le-am văzut niciodată pe toate aliniate. Şi toate erau perfect identice, pentru că mie îmi plăcea doar un model anume. Prin urmare, nu puteam şti dacă veneau să mă ia în fiecare zi cu aceeaşi maşină sau cu alta... Ananda, unul dintre şoferii mei, este aici, cu noi. El vă poate spune cu câtă trudă se întrețineau acele maşini. La vremea respectivă aveam modelul cel mai nou şi depăşisem toate recordurile. Nu cred că cineva pe lumea asta va mai avea vreodată atâtea automobile Rolls Royce laolaltă... Dar eu nu am fost proprietarul lor. Eu nu am privit niciodată în urmă... Ce s-a întâmplat cu cei 84 000 de acri de pământ în care s-au turnat peste 300 de milioane de dolari? Nu am investigat niciodată. Nu stă în firea mea să privesc înapoi.

Sannyasinii *mei mi-au adus mii de ceasuri unicat. Dar cât de mult contau toate astea pentru mine? Poate că în timpul discursurilor mai aruncam un ochi, o dată sau de două ori, să văd cât mai am de vorbit, însă de cele mai multe ori uitam cu desăvârşire de ceasul pe care se întâmpla să îl port la mână. Toate aceste ceasuri sunt ale comunității nu mi-au aparținut niciodată. Le folosesc pentru că mi le-ați dăruit din dragoste, dar nu le posed pentru că nu posed dorința de a poseda nimic. Astfel, viața rămâne uşoară, neîmpovărată, viața rămâne un dans. Astfel puteți atinge culmi din ce în ce mai înalte. Împovărându-vă, posedând orice ați considera voi de valoare, nu puteți urca prea sus. Pe măsură ce aerul se rarefiază, povara devine tot mai grea. Până şi corpul vostru devine o povară.*

Now, Nivedano, beat that drum and everybody goes crazy...

Dacă eram acolo, pe vremea aia, poate că Osho ar fi zis:

Şi acum, Sega, zornăie tamburina şi toată lumea s-o ia razna...

Păuniţa şi zeiţa

S-a oprit pentru foarte scurtă vreme în fața uşii inimii mele, cu puțin timp înainte să îşi ia zborul spre orizonturi noi sau vechi. Am băut două ceaiuri *masala* la Cafenea, a fost cu mine în minte la o petrecere de bun-rămas, am condus-o de două ori până la camera ei din Casa de oaspeți, ne-am îmbrățişat strâns de trei sau patru ori – dar cine numără aşa ceva? –, simțindu-i corpul ca pe jumătatea lipsă după care tânjeam, am ținut-o câteva secunde cât o veşnicie de mâna cu degete lungi şi subțiri şi ne-am privit în ochi până când am uitat pe de-a-ntregul cine sunt sau cine am fost. În ochii ei ca antracitul arde focul alchimic care poate schimba inimi de piatră în inimi de aur topit. Sufletul mi l-am împletit în părul ei negru şi lung şi am vorbit despre dragoste în loc să o facem, căci ne-am temut să pierdem ceea ce oricum nu aveam.

Păunița e din Costa Rica, însă de zece ani trăieşte în Germania, la Heidelberg, unde predă yoga. O cheamă Surava. În drumurile ei prin India a ajuns în Tamil Nadu, la Vaitheeswarankoil, unde i-au citit viața de pe o frunză de palmier, aşa cum a fost scrisă de *Rishi* Agasthiyar, cu vreo patru mii de ani în urmă... Nu-mi vine să cred nici acum, mi-a şoptit ea atingându-mi urechea cu buzele ei frumos conturate pe când ne îmbrățişam pentru ultima oară, viața mea era acolo de la un capăt la altul, cu trecutul meu, exact aşa cum a fost, şi cu viitorul meu... Sunt scrisă acolo, pe frunza aceea de palmier, Sega... Şi tu eşti acolo... Aici, în viața mea... Numai că nu a fost vremea noastră acum... *But we'll meet again*, mi-a făgăduit ea în şoaptă, în loc de „rămas-bun”.

După ce ne-am desprins din îmbrățişare, păunița şi-a desfăcut aripile scăldate în toate culorile pământului, s-a

ridicat în văzduh şi s-a făcut nevăzută. A lăsat în urmă o carte de vizită a unui salon de masaj ayurvedic şi un carton valoric neconsumat, care lâncezesc şi acum în portofelul meu, ca doi îndrăgostiți în patul târziu al dimineții unei după-amiezi.

Deranjez cumva? Vocea catifelată cu inflexiuni asiatice mă aduce brusc cu picioarele pe pământ. Închid portofelul cu zgomot sec şi mă răsucesc spre intrare, afişând din reflex un zâmbet primitor. N... nu d... deranjezi deloc, mă bâlbâi încercând să îmi stăpânesc bătăile repezite ale inimii. Numai la micuța coreeancă în pragul biroului nu mă aşteptam.

M-a trimis *Laja* pentru *Work As Meditation*, ciripeşte ea. Sigur că da, cum să nu, ia loc te rog, mă precipit eu, ridicându-mă de pe scaun ca să i-l pun la dispoziție. Mulțumesc, zâmbeşte ea drăgălaş, aşezându-se cu grație. Aceeaşi grație care m-a fermecat duminica trecută. Cine e? am întrebat-o pe Isha, fascinat de silueta care evolua pe scena cufundată în întuneric, îmbrăcată din cap până în picioare într-un costum negru, mulat. Ishei nu i-a venit să creadă. Cum, nu ştii? Nu, am îngăimat, captivat de mişcările ireale ale făpturii venite parcă de pe altă planetă. E Sung-hi, a risipit Isha taina. Prietena lui Raja, coreeanca, a mai adăugat ea văzând că nu reacționez în nici un fel. Apariția aceea mă subjugase cu totul. Am impresia că nu ai mai văzut-o dansând până acum, nu-i aşa, Sega? a surâs Isha. Niciodată, am îngăimat înghițind în sec. Un *hang* şi un sitar țeseau atmosfera halucinantă în care minunea dansa aşa cum nu am bănuit că poate să danseze cineva vreodată. Mişcări imposibile, când frânte, când arcuite, când fluide când întrerupte, când domoale, când bruşte, sfidând limitele corpului uman şi legile naturii, executate într-un echilibru perfect, cu o grație desăvârşită. O combinație nemaivăzută de dans contemporan cu balet clasic şi arte marțiale. Nu mă

pot hotărî, i-am mărturisit Ishei tulburat. Nu ştiu dacă îl admir pe Raja, îl compătimesc sau îl pizmuiesc...

Laja mi-a spus să aplic pentru traduceri în coreeană şi să ascult cu luare-aminte ce îmi zici tu, gângureşte ea. Desigur, Sung-hi, hai să-ți explic cum stă treaba. Mă concentrez şi îi povestesc tot ce ştiu despre programul *Work As Meditation*, intrigat de faptul că zeița dezlănțuită pe scena varieteului de duminica trecută, stăpâna minților şi a inimilor tuturor, se poartă acum ca o fetiță naivă, timidă şi neajutorată. Ca atunci, la terasă, când eu nu ştiam cum să scap mai repede de Samara, în timp ce ea nu ştia cum să soarbă mai bine vorbele lui Raja. Şi iat-o acum la mine în birou, la fel de ingenuă ca atunci. Cred că Sung-hi e o Supergirl care se ascunde într-o şcolăriță ascultătoare, după cum Superman se ascunde în Clark Kent... Ce trebuie să scriu aici, Sega, îmi spui te rog frumos? mă imploră ea. Îi spun. E bine aşa? întreabă Sung-hi, nesigură. E foarte bine, o încurajez. Vaaai, aici am greşit, ce mă fac? intră ea în panică. Ştergi şi scrii din nou, o îndrum eu calm. O, Sega, ce simplu era, se bucură micuța coreeancă, îți mulțumesc mult, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

După cum reiese din aplicația ei, Sung-hi urmează să îşi dea doctoratul în dans la Universitatea din Pune si să devină *dance therapist*. Carevasăzică vrei să-i înveți pe oameni să facă ce făcea Zorba când îl apucau pandaliile, o tachinez. *Zorba Buddha you mean?* întreabă ea inocent. Nu, Sung-hi, râd eu de încurcătură, vorbeam de Zorba, personajul lui Kazantzakis... Kazantzakis? Nu ştiu cine e. Vreun *sannyasin* cumva?... Zâmbesc. Naivitatea ei e cuceritoare. N-aş ierta-o dacă nu ar fi asiatică. Într-un fel da, Sung-hi, îi răspund, însă hai acum să-l lăsăm baltă pe Zorba şi să ne întoarcem la aplicația ta, nu înainte de a-ți mărturisi că... duminică m-ai îmbolnăvit cu dansul tău. Nici până azi nu mi-am revenit

pe deplin... Degetele ei se opresc din mângâiat tastatura pe care am devenit un pic gelos şi ochii alungiți cu sprâncene frumos desenate întorc spre mine o privire vinovată. Îmi pare rău dacă te-am îmbolnăvit, mă compătimeşte ea. Dansul pentru mine e o formă de meditație şi tot ce îmi doresc e să transfer asupra celor care mă privesc starea de nemişcare a minții în mişcarea corpului. Pe *Laja* dansul meu îl hipnotizează, îmi destăinuie ea roşind. Şi cred că nu-i singurul, presupun eu. Să ştii că aşa e, se luminează Sung-hi. Mi-au zis-o mulți...

Kagemusha

Două săptămâni începând de azi îi țin locul lui Maneesh, care s-a dus să faciliteze o serie de *workshop*-uri în Kerala. Până mă întorc, tu vei ține orele de Chi-Kung în Buddha Grove, mi-a spus el cu limbă de plecare. De ce tocmai eu? l-am întrebat emoționat, simțind apăsarea unei răspunderi prea mari. Pentru că, dintre toți, doar tu poți face asta, mi-a răspuns el ridicând din umeri. Eşti cel mai bun elev al meu, Sega. Bine, dar... nu-mi amintesc exercițiile, nu ştiu să le fac corect, nu mă simt deloc pregătit, nu... Sega, *relax*, lasă-l un pic pe „nu” din brațe. *You’ll be just fine, don’t worry*. Ia te rog o foaie de hârtie şi ceva de scris, o să îți spun ce exerciții urmează să prezinți...

E 7.30 dimineața şi în fața celor două oglinzi mari pe care le-am târât până în Buddha Grove s-au strâns deja câțiva discipoli. Mai precis, patru. Ei, în robe stacojii, eu, în noua mea robă neagră cu cordon alb, costumația de facilitator care m-a costat 700 de rupii. Pun foaia cu exercițiile alături să o am la îndemână dacă mă împotmolesc şi încep ora de Chi-Kung.

Picioarele depărtate la o lățime de umeri, genunchii uşor flexați şi orientați spre exterior, privirea drept înainte, nefocalizată, le spun celor patru din fața mea, încercând să maschez tremurul din voce. Lăsați brațele să atârne de-o parte şi de alta a corpului, coccisul rotiți-l ca şi cum ați ține coada între picioare, îndreptați coloana de parcă cineva v-ar trage în sus de o sfoară agățată în creştet, punct pe care chinezii îl numesc *bai-hui*. Îmbrățişați trunchiul unui arbore imaginar şi, pe măsură ce trunchiul îşi măreşte volumul, depărtați lent brațele. Încheieturile trebuie să rămână relaxate. Sprijiniți-vă pe osatură şi nu încordați muşchii. Coborâți încet brațele, ca şi cum ați vrea să atingeți cu palmele apa unui râu în care v-ați cufundat până la şold.

Continuăm cu salutul sau deschiderea corpului cu ajutorul respirației. Inspirați amplu când întindeți brațele şi expirați când le coborați. Mişcați brațele ca şi cum ați scutura un cearşaf, în *slow motion*. Imaginați-vă că trageți aerul direct din pământ, aducând în inimă o răcoare plăcută. Expirați din abdomen şi concentrați-vă asupra punctului situat la trei degete sub buric, punct căruia chinezii i-au spus *dan-tien* sau marea de energie.

Acum închideți ochii şi lăsați-vă corpul să vibreze ca la meditația Kundalini, scanând cu mintea gleznele, genunchii, şoldurile, apoi organele din abdomen, inima, plămânii, gâtul, capul, umerii, coatele... Scuturați mâinile cât mai energic, aşa, foarte bine. Distribuiți atenția din cap până în picioare şi simțiți-vă corpul în întregime, ca pe o unitate. Relaxați-vă în mişcare. *Wei Wu Wei*, cum ne spunea maestrul Maneesh că ziceau chinezii. Stop! Rămâneți nemişcați, cu ochii închişi. Simțiți cele două forțe care trag de corpul vostru, una în sus şi alta în jos. Fiți atenți la foşnetul tufelor de bambus, la ciripitul păsărelelor, la maşinile care se aud în depărtare... *There's nothing to do,*

just noticing... Simțiți spațiul creat în voi înșivă... Înăuntru e liniște... Deschideți ochii...

Haideți să deschidem acum și porțile energetice, articulațiile. Rotiți gleznele, genunchii, șoldurile. Rotiți bazinul, umerii, coatele și încheieturile. Depărtați mai mult picioarele, flexați genunchii și rămâneți în poziția arcașului. Inspirați adânc, ridicând brațele în lateral și expirați coborându-le. Mișcările să fie lente, fluide. Apropiați picioarele la o lățime de umeri și răsuciți-vă în jurul propriei axe, fără să dezlipiți tălpile de pe sol. Lăsați mâinile să urmeze liber mișcarea de rotație. Rotiți apoi capul cu grijă, dintr-o parte în alta.

Săriți cu mâinile în sus, ca la meditația dinamică, aterizând pe toată talpa. Cu cât vă concentrați mai mult asupra săriturii, cu atât veți avea mai multă energie. Nu vă lăsați mintea să zboare. Nici la Curcubeu, nici la Adar, nici la Surava, nici la Sung-hi și nici la Yoko. Îndreptați-vă atenția asupra organelor interne, apoi asupra coloanei. Stop... *And watch all the small movements, feel the micro movements happening inside*, redau conștiincios vorbele înțeleptului Maneesh. Frecați bine palmele una de alta până se încălzesc și puneți-le acolo unde simțiți nevoia. Masați ceafa, bărbia, fața, pieptul, abdomenul, rinichii, umerii, brațele și picioarele. Simțiți efectul vindecător al propriilor palme... Ridicați brațele în lateral, flexați-le deasupra capului și inspirați adânc. Coborați-le încet, cu palmele orientate în jos, și expirați pronunțând sunetul vindecător „hi”. Vibrațiile acestuia sunt benefice pentru întregul organism.

Vă mulțumesc, ora de Chi-Kung s-a încheiat. Ne revedem mâine.

N-a fost rău. Hai că m-am descurcat.

Măicuţa Tan Maya

Scrisoarea zace de câteva zile despăturită pe biroul meu, lângă calculator. În afară de mine, n-a mai citit-o nimeni:

Beloved membri ai Cercului Interior,

Iată cererea mea: doresc să rămân până la 31 august. Promit să nu mai lipsesc de la întâlnirile de seară şi să nu mai aduc mâncare de afară. Voi lua masa la restaurant în fiecare zi. M-am întors în comunitate după un an, fără să cunosc noul regulament. Sunt o femeie simplă şi inimoasă. Vă rog să îmi daţi voie să mai lucrez, doar până la 31 august. Accept condiţiile impuse şi vă asigur de toată dragostea mea.

Vă mulţumesc tuturor,

a voastră Tan Maya

Tan Maya e o indiancă în vârstă, fostă învăţătoare, care trăieşte dintr-o pensie mititică undeva prin Rishikesh, în nordul Indiei. La Pune vine o dată pe an, special pentru Osho. Ca să nu cheltuiască prea mult, locuieşte la nişte rude, departe de Parcul Koregaon, tocmai în celălalt capăt al oraşului. Tan Maya face naveta în fiecare zi. Două ore dus, două ore întors.

Baba nu mai e bună de nimic, mi-au zis ei. La Multimedia nu se descurcă cu calculatorul, la poartă nu vede prea bine cine intră, cine iese, la întâlnirea de seară nu vine, aşa că... Aşa că?... Aşa că hai să îi suspendăm permisul de liberă trecere, ce zici? Eu zic să citiţi mai întâi scrisoarea femeii. Tan Maya vrea să mai lucreze doar câteva zile, timp în care se obligă să respecte regulamentul cu sfinţenie. Şi putem să îi dăm alt job, ceva mai uşor, dacă... Sega, ridică-i permisul. Nu i-l ridic până nu citiţi scrisoarea. Sega, nu avem timp de

asta. Ridică-i permisul şi gata. Nu ridic nimic până nu citiţi scrisoarea. Bine, o citim, dar nu acum. Tu ridică-i permisul...

Au citit scrisoarea, Saga? mă întreabă Tan Maya cu teamă şi speranţă. Am obosit să o corectez. Mereu îmi zice Saga. Eu îi zic *Mataji*, apelativul indian pentru „măicuţă". Nu, *Mataji*, îi răspund. Încă n-au citit-o. Prin urmare, situaţia e cam neclară. Şi câtă vreme e neclară, nu se schimbă nimic: permisul de liberă trecere rămâne la tine până la sfârşitul lunii. Tan Maya mă strânge în braţe, mai-mai să îmi frângă oasele. O, Saga, îţi mulţumesc din suflet pentru tot ce ai făcut pentru mine. *Mataji*, chiar n-am făcut nimic, asta e problema. Saga, nu am cuvinte să îţi mulţumesc. Când treci prin Rishikesh, neapărat să îmi faci o vizită, am o căsuţă într-o vale frumoasă, aproape de *Mother Ganga*, stai la mine, îţi fac de mâncare... Nu ştiu dacă o să ajung vreodată acolo, *Mataji*. Când se încheie programul meu aici, mă întoarc acasă. N-am de gând să călătoresc prin India. Saga, ar fi tare păcat să te întorci aşa. N-ai văzut nimic, nu ai văzut *the real India*. Trebuie neapărat să vii la Rishikesh, Saga. Ştiu deja că ai să vii, îmi zâmbeşte ea mămos. Nu prea cred, *Mataji*, îi zâmbesc la rândul meu, fără tragere de inimă. Se face că nu mă aude şi mă priveşte drept în ochi, cercetându-mă cu toată atenţia. *She has a good heart too, Saga. Same as you, good heart...* Cine, *Mataji?* Sujata, îmi răspunde bătrâna indiancă. Am văzut că îţi place de ea... Mi se aprind felinarele. Yoko?! O cunoşti, *Mataji?* Suntem prietene bune, Saga, surâde ea poznaş. Dar ei, *Mataji*, crezi că ei îi place de mine? o întreb în joacă. Nu ştiu, Sega, râde Tan Maya strângându-mă şi mai tare în braţe, află tu singur.

Dimineaţa de bun-venit în viaţa mea

Hai s-o facem şi pe-asta, mi-am zis, deşi la început m-am opus cât am putut. Ca participant la programul *Work As Meditation*, nu prea am avut încotro. Am tot dat din colț în colț, dar până la urmă a trebuit să mă resemnez şi să facilitez Dimineața mea de bun-venit, după cele trei antrenamente obligatorii în compania facilitatorilor experimentați. Iată-mă aşadar cu microfonul în mână, de unul singur în fața unui grup pestriț de neofiți indieni şi vestici... Dans douăzeci de minute, apoi câteva vorbe despre condiționări şi cum se poate scăpa de ele aici, prin terapii şi meditații. În primul şi-n primul rând, meditația dinamică, elaborată ştiințific de Osho şi testată empiric de Sega. Demonstrație. Mulțumesc, dar nu trebuie să aplaudați, ci să încercați la rândul vostru, chiar acum. Aşa, dați-vă drumul la *catharsis*, nu fiți mieluşei. În al doilea rând, meditația Kundalini, sora blajină a meditației dinamice, de asemenea creată de Osho şi de asemenea testată de Sega. Demonstrație. Mulțumesc pentru aplauze, e rândul vostru acum. Pauză de ceai. Câteva cuvinte despre măştile pe care le purtăm şi cum putem să ne descotorosim de ele, cum putem să ne descoperim adevărata față, apoi filmulețul de prezentare a stațiunii urmat de o discuție despre întâlnirea de seară şi, la final, un tur virtual prin *resort*, pe repede înainte.

I-am pregătit bine. Mai sceptici şi temători la început, învățăceii m-au îmbrățişat fierbinte la sfârşit, ferm încredințați că au găsit calea pe care au căutat-o, convinşi că în scurt timp vor deveni Feți-Frumoşi şi Ilene Cosânzene la suflet. Se pare că nu mi-am ieşit din mână. Încă sunt bun la prezentări. Pentru câteva ceasuri le-am fost predicator, profet, păstor, căci şi aici, la fel ca în publicitate, nu-i adevărul cel care contează, ci povestea spusă bine şi convingător. Oițele năzdrăvane au ajuns să creadă astfel cu

tărie, iar ciobănaşul care le-a mânat să se-ndoiască şi mai tare, înțelegi tu, Yoko?

Din partea cealaltă a mesei de lângă piscina din Zorba Buddha unde ne-am aşezat la un ceai *masala*, Yoko mă urmăreşte cu ochii mari, atât cât poate o japoneză să facă ochii mari. Am reîntâlnit-o lângă Librărie, după ce le-am dat liber oițelor la păscut. Ea venea dinspre Auditorium, eu mă îndreptam spre Poarta Principală să împart nişte sarcini flotante. Era abătută, ca şi mine. I-am propus un ceai de înveselire şi a fost de acord.

Sega, te rog să mă ierți, dar nu am înțeles nimic. Limba engleză e grea pentru mine şi tu vorbeşti mult prea repede ca să am timp să îmi traduc ce spui. Dar îmi place să te ascult. Îmi face bine. Acum însă aş face o baie. Îmi place mult să mă bălăcesc. Poate ne mai vedem, Sega. *Domo arigato* pentru ceai şi pentru discuție. Ce m-aş bălăci cu tine, dar am prea multă treabă la birou, îmi zic. Nu ai pentru ce, Yoko, pe curând! Asta îi zic ei.

Curândul s-a întâmplat mai devreme decât mă aşteptam, căci drumul spre chioşcul Basho, unde trebuie să duc o notificare urgentă, trece chiar pe lângă piscina în care se bălăceşte Yoko. La naiba, nu e singură. *Swami* Prakash se tot învârte în jurul ei ca un titirez. Ba nu, ca un rechin bătrân şi libidinos care dă târcoale prăzii. Nu ştiu ce-i tot spune, dar văd că râde singur. Ea nu-i prea dă atenție. Din fericire, se pare că *Swami* nu s-a prins încă de faptul că Yoko e străină de subtilitățile, aluziile şi ambiguitățile limbii engleze. O strig şi îi fac cu mâna. Îmi zâmbeşte şi porneşte înot spre mine, ca o broscuță. Mă bucur că am reuşit să o salvez din gura rechinului ăluia decrepit... Hei, ce mai faci Sega? mă întreabă, agățându-se de marginea piscinei. Pare încântată să mă revadă. Mă las pe vine ca să ajung mai

aproape de ea. În costumul ei de baie stacojiu, dintr-o singură bucată, Yoko nu-mi oferă nici o surpriză. Are un trup fără cusur, exact cum mi l-am închipuit încă din prima zi când am văzut-o. Ah, ce te invidiez, Yoko... Offf... Unii muncesc şi alţii se scaldă, fac eu pe nefericitul. Intră şi tu, apa e foarte bună, mă încurajează ea. Aş intra şi n-aş mai ieşi, îi răspund, dar nu pot acum. Trebuie să mă duc până la chioşcul Basho ca să-i anunţ pe cei de acolo că s-au inversat nişte sarcini flotante, în fine, ceva destul de complicat şi total neinteresant. Da' văd că ţie chiar îţi place să te bălăceşti, stai deja de două ore în apă. Nu ţi s-au încreţit buricele degetelor? O, ba da, râde ea, uite aici! O prind de mâna care nu se retrage şi mă apuc să îi studiez degetele meticulos ca un specialist. Vai, mă trezesc eu vorbind, ce degete frumoase ai, chiar aşa zbârcite cum sunt. Yoko îşi retrage mâna dintr-a mea. Nu prea te pricepi la complimente, Sega, mă dojeneşte japoneza cu gingăşie. Asta pentru că mă pierd cu firea în faţa ta şi nu îmi găsesc cuvintele potrivite, îi răspund în glumă. Zău? De ce? întreabă ea serioasă, spălându-şi faţa de orice emoţie. Hm, se îngroaşă gluma... Mai bine schimb subiectul. Ştii, Yoko, nouă, în România, când mergem vara la mare, ne place să înotăm noaptea complet dezbrăcaţi şi să ne jucăm de-a crustaceii, ştii ce-s ăştia? Nu, spune-mi. Când ne hârjonim prin apa neagră ca smoala, sărim în sus uite-aşa şi ne arătăm unii altora fundurile nebronzate, care sclipesc în lumina lunii. Ăştia sunt crustaceii... O, Sega, se trage ea înapoi oripilată, noi, în Japonia, nu facem niciodată aşa ceva. Mă duc să mai înot, pa.

Bine, pa...

Ufff, iar am speriat-o.

Yoko şi Cartea secretelor

După concertul legendar, relația cu Aishwarya s-a schimbat radical. Am ajuns să ne înțelegem grozav de bine. Mai mult, având în vedere că programul meu se încheie peste două săptămâni, ea a insistat să nu mai stau atâta la birou şi să repet mai des cu trupa la studio. Dorința ei, poruncă pentru mine.

Auzi, Sega, da' tu chiar nu ți-ai făcut nici o prietenă de când eşti aici? mă întreabă astăzi din senin, după ce m-am întors de la repetiții. Te-am tot văzut cu chinezoaica aia, insinuează ea. Te referi la Curcubeu? Nuuu, Aishwarya, Curcubeul nu e prietena mea. Mi-a plăcut însă de ea. Şi de alte câteva, dar... Spune-mi, spune-mi, arde Aishwarya să afle, hai că te invit la un ceai să îmi povesteşti de-a fir a păr.

Mi-a plăcut de Surava, îi mărturisesc după o sorbitură din ceaiul *masala* fără de care nu îmi mai pot concepe existența. Ah, Surava, scrâşneşte Aishwarya. Surava mi-a suflat *boyfriend*-ul. Spaniolul ăla înalt cu care te sărutai tu mai de mult? întreb uluit. Mda, spaniolul ăla înalt, confirmă ea. Mi l-a suflat pur şi simplu, japița ordinară. Ştii ce mi-a zis javra? Că ea îl poate face mai fericit decât l-aş putea face eu vreodată, auzi. A doua zi i-am văzut împreună. Am plâns ca o proastă câteva nopți în şir.

Spaniolul ăla înalt seamănă atât de bine cu mine, încât nu e exclus ca Surava să ne fi confundat şi, în loc să mă facă fericit pe mine, ca să împlinească profeția frunzei de palmier, l-a făcut fericit pe el. În fine, îi spun Aishwaryei, îmi mai place o japoneză, Yoko. N-o ştiu, vine replica. E un pic mai retrasă, poate de-aia nu ai remarcat-o. De-aia poate mă şi simt atras de ea, pe lângă faptul că e asiatică. Păi, şi? Nimic-nimic? se înfierbântă şefa mea. Cam... nimic, o

temperez eu. Îmi place de ea, dar adevărul e că nu vreau să mă căptuşesc cu o relație, nu pentru asta sunt aici. Şi... cum rezişti fără... ştii tu, mă descoase Aishwarya. Ei, de la o vârstă încolo hormonii nu se mai agită prin corp ca nişte cuburi de gheață într-un shaker, îți mai lasă loc şi pentru alte lucruri, mai importante, râd eu. Hai, măi Sega, ce e mai important ca dragostea? Eu, una, nu rezist fără... Mie îmi trebuie mult şi bine şi nu înțeleg de ce băieții fug de mine în loc să se bucure că mă ofer cu totul, pe tavă. Poate că sunt prea directă, poate că le-o cer prea pe şleau, nu ştiu... Deh, Aishwarya, băieții cred că îi iei cu japca, au impresia că te foloseşti de ei ca de nişte obiecte. S-ar putea să fie asta, oftează şefa mea, mi-au mai zis-o câțiva. Şi ce să fac? Să mă pisicesc ca leşinata de Surava? Ah, ce silă mi-e, o urăsc pe ipocrita aia. Cum să-l facă prefăcuta mai fericit? Cum?? Eu ştiu tantra şi fac dragoste ca o zeiță, zău dacă mai înțeleg ce vor bărbații ăştia. În primul rând, schimbă-ți publicul țintă, îi sugerez. Ha?! Nu glumesc, am văzut că-ți plac băieții mai *soft*, aşa ca mine. Numai că ei se tem de femei aşa cum eşti tu. Spaniolul ăla s-o fi sărutat un pic cu tine, dar sunt sigur că în sinea lui era speriat rău. Am văzut eu ce privire rătăcită avea. Arăta de parcă se pierduse de maică-sa în supermarket. Schimbă-ți preferințele, *beloved* Aishwarya. Tu eşti posesivă doar la suprafață. În sinea ta însă vrei să fii posedată. *Wow*, Sega, ce bine mă simți, se entuziasmează Aishwarya. Mai ziiii-mi, te rog muuuult, mă imploră ea. Ridic din umeri. Ce să-ți mai zic? Nu mai e nimic de zis. Caută-ți un zdrahon dintr-o bucată, nu păpuşei sclifosiți, ca spaniolul ăla înalt... Hm, să ştii că o să mă gândesc serios la asta, mulțumesc pentru sfaturi, Sega... Ah, era să uit, vezi că te-a căutat Ananda în legătură cu afişele pe care le-ai făcut pentru Yogendra.

Am început cu mici anunțuri pentru *Work As Meditation*, punând în pagină texte de-ale *copywriter*-ului Osho. *Zenvertising*. Mi s-a dus buhul şi într-o bună zi au venit şi cei de la Evenimente să le fac un afiş pentru un concert de muzică indiană. Mi-au dat câteva poze cu muzicienii, urâte ca în buletin, şi după câteva ore m-am întors la ei triumfător, cu un afiş *masala*, uşor psihedelic şi colorat ca o sorcovă. I-am dat pe spate. Vedhan, pictorul convertit în coordonatorul Multiversității şi Evenimentelor, l-a apreciat cel mai tare. Începuse cu laude de genul „ce soluție grafică ingenioasă, ce bine ai potrivit culorile, ce proporții interesante, ce compoziție frumoasă, ai urmat Artele, Sega?". Nu, i-am răspuns, cred că Artele m-au urmat pe mine, însă din păcate nu m-au prins. M-a prins în schimb publicitatea, pentru mulți ani. M-a prins şi mi-a mâncat creierul, inima şi ficații şi mi-a intrat în sânge, ca o boală. Se pare că nici aici nu reuşesc să scap de ea... Atras de afişul *masala* ca un fluture de lampă, a venit şi Yogendra. Sega, nu mă ajuți să facem trei afişe pentru Librărie? Uite, vreau să acopăr cu ele geamurile laterale. Afişele ar trebui să trimită la website-ul nostru. Ce zici, crezi că e posibil? Să-mi spui dacă îți mai trebuie ceva... Nu mi-a mai trebuit nimic. Cu câțiva dolari am cumpărat de pe internet o lună plină şi nişte puf de păpădie, fotografiate la detaliu. M-am pus pe meşterit şi peste câteva zile m-am înfățişat la Yogendra cu propunerea mea. Primul afiş: o măciulie de puf de păpădie intactă, pe fond negru, cu textul *„For everything from Osho – www.osho.com"*. Al doilea afiş: câteva semințe de păpădie desprinzându-se din ghemul de puf şi plutind ca un stol de paraşute mici, susținând textul *„For everywhere in the world – www.osho.com"*. Al treilea afiş: luna plină în locul şi de mărimea păpădiei, o puzderie de paraşute mititele de puf trecând prin dreptul ei şi textul *„At any time, day or night – www.osho.com"*... Yogendra a rămas tablou.

Uimitor, a murmurat el, neputând să-şi mai dezlipească ochii de la lucrările mele. E cea mai grozavă reclamă pentru pagina noastră de internet, pe care am văzut-o făcută aici vreodată! a exclamat dervişul, exagerând bineînţeles. Sega, tu chiar ai talent. Cum de...? A trebuit să reiau povestea spusă mai devreme lui Vedhan.

Călugăre, nu ştiam că te pricepi la reclame, mă abordează Ananda pe un ton ironic. „Călugăre”, aşa îmi zice el mai nou. Asta pentru că nu beau, nu fumez, nu ies din „mănăstire” decât dacă e musai, nu am prietenă, nu merg la petrecerile din Plaza, nu particip la karaoke sau la discotecă şi nu ies din roba stacojie decât dacă o schimb cu una albă pentru întâlnirea de seară sau cu una neagră când facilitez Chi-Kung în Buddha Grove. Nici eu nu ştiam că te pricepi la fotografie, îi răspund pe acelaşi ton, observând Canon-ul care îi atârnă mare şi greu de gât. Ananda dă din mână plictisit. *Well*, cineva trebuie să o facă şi pe asta, nu? Ia zi, Sega, mă ajuţi să facem un afiş pentru serile din Chuang Tzu cu meditaţii din *Cartea secretelor*? Posterul ăla vechi e urât ca dracu’, vreau ceva proaspăt, mai atractiv, mai dinamic, care să redea spiritul cărţii... Uau, Ananda, cum să nu te ajut? Merg în Chuang Tzu seară de seară, iar *Cartea secretelor* e singura pe care aş lua-o cu mine dacă ar fi să mă duc pe o insulă pustie sau pe o planetă îndepărtată. Sega, tu faci mişto sau ce? se încruntă îndrumătorul meu personal. Nu, Ananda, vorbesc cât se poate de serios. Bun, mormăie el, atunci cum procedăm? Uite cum, îl iau eu prin învăluire. În primul rând văd o fată frumoasă care stă cu picioarele încrucişate, ca în meditaţie, citind absorbită din *Cartea secretelor*. Cum ţi se pare? Hm, nu e rău deloc. *Let’s do it*, dar... unde îi facem poza? Eu zic aşa, Ananda, să o facem în Osho Teerth, grădina aia paradiziacă din spatele clădirii Naropa. Mda, mişto, dar totuşi cam de rahat,

strâmbă din nas fostul şofer al lui Osho. Eu, unul, m-am săturat de imagini paradiziace. Nu vezi că totul e paradiziac pe aici? Ce bine-ar prinde o țâr' de iad... Asta-i! mă străfulgeră un gând. Hai să facem poza în învălmăşeala de afară, pe drumul principal, printre maşini care scuipă fum, motorete, ricşe, cerşetori, neguțători, case coşcovite, muşte, capre, vaci, de asta ce mai zici, Ananda? Hm, îi licăresc lui ochii, da, aşa da, asta e o idee bună, numai că mi-ar plăcea să... Ştiu, îl întrerup eu mânat de inspirație, putem să o facem chiar aici, în Plaza, la discotecă. Fata citeşte din *Cartea secretelor* nemişcată ca o statuie, în timp ce mulțimea din jurul ei dansează fără să o bage în seamă. Ananda nu mai poate de încântare. Călugăreee, e nemaipomenit, face el. E fix ce ne trebuie. Phiii, gata, o facem diseară. Ah! mă mai străfulgeră pe mine un gând. Ce-i? tresare el. Ananda, ştiu şi cum să facem fotografia: cu timp de expunere mare, în aşa fel încât... În aşa fel încât, prinde el ideea din zbor, oamenii să se amestece în pete de culoare, să apară ca nişte fantome în mişcare, *I know what you mean, he-he-he.* O să mă gândesc la asta în timpul întâlnirii de seară, că şi-aşa n-am ce face, iar dacă n-am ce face, adorm. Ne vedem la noapte, călugăre. În Plaza, după cină. Să zicem pe la 9, ca să avem timp să ne pregătim ca lumea, bine? OK, Ananda... Pleacă în grabă, cu măgăoaia de aparat lovindu-l ritmic peste piept. Se întoarce după câțiva paşi. Stai aşa, face el, cine să fie fata? O asiatică, răspund eu rapid, fără să clipesc. De când aşteptam întrebarea. Îți plac asiaticele, călugăre? mă iscodeşte el. Nu asta e important, Ananda. Important e că ştiu una potrivită pentru rolul nostru. E frumoasă? Foarte frumoasă, te asigur. Cine-i, o ştiu? Nu, nu cred că o ştii. E o japoneză mai retrasă... Bine, fie, hotărăşte el îndepărtându-se, merg pe mâna ta, dar vezi să nu-mi aduci vreo stârpitură cu ochi oblici, ha-ha-ha!

Pe Yoko o găsesc în Buddha Grove, la *Dance Celebration*. Yoko, o strig eu de pe margine, n-ai vrea să facem o poză? Împreună? mă priveşte ea nedumerită. Nuuu, Yoko, eu şi Ananda vrem să facem o poză cu tine ca model, pentru serile din Chuang Tzu cu meditații din *Cartea secretelor*. E vorba de un afiş care să anunțe... Vreau, cum să nu, se opreşte ea din dans, apropiindu-se de mine cu un zâmbet ameţitor. Îmi place mult *Cartea secretelor*. Ce trebuie să fac? Ăăă... nimic special, îi răspund, abținându-mă să nu țopăi de bucurie. Nu trebuie decât să stai frumos, cu picioarele încrucişate, prefăcându-te că citeşti absorbită. OK, când? La noapte... La discotecă... Poți? Da, n-am nimic de făcut. Deci... ne vedem în Plaza pe la 9.30? Da, Sega, voi fi acolo. Cum să vin îmbrăcată? Bună întrebare. La asta n-avusesem timp să mă gândesc. Mă scarpin în creştet, nehotărât. Vino şi tu cu mai multe hăinuțe, îi răspund. Facem nişte probe şi vedem ce se potriveşte mai bine. Dar să nu-ți uiți bonețica stacojie, care îți dă un aer atât de special. Vino cu ceva care să se asorteze cu bonețica, zâmbesc încurcat. OK, am înțeles. Aduc mai multe haine şi alegi tu ce îți place.

Până seara am stat ca pe ace. Acum stau pe marmura din Plaza cu Ananda alături, gândind împreună încadratura. Băieții de la Evenimente au făcut o treabă excelentă, nu-i aşa, Ananada? îl întreb, admirând decorul ingenios, realizat din bucăți mari de pânză albă şi câteva spoturi colorate. E destul de OK, călugăre, dar unde punem fata? Eu zic aici, pe blocul ăsta de marmură. Iar aici, aproape de sol, aş pune aparatul. Hm, nu-i rău, aşa facem, încuviințează Ananda. Ce ai zice de o focală mai lungă, să detaşăm fata cu cartea de fundal? propune el. Gând la gând cu bucurie, îi răspund, hai să vedem cum iese. Bine, du-te şi stai în locul ei. Aşa. Țac. Ia să vedem acum ce ne-ar trebui... Ananda, un mic proiector ar face minuni, îmi dau cu părerea. N-ar strica o

lumină de contur, aşa, ca o aureolă. Aha, aha, face *my coach*, o să pun şi un filtru auriu. Aş mai veni cu o blendă, adaug eu, să modelăm dintr-o parte. Şi aş pune o foiță de staniol în carte, să reflecte lumina pe chipul ei, ca şi cum cartea ar fi fermecată, *you know*… A, bravo, bine gândit! apreciază Ananda. Da' tu chiar te pricepi, călugăre. Cum de...? Îi povestesc pe scurt ce i-am povestit lui Vedhan şi lui Yogendra.

Călugăre, să nu ți-o iei în cap, mă previne Ananda după ce mi-a ascultat povestea cu luare-aminte. O să te iau cu mine în laborator, până la clădirea Myrdad, să vedem ce găsim pe-acolo. Dar să ştii că asta nu înseamnă absolut nimic, nu înseamnă că, dacă îți acord puțină încredere la proiectul ăsta, gata, suntem prieteni la cataramă sau alte rahaturi de genul ăsta. Să nu te prind că te umfli în pene, că o să ți le smulg una câte una, ne-am înțeles?

De când faci fotografie, Ananda? îl întreb în drum spre laborator. Ce-am vorbit noi? mă repede Ananda. Eu ți-am spus povestea mea, îi răspund liniştit, şi aş fi onorat s-o aflu pe a ta. Onorat *my ass*, mă îngână ursuzul meu îndrumător, după care oftează adânc. Aveam vreo douăzeci de ani când mi s-a năzărit că vreau să fac poze, începe el. Văzusem *Blow Up*, filmul lui Antonioni; tu l-ai văzut? L-am văzut, Ananda, dar m-a cam plictisit. Ha-ha-ha, adevărul e că nici eu nu simt nevoia să îl revăd, se destinde fostul şofer al lui Osho. *Anyway*, continuă el, era fotograful ăla din film care poza femei frumoase şi aşa m-am hotărât să mă fac şi eu fotograf. Am început şi o şcoală, de care m-am lăsat după numai două săptămâni. Şi faza e că femei frumoase n-am prins, în schimb am devenit fotograf de copii, dacă poți să-ți închipui aşa ceva. Şi m-am mai jucat cu câteva trupe rock, care n-au ajuns celebre. Poate şi din cauza mea, că făceam pe ei tot felul de experimente vizuale. Şi, uite-aşa, dintr-o poză în

alta, am aterizat într-o bună zi în India, cu o Leica de gât. Am schimbat-o într-un *meditation camp* cu o chitară, la care n-am învățat să cânt niciodată... Vrând, nevrând, m-am întors la fotografie... Acum pozez gâze, lotuşi, bambuşi, stropi de rouă prelingându-se pe frunze şi alte minunății ale naturii. N-am ce face. Asta se cere pe-aici. Abia aştept să facem fotografia cu japoneza aia a ta, ar putea să iasă ceva deosebit, ca idee, dar tare mă tem că o să am parte tot de o urâtanie...

Yoko şi secretele ei

Într-o pereche de şalvari albi de bumbac, purtând o cămăşuță decoltată din acelaşi material şi o căciuliță albă din dantelă de sub care se revarsă părul negru cu luciri de obsidian, Yoko apare în Plaza ca un înger. Trebuie să mă ciupesc ca să fiu sigur că nu visez. Am întârziat, te rog să mă ierți, se scuză ea lăsând privirea în jos, m-am gândit mult ce haine să aduc şi mi-a luat şi ceva timp să vin de acasă. Mă uit la ceas. Nu a întârziat decât şapte minute. Yoko, nu îți face griji, discoteca începe abia pe la 10, mai e destul până atunci, îi spun preluând geanta burduşită cu haine şi întinzându-i o mână. Unde mă duci acum? zâmbeşte ea derutată, strecurându-şi degetele în palma mea. La mine, răspund, înfiorat de atingerea ei. Sesiunea foto a fost doar un pretext, mă trezesc adăugând. Glumeşti? întreabă ea serioasă. La întrebarea asta nu mai ştiu ce să răspund. Mă mulțumesc să-i zâmbesc tâmp, conducând-o cei câțiva paşi până la mica magazie din spatele Centrului de Informare, transformată pe loc în cabină de probă. Regret că nu facem un pictorial pentru întâlnirea de seară şi că trebuie să o rog să renunțe la alb în favoarea unor haine mai colorate pentru *Cartea secretelor*.

Afară, muzica se aude din ce în ce mai tare şi lumea începe să se strângă pe ringul de dans.

O pun să se îmbrace şi să se dezbrace de mai multe ori, abţinându-mă cu greu să trag cu ochiul. Nu mi-e deloc uşor să mă hotărăsc. Fiecare combinaţie aleasă de Yoko îmi taie răsuflarea. Respiră, Sega, respiră... În cele din urmă, ne oprim la o pereche de pantalonaşi pescăreşti thailandezi de culoare mov, la o bluziţă stacojie fără mâneci, care îi scoate în evidenţă rotunjimea sânilor, frumuseţea umerilor şi a gâtului, la boneţica stacojie brodată cu fir roşu şi la un pandantiv, pentru accent. O studiez ca un adevărat profesionist să văd ce mai lipseşte, încercând de fapt să ascund că mi-e cu neputinţă să îmi mai iau ochii de la ea. *Make-up?* întreabă Yoko timid, rupând vraja. *What? No, no make-up*. Nu o să las nici un fard să-ţi pângărească chipul, fac eu pe eroul. Ce bine, se bucură ea, nu m-am fardat niciodată.

Călugăre, tu vrei să i-o pui, hai, nu te-ascunde, şuşoteşte Ananda fără să se uite la mine, fixând aparatul pe trepied. Doar cu binecuvântarea ta, îi răspund supus. Băi, Sega, se enervează el, tu chiar ai nevoie de aprobări? Binecuvântează-te singur, ce naiba, eşti băiat mare şi fata e trăsnet. Şi pun pariu că nu scapi. Ascultă la mine, ai să i-o tragi. Şi dacă se întâmplă cum zic eu, mă tratezi cu un *double scotch* la Cafenea, s-a făcut? S-a făcut. Ananda priveşte lung prin vizorul aparatului. E frumoasă de pică, mormăie el. Ai avut dreptate, călugăre, ţi-ai scos pârleala. Dacă aş fi un tip manierat, probabil că ţi-aş şi mulţumi. Pozez şi eu, în sfârşit, ceva mai acătării după toate strâmbele din lumea asta care mi-au siluit obiectivele. Hai, du-te şi aranjeaz-o cum vrei să stea, suntem gata aici.

Conturată feeric de lumina proiectorului, Yoko întoarce toate capetele. Trebuie să rog oamenii să îşi vadă de dans ca să putem lucra. Indienii sunt cel mai greu de convins să nu se mai holbeze. Se fac că nu ştiu engleză. Noroc cu Ashish, care îi uşuieşte în hindusă, oferindu-se apoi să ne dea o mână de ajutor. OK, Ashish, ține-te atunci de blenda asta. Eu mă țin cât pot de bine, îmi şopteşte el pierdut, dar mi-e să nu leşin, *this is the most beautiful girl I've ever seen*. Deşi sunt sătul de superlativele lui, trebuie să recunosc că în cazul de față are dreptate. Ții de blenda aia, sau ce faci? Țin, Sega, cum să nu, țin şi cu dinții dacă trebuie... Gata, Ananda, putem începe!

Cu *Cartea secretelor* deschisă la pagina de staniol, Yoko stă nemişcată, fără să se forțeze, în cea mai *award winning Buddha posture of the year*. Clic... 6 secunde... Cloc. Încă una, Sega, atenție, clic... 6 secunde... Cloc. Hai să vedem... Mda, cartea e puțin prea sus, îi acoperă fața... Yoko, stai aşa... O prind uşor de mâini şi i le cobor câțiva centimetri. Acum e bine, Ananda? E de vis! Scrisul de pe copertă se vede cum trebuie? Fără probleme, hai, o facem? Îhî, stai să ies din cadru... Ashish, mai sus cu blenda aia! Ananda, ai pus filtrul pe proiector? Ah, am uitat, fir-ar, stai că îl pun acu'. Lasă, hai să tragem una aşa, îl punem după. Clic... 6 secunde... Cloc. Phiii, drace, abia acum văd, diafragma e mai deschisă ca pupila unui drogat, stai s-o mai închid. Şi timpul, aş mai lungi timpul de expunere, propun eu. Hm, nu zici rău, se face... Ashish, nu mai mişca blenda aia! Yoko, perfect, rămâi aşa te rog. Ah, fir-ar, filtrul auriu, îşi aminteşte Ananda, mă duc să pun filtrul... Yoko, rămâi pe poziție, mai trebuie să punem un filtru pe proiector... E bine acum, icneşte Ananda, întinzându-se pe burtă, ca un puşcaş marin, țintind-o pe Yoko prin vizorul Canon-ului său fixat la câțiva centimetri de sol. Clic... 8 secunde... Cloc.

Uau, Sega, hai că ne-a ieşit! Uau, Ananda, chiar n-am nimic de obiectat. Ashish, vino-ncoa, ia zi, cum ți se pare? Uau, Sega şi Ananda, *this is very very very beautiful*, se entuziasmează şi indianul. Atunci... *that's a wrap*, încheie sec Ananda sesiunea foto. Sega, descarc pozele mâine-dimineață, le prelucrez puțin şi ți le trimit. Până atunci, ai grijă de fată, îmi arată el, discret, degetul mijlociu, formând cu buzele cuvântul *„fuck"*, fără să-l rostească.

Yoko, îți mulțumesc. Pozele au ieşit foarte bine. O, Sega, am amorțit, nu îmi mai simt genunchii, auuu... Mă aplec imediat să-i fac un masaj cu palma vindecătoare, care se transformă pe nebăgare de seamă în palmă dezmierdătoare. Nu eu sunt de vină. De vină e felul în care e ea alcătuită. Oh, Sega, e mult mai bine acum, îți mulțumesc... Asta e tot? mă întreabă în timp ce îşi încalță sandalele. Ăăă... mai vrei? Mă aplec rapid să-i aplic iar palma vindecătoare. Nu, râde ea cristalin, m-am referit la sesiunea foto, mai ai nevoie de mine? Mai... ăăă... am, îi răspund în doi peri, hai să bem ceva, dacă nu ai nimic împotrivă, fac eu cinste. Ştii, nu prea beau, se scuză ea. Nici eu, îi mărturisesc încurcat. N-am mai pus gura pe alcool de nu ştiu când, dar... ăăă... ar fi frumos... ăăă... să sărbătorim... succesul, nu? Bine, acceptă ea simplu. Ajută-mă te rog să mă ridic. Mă duc să-mi iau geanta. Te găsesc aici? Nu mă mişc din locul ăsta, răspund.

Timpul goneşte cu expunere mare. Culorile, formele, sunetele se topesc şi se amestecă unele cu altele în jurul nostru. După un pahar de Coca-Cola amestecată cu un deget de rom, lui Yoko îi vine să danseze. *I love dancing, Sega*. O urmăresc fascinat de pe margine, până când un pâlc de indieni se strânge în jurul ei, ca un laț. E timpul să acționez. Ah, cât urăsc să dansez, îmi spun intrând în horă. Din fericire însă, romul îmi zburdă rapid în picioare făcându-mă să mă simt agil ca o maimuță, uşor ca un fulg

de păun şi flexibil ca o bucată de cauciuc. În *Masca* ar fi trebuit să joc eu, nu Jim Carrey. Oricât ar încerca, indienii nu pot ține pasul şi se dau bătuți, rând pe rând. Am învins!

Timpul goneşte cu expunere mare. Culorile, formele şi sunetele se topesc în jurul ei, singura la care privesc, şi cu fiecare secundă ea se face parcă tot mai frumoasă. Am dansat mult după ce muzica s-a oprit, până când am dispărut amândoi, cu totul, în dans. Am apărut nu se ştie cum, nu se ştie când, la aceeaşi măsuță din fața Cafenelei cu storurile trase. Ca noi mai sunt câțiva petrecăreți întârziați, şuşotind în taină, risipiți pe la alte mese. E de mult trecut de miezul nopții.

Inima stă să-mi sară din piept când îi iau mâna din nou într-a mea. Ea mă priveşte fără ocolişuri, întinzându-mi-o şi pe cealaltă. În cercul pe care îl formează mâinile noastre nu mai încape nici o vorbă acum. Yoko închide ochii şi rămâne aşa, nemişcată, iar eu rămân să îi pictez chipul şi trupul cu toate dorințele mele nemărturisite. Prin minte îmi trec şuierând multe gânduri, însă nu prind nici unul, aşa de repede trec. Nu pricep de ce mă obosesc atât să le prind. Doar ştiu că gândurile mă duc nicăieri şi eu nu vreau acolo. Eu vreau aici. Vreau să rămân pe loc, în cercul format de mâinile noastre. Vreau să rămân cu Yoko. Vreau să rămân... Deschidem ochii în acelaşi timp şi ne trezim că am rămas doar noi doi pe toată terasa scufundată în întuneric. În liniştea nopții, cicadele cântă a ploaie şi parfumul Parcului Koregaon e parcă şi mai amețitor. *Let's go to the pool*, îmi propune ea deodată.

Un strat gros de ceață lăptoasă acoperă suprafața apei ca un covor fermecat, în lumina subțire a felinarelor. E o noapte fără lună şi fără stele. Dar ce îmi pasă mie de lună şi stele când Yoko străluceşte alături? Cu gesturi fireşti, fără

să se sinchisească de faptul că un *gaijin* o urmăreşte de alături cu jind, Yoko îşi dă jos bonețica, apoi bluzița, apoi pantalonaşii, apoi chiloțeii şi se aruncă în apă goală-puşcă. Încerc să mă mişc, să fac un gest, să fac un pas, să fac ceva, orice, dar nu reuşesc. Exact aşa cum se întâmplă în vise. Oare visez? Din câteva mişcări de brațe, Yoko ajunge în mijlocul piscinei. *Don't you come?* mă cheamă ea ca o sirenă, dându-mi toate *chakrele* peste cap. Azvârl roba stacojie cât colo şi plonjez fără să mai aştept vreun îndemn. Vreau să văd, îmi şopteşte ea, aprinzând în mine dorința. Arată-mi cum fac crustaceii, Sega.

Mă scufund şi ies la suprafață, iar şi iar, auzind-o cum râde de fiecare dată când îmi vede fesele albe sclipind în lumina felinarelor. La suprafață, un joc nevinovat. Dedesubt, un penis întărâtat. Am uitat să-ți spun ceva, scot eu cuvintele poticnit, de parcă aş avea lipici în gură, crustaceii sunt periculoşi. Zău?! tresare ea. Dacă te prind, te înfulecă dintr-odată, îi destăinui secretul teribil, apropiindu-mă ca un tâlhar. Yoko râde şi porneşte înot spre marginea piscinei, să se salveze. Nici o şansă. Crustaceul o ajunge din urmă înainte ca ea să apuce balustrada scăriței de aluminiu, o prinde de mijloc cu ghearele şi o întoarce cu fața spre el. Fără scăpare acum, prada nu se mai zbate. Buzele i se întredeschid abia perceptibil şi ochii ei alungiți se întâlnesc cu ai lui, întrebători. Răspunsul vine năprasnic. Mmm, geme ea când limba lui îi umple gura şi dinții li se ciocnesc. Îîîh, icneşte el când ea îi strânge şoldurile între coapse, lipindu-şi trupul de gheişă de al lui. Aaaaaa, suspină ea lung, când el o pătrunde însetat şi flămând. Ooooh, se opinteşte crustaceul găsindu-şi locul visat în vaginul ei fierbinte şi strâmt. Strângând balustrada scăriței de aluminiu şi înfigîndu-şi călcâiele în fesele lui, ea îi conduce sălbatic mişcările în adânc, mai adânc, şi mai adânc...

Ejaculez repede, în apă, dar mă întorc înăuntru mai însetat şi mai flămând. *I want you, Yoko, yes, I want you so much. You're so beautiful...* Nu sunt replici profunde, dar nu replicile contează acum. Mânat de dorință, mă mişc înăuntrul ei cu atâta vigoare, încât mi-e teamă ca nu cumva să o stric, fără să-mi închipui că am declanşat deja un *tsunami* la ea în arhipelag. Şi valul uriaş izbeşte continentul cu o asemenea forță, că nimic nu mai rămâne aşa cum a fost. Nu există fantasmă să mai stea în picioare după un aşa cataclism.

Yoko se desprinde de balustrada scăriței şi se strecoară pe lângă mine. Câteva secunde mai târziu e în partea cealaltă a piscinei, plutind în derivă, pe spate. Mă scufund şi ies la suprafață între picioarele ei care se dau din nou la o parte, cuminți. Pofticios, îmi afund limba printre labiile micuțe, dulci şi delicate ca două petale de trandafir japonez, dezgropând cu săruturi perla ascunsă, cât un sâmbure de măr. Yoko geme şi tremură iar, mângâindu-mi urechile fără astâmpăr. Prin palmele ei parcă aud cum vuieşte în interior. Tremurăm amândoi. De data asta, de frig.

Strop cu strop, la început rară şi apoi din ce în ce mai deasă, ploaia se întoarce după o vacanță de o săptămână. Ieşim din piscină dârdâind. În lipsa prosoapelor, îi întind roba mea să se şteargă, dar ea refuză cu un zâmbet şi se îmbracă aşa, pe pielea udă. *Do you have hot water in your room, Sega?* Bineînțeles, o apuc eu de mână, să mergem chiar acum. Ploaia ne urmăreşte furioasă până la Poarta din Spate, unde ne oprim, căci nu avem cum ieşi. Poarta e încuiată. Normal. E 2 noaptea. *Yoko, this is gonna be tough,* îi spun cu toată seriozitatea, strângând-o de mână. O să mă duc până la Poarta Principală să iau cheia. Voi înfrunta singur ploaia, tu rămâi aici, la adăpost. Ți-e frică? *No, Sega, I'm not afraid*, râde ea liniştit. Te însoțesc.

La Poarta Principală ajungem ciuciulete. Kabir, paznicul, tresare speriat când ne vede. Nu se aştepta la două arătări plouate, în toiul nopții. Când îi mai vine inima la loc, îmi întinde cheia cu un zâmbet complice, fără să pună nici o întrebare. I-o dai indianului care păzeşte Poarta Myrdad. Îl sun acum, să nu sperie de voi, he-he-he. Hai, grăbiți-vă să nu răciți...

Lăsăm hainele reci, şiroind, să cadă lângă pat ca nişte leşuri şi intrăm în baie zgribuliți. Yoko dă drumul la apa fierbinte să umple cada, în timp ce eu, mut ca un peşte, îi admir din prag trupul desăvârşit. Îmi surprinde privirea când îşi trece ochii prin oglindă. La ce te uiți? mă întreabă. La cât eşti de frumoasă, răspund. Yoko se cercetează cu atenție şi oglinda se luminează de frumusețea ei. Chiar că sunt schimbată, constată ea surprinsă. *You made me beautiful*, *Sega*... Îmi vine să cad în genunchi, dar mă țin mândru în picioare. Hai să facem baie împreună, vrei? Cum să nu vreau. Se pare că asta vrea şi penisul meu, tare din nou. Intru în cadă şi-o trag nerăbdător spre mine, alunecând în ea doar pe un sfert. Yoko nu mă lasă mai mult. Nu, Sega, nu vreau asta acum. Vreau doar să te mângâi, dacă îmi dai voie.

Să fi trecut ore, sau minute? Nimeni nu ştie, cu atât mai puțin eu. Fără nici o părticică neexplorată, nemângâiată şi nesărutată, adorm într-un târziu cu sânul ei în gură, ca un prunc nou-născut dintr-o asiatică.

Bună dimineaţa¸ Yoko

M-am trezit îndrăgostit. În lumina moale a dimineții, femeia care doarme dezvelită lângă mine e şi mai frumoasă. Are pielea atât de fină, încât cearşaful s-a retras învins de pe trupul ei. Mă ridic într-un cot să o privesc mai bine. Ea

respiră liniştit, cu buzele uşor întredeschise, părul răsfirat pe perna mea, ca în reclamele pentru şampoane. Yoko, de-ai şti cât eşti de frumoasă acum... Sigur că nu ştii, frumoasă adormită. În afară de mine nu ştie nimeni că frumuseţea ta a crescut şi s-a desăvârşit într-o singură noapte, după un somn fără vise. M-am trezit cu visul alături. Ochii tăi alungiţi se deschid alene, iar buzele răsfrânte ţi se arcuiesc într-un surâs diafan. Ştiu, îmi spui fără cuvinte, ştiu că în mine s-a întrupat tot ce a avut de spus mai frumos universul... *Good morning, Yoko... Ohayo gozaimasu*, îmi răspunzi, lungind silabele de parcă ar fi jeleuri. Îţi sorb vorbele de pe buze cu buzele mele şi cobor sărutându-ţi rotundul umerilor şi plinul sânilor. Cu vârful limbii îţi ating apoi sfârcurile care înfloresc de îndată, ca nişte muguri ieşiţi din iarnă. Trupul tău miroase proaspăt, a început de primăvară. A început de viaţă. Îţi depărtez uşurel coapsele ca să-ţi gust seva... Sega, mă respingi cu gingăşie, *mate kudasai*. Nu acum, te rog. Mă tulburi, îmi spui şi te ridici în capul oaselor, cu picioarele încrucişate, cu mâinile în poală şi palmele puse una peste alta, ca un Buddha feminin pe care l-aş venera toată viaţa. Zece zile de Vipassana, Sega, dacă ajungi în Nepal... Şi dacă vrei să afli... Ce să aflu, Yoko? Închizi ochii şi chipul tău se luminează de un surâs. Rămâi aşa, tăcută, adorată de acest *gaijin* îngenuncheat a cărui inimă se rostogoleşte la picioarele tale, printre cearşafurile mototolite. Trebuie să plec, şoptesc înrobit. Deschizi ochii din nou. Nu te grăbi, rosteşti blând, ridicând inima încâlcită în aşternut şi punând-o să bată la loc în craterul din pieptul meu. Sega... vorbim după zece zile de Vipassana. Nu înţeleg ce vrei să spui... Adică... până atunci... nu mai vorbim? te întreb derutat şi inima începe să-mi bată un pic mai sus, în gât. Ba da, râzi tu, voiam să zic că nu te vei mai grăbi după zece zile de Vipassana. Aha, îţi răspund ceva mai liniştit, totuşi nu înţeleg cu ce e

Vipassana din Nepal mai deosebită de Vipassana de aici? Nu e totuna? Nici pe departe, zâmbeşti tu înțelegătoare cu neştiutorii. Acolo, îmi spui, te trezeşti la 4 dimineața şi meditezi până la 9 seara, cu două-trei pauze de masă şi odihnă. Nu vorbeşti cu nimeni şi nu priveşti pe nimeni în ochi, timp de zece zile. Şi nici nu ai voie să citeşti, să scrii sau să te uiți la televizor. Sega, acolo te uiți la tine, aşa cum eşti. N-o să mai ai unde fugi, chicoteşti tu. Pufnesc în râs. Ți se pare că fug? Da, fugi de tine. Bineînțeles că fug, mă avânt eu. Fug de mine ca să te prind pe tine. Exact, Sega. Numai că aşa nu mă vei prinde niciodată. Va trebui să nu mai fugi de tine ca să mă prinzi pe mine... Şi ştii ceva? Numai tu îmi zici Yoko. E *funny* că s-a întâmplat aşa, nu-mi explic de ce ți-am spus că mă cheamă Yoko. Restul lumii mă ştie drept Sujata. De ce Sujata, Yoko? Îmi arunci o privire ghiduşă, pe sub gene. Hm, e o poveste veche, îmi spui. Şi lungă. Crezi... că ai timp să o asculți? mă întrebi. Uite, îți răspund, nu mă mai grăbesc... Atunci e bine, râzi tu. Aşadar, ascultă... Ascult, Yoko.

După şase ani de practici ascetice intense şi 49 de zile de când nu mai pusese nimic în gură, Siddhartha Gautama se prăbuşi la rădăcina unui copac, pe malul râului Neranjara, pe care nu mai avea puterea să îl treacă. Siddhartha renunțase. Calea urmată atâția ani cu stăruință se dovedise închisă. Se dovedise a fi o fundătură. Cumplită-i era deznădejdea... Cu o ultimă sforțare, ascetul îşi adună picioarele sub el, îşi îndreptă spinarea, îşi puse mâinile în poală, cu palmele una peste alta, şi închise ochii. Ştia că va sfârşi acolo şi voia să fie conştient de sine în clipa teribilă a morții. Aşa intră în meditație... Dar ieşi când auzi paşii aceia. Paşi uşori, de femeie tânără. Sujata o chema pe fată şi ea ducea un vas de aur plin cu *madhupayasa*, orez cu lapte amestecat cu miere, ca ofrandă spiritului copacului acela.

Când îl văzu pe Siddhartha ars de soare, numai piele şi os, acoperit de praf şi zdrențe, cu părul vâlvoi, cu fața suptă şi ochii îngropați adânc în găvane, Sujata fu cât pe ce să scape vasul de aur cu ofranda. Eşti spiritul copacului cumva? Eşti... *deva?* Şi te-ai ivit ca să primeşti ofranda? întrebă ea arătarea, tremurând înfricoşată. Nu îți fie teamă, rosti blând Siddhartha. Nu-s *deva* şi nu-mi trebuie ofranda, căci foamea mea e alta. Nu sunt decât un om, vezi bine, un biet călugăr, sau mai bine zis am fost. Şi în curând nu voi mai fi nici asta, nu voi mai fi nimic, zise şi râse, dar nu fu râs acela, ci un geamăt jalnic, stins. Iute se-apropie atunci de el Sujata. O, călugare, îi spuse, dă-mi voie să-ți ofer astă *madhupayasa*, spiritele mai pot să aştepte. Mai râse o dată atunci Siddhartha şi iarăşi nu se auzi decât un geamăt. Sujata fu nevoită să îi susțină trupul şi să-l ajute să mănânce, îmbucătură cu îmbucătură... Se spune că aceea fu clipa când fostul prinț întrevăzu calea de mijloc. Calea regală. Şi râsul fu de data asta râset plin, nu geamăt, căci Siddhartha înțelese dintr-odată unde dăduse greş atâția ani de-a rândul, întrezări imensa păcăleală. Ce împinge mintea asta să-mi dea şi suferință, şi plăcere totodată, de parcă una nu-i decât cealaltă întoarsă şi amândouă-s una? se întrebă el. Eram aproape mort şi acuma, iată, mă bucur iar de viață. O, Sujata, fii dar binecuvântată, mi-a fost aşa de foame şi foamea asta mare, n-aş fi crezut, tu mi-ai astâmpărat-o... Întremat, cel ce avea să fie Buddha îşi luă rămas-bun de la fată şi traversă râul, poposind pe malul celălalt la umbra copacului căruia lumea întreagă avea să-i spună de atunci Copacul *Mahabodhi*. Copacul Marii Treziri... De n-ar fi fost Sujata, probabil că Siddhartha ar fi sfârşit confuz şi ros de îndoială. Dar aşa, însuflețit, se mai încumetă o dată, urmând o intuiție nouă. Sub arborele acela, el trase adânc aer în piept şi închise ochii... Şi toate astea s-au întâmplat acum douăzeci şi cinci de veacuri, în Bodh Gaya. Şi nu ştiu

cum se face, Sega, dar eu, în inima mea, dintotdeauna m-am simțit Sujata... Şi acum o să mai dorm puțin, dacă nu te superi, se întinde ea ca o pisică somnoroasă. Îmi laşi cheia, te rog?

Sega, pe unde ai fost? mă întâmpină Aishwarya cătrănită. Nu-mi răspunde, că nu-i timp acum, vorbim noi după. Du-te repede la subsol, te aşteaptă Isha. Are nevoie de tine ca *helper* la Frumusețea întunericului...

Nu ştiu unde a dispărut întunericul. Frumusețea ei luminează totul. În pauza de ceai de la ora 11 mă întorc într-un suflet la ea. Găsesc cheia pe policioara de sus a dulăpiorului de încălțăminte de la intrare, acolo unde i-am zis să o lase dacă pleacă. Descui uşa, cu un gol teribil în stomac. Acelaşi gol e şi în cameră. Numai că ordonat, ca într-o cameră de hotel neocupată. Pernele sunt aliniate la milimetru şi cearşafurile îndreptate la dungă, cu pătura perfect întinsă deasupra. Pe jos e lună şi în baie toate-s rânduite. De Yoko însă, nici urmă.

Numărul de telefon i-l aflu abia spre seară, după ce toată ziua am căutat-o, cu limba scoasă. Prostul de mine. Am uitat să-i cer numărul dimineață. Mare noroc cu măicuța Tan Maya. Am prins-o la țanc, pe picior de plecare. *Saga, we have no secrets*, îmi zâmbeşte ea complice. *She told me everything*, îmi spune în timp ce copiez numărul de telefon din agenda ei. *She's changed today, her heart is open...* Inima începe să-mi bată şi mie cu putere. Aşa să fie oare, *Mataji?* întreb plin de speranță. Da, Saga. Te rog să ai grijă de Sujata şi, când ajungi la Rishikesh, neapărat să-mi faci o vizită... *Mataji*, spune-mi unde e! Unde-i Yoko? izbucnesc. O caut ca un nebun de dimineață, dar parcă a înghițit-o pământul. E pe-aici, Saga, probabil că n-ai căutat-o unde

trebuie, râde Tan Maya clătinând din cap în stilul indian, strângându-mă apoi la piept ultima oară.

Sun îndelung, în gol. Golul are un gust amar. Şi în acest gol mă prăbuşesc.

Subject: Yoko

Yoko, au trecut cinci zile de când nu te-am mai văzut. Cinci zile întunecate, în care am tânjit după tine... Azi am stat pe marginea piscinei, urmărind cum îngrijitorii curățau rămăşițele nopții noastre de dragoste. Nu voi uita niciodată cum mă priveai atunci. În timp ce pătrundeam în tine, tu pătrundeai în mine. Ştiu cine am intrat, dar încă n-am aflat cine am ieşit.

Faptul că acum mă eviți mă întristează, ştiindu-te atât de aproape şi totuşi atât de departe. Au trecut cinci zile fără soare, cinci nopți fără somn. Mă trezesc singur, în întuneric, în patul în care am dormit îmbrățişați. Acest pat e mai gol acum decât a fost vreodată, înainte să te cunoască pe tine.

Yoko, eşti mai pură decât heroina. După o singură doză, am rămas dependent. După ce am gustat din tine, mi-am pierdut echilibrul. Cum aş fi putut să-l păstrez? Am ieşit din mine păşind către un „noi doi împreună”, dar tu ai dat înapoi şi eu am păşit în gol. Am căzut din cer şi m-am zdrobit de pământ.

Mâine te întorci în Japonia şi poate că nu ne vom mai întâlni niciodată. Vreau să ştii că vei fi mereu în inima mea.

Yoko... Te iubesc...

P.S. Poza cu tine pentru *Cartea secretelor* o găseşti ataşată. Toată lumea a văzut cât eşti de frumoasă.

Send email... Închid computerul, sting lumina şi rămân pe întuneric, cu inima sfâşiată. Prin fața biroului, viitura lumii după întâlnirea de seară. Stafii albe, în noapte. Defilând dinaintea altei stafii albe, închisă între patru pereți. Sunt un *junkie* şi drogul meu e pasiunea pentru o femeie, după numai o noapte împreună.

Am prins-o la telefon o singură dată, acum două zile. Râdea în timp ce o întrebăm dacă are pe altcineva, dacă contez pentru ea, cât de mult sau cât de puțin contez, de ce mă evită, de ce, de ce... O groază de întrebări din seria asta necâştigătoare. La toate întrebările, Yoko mi-a dat un singur răspuns:

Trăieşte momentul, Sega! De ce te agăți de trecut?

Pingo-Pingo Sayonara

Vin cu tine în Japonia, îi spun pe nerăsuflate, privind-o drept în ochi, cu inima bătând zăludă... Am zărit-o dansând în Buddha Grove prin uşa deschisă a biroului. Am sărit ca un arc de pe scaun şi am alergat până la ea într-un suflet, cu genunchi de ceară, ca să-i vorbesc.

Vino, râde ea, sorbind dintr-un cappuccino la aceeaşi măsuță la care am stat şi atunci, în noaptea aceea. Bambuşii de lângă Cafenea râd şi ei, trosnind în vânt. Ce mai aştept? Ce mai, vreau să plec cu ea în Japonia, pentru totdeauna. Te auzi ce spui? Da, mă aud. Şi mă repet fără teamă, cu curajul omului nebun, intoxicat cu substanța psihedelică a dragostei. Pentru o secundă, în mintea mea se derulează un film montat alert, cu ea şi doi-trei copilaşi româno-japonezi reuşiți, eu făcând reclame în *hiragana*, *katakana* şi *kanji*, noi toți într-o casă cu pereți de hârtie şi orezărie în pridvor. Din toată fantezia asta, aleg să îi spun:

Yoko, vreau să fii mama copiilor mei... Te iubesc...

Mai are puţin şi se îneacă. De râs. *Pingo-pingo*, face ea uitându-se cu ochii ei de migdală în ochii mei de pricomigdal. Sega, uite-aşa îţi fac ochii: *pingo-pingo*... *This is not love*, îmi şopteşte ea când se opreşte din râs. *You just want me*. Da, da, da, te vreau. Aşa cum un bărbat vrea o femeie.

...And this is not love, repetă ea cu răceală, ridicându-se de la masă. *Now let's go for lunch*, hotărăşte stăpâna inimii mele. Plecăm ţinându-ne de mână. Ea păşeşte uşor, eu calc pe cuie şi pe nori. Creierul meu secretă hectolitri de endorfine, serotonine, dopamine, acetilcoline şi alteline, care mă fac să mă simt când euforic, când deprimat. Încerc să găsesc în mine însumi o poziţie mai înaltă pentru vizibilitate mai bună, dar nu reuşesc. Vai, cum se vede lumea acum... Ca printr-un geam pe care au crescut flori de gheaţă.

Pe cărarea spre restaurantul de lângă piramidă, inimile noastre nu se întâlnesc. Eu şi Yoko rulăm în filme diferite. În filmul meu, o inimă rătăceşte mută de durere. Ca să nu mă pierd cu totul în vălmăşagul din mine, mă întorc la momentul când ea a intrat în biroul meu, să mă întrebe de muncă şi meditaţie. Abia o cunoscusem pe Surava şi mă întrebam dacă vreuna din cele două femei va reuşi să îmi zgâlţâie existenţa singuratică. S-a întâmplat ca Yoko să fie aceea.

Mâncăm în grabă pentru că ea trebuie să îşi facă bagajele. Ne înghiţim repede dragostea. Dragostea alunecă pe gât în jos cu un *mango lassi* la ea, cu o supă de coriandru cu lămâie la mine, o porţie de *kadhai paneer* la ea şi o porţie de paste japoneze cu sos *chilli* la mine. În cazul meu, dragostea ajunge în stomac înghiţită cu noduri.

Un sărut cu dor şi durere în faţa Porţii Meera, o jumătate de oră mai târziu. Două trupuri lipite unul de altul într-o îmbrăţişare lungă. O despărţire.

Nu pot să adorm. Mă sufoc, noaptea mă strânge ca o cămaşă de forţă. Mă gândesc la ea fără încetare şi mă doare fiecare gând. Fiecare gând naşte un vaiet... Mă căznesc ore în şir să îi scriu un mesaj scurt, de adio:

Sayonara, Yoko. I love you.

E 4 dimineaţa şi îmi simt inima grea ca o lespede de mormânt. De pe ecranul telefonului, cuvintele ei luminează bezna pentru câteva secunde:

Thank you... Sega... Love, Yoko

Ea zboară acum spre Japonia, deasupra musonului indian, iar în sufletul meu rămâne să plouă crunt peste ce nu s-a mai putut spune, peste ce nu s-a mai putut trăi, peste ce nu a mai fost să fie, peste cele vechi şi peste toate cele.

Confirmări

Hello, sir, Mr. Ajay here... Yes, Mr. Ajay, îi răspund posesorului vocii cântate vesel de la celălalt capăt al firului. *Well, sir,* veşti foooarte-foarte bune. Avem confirmarea pentru zborul Pune – Kathmandu cu escală la Delhi pentru 15 septembrie. V-am şi trimis biletul pe email. Am rezolvat-o şi cu cei de la British Airways din Mumbai. A fost un pic mai complicat să vă comutăm returul la un an de la data zborului dus, pentru că aţi cumpărat de la un agent din România care nu are drept de modificare a datelor. Dar să ştiţi că am scos-o la capăt până la urmă, ciripeşte Mr. Ajay. Fiţi liniştit, domnule, diseară veţi primi şi confirmarea

schimbării datei de întoarcere; în loc de 15 septembrie va fi 9 iunie, anul viitor. *Thank you, Mr. Ajay*, te-ai mişcat repede şi bine. *You're welcome, sir*, dar... pentru puțin. De asta suntem aici, *nah?*

Mr. Ajay e indianul de la Travel Masters, micuța agenție de voiaj a stațiunii, cu sediul în clădirea Meera. I-am făcut ieri o vizită, după ce am luat hotărârea să mai rămân prin părțile astea. Am eu motivele mele... *The fake Sega... The real India...* Ca să văd cum stau lucrurile, am nevoie de o viză nouă, întrucât cea din paşaport expiră la 4 octombrie. De la Mr. Ajay am aflat că pentru asta trebuie să ies din țară, opțiunea cea mai la îndemână fiind Kathmandu, Nepal. Nici că se putea mai bine. Vreau să înțeleg ce încerca să îmi spună Yoko, aşa că o să mă înscriu la cursul de Vipassana. Şi mai vreau să ajung acolo unde s-a născut Buddha, acolo unde s-a aprins Lumina Asiei...

Am văzut de câteva ori lumina asta licărind în codrul întunecos din mintea mea, atunci când vântul clătina crengile şi mişca frunzele. Lumina era vie, strălucitoare, curată, fără seamăn. Şovăind, păşeam către lumină. Când vântul înceta însă, frunzele şi crengile reveneau la locul lor, iar eu mă trezeam din nou orb, în întunericul dintotdeauna, ca după un vis despre lumină... O statuetă din piatră lucioasă în mâinile lui. O statuetă cât o sticlă de Pepsi, înfățişând un om şezând cu picioarele încrucişate şi cu palmele ținute frumos în poală, una peste alta. Buddha, mi-a şoptit secretul tovarăşul meu de joacă, potrivind cu băgare de seamă statueta la locul ei, pe policioara vitrinei din sufragerie, printre celelalte bibelouri. O adusese taică-său dintr-o delegație în India. Băi neastâmpăraților, să nu spargeți cumva statuia, că vă ia mama dracu'! Ăla-i un sfânt, mucoşilor!... Micul Sega nu îşi mai putea lua privirea de la figurina aceea exotică, încremenită într-o postură plină

de grație, cu părul creț strâns într-un coc în creştetul capului, cu pleoapele coborâte peste ochii alungiți. Şi surâsul, ah, surâsul acela tainic şi luminos ca un soare blând de primăvară, pe care puştiul nu îl mai văzuse pe chipul nimănui. Un surâs pe care de atunci n-a mai putut să-l uite. Fără să vrea, Seguțul zâmbi şi el. Doarme şi visează frumos sfântul Buddha? îndrăzni să întrebe. Nu doarme, puştiulică, izbucni în râs tatăl tovarăşului său. El e singurul care s-a trezit, acum 2 500 de ani. Noi dormim, ha-ha-ha, şi visăm la epoci de aur, la culmi de progres şi civilizație, fir-ar să... Da' voi sunteți prea mici să pricepeți, hai, duceți-vă la joacă.

Mămico, cine e Buddha? Buddha?! Ce-ți veni, Seguțule? De unde-ai auzit tu de Buddha? De la nenea Cutare. Am văzut statueta pe care a adus-o din India! Micule Sega, ia mai lasă-l tu pe Buddha şi hai să-ți spui frumos rugăciunea la Domnul nostru Isus, că El e Mântuitorul nostru preaiubit. Domnului nostru Isus nu Îi place de Buddha, un om tare mândru, care s-a crezut Dumnezeu. Iar mândria ştim unde ne duce, nu? Drept în iad ne duce şi acolo e groaznic, puiul mamii. Dar noi vom merge în rai pentru că suntem oițele ascultătoare ale Domnului... Noi nu ieşim din cuvântul Lui, copile. Dacă ieşim, ne rătăcim. Buddha a fost un om care a vrut să ajungă Dumnezeu, iar Isus e Însuşi Fiul lui Dumnezeu, care acum 2 000 de ani a coborât din Ceruri să ne mântuiască. Buddha a murit fără să salveze pe nimeni. Şi Isus a murit. Dar pe cruce, sacrificându-Se pentru păcatele noastre, dinaintea lui Dumnezeu. Când Isus S-a săvârşit pe cruce, ne-a luat păcatele asupră-I, împăcându-ne astfel cu Tatăl nostru ceresc. Şi, după trei zile, minunea minunilor! Domnul Isus a înviat din morți, fie-I numele binecuvântat! Şi oricine Îl primeşte pe Domnul Isus în inima sa va fi mântuit şi va trăi de-a pururi alături de El, în

Ceruri, aleluia... Vezi acum diferența, dragul mamii? Da, mămico, dar nu prea înțeleg: ce păcate? Puiul mamii, uite, când tu nu asculți de mama-mare sau de bubu sau de mine sau de tăticu', ăla e un păcat, să știi. Însă Domnul Isus iubeşte copiii, căci a spus „lăsați copiii să vină la mine". Aşa că mergi către el, Seguțule, pentru că El te va primi cu brațele deschise şi îți va şterge păcatele. Nu Buddha, Doamne iartă-mă. Buddha nu a mântuit pe nimeni, cine ştie unde au ajuns cei care au crezut în el, ferească Dumnezeu. Să ne punem nădejdea în iubitul nostru Isus, fiindcă doar El ne poate salva. El e Calea, Adevărul şi Viața, iar cine vrea să ajungă la Tatăl numai prin El poate ajunge. Aşa că lasă-l tu pe Buddha şi nu mai asculta tot ce spune nenea Cutare sau Cutare. Hai să-ncepem: Doamne Isuse Hristoase... Mămico, tu visezi la epoca de aur şi la culmile de progres şi civilizație? Hm, Seguțu, să ştii că există o singură epocă de aur: veşnicia cu Hristos. Deci, Doamne Isuse Hristoase... Mămico, dacă Domnul Isus a murit pentru păcatele mele acum 2 000 de ani, înseamnă că păcatele mele existau înainte ca eu să mă nasc? Ce întrebare-i asta, Seguțule? Să nu te mai prind că te joci cu copilul lui Cutare, s-a-nțeles?

...*Beloved Google*, strigă voios Shantam, basistul, ieşind din piscină şi trântindu-se cu un oftat de plăcere pe şezlongul de alături. Speriate, gândurile mele îşi iau zborul ca nişte păsărele *bul-bul* care ciugulesc firimituri de pe la mese. Diseară ne vom produce din nou în Auditorium, şi în pauza dintre repetiții am ieşit să ne răcorim la piscină. Sunt unul dintre cei trei trişti ai formației. Eu sufăr după Yoko, durdulia Sananda după avocatul ei brazilian, iar Kavyo după o indiancă. Până mai ieri, Kavyo era solistul cârlionțat, pe care l-am văzut la prima Sărbătoare *sannyas*. Lui Kavyo îi plăcea să cânte tot timpul, chiar dacă îi ieşea fals şi cu accent italian. Cel mai mult îi plăcea la karaoke. Îi cânta ei

tot felul de cântece romantice, iar ea îl asculta îngăduitoare, în timp ce el o privea cu fascinație şi teamă. Fata era, într-adevăr, frumoasă. O raritate printre indience, majoritatea dulapuri ambulante. Avea un aer suveran, de prințesă de ciocolată, iar Kavyo avea un aer de paj supus. În afară faptului că se țineau tot timpul de mână şi că luau întotdeauna masa cu părinții şi fratele ei, *sannyasini* cu toții, cei doi păreau să nu mai aibă altceva în comun. Ea căuta un bărbat, el căuta mereu confirmări. Şi, după cum colacul vine întotdeauna peste pupăză, din prim-solist, Kavyo a ajuns *backing vocals* şi interpret de *hang*, convertit peste noapte de Bansuri. Deşi doborât pe toate planurile, Kavyo arată mult mai bine în ultimul hal decât în forma lui maximă. Astăzi ne-a adus o pereche de cearcăne vineții, doi ochi roşii, împăienjeniți, o barbă nerasă de câteva zile, un păr încâlcit şi o lehamite cât cuprinde. Astăzi, lui Kavyo i se rupe de toți şi de toate. Poartă în piept un *silence badge*, o insignă a tăcerii, semn că nu vrea să fie deranjat de nimeni. Mă uit la el ca într-o oglindă. Nu îi semăn bine? Oare nu sunt eu la fel ca el?

...Tocmai mi-am dat seama că Google e cel mai tare guru, râde Shantam ştergându-şi coama argintie cu un prosop stacojiu. Întrebi orice şi îți răspunde, ha-ha-ha! Google ştie tot... Mda, intervine Kavyo rupând tăcerea. L-am întrebat azi cine sunt şi am găsit un cont obosit de Facebook, pe care l-am şters pentru că nu eram eu acolo. Era doar un imbecil, care cerşea admirație, şi asta mă face să vărs... Sau să mă bălăcesc... Hai şi voi! ne provoacă el, aruncându-se deodată în apă. Să ce, Kavyo? face Shantam. Să vărsăm cu toții?! Daaa, zbiară Kavyo ca un nebun, să vărsăm cu toțiiiii! Nu suntem decât nişte maimuțoi fără creier, care fac pe spiritualii, ăştia sunteeeeem! Shantam se ridică brusc de pe şezlong, țopăind şi icnind ca un macac. Cu-u-um? A-a-a-a-

şa? Nu pot rămâne indiferent. Am tot respectul pentru tipii care îşi şterg conturile de Facebook şi pentru tipii care fac pe macacii. Nu-u-u-u, u-u-u-u-i-i-i-te-aşa-a-a-a! sar eu ghemuit pe marginea piscinei, făcându-i vânt basistului cu mâinile mele lungi, de cimpanzeu care îşi apără teritoriul. Shantam, bestia de macac, reacționează prompt şi ne încingem într-o maimuțăreală straşnică, garnisită cu țipete ascuțite şi palme peste ochi. Muncitorii indieni, care construiesc un bloc dincolo de gard, îşi ițesc capetele, curioşi să vadă noile specimene aciuate în ograda zoologică a lui Osho...

După concert, sunt îmbrățişat, pupat, bătut pe spate şi biciuit peste față cu blițul. Până şi fratele taciturn şi rezervat al lui Osho mă priveşte în ochi şi-mi zâmbeşte. Cineva mă întreabă din ce parte a corpului cânt atât de amplu: din burtă? Nu, din inimă.

Mă despart de lumea strânsă în Auditorium şi mă pierd în noaptea fierbinte şi umedă ca un vagin cosmic, fredonând versurile ultimului cântec:

In wonder

I stand in wonder

At the miracle of you...

În noaptea asta am cântat pentru tine, Yoko.

Barman

Ora 9, Plaza Café. În deschidere, de la stația de amplificare din spatele tejghelei, de la Sega pentru dumneavoastră, *Welcome to the Hotel California* şi... *welcome to the* Cafenea! Cu ce vă putem servi?

De ieri nu mai lucrez la Work As Meditation Office. Şi-au dat seama cu toţii că mai mult îmi arde de cântat decât de gestionat lucrătorii din *resort*, aşa că m-au eliberat din funcţie şi mi-au propus jumătate de normă la Cafenea şi jumătate de normă la Multimedia, să desenez coperta unei cărţi. Am acceptat bucuros, regretând doar faptul că reciclarea a venit la mai puţin de o săptămână până la plecare.

În locul meu la Work As Meditation au pus-o pe Deepa, o indiancă din sud, docilă şi conştiincioasă, febleţea lui Devagit şi prietenă bună cu Aishwarya, care m-a şi rugat să îi fac fetei instructajul. Treaba asta mi-a luat o zi întreagă. La sfârşit, Deepa s-a uitat la mine pierdută. Vai, Sega, nu ştiu dacă o să mă descurc. Totul mi se pare extrem de stufos şi de complicat, fără noimă, fără cap şi fără coadă, fără nici un pic de structură. La Welcome Center a fost floare la ureche, ăsta e cel mai greu job dintre toate, ce mă fac acuuum? a început ea să plângă. Înţelegător, i-am întins câteva şerveţele. Linişteşte-te, Deepa. O să te descurci de minune. Lasă totul să curgă natural, *the Osho way*, am încurajat-o cu aceleaşi cuvinte cu care am fost şi eu încurajat, la rândul meu, cu aproape trei luni în urmă. Nu-ţi face atâtea probleme, am adăugat zâmbind malefic, o să aibă grijă Aishwarya de tine...

Sega, o cafea te rog, cu un strop de lapte dacă se poate, dar ai grijă: doar un strop, nu cumva să pui doi stropi, că îţi dau cafeaua înapoi fără să o plătesc, OK?... Pentru mine tot o cafea, dar fără lapte şi fără zahăr, cât mai tare, se poate dublă?... Un *chai* şi o *samosa, por favor*, nu uita să pui trei ardei iuţi... O apă pentru mine şi o Coca-Cola pentru domnişoara, chiar, cum te cheamă, frumoaso, că am şi uitat să te întreb, ha-ha-ha, şi de unde eşti tu?... O cafea neagră, Sega. Hopaaa, ceşcuţa e ciobităăă. Poţi să îmi pui în altă

ceşcuță? Nu-mi place să beau dintr-o ceşcuță ciobită... *Two masala* şi două *khakra* întregi, să nu fie rupte. Cum?! Toate sunt aşa? Offf, atunci vreau un croissant, da' cu multă cremă, te rog... Un *ginger tea*. Nu mai e?! Cum nu mai e? S-a terminat la ora asta? Nu au adus al doilea container? Nu-i suni să-l aducă? Vreau să beau neapărat un ceai de ghimbir!... Un cappuccino cu multă spumă, se poate?... O cafea neagră, ba nu, cu lapte, da, cu lapte, mmm, şi o apă... Jumătate *chai*, jumătate *ginger tea* la pahar de plastic, dar nu din ăla opac, din ăla transparent. Aşa, perrrfect...

Parcă m-am născut pentru asta. Kalakeli mi-a explicat aseară ce şi cum şi după două ceasuri de ucenicie, m-au lăsat să mă descurc singur. Acum mă mişc cu grație între maşina de cafea, containerul cu *chai* şi tejgheaua unde mă aşteaptă o coadă lungă şi nerăbdătoare de cerințe diversificate. Nu mă pot gândi la nimic altceva în afara lucrului pe care îl fac chiar acum. Realitatea mea e momentul de față. Nimic în afara acestei clipe nu mai contează. Mintea mea e cu totul în prezent. Mintea mea e liberă de trecut, liberă de viitor. Şi superputerile mi s-au activat. Dar nu, nu sunt Superman. Nici Batman. Sunt... Barman.

Lucrurile se văd altfel din spatele tejghelei din Plaza Café. Cu totul altfel decât din spatele monitorului de calculator din biroul Work As Meditation. Lumea vine aici să se relaxeze şi să se răsfețe un pic, să ia o pauză de la muncă, meditație, ateliere sau spectacole. Să mai stea la o bârfă sau la o tacla şi să-şi întindă oasele la soarele care se mai arată din când în când printre nori şi printre ploi. Aşa cum se întâmplă de altfel pe orice terasă, oriunde pe planeta asta. Şi fiecare are o poveste fascinantă, iar dacă nu are, preparăm una de îndată, chiar aici, la tejghea. Viiiiine Barman şi salvează el situația cumva.

Mitul eternei reîntoarceri

Turn around e expresia folosită de lucrătorii pe termen nededeterminat. O dată sau de două ori pe an, ei părăsesc *resort*-ul pentru scurtă vreme, după care se reîntorc acasă, în Parcul Koregaon, la numărul 17.

Aishwarya a lipsit două săptămâni, pentru o minivacanță la ai ei, în Mumbai. S-a întors ferfeniță. Nu vrea să mai plece niciodată. Aranya şi iubitul ei, Florian, s-au dus pentru două luni în Germania ca să-şi dea apartamentul în chirie şi să-şi revadă părinții. Abheeru a fost şi el în Germania, vreo trei săptămâni, şi acum e din nou aici, fericit. *Ja, sehr bad in Germany*, dacă stau acolo mai mult de-o lună o iau razna... Anuragi se va întoarce abia peste jumătate de an, sperând să găsească până atunci nişte bătrâni de îngrijit prin Florida sau vreun job de menajeră pe la bogătanii cu vile în Aspen. *That's it*, s-a încurajat ea înainte de plecare, *adventure again*... Prana o să ia şi el calea Statelor Unite, unde o să se reapuce de consultanță financiară cu specializarea taxe şi impozite. După cinci ani de hălăduit prin India şi Asia de sud-est, fondurile lui s-au subțiat bine de tot. Numa' Prana s-a îngrăşat, face el haz de necaz... Daya o să plece în Italia, dar tot amână pentru că îi e teamă. N-o mai aşteaptă nimic acolo, nici măcar nu mai are unde să stea. Dar de plecat trebuie să plece, că nu mai are bani... Ananda o să meargă la Sidney cât de curând, dar numai pentru câteva luni, ca să facă puțină taximetrie *for some shitty Australian dollars*.

Peste patru zile plec şi eu, dar nu cred că mă voi întoarce vreodată... *Oh, you will, Sega, you will return*, profețeşte Ananda râzând. Aşa am crezut cu toții când am plecat de-aici prima oară. Dar ne-am întors. Ca muştele la rahat, ca trântorii la miere sau ca fluturii la lampă, alege tu metafora

care îți convine. Ananda, eu trebuie să-mi văd de drum. Trebuie să merg mai departe. Nimic de zis, locul ăsta e minunat, însă mi-e teamă să nu ajung să confund meditația cu o cafea cu frişcă. Din păcate, nu pot renunța la trecut şi la viitor pentru o porție de prezent delicios ca un croissant cu ciocolată... E atât de simplu să îmbraci roba stacojie şi gata, să te eliberezi de lumea în care nu ți-ai găsit locul. Ăsta să fie refugiul? Sau subterfugiul? Mă uit în jur şi nu văd decât ego-uri umflate, ascunse după nume *sannyas* şi bine camuflate în simplitatea largă a robelor albe ori stacojii... Poate că nu mă exprim prea bine, dar aşa văd eu lucrurile din spatele tejghelei. Sau poate că aşa stau lucrurile doar în ceea ce mă priveşte. În fond, s-ar putea să mă uit într-o oglindă, aşa cum îmi spuneai tu demult. Cu cât mă înalț, cu atât mă cobor. Şi n-am aflat de care parte a oglinzii mă aflu cu adevărat. *Oh no*, se strâmbă îndrumătorul meu proptindu-şi coatele pe tejgheaua barului, *so you really are a monk, a Christian monk, don't give me that bullshit*... *Eşti* oglinda, Sega, pricepe odată! Zâmbesc. Trei luni au fost suficiente pentru mine, Ananda. Am înțeles câteva lucruri, m-am eliberat de unele temeri şi îndoieli, dar mai am multe în cârcă şi stau încovoiat sub povara asta... Câteodată mă simt lumină, câteodată întuneric. Şi acum sunt pregătit să pornesc la drum, mai departe. Şi nu întrevăd vreo cale de întoarcere... *You'll come back*, trage Ananda concluzia, sorbind din ceaşcă. Mmm, da' ştiu că te pricepi la cappuccino, călugăre. Ia mai fă-mi unul.

...Iau o gură de apă. Am vorbit mult şi mi s-a uscat gâtul. Am vorbit mult şi în dodii. Mi-e greu să exprim ceea ce simt. Întotdeauna mi-a fost. Mintea mea nu e prea ascuțită. Mintea mea e boantă. Zâmbesc: „boantă", ce cuvânt... O realitate tristă exprimată vesel. O minte boantă. Aş vrea să-i spun lui Ananda că surâsul lui de acum seamănă cu

surâsul statuetei lui Buddha pe care am văzut-o în copilărie. Şi aş vrea să-i mai spun că mi-e foarte drag, pentru simplul motiv că m-a ascultat cu răbdare până la capăt. Probabil că a învăţat să facă asta în anii în care Osho îi vorbea de pe bancheta din spate...

Torn un pumn de boabe în râşniţă, apăs butonul şi câteva secunde mai târziu aerul începe să miroasă a *arabica* proaspăt măcinată. Iau portafiltrul masiv din fier galvanizat, cu mâner învelit în cauciuc ca să nu alunece, şi încarc coşuleţul cu pudra cafenie, acţionând apoi levierul din stânga maşinii. Potrivesc portafiltrul în dreptul gurii circulare a automatului de făcut cafea şi îl înşurubez dintr-o mişcare scurtă. Apăs butonul verde şi beculeţul se aprinde. Maşinăria vibrează silenţios, ca un motor de Mercedes la ralanti şi ceaşca pe care am pus-o pe grătarul automatului începe să se umple. Între timp, încălzesc laptele din cana de metal cu ajutorul fierbătorului cu aburi, agitându-l puţin până face spumă. Pun ceaşca pe o farfuriuţă şi torn cu grijă laptele fierbinte peste cafea. Pe farfuriuţă mai pun o linguriţă şi două pliculeţe. Unul cu cocaină, altul cu heroină. Glumesc. Unul cu zahăr alb, celălalt cu zahăr brun. Gata. Întreaga operaţiune mi-a luat mai puţin de un minut. Cred că m-aş descurca şi cu ochii închişi, la câte am preparat zilele astea.

Here's your cappuccino, îi spun împingând spre el cafeaua acoperită cu o pălăriuţă de spumă. Mmm, excelent, călugăre! plescăie Ananda mulţumit. Şi ia zi, încotro? În Nepal, pentru o nouă viză şi un *retreat* de Vipassana. Aha, la Goenka... S-ar putea să-ţi prindă bine. Eu, unul, n-aş rezista, e cam dur programul lor. Exact de asta am nevoie, Ananda, aici e prea mult răsfăţ pentru mine... Ah, călugăre, călugăre, râde el, atunci o să-ţi placă în Nepal. Ţin minte noaptea aia când coboram spre Kathmandu într-un autobuz

vechi de când lumea şi pământul, pe şoşelele alea înguste, şerpuind printre munți, cu râul în stânga mea, la treizeci de metri dedesubt. Râul era plin de fiare contorsionate, rămăşițele altor autobuze care rataseră virajele. Şi închipuieşte-ți că eram singurul pasager, n-o să uit toată viața. Autobuzul trosnea din toate încheieturile, fornăia, se încorda, se înclina când într-o parte, când într-alta, fără ca şoferul s-o lase o clipă mai moale. Parcă îi înțepenise piciorul pe pedala de accelerație. De fiecare dată când răsucea volanul, simțeam că gata, ăsta e sfârşitul, o să ne răsturnăm în hău. La un moment dat mi-a trecut prin cap că s-ar putea să gonească aşa pentru că nu mai are frâne. Am început să mă rog: *Oh, Jesus, please help me...* Atunci am văzut cât de creştin rămăsesem în fundul sufletului. *Damn it. How strong* sunt condiționările astea şi cum ies ele la suprafață în situațiile cele mai delicate, țțț... A, să nu uit: din păcate, afişul cu fata ta nu se mai produce. Nu i-a plăcut lui Raja. Nu afişul în sine, cât ideea cu *Cartea secretelor*. Vrea să schimbe cu totul tematica în Chuang Tzu. *Meditations for daily life* e noua direcție, fără „secrete" şi „mistere", aşa mi-a zis. *He's the boss*, asta e... Dar să ştii că japoneza ta e frumoasă foc. Ce mai face?... A plecat în Japonia... Şi? mă iscodeşte Ananda, pe deasupra ochelarilor. Mi se pare mie, sau eşti cam trist? Evit să-i răspund. Îmi fac de lucru, ştergând tejgheaua. Hei, Sega, vezi că asiaticele îți cam prăjesc inima, ai grijă cum te joci cu ele. Dar în cazul tău nu pot decât să mă bucur, îşi freacă el mâinile. Să ştii că n-am uitat de pariul nostru. Ia zi, mă pot aştepta să-mi faci cinste c-un *double scotch*?

Suspin adânc. Să fie *on the rocks*, Ananda? îl întreb, înghițindu-mi amărăciunea. Păi dacă tot ai spart gheața, călugăre, zâmbeşte el hâtru, n-ar strica să arunci câteva cuburi şi în paharul meu.

Eu gust de voce... Eu stau în camera mea. Vino auzi. Odete.

Aşa ar suna în traducere liberă mesajul scris în portugheza împănată cu cuvinte englezeşti, ortografiate după ureche, apărut pe ecranul telefonului meu: *Eu gosto de voce... Estou en my room. Venha hear. Odete...* Bum-bum, bum-bum, bum-bum, aşa ar suna în traducere liberă inima mea.

Îmi placi... Sunt în camera mea. Vino aici.

Am cunoscut-o la masa braziliencelor. Samiti şi Ana-Maria, colega mea de la Cafenea, îi spun „Odeci", aşa se pronunță Odete în portugheză. Odete nu ştie engleză, dar ştie cum să farmece un bărbat dintr-o privire, iar pentru asta nu e nevoie de dicționar. Mi-a tradus Samiti restul. Spune că ochii tăi o ard ca focul, *querido...* Spune că îți simte energia şi că energia ta o face să amețească, *ay-ay-ay...* Am luat-o de mână şi degetele ei cu unghii perfect ovale, vopsite în roşu aprins, le-au cuprins pe ale mele mângâindu-le cu gingăşie. *Que energia*, a şoptit Odete, roşind tulburată. Mi-am imaginat că degetele ei îmi alintă cu aceeaşi gingăşie penisul şi am roşit la rândul meu, tulburat.

A doua zi, în Buddha Grove, i-a luat jumătate de oră să mă întrebe dacă mă atrag femeile în vârstă. Samiti nu era acolo să traducă. I-am răspuns pe litere că niciodată. N-i-c-i-o-d-a-t-ă. Odete are 60 de ani, dar nu e o femeie bătrână. Nici pe dinafară, nici pe dinăuntru. În ciuda ridurilor pe care nu şi le ascunde, în ciuda pielii încrețite şi a părului încărunțit, feminitatea ei nu are vârstă.

Străbat curtea principală într-un suflet şi ies prin spate, pe aleea numărul 2 a Parcului Koregaon. Am umbrela la mine, dar n-o folosesc. Ard de dorință şi ploaia mă răcoreşte. Mă

opresc după câțiva zeci de metri, aproape de Osho Teerth, în dreptul unei căsuțe cu un singur etaj, ascunse în spatele unor tufe de iasomie. Intru. În hol, un indian transpirat, tolănit pe o pernă în fața unui televizor cu sonorul dat la maximum. *Namasteee*, mă întâmpină el radios, ca pe o veche cunoştință. Reacția lui nu mă surprinde. Doar sunt o prezență familiară, unul dintre vesticii stacojii de peste drum. *Namaste*, îl salut grăbit. Apoi întreb: Odete? *Oh, yes, sir,* îmi răspunde indianul aratând spre tavan, *upstairs first room on the right*... Până termină de vorbit, eu sunt deja sus.

Cioc-cioc-cioc!

Ah, you here, Sega! I happy! Ori nu mai văd eu bine, ori Odete arată incredibil. Poartă o pereche de jeanşi albi, mulați, iar bluza cu mâneci lungi, din mătase pictată în culori vesele, îi conturează umerii şi sânii. Părul blond cu reflexe argintii e strâns cu grație într-un coc din care s-au desprins câteva şuvițe; şi zâmbetul ei e ispititor. Înghit în sec. *Come inside*, se joacă ea fără să vrea cu limba engleză şi cu focul din vintrele mele, apucându-mă de robă şi trăgându-mă înăuntru. *I...* şoptesc prinzând-o nerăbdător de talia subțire, *I want you...* Odete îşi lasă capul pe pieptul meu. *Oh, no, no, Sega*, toarce ea ca o pisică. Refuzul ei mai tare mă încinge. O ridic în brațe cu mintea golită de tot în afară de ea. E uşoară ca un fulg. Râde ținându-mă de după gât, parcă fără să-i vină să creadă ce i se întâmplă. Nici mie nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă. Şi nici nu-mi arde să analizez. O las uşurel în pat şi apoi îmi ridic roba până la brâu. Nu port chiloți... *Ooooh!* exclamă ea la fel de surprinsă ca mine, *veeery hard*. Mă arunc asupra ei ca un lup flămând. Mmooah, geme Odete cu buzele muşcate de un sărut pătimaş, exprimând ceea ce dicționarele de specialitate ar traduce fără prea mare precizie ca „uimire", „fâstâceală" şi „încântare". Cu o mână încerc să-i dau jos

pantalonii şi cu cealaltă o conduc pe a ei spre penisul răsculat. Îi simt atingerea. Aceeaşi atingere care m-a tulburat atunci, la masa braziliencelor. O atingere plină de gingăşie, de dragoste, de curiozitate şi sfială, toate la un loc. Prea multe la un loc. Cu mişcări fine, în sus şi în jos, degetele ei îmi explorează bărbăția, în timp ce eu dau să îi smulg pantalonii, fără să mai țin cont de nasturi şi de nimic. *No, no, Sega, please, no*, mă roagă ea în şoaptă, trăgându-mi roba ca o cortină peste penisul pietrificat. Gata spectacolul. *Let's... stay, OK?* caută ea să mă îmblânzească. OK... Stăm... Odete se ghemuieşte la pieptul meu. Bum-bum, imită ea chicotind bătăile inimii mele. *Odete... tu es muy bonita,* îi răspund, iar portugheza mi se amestecă cu spaniola şi dorința încă nestinsă cu deruta.

Mă uit în oglinda de la picioarele patului ca la un film interzis minorilor, cu un el mai tânăr şi o ea mai în vârstă, unul în brațele celuilalt pe jumătate dezbrăcați. Genul acela de film în care nu se vorbeşte prea mult, cu trăiri exprimate subtil şi planuri-secvență interminabile. Replica ei vine după zece minute, cu subtitrare:

Ştii, Sega?... Eu am doi copii. O fată şi un băiat. Amândoi de vârsta ta. Sunt căsătoriți şi au copii, la rândul lor. Deci sunt şi bunică... Tu ai copii?

Nu, Odete, n-am.

Eşti... căsătorit?

Nu, nu sunt.

Ai fost?

Nu, Odete, n-am fost.

Sega?

Da, Odete...

Nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva niciodată... Mă faci să simt... Mă faci să mă simt... Mă simt foarte atrasă de tine... Înțelegi, Sega?

Înțeleg, Odete. Nici mie nu mi s-a mai întâmplat aşa ceva. Şi eu mă simt foarte atras de tine.

Sega?

Da, Odete...

You beautiful man... Obrigado.

...Pe aleea numărul 2 a Parcului Koregaon, doi îndrăgostiți îmbrățişați sub o umbrelă. El, în robă stacojie, ea, în robă albă. Ea ar putea să-i fie mamă. Ricşarii se vor uita lung după ei, de sub coviltirele ricşelor, însă lor nu le va păsa. Din când în când, el o va săruta pe gură în văzul tuturor, îmbătat de parfumul eternei ei feminități, iar ea îl va strânge mai tare în brațe, abandonându-se între buzele lui şi sorbindu-i tinerețea. Se vor despărți la Poarta din Spate, unde el îi va lăsa ei umbrela. Ea va râde de felul cum aleargă el stângaci ca un cocostârc prin băltoacele în care plouă cu clăbuci. Până în camera lui, roba stacojie va fi fleaşcă. Înainte să o îmbrace pe cea albă pentru întâlnirea de seară, el va face un duş fierbinte să se primenească. Şi dorința lui va fi spălată. Dorința. Nu şi păcatele.

...Ploaia bate la geamul cămăruței ei. Pe carpeta de la capul patului, printre modele geometrice brodate în culori strălucitoare, un elefant cusut cu paiete argintii. Deasupra noastră, un ventilator îşi învârte palele apatic prin aerul vâscos, mirosind a santal. E un ventilator vechi şi înțelept, care a văzut probabil multe cupluri bizare la viața lui.

Dream and reality I confuse, îmi va şopti ea după un timp, *but this everything is very good...*

Odete îşi va face apariția la cină într-o rochie vaporoasă şi se va aşeza la masă cu prietenele ei, Samiti şi Ana-Maria. Se va face că nu mă vede, ca să nu se interpreteze. Când ea va termina de mâncat, mă voi ridica şi eu, cerându-i scuze lui Shantam, basistul, că trebuie să îl las baltă aşa, deodată. Ea îmi va zâmbi şăgalnic când ne vom întâlni ca din întâmplare, cu tăvile la spălător. Ți-am adus umbrela, îmi va zice. Din fericire, va începe să plouă iar, de parcă se va fi rupt cerul, se va face brusc răcoare şi Odete, în rochița ei vaporoasă, va începe să tremure. Mă voi oferi atunci să o conduc până la ea, să se îmbrace cu ceva mai gros. Vom pleca împreună sub umbrela mea, fără să batem la ochi. Eu voi ține umbrela, ea mă va ține de braț. Vom ieşi pe aleea numărul 2 a Parcului Koregaon. La dreapta, căsuța ei. Înainte, camera mea. Mă voi uita în ochii ei şi ea se va uita într-ai mei şi vom afla că ne e scris să mergem *înainte*, într-o limbă numai de noi doi cunoscută. Ea se va strânge în brațele mele şi ne vom furişa prin întuneric, pe cărarea de lângă blocul Myrdad, fără să ne întâlnim cu nimeni pe drumul nostru. Vom urca până la primul etaj din blocul Rinsai 1, sărutându-ne treaptă cu treaptă. Mâinile îmi vor tremura fără astâmpăr şi inima îmi va bate să-mi spargă pieptul, anticipând ce va să urmeze, dar în cele din urmă voi nimeri cheia în broască, voi deschide uşa, o voi lua de mână şi o voi trage hotărât înăuntru. Şi prezența ei, atât de dulce, atât de feminină, îmi va umple dintr-odată nopțile pustii şi totul va fi în regulă, Sega, nu vei avea de ce să te mai temi de acum înainte, eşti acasă. O voi săruta apăsat şi ea se va lipi toată de mine, ca o adolescentă, abandonându-se cu un suspin. Îmi voi simți penisul crescând şi o voi dezbrăca în grabă, cum aş despacheta un cadou, murind de curiozitate,

de poftă şi de teamă să o văd goală. Când voi lăsa rochia să-i cadă de-a lungul trupului, voi afla că e mai frumoasă decât mi-am închipuit. Chiar dacă pielea îi va atârna pe alocuri, nu voi simți jenă sau repulsie câtuşi de puțin. Dimpotrivă. O voi trânti în pat şi mă voi descotorosi de roba stacojie de călugăr şi, odată cu ea, de tot ce am crezut până atunci că e sfânt. Ruşinată, ea va încerca să se ascundă sub cearşaf, dar nu o voi lăsa. Îi voi şopti că e frumoasă şi că vreau să mă desfăt privind-o, apoi o voi dezveli şi îi voi da jos chiloțeii străvezii. Îmi va veni să strig de bucurie, ca un căutător de comori, şi mă voi grăbi să ajung între coapsele ei ca să sorb din fântâna tinereții fără bătrânețe, iar ea se va arcui de plăcere, scâncind, şi eu voi înțelege că a fost făcută pentru dragoste şi că dragostea a făcut-o nemuritoare... Una *camisica por favor*, mă va opri ea înainte să o pătrund. N-am, îi voi mărturisi descumpănit. Am eu, va zâmbi ea scoțând un prezervativ din gentuță. Voi rămâne trăsnit cât timp ea îmi va îmbrăca penisul cu cămăşuța aceea de latex, versată ca o amantă, atentă ca o mamă şi grijulie ca o bunică, sărutându-i mai întâi vârful, cu sfială. Înnebunit, o voi trage sub mine şi ea mi se va dărui pe de-a-ntregul. Voi intra în ea înfrigurat, îndepărtându-mă cu fiecare opintire de femeile de dinaintea ei doar ca să mă apropii de ceea ce le uneşte cu adevărat pe toate. Şi voi aluneca prin vaginul strâmt ca al unei puştoaice abia începute în profunzimea acelui univers primitor, făcut din iubire, căruia voi înțelege că îi aparțin cu tot ceea ce sunt. Şi îmi voi dori ca senzația aceea să țină o veşnicie, dar nu va dura mult şi voi țâşni înăuntrul ei cu putere, prelung... *I adore you*, îmi va şopti Odete, acoperindu-mi trupul cu săruturi fierbinți. Şi eu te ador, îi voi spune când voi învăța din nou să vorbesc. În tine a fost nefiresc de bine şi nepermis de frumos, voi îngăima cuprins de o toropeală ciudată. Şi sufletul meu împăienjenit va cădea pradă unui somn adânc ca moartea din care mă

voi trezi abia a doua zi pe la amiază, mahmur, când Shantam, basistul, va bate la uşa mea îngrijorat că n-am apărut la repetiții.

Oh, my Buddha, ce-ai pățit de eşti aşa răvăşit? Arăți ca dracu', Sega... Unde-i, Shantam?... Cine, frate?... Odete, unde-i Odete??... Eşti nebun, care Odete?... Odete, femeia din patul meu, unde-i????... Care femeie din patul tău, *you, crazy mother fucking rockstar*? Altceva în afară de vise erotice nu-ți mai aminteşti? Am băut ieri ca porcii şi tu te-ai făcut muci din două pahare de scotch. Eu te-am dus în cameră, că nu te mai puteai ține pe picioare. Te-ai trântit în pat şi ai adormit buştean, chiar nu mai ții minte nimic? Absolut nimic, prietene... Frățioare, e clar, japoneza aia ți-a sucit mințile în ultimul hal, trebuia să îmi dau seama, ai plâns azi-noapte după ea ca un copil... Zău? Nu mai înțeleg nimic... Nici eu, dragul meu Sega, nu mai înțeleg nimic, cine-i gagica asta, Odete?... Mai mult ca sigur un vis, Shantam...

...Ploaia bate la geamul cămăruței ei. Pe carpeta de la capul patului, printre modele geometrice brodate în culori strălucitoare, un elefant cusut cu paiete argintii. Deasupra noastră, un ventilator îşi învârte palele apatic prin aerul vâscos, mirosind a santal. E un ventilator vechi şi înțelept, care a văzut probabil multe cupluri bizare la viața lui.

Chi cu Sung-hi

Sega, wait! m-a strigat Sung-hi după întâlnirea de seară, la ieşirea din piramidă. M-am întors, surprins să văd cum micuța coreeancă îl lasă pe *Laja* al ei în urmă ca să vină fuguța la mine, cu paşi mărunți. Mi-am lipit repede brațele de trunchi, jenat de mirosul pe care îl eman de la o vreme

încoace când transpir din cauza emoțiilor. Deşi mă spăl des, parcă prin toți porii nu ies decât condimentele din mâncare şi *masala* din ceaiuri. Se pare că micuța coreeancă nu mi-a simțit duhoarea. Altfel nu m-ar fi luat aşa de mână, cu un gest firesc şi inocent, ca o şcolăriță care nu are curajul să traverseze singură strada. Sega, m-a întrebat ea cu un aer supus, aşa cum numai asiaticele ştiu să întrebe, ne putem întâlni mâine-dimineață pe la şapte şi jumătate în sala de sport ca să îți arăt nişte mişcări pentru stimularea energiei, pentru circulația *chi*-ului? A trebuit să răsucesc întrebarea prin minte de câteva ori ca să pricep unde bate. N-am priceput. Iar... „Cum vine chestia asta?", „Ce-ți veni?", „De unde şi până unde?" sunt întrebări care nu se pun unei asiatice atât de drăgălaşe precum Sung-hi. Nedumerit, i-am aruncat peste umăr o privire lui Raja, care mergea la doi paşi în urma noastră. Şi Raja a izbucnit în râs, dar nu era râsul lui. Nu era râsul iubitului lui Sung-hi, ci râsul unui bătrânel complet depăşit de situație, ca şi mine. Fie ce-o fi, mi-am zis şi m-am întors la Sung-hi atent să nu stric aerul parfumat cu damful meu *masala*. Sung-hi, îți mulțumesc pentru propunere, i-am răspuns politicos, sunt onorat, voi fi acolo mâine-dimineață la şapte şi jumătate...

...Iat-o pe treptele sălii de sport, încălzindu-se cu un ceai de ghimbir. Chipul ei are prospețimea unei flori abia îmbobocite şi zâmbetul ei luminează dimineața mohorâtă. Oh, iartă-mă că am întârziat, Sung-hi, nu ştiu cum fac, dar nu ajung niciodată la timp. Nu, Sega, n-ai întârziat deloc, e abia 7 şi 20, îmi răspunde ea. Am ieşit eu mai devreme pentru că îmi place răcoarea dimineții... Cu trupşorul ei zvelt îmbrăcat într-un costum de trening bleumarin, cu părul negru proaspăt spălat şi prins într-un coc la ceafă, Sung-hi arată ca o gimnastă de nota 10 din lotul Coreei de Sud. Sega, mă abordează ea serioasă, mi-a spus Maneesh că

eşti bun la Tai-Chi. Până îmi beau eu ceaiul, ce-ar fi să-mi arăți şi mie, tare sunt curioasă... E un test? o întreb. Exact, ai ghicit, râde ea, e un test. OK, accept eu, sper să îl trec. Şi eu sper, continuă Sung-hi amuzată. Ce se întâmplă dacă nu îl trec? o provoc. Nimic, ridică ea din umeri, o să îi spun lui Maneesh că s-a înşelat. De data asta, izbucnesc eu în râs. Alunecoasă coreeanca. Mai alunecoasă decât marmura asta, udă după ploaie. Fără alte comentarii, îi prezint cele 24 de forme simplificate, una după alta, aşa cum le-am învățat de la Maneesh. Toată treaba îmi ia aproape şase minute. Fără alunecări, fără căderi. Lui Sung-hi nu-i vine să creadă. Vai, Sega, deşi eşti foarte înalt, îți ții echilibrul foarte bine, se minunează ea. Te mişti fluid şi precis, pot spune că îți simt *chi*-ul. Maneesh te-a învățat bine. Acum hai să îți arăt eu ceva, zâmbeşte micuța coreeancă ştrengăreşte, descuind uşa sălii de sport. O să mă dezbrac, dacă nu ai nimic împotrivă, mă anunță ea când ajungem în mjlocul sălii. Înghit în sec pentru a nu ştiu câta oară zilele astea. Yoko, Odete... şi acum Sung-hi?! Să fie lucrătura diavolului? Vreo conspirație? Sau un cadou? N-am nimic împotrivă, îi răspund cât se poate de calm. Un'-doi, Sung-hi îşi dă jos jacheta şi pantalonii de training, rămânând într-un costum negru, mulat peste formele pentru care un sculptor ar ucide fără remuşcări. Şi, prin contrast, negrul costumului îi face pielea să strălucească precum porțelanul. Cu greu închid gura ca să nu umplu duşumeaua de salivă. Abia când îşi înfăşoară centura albă în jurul taliei înțeleg: în dimineața asta, micuța coreeancă e facilitatoarea mea personală. O să-ți arăt cum să echilibrezi corpul din *hara* şi cum să câştigi mai multă mobilitate la nivelul şoldurilor şi al genunchilor, îmi spune ea punând două saltele de neopren în fața peretelui acoperit cu oglinzi.

Culcată pe spate, Sung-hi îmi arată cum trebuie să lucreze picioarele ridicându-le pe ale ei în plan vertical şi depărtându-le apoi încet, până când acestea ajung să formeze între ele un unghi de aproape 180 de grade. Sega, nu te mai holba ca un prost, îmi zic. Acum încearcă şi tu, îmi face ea semn spre salteaua liberă. Rânjesc ca prostul în timp ce mă chinui să repet exercițiul, dar mă prefac că e doar o grimasă din cauza efortului. Sung-hi e uimită de viteza cu care am prins mişcarea. Singura ei nemulțumire: faptul că nu pot depărta picioarele la 180 de grade. Mă sfătuieşte să lucrez zi de zi, dacă vreau să reuşesc. Singura mea bucurie: poimâine plec şi... *bye bye,* Sung-hi, mişcările tale sunt cam periculoase.

Contorsionați şi asudați, ea mirosind a floare abia îmbobocită, eu a sconcs *masala*, ne studiem în oglindă. Da, Sega, e bine aşa, e perfect. Ce repede prinzi, se bucură micuța coreeancă, trăgând de mine fără milă, în toate părțile, până când nu mai ştiu unde mi-e capul.

Abonatule contactat ce nu poți fi apelat, unde eşti când am nevoie de tine? Mi-e aşa un dor de tine, încât îmi vine să te desființez. Am simțit brusc nevoia să te aud, dar tu ai telefonul închis...

Mi-am închis telefonul înainte să intru în sala de sport şi l-am repornit abia acum, când am ajuns la Cafenea ca să încep munca. Umblu cu telefonul la mine mai mult ca să fac poze, nu ca să vorbesc. Cine să mă sune? Nimeni alta decât iubita mea, Rațiunea... Nu m-a găsit şi mi-a lăsat un mesaj în căsuța vocală. Neavând clienți la ora asta, o să îmi iau inima în dinți şi o să ascult mesajul ei răbdător, până la capăt. Ah, de când nu i-am mai auzit vocea...

...Voiam să-ți zic că iar n-ai înțeles nimic. Aşa că o să încerc să fiu cât mai clară de data asta şi să îți spun, răspicat, pentru ultima oară, exact cum stau lucrurile.

Tu, în dragoste, îți asiguri suferința. Eşti dependent de suferință, nu de endorfine, şi toate alegerile tale într-acolo duc. Ți-e teamă că nu vei găsi ADEVĂRUL lângă o femeie. Ți-e teamă din principiu, fără să încerci nimic. Preferi poezia mincinoasă unei clipe prozaice alături de o femeie. Tu, de fapt, n-ai cunoscut nici o femeie, chiar dacă ai admirat grația tuturor femeilor de care mi-ai vorbit la modul cel mai plictisitor. Curcubeul, Adar, Surava, Yoko, Odete, Sung-hi, Samara... Nu ai văzut-o cu adevărat pe nici una, deşi pe unele le-ai visat – adolescentin – mame ale copiilor tăi. Du-te lângă ea, oricare ar fi ea, trăieşte-o pe ea şi hrăneşte ce se naşte între voi. O relație e o entitate. Trebuie îngrijită, ca un copil. Ce îi ceri tu unei femei este imposibil. Tu iubeşti himere, nu femei. Mă tem că nu înțelegi viața cu mecanismele ei, deşi m-ai păcălit cu echilibrul tău aparent, cu jovialitatea ta, cu felul tău firesc în care te înfățişezi. În dragoste, eşti când prea înalt şi atunci vorbeşti din ființa ta nepământeană, când prea meschin şi schelălăi din animalul ăla al tău mic şi prost.

Să ştii că dintre toate mie mi-a plăcut Yoko. Are ea ceva în fizionomie care seamănă cu tine. Ai şi tu uneori nişte expresii aşa, japoneze... Dacă te-ar fi luat de mână şi te-ar fi dus cu ea în Japonia, ai fi trăit zile, săptămâni, poate chiar ani de fericire. Relația n-ar fi nici mai posibilă, nici mai imposibilă decât orice altă relație din lumea asta. Dar te-ai căcat pe tine. Ai ars-o cu texte şi ai prăjit-o cu metafore până ai înnebunit-o şi până te-ai înnebunit. Ştii de ce n-a vrut să te mai vadă? Pentru că te-ai purtat ca un copil abandonat care îşi caută mama. Dacă tânjeşti într-adevăr după Yoko, lasă poezia şi du-te să trăieşti cu ea. Poate fi rău, poate fi bine. Nu poți afla decât trăind, nicidecum visând la cai aurii pe pereți de hârtie.

Hai să-ți spun adevărul: în realitate tu te-ai îndrăgostit de propria ta imaginație, iar imaginația ta n-are nici o legătură cu Yoko. Tu ai văzut Asiatica, nu pe Yoko. Ce ai văzut tu de fapt e tot chinezoaica aia care îți făcea cu ochiul din cărțile poştale. Sau păsăricile de foc spațiale pe care ți le arătau filipinezele alea pe internet. De aia te-a trimis Yoko la Vipassana: să te tratezi, să vezi lucrurile aşa cum sunt, nu aşa cum îți imaginezi tu că sunt.

A ta iubită,

Rațiunea

A ieşit gânsacul!

Gyan îmi aține calea, tunând şi fulgerând. *The swan is out, Sega! Again! She's veeery angry! Daya didn't feed her today*. Sega, te rog să nu mă înțelegi greşit. Dacă se doreşte, hrănesc eu lebăda, am făcut-o de atâtea ori, însă nu pot accepta faptul că persoana care ar trebui să aibă grijă de ea nu are pentru că uită sau pentru că nu îi pasă. Şi nu e prima dată când se întâmplă, Sega. E deja a treia oară săptămâna asta. De două ori am acoperit-o pe Daya, m-am smuls de la jobul meu şi m-am dus să hrănesc pasărea... Dar până când? E responsabilitatea ei! Nu ştiu cine a desemnat-o să facă munca asta şi nici nu-mi pasă, dar e clar că femeia nu-şi vede de treabă. Vreau să se ştie problema, vreau să se ia măsuri, vreau ca lebăda să nu mai sufere! Şi repet: dacă trebuie, o hrănesc eu, dar să mi se ceară explicit, nu să se treacă cu vederea şi eu să am şi lebăda pe cap, pe lângă celelalte responsabilități...

Pe lângă responsabilitatea jobului principal, de asistent la Multiversitate, Gyan mai operează aparatul video la Centrul de bun-venit, în cadrul întâlnirii de seară pentru bolnavi. Şi

cam atât. Gyan e un indian blajin, înalt şi uscăţiv, însă câteodată îi mai sare ţandăra, ca în situaţia de faţă. Când a apărut acum două luni şi ceva în biroul Work As Meditation cu aceeaşi plângere, n-am înţeles nimic. Fiind la început, nu ştiam nici cine-i Daya, nici despre care lebădă e vorba şi nici ce legătură e între Daya şi lebădă. Aishwarya mi-a sugerat să nu-mi bat capul cu Gyan. Într-adevăr, mi-a spus ea atunci, Daya mai uită din când în când să-i dea lebedei de mâncare, însă de schimbat, n-o schimbăm pentru că îşi face bine treaba şi nu omite chiar atât de des să hrănească pasărea, precum susţine Gyan.

Pasărea mare şi albă, cu gât lung şi mers caraghios, îşi face apariţia pe aleea din dreptul Librăriei, gâgâind mânioasă, cât o ţine pliscul. E o lebădă bătrână, care de obicei nu părăseşte micuţul eleşteu, special amenajat pentru ea lângă Chuang Tzu. Lebăda iese la plimbare doar atunci când nu mai poate de foame. Şi azi cineva a uitat să o hrănească. Ei, vezi? Ce-ţi spuneam? răbufneşte Gyan, clătinând din cap supărat.

Mă întorc spre Gyan, senin. *Beloved*, trebuie să te informez că nu mai lucrez la Work As Meditation. Nu?! Nu. Da' ce faci acum? De o săptămână sunt Barman. De ce nu treci şi tu pe la Cafenea, să te mai relaxezi puţin? îl ispitesc eu. Nu-mi place mie pe terasa aia, Sega, se scutură el scârbit. Mie nu-mi plac distracţiile... Alt călugăr... Şi acum cine-i în locul tău la Work As Meditation? mă întreabă. Deepa, îi răspund. *Oh, Deepa? Very goooood*, se luminează el.

Lebăda trece nervoasă pe lângă noi, lipăind spre Poarta Principală. Vai, se îngrijorează Gyan, n-a ajuns niciodată aşa departe. Te pomeneşti că vrea să plece de supărare. *Bye bye, Sega,* mă duc să o bag la loc şi să îi dau de mâncare, vorbesc eu dup-aia cu Deepa, OK? În regulă, Gyan, nici o

problemă, te aştept la un ceai pe terasă, când vrei tu. Nu, Sega, nu vin, doar ți-am zis că nu-mi place locul ăla, se burzuluieşte el, străduindu-se din răsputeri să deturneze pasărea ieşită din minți înapoi spre locşorul ei de lângă Chuang Tzu.

Îl las pe bietul Gyan cu lebăda lui şi îmi continui sprintenel drumul spre Plaza Café. A început o nouă zi de muncă. Ultima.

Sega, două *masala* şi două *khakra, please*, comandă Aishwarya suav. E ultima ta zi aici, nu? Aşa se pare, îi răspund aşezând frumos pe o tăviță ceaiurile cerute şi sărățelele. Şi? Cum te simți? Eşti bucuros că pleci? Sau trist? Nici una, nici alta, Aishwarya. Cred că sunt mai multe sentimente, amestecate. Deci ți-a priit, mustăceşte ea. Mi-a priit, îi zâmbesc, dar... ce-i prea mult strică... Simt nevoia să plec mai departe. Aventura continuă, Aishwarya. Hi-hi, ce zici tu de aventura noastră? îmi face ea cu ochiul. Tu ai apăsat câteva butoane de-ale mele, eu câteva de-ale tale, însă până la urmă... să ştii că mă bucur că suntem cum suntem acum. Mă uit la fosta mea şefă cu drag. După toate câte s-au întâmplat între noi, cu suişuri şi coborâşuri, am ajuns în cele din urmă să ținem unul la celălalt. Contează şi faptul că nu mai împărțim aceleaşi responsabilități, iar asta ne face să ne simțim şi mai relaxați unul în prezența celuilalt... Auzi? îmi întrerupe ea gândurile. Ce-ar fi să luăm prânzul împreună? Uite, o chemăm şi pe Tanu, îl luăm şi pe Gabriel... Ce-ai zice de un *thali*, în oraş? Aşa, ca un prânz de bun-rămas... Excelentă idee, Aishwarya, aş fi făcut eu invitația dacă n-o făceai tu.

O indiancă, un brazilian, o cehoaică şi un român iau prânzul peste drum, la Raga, restaurantul ca un garaj dezafectat şi reamenajat, unde am intrat desculți, după ce

ne-am lăsat încălțările afară. În centru, o masă cu picioare scurte, acoperită cu o muşama, şi câteva perne puse direct pe mochetă. Pe pereți, Krishna, Ganesh, Isus şi Osho, să nu se supere nici unul. În fața fiecăruia dintre noi, câte o *thali* – o farfurie metalică imensă, cu de toate. De la *daal* la orez, de la murături la *chappatti* proaspăt, făcut în casă. De astâmpărat setea, *lassi* – iaurtul bătut şi subțiat cu apă, la care se adaugă puțină sare sau zahăr; altă băutură de care am devenit dependent. După ce goleşti farfuria şi paharul, mai poți face un plin dacă ți-a plăcut. Şi încă unul. Şi tot aşa. Până te saturi. Prețul rămâne acelaşi: 30 de rupii, ca pentru o singură porție. De zece ori mai ieftin ca în *resort*. Am făcut cinste la toată lumea, se înțelege. Doar e ultima mea zi aici.

La întoarcere, mă întâlnesc cu Adar, lângă piscină. Plec, frumoaso. Când?! tresare taiwaneza, oprindu-se brusc şi acoperindu-şi inima cu palmele. Mâine în zori, îi răspund. Te întorci, nu?... Nu cred... Ai timp să ne plimbăm un pic?... Am... Ne plimbăm ținându-ne de mână prin Osho Teerth, grădina luxuriantă din spatele clădirii Myrdad, ca un Adam european şi o Evă asiatică. Mă uit în ochii tăi şi văd că te-ai schimbat, surâde ea ca o rază de soare. Te simt altfel acum, *Swami* Sega... Cum altfel, Adar? Deschis, râde taiwaneza, scoțând limbuța printre dinți. Mă laşi să văd în tine. Ceva frumos s-a întâmplat cu inima ta...

...Ultima întâlnire de seară. Ultimele acorduri. Şi cântecul meu de lebădă. Zornăi din tamburină, aducându-mi aminte cât de speriat am ajuns aici şi cum dansam pe atunci, țeapăn ca un Pinocchio. Zâmbesc, amintindu-mi-l pe Sega cel de acum trei luni. Sega, cel venit de departe cu o tolbă plină de poveşti care îi îngreunau existența. Poveştile altora. Acum însă tolba e aproape goală şi Sega a înțeles că a devenit mult mai uşor. Iată-l cum dansează. Parcă zboară.

Sega dansează şi dansează pe muzica aceea, insuportabilă la început, pe care a ajuns încetul cu încetul să o îndrăgească. Şi chiar să o cânte. Sega zornăie din tamburină, cântă şi dansează, privindu-i cu inima pe toți aceşti oameni în robe albe din fața lui. Aishwarya, Jivan, Ananda, Yogendra, Curcubeul, Vedhan, Tarika, Maneesh, Raja, Adar, Sung-hi, Devagit, Param, Gita, Moritz, Ekta, Sushi, Ashish, Zuri, Samiti, Aditi, Gyan, Daya, Kavyo, Shantam, Priya, Satto, Maria, Isha... toți sunt aici. Ei vor continua să danseze la multe întâlniri de seară de-acum înainte, fără mine printre ei. Mi se umezesc ochii. Iată şi Bucuria! În seara asta, şi Bucuria dansează în Auditorium.

Sega, you have such a great heart, îmi şopteşte Bansuri la sfârşitul recitalului, îmbrățişându-mă strâns. *Please don't go. Stay here and let's do some recordings. I need your voice...* Gytam, chitaristul japonez, e cuplat pe *„enjoy, enjoy"*, ca să îşi ascundă emoțiile. Robele de rezervă i le fac cadou, într-o pungă, lui Shantam, aşa cum i-am promis dimineață, iar el îmi dăruieşte o drâmbă de bambus, din Cambodja. *Keep dancing in this light, bro*, îmi urează el la despărțire, *and remember me*...

...Ultimul discurs. Nici că se putea un subiect mai potrivit:

Faimosul filozof Riko îl roagă pe Nansen, maestrul Zen, să îi explice străvechiul koan *cu gânsacul din sticlă. Dacă un om pune un boboc într-o sticlă şi îl hrăneşte până când acesta ajunge la maturitate, cum poate omul să scoată gânsacul fără să îl omoare şi fără să spargă sticla?*

Nansen bate cu putere din palme şi strigă:

Riko!

Da, maestre! răspunde pe dată filozoful.

Vezi? grăieşte Nansen. A ieşit gânsacul!

Gânsacul e în sticlă doar când visezi. Gânsacul nu a fost niciodată în sticlă când eşti treaz. Nu poţi scoate gânsacul dacă visezi... Un maestru nu e un învăţător. El nu te învaţă, ci doar aplică diverse metode pentru a te trezi. Bătând din palme, Nansen îl aduce pe Riko în prezent. Aceasta a fost metoda în cazul respectiv. Nimeni nu se poate aştepta la un răspuns ca ăsta, nici măcar Riko... Din trecut şi din viitor, Riko e adus dintr-odată în prezent. Brusc şi pentru o clipă, el uită întreaga problemă. Unde e sticla şi unde e gânsacul? În faţa lui e doar un maestru, într-o postură bizară, bătând din palme şi strigând „Riko!”. Deodată, problema dispare. Pentru o clipă, timpul s-a oprit în loc. Pentru o clipă, mintea s-a oprit. Pentru o clipă, nu a existat nimic altceva decât un maestru, o bătaie din palme, un strigat şi o scânteie de iluminare. În acel moment, maestrul spune:

Vezi? A ieşit gânsacul!

Şi problema e rezolvată.

Sticla e mintea şi tu eşti gânsacul. Gânsacul poate ieşi din sticlă doar dacă înveţi să fii un martor. Dacă te lupţi cu gânsacul şi cu sticla, nu vei găsi niciodată ieşirea. Conştientizarea e gânsacul care nu se află în sticlă. Dar tu crezi că el e acolo şi întrebi în stânga şi în dreapta cum să îl scoţi. Şi există mulţi idioţi care îţi vor sări în ajutor, cu tot felul de tehnici, ca să scoată gânsacul din sticlă. Îi numesc idioţi pe cei care nu au înţeles nimic din toată această poveste... Când oamenii învăţaţi cu şirul neîntrerupt şi nesfârşit al gândurilor, cu raţionamentele, cu logica, încep să studieze Zen, fac un pas greşit de la bun început. Zen-ul nu poate fi studiat. Zen-ul trebuie trăit, trebuie absorbit de la un maestru în viaţă.

Gânsacul e afară şi nu a fost niciodată înăuntru, aşa că întrebarea „cum îl scoţi?” nu are nici un rost.

Fă un pas în lateral, lasă mintea să treacă, încetează să te mai identifici cu ea. Şi vei vedea în curând că nu există nici o problemă. Gânsacul e afară. Nu e nevoie să spargi sticla şi nici să omori gânsacul...

...În seara asta părăsesc printre ultimii non-templul acestei non-religii şi mă îndrept fără grabă spre Chuang Tzu, casa cu ferestre-oglinzi... *Osho nu s-a născut şi nu a murit, doar a vizitat planeta Pământ...* Dincolo de oglindă e cenuşa lui Osho. Dincoace sunt eu, cel care abia îşi stăpâneşte emoţia. Şi vizita mea se încheie acum. Mă înclin cu palmele împreunate în dreptul inimii. *Namaste, Osho*.

Namaste, Sega-ji, mă întâmpină Param vesel, când ajung în sfârşit la Cafenea. *I hope you’ll find what you’re looking for, love.* Nu renunţa să cauţi iubirea. Şi dacă nu o găseşti... poate că ne vom mai întâlni, cine ştie? Eu sunt aici sau... *wherever*, îmi zâmbeşte el cu o dragoste pe care nu ştiu să i-o întorc.

Sung-hi se ridică de la masa ei şi vine la mine fuguţa, cu paşi mărunţei. Mă strânge tare în braţe, fără nici o introducere. Nu îi pasă că Raja e cu ochii pe noi. Micuţa coreeancă mă priveşte lung, pătrunzător, apoi mă îmbrăţişează iar, oftând. Of, am auzit că pleci, aşa-i?... Aşa-i, Sung-hi... Off, aşadar pleci... Da, Sung-hi, plec... Offf, ai să te întorci, Sega?... Nu ştiu, Sung-hi, nu cred... *So you’re leaving, ooohhh...* Şi mă îmbrăţişează din nou, pentru ultima oară.

Eşti oricând binevenit să îmi iei locul în Buddha Grove, să ştii, îmi spune maestrul Maneesh, îmbrăţişându-mă la rândul său.

Ananda cel scrântit nu vrea să mă îmbrățișeze pentru că nu îi place contactul fizic. În schimb îmi arată degetul mijlociu de la mâna dreaptă și îmi spune:

Ai să te întorci, călugăre.

Ashish îmi dă un *link* cu mersul trenurilor și zborul avioanelor, ca să călătoresc mai ușor prin India, iar Sushi se mulțumește să mă îmbrățișeze strâns, fără vorbe, doar cu lacrimi în ochi. În ochii lui, dar și într-ai mei.

Tarika îmi zâmbește rece, de la distanță. Nu s-a mai apropiat de mine și nici eu nu am putut să mă mai apropii de ea.

Samiti mă îmbrățișează cu aceeași căldură ca în prima zi. *Ay, ay, ay, querido, you, beautiful man,* o să-mi fie dor de tine. Și mie de tine, *beloved* Samiti, te iubesc.

Mă adun târziu, în fața calculatorului din mansarda clădirii Myrdad. Cele patru propuneri pentru coperta cărții *Ecstasy – The Forgotten Language* sunt aproape gata. Fac ultimele retușuri, le scot la imprimantă și îmbrac cu ele patru cărți, ca să le vadă Kamal mâine-dimineață. Mâine nu voi mai fi aici să îmi susțin ideile în fața lui Raja, așa că încheg rapid o prezentare în Powerpoint:

Extazul, limbajul uitat... Din cele patru variante, recomandarea mea este cea cu ghiocelul care scoate căpșorul din zăpadă. Iată de ce: mintea noastră e ca un strat de zăpadă. Rece. Apăsătoare. Copleșitoare. Și parcă împotriva vieții. Totuși, o floare delicată poate străpunge stratul cel gros pentru a întâlni lumina soarelui. Floarea aceasta gingașă ne ajută să ne amintim cine suntem cu adevărat. Ne ajută să ne amintim că putem străpunge mintea ca să întâmpinăm primăvara vieții noastre...

Sortez cu atenţie documentele şi le organizez cât mai bine ca să uşurez munca celui care va prelua de mâine proiectul. Şi dau un email tuturor celor de care m-am simţit aproape:

Thank you for accepting me and letting me take you in my heart. Namaste.

La 6 dimineaţa, după două ore de somn şi alte două de făcut bagajul, pe Poarta Principală iese un om încălţat cu o pereche de crocşi roşii, purtând pantaloni albaştri până la genunchi şi o cămaşă în carouri, cu mâneci scurte, gârbovit între două rucsacuri. Unul mare şi albastru în cârcă, altul mic şi cenuşiu peste piept, de-a curmezişul. Singura robă păstrată, cea stacojie croită ca un kimono, e împăturită şi pusă cu grijă pe fundul rucsacului albastru, ca amintire. Acest om, dezvăţat de hainele cu care a venit din lumea lui îndepărtată, n-a ajuns nici Zorba şi nici Buddha. Şi nici *sannyasin*. N-a putut renunţa la trecutul său. O să îl care cu el, mai departe, ca pe o piatră de moară. Nu e liber, dar cel puţin a văzut limpede ce duce în spate. Cu teama de necunoscut în stomac, dar şi cu o curiozitate vie, de copil, în inimă, se furişează pe Poarta Principală în întunericul de dinaintea zorilor, spre ricşa tocmită de ieri, care îl aşteaptă cu motorul pornit, răsunând în liniştea dimineţii ca o darabană . În faţa ochilor e doar o noapte care se îngână cu ziua, nu şi un drum înfundat.

Gânsacul a ieşit pentru că e flămând. A ieşit lăsând în urmă, în vis şi în amintire, locul nr. 17 din Parcul Koregaon. A părăsit tabăra de bază ca să o ia drept în sus, spre Himalaya. Şi-a lungit gâtul, apoi şi-a desfăcut, larg, aripile. Vrea să vadă acum dacă poate să zboare.

Gata, a ieşit gânsacul.

CUPRINS

Namaste. Un roman de aventuri în India
Musonul cu parfum de tei
Zborul
Parfumul Indiei
Adil şi musonul
Grand Road, Super Cinema
Poarta Indiei
Mumbai pe repede înainte
Bye bye, Mumbai
Întrerupătoarele
Alb şi roşu şi negru
Demonii
Măştile
Rămăşiţele zilelor
În sala oglinzilor
Muncă şi meditaţie
Beţişoare zen
Bucuria, Focul şi Iasomia
Scurtătura spre mine însumi
Mesaje de iubire
Şcoala misterelor
Cele trei ceasuri de veghe
Promoţia omului nou
Ug, fiul ploii
Rece, cald
Mukta

Sărbătoarea Sannyas
Osho SRL
Secretul oglinzilor
Plouă cu depresii
Curcubeul, David şi Goliat
Spaţiul dintre cuvinte
Nowhere to go
Îndrumări
Culorile Curcubeului
Zorba
Samara
Adar şi culoarea violet
Olandezul zburătăcitor
Resurse lăuntrice pentru muncă şi viaţă
Gibberish
Frumuseţea întunericului
Cocorul din Buddha Grove
Bucăţica mea de întuneric
Enlightenment
Endarkenment
Inima din gheaţă şi gheaţa din inimi
Ultima porţie de întuneric
Fereastra
Guru Purnima
Despărţire cu gust de mango
Douăzeci şi una
Păunul Narcis
Inimi de pluş
Moarte fără de viaţă şi viaţă fără de moarte
Osholand
Hu-hu-hu, Ha-ha-ha
Gorila
Diavolul din detalii
Ziua Prieteniei

Pacientul
Curcubeul unei nopți
Guava în descompunere
Dulcegării
Ultimul joc
Visul pe care nu ştim că îl visăm
Poona One
Grigore Ureche Muzicală
Yoko
Mr. Tambourine Man
Păunița şi zeița
Kagemusha
Măicuța Tan Maya
Dimineața de bun-venit în viața mea
Yoko şi Cartea secretelor
Yoko şi secretele ei
Bună dimineața, Yoko
Subject: Yoko
Pingo-Pingo Sayonara
Confirmări
Barman
Mitul eternei reîntoarceri
Eu gust de voce... Eu stau în camera mea. Vino auzi. Odete.
Chi cu Sung-hi
A ieşit gânsacul!